LAURA SEBASTIAN

LADY SMOKE

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

Laura Sebastian
a crescut în South Florida și a urmat cursurile Facultății Savannah de Artă și Design. A scris o piesă de teatru care a fost publicată în *Playscripts, Inc.* și trăiește în New York City, unde își petrece timpul scriind romane fantasy, având grijă de copii și învățând despre domeniul editorial.
Prințesa de Cenușă e primul ei roman, cu care a debutat pe lista de bestselleruri a *New York Times*.

LADY SMOKE

LAURA SEBASTIAN

LADY SMOKE

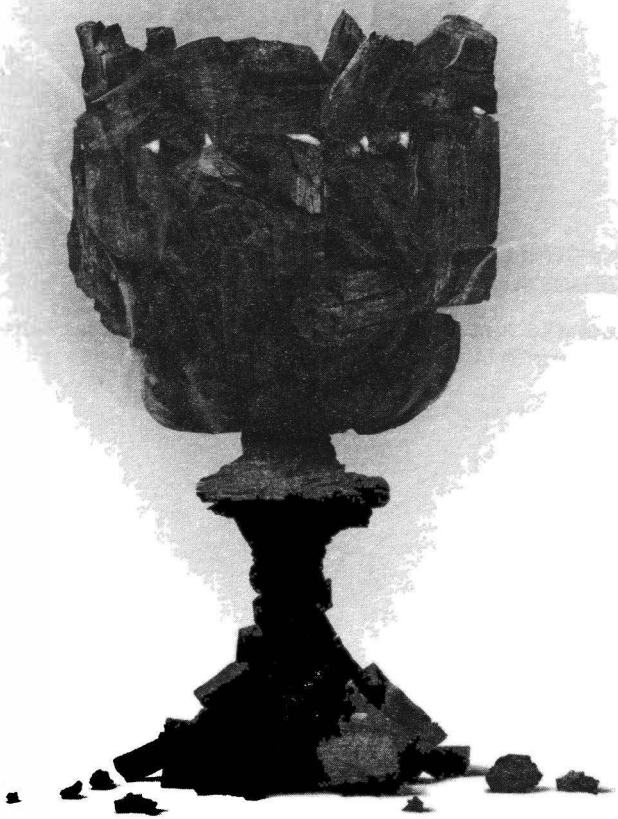

Traducere din engleză de
Anca Zaharia

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

Titlul original al acestei cărți este: *Lady Smoke.*
Autor: Laura Sebastian.

Copyright © 2019 by Laura Sebastian

© Storia Books, 2019, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LAURA SEBASTIAN

Lady Smoke / Laura Sebastian ; trad. din engleză de Anca Zaharia. - București : Storia Books, 2019

ISBN 978-606-9072-05-9

I. Zaharia, Anca (trad.)

821.135.1

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTOR COORDONATOR: Ruxandra Tudor

CORECTORI: Rodica Crețu, Alina Marc-Ciulacu

DESIGN COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

PENTRU BUNICA CAROLE,
dacă am cunoscut vreodată o regină rebelă,
ea este.

ȘI PENTRU BUNICUL RICH,
pentru că i-a păstrat vii poveștile.

Prolog

MAMA MI-A SPUS, ODATĂ, că pacea era singurul mod în care putea supraviețui Astrea. Nu aveam nevoie de armate mari, mi-a zis, nu trebuia să ne forțăm copiii să devină războinici. Noi nu căutam războiul, ca alte țări, în încercarea de a lua mai mult decât ne trebuia. Astrea era de ajuns, a spus.

Nu și-a imaginat niciodată că războiul avea să vină peste noi, invitat sau nu. Avea să trăiască doar cât să vadă cât de prost s-a descurcat pacea în fața lamelor din fier forjat și a lăcomiei sălbatice a kalovaxianilor.

Mama a fost Regina Păcii, dar eu știu prea bine că pacea nu este de ajuns.

Singură

SIMT PE LIMBĂ DULCEAȚA cafelei aromate, preparată cu o lingură generoasă de miere. Așa cum o cere mereu Crescentia.

Stăm în pavilion, așa cum am mai stat de o mie de ori înainte, cu ceștile de porțelan aburinde în mâini, pentru a ne proteja de răcoarea din aerul de seară. Pentru o clipă, pare exact ca înainte, o liniște confortabilă plutind în întunericul care ne înconjoară. Mi-a fost dor să vorbesc cu ea, mi-a fost dor și de asta – cum putem sta împreună fără a simți nevoia să umplem tăcerea cu discuții lipsite de sens.

Dar e o prostie. Cum să-mi fie dor de Cress, când ea stă chiar în fața mea?

Râde de parcă mi-ar putea citi gândurile și își așază ceașca pe farfurioară cu un zăngănit care îmi vibrează în oase. Se apleacă peste masa poleită ca să-mi ia mână liberă într-ale ei.

— Oh, Thora, spune cu glasul cântându-mi numele fals ca pe o melodie. Și mie mi-a fost dor de tine. Dar data viitoare nu îmi va mai fi.

Înainte să înțeleg sensul vorbelor ei, lumina de deasupra se schimbă, soarele devine tot mai strălucitor, până când e pe deplin luminată, fiecare centimetru groaznic din ea. Gâtul carbonizat și descuamat, ars până la înnegrire de Encatrio pe care i l-am dat, părul alb și fragil, buzele gri și sfărâmicioase asemenea coroanei de cenușă pe care obișnuiam să o port.

Frica și vinovăția mă copleșesc când îmi aduc aminte. Îmi amintesc ce i-am făcut; îmi amintesc de ce am făcut-o. Îmi

amintesc fața ei de cealaltă parte a gratiilor celulei mele, plină de furie când îmi spunea că va aplauda la moartea mea. Îmi amintesc că gratiile erau fierbinți acolo unde le atinsese.

Încerc să-mi retrag mâna, dar ea mi-o prinde repede, în timp ce zâmbetul ei de prințesă din povești scoate la iveală colți pătați cu cenușă și sânge. Îi simt pielea fierbinte, mai fierbinte chiar decât a lui Blaise. E focul însuși pe pielea mea și încerc să țip, dar nu iese niciun sunet. Nu îmi mai simt mâna și sunt ușurată o secundă, până mă uit în jos și văd că s-a transformat în cenușă, praf sfărâmat în prinsoarea lui Cress. Focul își face drum pe braț în sus și coboară pe celălalt, răspândindu-se pe piept, pe torace, pe picioare și pe tălpi. Capul îmi ia foc la sfârșit și ultimul lucru pe care îl văd este Cress, cu zâmbetul ei monstruos.

— Uite, nu e mai bine așa? Acum, nimeni nu te va lua drept regină.

Când mă trezesc, pielea mi-e udă leoarcă, așternuturile de bumbac sunt prinse în jurul picioarelor și ude de transpirație. Stomacul mi se agită, amenințând să se reverse, deși nu sunt sigură că am mâncat ceva ce ar putea fi vărsat, în afară de câteva coji de pâine seara trecută. Mă ridic în capul oaselor, cu o mână pe stomac pentru a-l liniști și clipind ca să-mi ajut ochii să se adapteze la întuneric.

Îmi ia un moment să-mi dau seama că nu sunt în patul meu, nici în camera mea, nu sunt nici măcar în palat. Spațiul este mai mic, patul e doar puțin mai mare decât un culcuș îngust, cu o saltea subțire, așternuturi roase și o pătură. Stomacul mi se mișcă într-o parte, rostogolindu-se într-un fel care-mi produce greață până când îmi dau seama că nu e deloc stomacul – întreaga încăpere se clatină dintr-o parte în alta. Stomacul doar oglindește mișcarea.

Evenimentele din ultimele două zile mi se strecoară înapoi în minte. Temnița, procesul Kaiserului, Elpis murind la picioa-

rele mele. Îmi amintesc cum m-a salvat Søren, pentru ca apoi el însuși să fie întemnițat. Imediat ce-mi vine acest gând, îl alung. Există o mulțime de lucruri de care să mă simt vinovată – luarea lui Søren ca ostatic nu poate fi unul dintre ele.

Sunt pe vasul *Smoke*, îmi amintesc, în drum spre ruinele din Anglamar, ca să încep recucerirea Astreei. Sunt în cabina mea, singură și în siguranță, în vreme ce Søren este ținut în lanțuri în carceră.

Închid ochii și îmi las capul în palme, dar imediat ce fac asta, îmi apare în minte chipul lui Cress, toată numai obraji roz și gropițe și ochi gri larg deschiși, exact așa cum arăta prima oară când am întâlnit-o. Inima îmi zvâcnește în piept la gândul fetei care era, al fetei care *eram* și care s-a agățat de ea pentru că era singura salvare în viața mea de coșmar. Prea rapid, acea imagine cu Cress este înlocuită cu ea așa cum am văzut-o ultima oară, cu ură în ochii gri și reci și cu pielea gâtului carbonizată și desprinsă în fâșii.

Nu ar fi trebuit să supraviețuiască otrăvii. Dacă nu aș fi văzut-o cu propriii mei ochi, nu aș fi crezut. O parte din mine e ușurată, deși cealaltă parte nu va uita niciodată cum s-a uitat la mine când a promis să radă Astrea de pe fața pământului, cum a spus că-l va ruga pe Kaiser să-i dea voie să-mi păstreze capul după ce mă vor executa.

Mă trântesc pe spate, lovind cu zgomot perna subțire. Mă doare tot corpul de oboseală, dar mintea îmi e un vârtej care nu dă semne că s-ar liniști. Totuși închid ochii strâns și încerc să blochez toate gândurile despre Cress, deși ea zăbovește pe margini, fantoma unei prezențe.

Camera e prea tăcută – atât de tăcută, încât capătă o sonoritate proprie. O aud în lipsa respirațiilor Umbrelor mele, a mișcărilor abia perceptibile pe care le făceau, în lipsa șoaptelor dintre ei. Este o liniște asurzitoare. Mă întorc pe o parte, apoi pe cealaltă. Tremur și strâng pătura mai tare în jurul meu; simt

iar focul atingerii lui Cress și arunc de tot pătura, care cade grămadă pe podea.

Nu pot să adorm. Cobor din pat și găsesc pelerina groasă de lână pe care mi-a lăsat-o Dragonsbane în cabină. Mi-o pun peste cămașa de noapte. Mă înghite, atârnând până la glezne, comodă și lipsită de formă. Materialul se destramă și a fost peticită de atât de multe ori, încât mă îndoiesc că a mai rămas ceva din pelerina de la început, dar tot o prefer rochiilor de mătase fină pe care Kaiserul mă obliga să le port.

Ca de fiecare dată, gândul la Kaiser îmi alimentează flacăra de furie din stomac până când ajunge să pârjolească totul în mine, transformându-mi sângele în lavă. E un sentiment care mă înspăimântă, chiar și când îl savurez. Blaise mi-a promis odată că voi aprinde focul care îl va transforma pe Kaiserul în cenușă și nu cred că sentimentul acesta va trece până nu o voi face.

Siguranță

CORIDOARELE DE PE *SMOKE* sunt pustii și tăcute, fără un suflet la vedere. Singurul sunet este troncănitul ușor al pașilor de deasupra și vacarmul mut al valurilor care se sparg de carenă. Trec de un hol, apoi de altul, căutând o cale să urc pe punte, înainte să-mi dau seama că sunt pierdută fără de speranță. Deși în timpul turului pe care mi l-a făcut Dragonsbane mai devreme am crezut că mi-am făcut o idee despre configurația vasului, la ora aceasta pare un loc complet diferit. Privesc peste umăr, așteptându-mă să zăresc o Umbră, dar îmi dau seama că ele nu mai sunt. Nu mai e nimeni.

Timp de zece ani, prezența altora a fost o greutate constantă pe umerii mei, care m-a sufocat. Mi-am dorit cu nesaț ziua în care să scap și să pot fi, în sfârșit, singură. Acum, totuși, o parte din mine simte lipsa companiei permanente. Cel puțin Umbrele m-ar ajuta să nu mă rătăcesc.

În sfârșit, după alte câteva întoarceri, găsesc niște scări abrupte care duc direct pe punte. Treptele sunt șubrede și zgomotoase și le urc încet, îngrozită că m-ar putea auzi cineva și ar veni să mă prindă. Trebuie să-mi reamintesc că nu mă mai furișez – sunt liberă să mă plimb după cum poftesc.

Deschid ușa și aerul mării îmi biciuiește fața, suflându-mi părul în toate direcțiile. Îl așez la loc cu o mână ca să-l țin departe de ochi, iar cu cealaltă îmi strâng pelerina mai aproape. Nu mi-am dat seama cât de stătut era aerul de sub punte până când nu mi-a intrat în plămâni aerul proaspăt.

Aici, sus, sunt câțiva membri ai echipajului care muncesc, un echipaj mic care se asigură că *Smoke* nu deviază de la curs sau nu se scufundă în miez de noapte, dar sunt cu toții prea confuzi și concentrați pe treburile lor ca să-mi arunce mai mult de-o privire când trec pe lângă ei.

Noaptea e rece, mai ales cu vântul care izbește violent apa. Îmi încrucișez brațele pe piept în timp ce îmi croiesc drum spre proră.

S-ar putea ca încă să mă mai adaptez la singurătate, dar nu cred că mă voi sătura vreodată de asta: cerul deschis peste tot deasupra mea. Fără pereți, fără restricții. Doar aer și mare și stele. Sus, cerul e împânzit de stele, atât de multe, încât e greu să aleg una anume. Artemisia mi-a spus că marinarii folosesc stelele ca să se orienteze, dar nu-mi pot imagina cum este posibil un astfel de lucru. Sunt prea multe ca să înțelegi ceva.

Prora vasului nu este atât de goală pe cât speram. Lângă balustrada din față, o siluetă singuratică, cu umerii aplecați, privește la oceanul de dedesubt. Înainte chiar să ajung destul de aproape ca să-i disting vreuna dintre trăsături, știu că e Blaise. El e singura persoană pe care o cunosc care poate să lâncezească în timp ce emană o energie atât de debordantă.

Sunt cuprinsă de ușurare și grăbesc pasul spre el.

— Blaise, spun atingându-i brațul.

Căldura pielii lui și faptul că e treaz la această oră îmi fac mintea mea să o ia în toate direcțiile, dar refuz să îi dau voie. Nu acum. Acum doar am nevoie de cel mai vechi prieten al meu.

Se întoarce spre mine, surprins, apoi zâmbește, deși puțin mai nesigur decât eram obișnuită.

Nu am mai vorbit de când am urcat la bord, în această după-amiază, și o parte din mine s-a temut de momentul acesta. Trebuie să știe că am inversat cești le pe drum, dându-i lui ceaiul în care amestecase un medicament de dormit pentru mine. Trebuie să știe de ce am făcut-o. Asta nu este o conversație pe care să vreau să o am acum.

— N-ai putut dormi? mă întreabă privind în jur, după care se uită iar la mine.

Deschide gura, dar o închide din nou. Își drege glasul.

— Poate fi dificil până te obișnuiești să dormi pe o navă. Cu balansul și cu sunetul valurilor...

— Nu e asta, zic.

Vreau să-i spun despre coșmarul meu, dar deja îmi pot imagina ce va răspunde. *A fost doar un vis*, va spune. *Nu a fost real. Cress nu e aici, nu îţi poate face rău.*

Oricât de adevărat ar fi, nu mă pot convinge să și cred asta. În plus, nu vreau ca Blaise să știe cum Cress e mereu în gândurile mele, cât de vinovată mă simt pentru ce i-am făcut. În mintea lui e clar: Cress este dușmanul. Nu mi-ar înțelege vinovăția și cu siguranță nu ar înțelege dorul care a prins rădăcină în golul din stomacul meu. Nu ar înțelege cât de mult îmi lipsește chiar și acum.

— Nu ți-am spus despre Dragonsbane, îmi zice după un moment, incapabil să mă privească. Ar fi trebuit să te avertizez. Nu cred că a fost o senzație prea plăcută să întâlnești un străin cu fața mamei tale.

Mă sprijin pe balustrada de lângă el și privim amândoi în jos, la locul în care valurile întâlnesc carena vasului.

— Probabil că *mi-ai fi spus*, dacă nu aș fi inversat ceștile cu ceai, subliniez eu.

O clipă nu spune nimic și se aude doar marea.

— De ce ai făcut-o? întreabă încet, ca și cum nu ar fi sigur că vrea să afle răspunsul.

Nici eu nu sunt sigură că vreau să i-l ofer, dar o parte din mine se agață de speranța că va râde și-mi va spune că greșesc.

Inspir adânc, să mă îmbărbătez.

— Înainte să plecăm din Astrea, când Erik îmi spunea ce sunt berserkerii, mi-a menționat simptomele, spun încet.

Lângă mine, Blaise se crispează, dar nu mă privește și nu mă întrerupe, așa că merg mai departe.

— A spus că, pe măsură ce nebunia cauzată de mină se agravează, pielea li se încinge și încep să piardă controlul asupra darurilor lor. A spus că nu dorm.

Blaise lasă să-i scape un oftat.

— Nu e atât de simplu, spune încetișor.

Scutur din cap să-l limpezesc, apoi mă îndepărtez de balustradă, încrucișându-mi brațele pe piept.

— Ești binecuvântat, îi spun. Așa ai supraviețuit în mină, așa ai supraviețuit în toți acești ani de când ai plecat. Nu poți fi...

Nu mă pot forța să spun cuvintele. *Înnebunit de mină.* E o expresie simplă, trei cuvinte, fiecare dintre ele destul de inofensiv luat separat. Împreună totuși sunt mult mai mult.

Vreau atât de mult să-mi spună că am dreptate, că bineînțeles că nu e nebunia minei, bineînțeles că nu e fatal. Dar nu spune nimic. Rămâne înghețat, cu coatele sprijinite de balustradă, cu mâinile împreunate strâns în față.

— Nu știu, Theo, spune într-un final. Nu cred că sunt... bolnav, mai spune, incapabil și el să pronunțe *înnebunit de mină.* Dar nici nu am prea simțit că aș fi binecuvântat.

Mărturisirea vine printr-o șoaptă pierdută în aerul nopții, fără să se mai repete vreodată. Mă întreb dacă asta e prima dată când a spus cuvintele cu voce tare.

Îi ating umărul, forțându-l să se întoarcă cu fața spre mine, după care îi pun mâna pe piept, unde știu că poartă un semn, chiar deasupra inimii.

— Am văzut ce poți să faci, Blaise, îi spun. Glaidi te-a binecuvântat, știu asta. Poate că puterea ta e diferită de cea a Păzitorilor, dar nu e... nu e altceva. E doar ceva mai mult. Trebuie să fie.

O clipă, se uită la mine de parcă ar vrea să mă contrazică, dar apoi își pune mâna peste a mea și o ține acolo. Încerc să ignor cât de fierbinte îi e pielea.

— De ce nu ai putut să dormi? mă întreabă într-un final.

Nu-i pot spune despre coșmarul meu, dar nici nu pot să-l mint. Mă decid pentru ceva intermediar – un adevăr parțial.

— Nu pot dormi singură, îi spun, de parcă ar fi așa de simplu.

Știm amândoi că nu este.

Aștept să mă judece, să-mi spună cât de ridicol este, că nu ar trebui să-mi *lipsească* să am Umbre care să-mi vegheze fiecare mișcare. Dar, desigur, nu o face. Știe că nu despre asta e vorba.

— Dorm eu cu tine, spune, după care își dă seama ce a zis.

E prea întuneric ca să pot spune sigur, dar cred că i s-au înroșit urechile.

— Adică... bine, știi ce vreau să spun. Pot sta acolo, cu tine, dacă te ajută.

Zâmbesc ușor.

— Cred că da, spun, și, pentru că nu mă pot abține, nu mă opresc aici. Aș dormi chiar mai bine dacă ai dormi și tu.

— Theo, spune cu un oftat.

— Știu, zic. Nu e atât de simplu. Dar mi-aș dori să fie.

În timp ce Blaise și cu mine ne îndreptăm spre cabina mea, simt ochii echipajului asupra noastră. Îmi imaginez cum le pare lor, să ne vadă mergând împreună la ora aceasta. Până la răsărit, cu toții vor șușoti despre cum eu și Blaise suntem iubiți. Aș prefera ca oamenii să nu bârfească deloc despre mine, dar dacă acest zvon l-ar eclipsa pe cel despre mine și Søren, nu m-ar deranja.

O poveste de dragoste între mine și Blaise este o bârfă mult mai bună, pentru că echipajul o va susține din toată inima, fie și doar pentru că el e astrean. Și cu cât am parte de mai mult sprijin din partea echipajului, cu atât mai bine. Nu pot să nu-mi amintesc cât de disprețuitoare a fost Dragonsbane când

am venit la bord, cum mi-a vorbit, ca și cum aș fi fost un copil pierdut, nu regină. Regina *ei*. Îmi fac griji că situația se va înrăutăți.

Mă forțez să opresc acest șir de gânduri. Cum de am devenit atât de vicleană? Am sentimente pentru Blaise și știu că și el are pentru mine, dar nici măcar nu m-am gândit la asta. Am trecut direct la strategii, direct la modul în care aș putea să-l folosesc în avantajul meu politic. Cum am devenit o astfel de persoană?

Gândesc precum Kaiserul. Mă străbate un fior când îmi dau seama.

Blaise simte.

— Ești bine? întreabă el când deschid ușa spre cabină și îl conduc înăuntru.

Mă întorc să îl privesc și alung din minte glasul Kaiserului. Nu mă gândesc la cine ne-a văzut intrând sau la ce vor spune sau cum pot folosi asta în avantajul meu. Nu mă gândesc la ce am vorbit în urmă cu câteva momente. Mă gândesc doar la noi, singuri în aceeași încăpere.

— Mulțumesc pentru că stai cu mine, spun în loc să-i răspund.

Zâmbește scurt, apoi își mută privirea.

— Tu îmi faci mie o favoare. Dorm cu Heron și sforăie suficient de puternic încât să scuture întreaga navă.

Râd.

— Mă voi întinde pe podea cât dormi, spune el.

— Nu, spun eu, surprinzându-mă.

Ochii i se măresc puțin când se uită la mine. Pare că vom sta aici, în tăcerea înghețată și incomodă, veacuri întregi, așa că rup vraja. Mă îndrept spre el și îl iau de mână.

— Theo, spune el, dar îi apăs un deget pe buze înainte de a putea ruina totul cu avertismente pe care nu vreau să le aud.

— Doar... ține-mă în brațe.

Oftează și știu că va spune nu, că ar trebui să păstreze distanța pentru că nu mai sunt prietena lui din copilărie. Sunt regina lui și asta face totul mult mai complicat. Așa că joc o carte ieftină, una pe care știu că nu o va refuza.

— Mă voi simți mai în siguranță, Blaise. Te rog.

Privirea i se îmblânzește și știu că e al meu. Fără un cuvânt, las mâna să-mi cadă de pe buzele lui și îl trag cu mine în pat. Ne potrivim perfect împreună, corpul lui se înfășoară în jurul meu, brațele lui mă cuprind. Chiar și aici, pe mare, Blaise miroase a foc în vatră și a condimente – a acasă. Pielea lui e fierbinte, dar încerc să nu mă gândesc la asta. În schimb, îi simt bătăile inimii care rezonează prin mine, intră în ritm cu ale mele și le las să mă adoarmă.

Familie

CÂND MĂ TREZESC, BLAISE a plecat și în cameră e prea frig fără el. Pe perna de lângă capul meu e un bilețel.

Am avut de făcut curățenie de dimineață. Ne vedem diseară.

Al tău, Blaise

Al tău. Cuvintele îmi rămân în minte în timp ce încerc să îmi așez părul zburlit astfel încât să arate prezentabil și îmi îndrept hainele șifonate. Într-o altă viață, probabil că aș vibra la o astfel de formulare, dar acum mă sâcâie. Îmi ia o clipă pentru a-mi da seama de ce anume: la fel își semna Søren scrisorile.

Încerc să nu-mi las gândurile să zăbovească prea mult asupra lui Søren. Este viu și în siguranță și asta e tot ce pot face pentru el acum. E mai mult decât merită după ceea ce a făcut în Vecturia, după ce mâinile lui au devenit prea pline de sânge ca să mai poată fi vreodată curate cu adevărat.

Și cum rămâne cu mâinile tale? șoptește o voce în mintea mea. Sună ca vocea lui Cress.

Îmi trag în picioare cizmele pe care mi le-a dat Dragonsbane. Sunt cu o mărime prea mari și troncănesc când merg, dar nu mă pot plânge, mai ales că, spre deosebire de Blaise, eu nu am treburi de făcut pe vas. Ieri, în timpul turului pe care mi l-a făcut, Dragonsbane mi-a explicat că toată lumea de la bord are

niște sarcini zilnice, ca să-și plătească șederea la bord. Heron a primit o tură zilnică în bucătării, iar Artemisia va trebui să se ocupe de pânzele vasului câteva ore în fiecare zi. Chiar și copiii au mici treburi de făcut, cum ar fi servirea apei în timpul meselor sau diverse comisioane pentru Dragonsbane.

Am întrebat-o pe Dragonsbane ce aș putea face pentru a ajuta, dar ea a zâmbit doar și mi-a mângâiat mâna cu condescendență.

— Tu ești prințesa noastră. Acesta este singurul lucru pe care trebuie să-l faci.

Sunt regina voastră, mi-aș fi dorit să spun, dar nu am putut da glas cuvintelor.

Când ies pe punte, soarele este surprinzător de sus pe cer, atât de strălucitor încât te orbește. Cât timp am dormit? Trebuie să fie aproape de prânz, iar nava bâzâie de la atâta activitate. Caut o față pe care să o cunosc pe puntea aglomerată, dar găsesc doar o mare de străini.

— Maiestatea voastră, spune un bărbat în timp ce face o plecăciune și se grăbește să treacă, purtând o găleată cu apă.

Deschid gura pentru a răspunde, dar înainte să apuc, o femeie face o reverență, iar senzația se repetă.

După un timp îmi dau seama că este mai bine să zâmbesc doar și să dau din cap drept răspuns.

Îmi croiesc drum pe punte, dând din cap și zâmbind și căutând pe cineva cunoscut, dar imediat ce găsesc o pereche de ochi familiară, aș vrea să nu o fi găsit.

Mama lui Elpis, Nadine, stă sub vela mare, cu mopul cu care spală puntea în mână, deși acum stă înghețată, în timp ce din mopul suspendat picură apă cenușie. Mă privește adânc în ochi, dar fața îi rămâne nemișcată. Seamănă atât de mult cu fiica ei, încât m-a surprins prima oară când am întâlnit-o – aceeași față rotundă, aceiași ochi întunecați și adânci.

Când i-am povestit despre Elpis, noaptea trecută, după turul făcut de Dragonsbane, a spus toate lucrurile potrivite, chiar

dacă printre lacrimi. Mi-a mulțumit că am încercat să o salvez pe fiica ei, pentru că i-am fost prietenă, pentru că am jurat răzbunare împotriva Kaiserului, dar cuvintele au părut goale și aș fi vrut mai degrabă să mă critice și să mă acuze de uciderea lui Elpis. Ar fi fost o ușurare, cred, să aud pe cineva dând glas propriilor mele sentimente de vinovăție.

Își mută ochii dinspre mine și se concentrează din nou pe datul cu mopul, frecând din greu puntea, ca și cum ar vrea să facă o gaură în ea.

— Theo, spune o voce în spatele meu, iar eu sunt atât de recunoscătoare pentru distragere, încât e nevoie de un moment ca să-mi dau seama că Artemisia e cea care mă strigă.

Stă sprijinită de balustrada vasului, în haine ca ale mele – pantaloni maro strâmți și o cămașă albă de bumbac –, deși ale ei arată cumva mai bine, ca și cum ar fi ceva ce poartă pentru că așa a ales, nu pentru că nu are alte opțiuni. Stă cu corpul îndreptat spre apă, cu brațele întinse, deși se uită la mine. Părul îi atârnă în jurul umerilor, în bucle albe și ciufulite care devin de un azuriu strălucitor la vârf. Are în păr acul cu piatra de apă pe care l-am furat de la Crescentia, iar pietrele albastre ca de cerneală strălucesc în lumina soarelui. Știu că este conștientă de părul ei și încerc să nu mă holbez, dar e dificil. La șold are un pumnal cu mânerul filigranat cu aur. Inițial, mă gândesc că ar putea fi al meu, dar nu are cum. L-am văzut pe al meu în cameră acum câteva clipe, ascuns sub pernă.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama ce face. Piatra de apă din părul ei nu strălucește în lumina soarelui – luminează, de fapt. Pentru că o folosește. Când mă uit îndeaproape la degetele ei, aproape văd cum se scurge magia din ele, la fel de fină precum negura oceanului.

— Ce faci? o întreb când mă apropii, puțin precaută.

Îmi place să cred că nu mi-e frică de Artemisia, dar aș fi nebună să nu-mi fie. E o creatură înfricoșătoare, chiar și fără magie.

Ea îmi zâmbește drăgălaș și dă ochii peste cap.

— Mama crede că ar trebui să mergem mai repede, în cazul în care ne urmăresc kalovaxianii, spune ea.

— Așa că ți-a cerut ajutorul?

Artemisia râde.

— Oh, nu, mama nu ar cere niciodată ajutorul cuiva, nici măcar pe al meu, spune ea. Nu, a ordonat.

Mă aplec pe balustrada de lângă ea.

— Nu credeam că primești ordine de la cineva, spun eu.

Nu răspunde, ridică doar din umeri. Mă uit la marea de valuri albastre care se întinde cât văd cu ochii. Pot să disting celelalte vase din flota lui Dragonsbane care vin în urma noastră.

— Ce faci exact? o întreb după o clipă.

— Întorc mișcările mareei în avantajul nostru, spune ea. Ca să meargă cu noi, nu împotriva noastră.

— Asta înseamnă să folosești extrem de multă putere. Ești sigură că o să faci față de una singură?

Nu am vrut să fie o întrebare ofensatoare, dar Artemisia se zbârlește.

— Nu e atât de dificil pe cât pare. Înseamnă să împing un bloc de apă să facă ceea ce vrea oricum să facă, schimbând doar direcția. Literalmente, întorc mareea, cum s-ar spune. Și nu e ca și cum întorc pe dos toată Marea Caledoniană – doar puțin, în jurul flotei noastre.

— Mă încred în judecata ta, îi spun.

Se lasă liniștea și o privesc cum lucrează, cu mâinile învârtindu-se cu grație în aerul dinaintea noastră, cu valurile fine de ceață magică prelingându-i-se din degete.

E verișoara mea, îmi amintesc brusc, deși nu cred că acest gând va deveni vreodată mai puțin ridicol. Suntem cât se poate de diferite, dar mamele noastre sunt surori. Gemene chiar.

Prima dată când am văzut-o și-a schimbat părul din albastru și alb, culori care indică faptul că are darul apei, într-un

castaniu-închis cu reflexii roșii, ca al meu. Am crezut că-și bătea joc de mine sau încerca să mă facă să mă simt inconfortabil, dar aceea trebuie să fi fost culoarea părului ei înainte să fie însemnată, la fel ca a mamei ei, a mamei mele și a mea. Trebuie să fi știut dintotdeauna că suntem verișoare, dar nu a suflat niciodată un cuvânt.

Același sânge curge prin venele noastre, mă gândesc, și ce mai sânge!

— Te gândești vreodată că e straniu că suntem descendente ale zeului focului, dar ai fost aleasă de zeița apei? o întreb după o clipă.

Se uită dincolo de mine.

— Nu neapărat, îmi spune. Nu sunt o persoană spirituală, știi asta. Poate că suntem descendente ale zeiței Houzzah sau poate că e doar un mit care să susțină pretenția familiei noastre la tron. În orice caz, nu cred că magia are ceva de-a face cu sângele. Heron spune că Suta m-a văzut în templul ei, că, dintre toți, m-a ales pe mine și m-a binecuvântat cu acest dar, însă nici acest răspuns nu știu dacă-mi place.

— Ce răspuns îți place? o întreb.

Nu răspunde, în schimb se concentrează pe marea dinaintea ei, mișcându-și mâinile prin aer cu grația unei dansatoare.

— De ce ești atât de curioasă în legătură cu darul meu? întreabă.

E rândul meu să ridic din umeri.

— N-am un motiv anume. Bănuiesc că majoritatea oamenilor sunt curioși.

— Nu, nu chiar, spune încruntându-se când își mută brusc mâinile spre stânga, apoi din nou în față. În mare parte, oamenii doar îmi spun ce binecuvântată sunt. Uneori mi-o spun în timp ce-și trec degetele prin părul meu – mereu detest asta. În orice caz, niciodată nu-mi pun întrebări. Ar fi o discuție prea apropiată de cea despre mină și nu vor să audă despre așa ceva.

Mai bine să se gândească că e ceva mistic, care există dincolo de aria curiozității lor.

— Nu aș fi crezut că vei fi surprinsă să descoperi că există puține lucruri dincolo de aria curiozității mele, spun ușor, deși cuvintele ei tot mă înțeapă.

Dacă îmi observă disconfortul, Artemisia îl ignoră.

— Ai dormit până groaznic de târziu, spune în schimb.

Există un ghimpe pe-acolo, pe undeva, dar nu înțeapă la fel de tare cum o fac ghimpii ei de obicei. A fost la fel și ieri, după ce am urcat la bord pe *Smoke* – a bombănit și s-a foit și n-am văzut-o vreodată pe Artemisia să facă nici una, nici alta. Nu mai e nimic din înțepăturile și sarcasmul cu care m-am obișnuit din partea ei. În umbra mamei sale a devenit mai puțin ea însăși.

— Nu am vrut să dorm până târziu. Am stat trează aproape toată noaptea...

— Blaise a zis că nu te simțeai bine, mă întrerupe, dar privirea ei înfumurată îmi spune că ea crede mai degrabă că ăsta e un eufemism pentru cu totul altceva.

Bârfele trebuie să fi început deja să se împrăștie.

Îmi ard obrajii.

— Sunt bine, îi spun, apoi caut o modalitate de a schimba subiectul.

După o clipă arăt din cap spre pumnalul de la șoldul ei.

— Ăla pentru ce e?

Își lasă mâinile în jos și fluxul magic încetează. Atinge mânerul alene, așa cum am văzut că se joacă femeile de la curte cu bijuteriile lor.

— Am vrut să exersez puțin după ce mi se termină tura, recunoaște. N-am mai prea avut șansa să-l folosesc de când ți-am eliminat Umbrele, așa că am cam ruginit.

— Tu le-ai omorât? întreb.

Pufnește.

— Cine credeai? Heron spune că e împotriva darului lui să

facă rău, iar lui Blaise nu-i place să-și murdărească mâinile dacă nu e absolut necesar. Probabil că ar fi făcut-o el dacă i-aș fi cerut, dar...

Se oprește.

— Îți place să o faci, termin eu.

Ochii i se luminează și zâmbetul ei este cumplit.

— Îmi place cum se simte, spune. Să iei ceva înapoi.

Deschide gura și mă pregătesc pentru un comentariu ascuțit despre faptul că nu l-am putut ucide pe Søren când am avut șansa, dar nu o spune.

— Te pot învăța, îmi zice în schimb, uimindu-mă. Cum să folosești un pumnal, vreau să spun.

Mă uit la arma de la șoldul ei și încerc să mă imaginez pe mine mânuind-o – nu cum am făcut-o în tunel, cu Søren, cu mâini tremurânde și îndoială paralizantă, ci precum cineva care știe ce face. Îmi aduc aminte de respirația Kaiserului pe gâtul meu, de mâna lui prinzându-mi șoldul, urcând pe coapsă. M-am simțit lipsită de ajutor în acele momente și nu vreau să mă mai simt vreodată așa. Îndepărtez gândul. Nu sunt o criminală.

— După Ampelio... nu cred că sunt în stare, îi spun în sfârșit, dorindu-mi să nu fi fost cazul.

— Cred că ai fi surprinsă să afli de câte ești în stare.

Înainte să-i pot răspunde, suntem întrerupte de un tropăit de cizme pe puntea de lemn, un sunet mai puternic și mai rapid decât al oricui altcuiva. Probabil că Art recunoaște mersul, pentru că pare pe punctul de a se retrage în sine înainte să se întoarcă spre locul din care vine zgomotul.

— Mamă, spune, în timp ce mâna de pe mânerul pumnalului îi fremătă iar.

Un tic nervos, îmi dau seama, deși ieri aș fi râs la ideea că cineva ar putea să o neliniștească pe Artemisia.

Îndreptându-mă, mă întorc și eu.

— Dragonsbane, spun.

E înaltă și sigură pe ea și pare să ocupe mai mult spațiu decât ar fi necesar, date fiindu-i dimensiunile. Poartă aceleași haine ca restul echipajului, cu excepția încălțămintei. În loc de cizme de lucru butucănoase, poartă unele până la genunchi, cu toc gros. M-am întrebat, la început, cât de practice sunt pe o navă, dar nu s-a împiedicat nici măcar o dată și îi dau acei câțiva centimetri în plus la înălțime care o fac să pară mai impunătoare în fața echipajului.

Când ochii ni se întâlnesc, zâmbește, dar nu e același zâmbet pe care îl avea mama. Se uită la mine, în schimb, așa cum s-ar uita Cress la o poezie a cărei traducere îi dă de furcă.

— Mă bucur să văd că voi două vă înțelegeți, spune, dar nu pare deloc bucuroasă.

Pare vag supărată de ceva, deși mă gândesc că s-ar putea ca așa să vorbească ea mereu.

— Desigur, spun încercând să zâmbesc. Artemisia a fost de neprețuit în momentul scoaterii mele din palat și al uciderii lui Theyn. N-am fi putut face nimic fără ea.

Lângă mine, Art nu spune nimic. Se uită în jos, la scândurile de sub cizmele mamei ei.

— Da, e destul de specială. Desigur, e singurul copil care mi-a mai rămas, deci e cu atât mai neprețuită pentru mine.

În tonul ei este o inflexiune care o face pe Art să tresară. A avut un frate. Mi-a spus că a fost cu ea în mină, că a înnebunit și a fost ucis de un paznic pe care ea l-a omorât mai apoi. Înainte să apuc să mă gândesc prea mult la energia dintre ele, Dragonsbane își mută atenția asupra mea.

— Avem planuri de făcut, Theo. Haide să le discutăm în cabina mea.

Încep să dau un răspuns, dar Art o face prima.

— Maiestatea Voastră, spune încet, deși încă nu se uită la mama ei.

— Hmm? spune Dragonsbane, deși, judecând după umerii încordați, a auzit-o perfect.

Artemisia ridică privirea, în sfârșit, pentru a o întâlni pe a mamei ei.

— Ar trebui să-i spui „Maiestatea Voastră", mai ales când te pot auzi alții.

Zâmbetul lui Dragonsbane e încordat ca un arc gata să plesnească.

— Desigur, ai dreptate, spune, deși cuvintele par forțate.

Se întoarce spre mine și face o plecăciune superficială.

— Maiestatea Voastră, prezența vă este solicitată în umila mea cabină. E mai bine, Artemisia?

Artemisia nu răspunde. Obrajii îi sunt de un roșu-aprins și își coboară iar privirea.

— Merge, îi spun eu, distrăgându-i atenția lui Dragonsbane înainte să apuce să-și reducă fiica la un morman de praf.

Dragonsbane se încruntă la mine, apoi se uită iar la Artemisia.

— Și te-am pus să te ocupi de valuri până la prânz. Mai ai încă o oră, dacă crezi că mai ești în stare.

Provocarea din vocea ei e clară și Art își încleștează maxilarul.

— Desigur, Căpitane! spune, ridicându-și ambele brațe asupra mării încă o dată.

Fără vreun alt cuvânt, Dragonsbane se întoarce și-mi face semn să o urmez. Prind privirea Artemisiei și încerc să-i ofer un zâmbet liniștitor, dar nu cred că observă. Pentru prima dată de când am cunoscut-o, pare pierdută.

Ciocnire

IMEDIAT CE INTRĂM în cabina lui Dragonsbane, îmi doresc să-i fi cerut Artemisiei să vină cu mine. E o dorință egoistă – era clar nerăbdătoare să scape de prezența mamei ei –, dar tot îmi doresc asta. Cei doi bărbați care așteaptă aici sunt în totalitate devotați lui Dragonsbane și mă simt de parcă aș fi intrat într-o capcană. Nu în felul în care mă simțeam în preajma Kaiserului și a lui Theyn – ca o mielușică în cușca leului, cum a spus Împărăteasa –, dar nici cu mult diferit. Nu voi avea aliați în această încăpere.

Eu sunt regina, îmi reamintesc, îndreptându-mi umerii. Eu îmi sunt propriul aliat și asta va fi suficient.

Bărbații se ridică în picioare când mă văd, deși s-ar putea ca gestul de respect să fie, de fapt, pentru Dragonsbane.

Eriel, puțin mai în vârstă decât Dragonsbane, cu o barbă complet roșcată și fără pic de păr pe cap, conduce flota lui Dragonsbane – *Smoke*, *Fog*, *Dust*, *Mist* și alte șase nave mai mici ale căror nume nu le pot reține. Seara trecută mi-a spus că și-a pierdut brațul stâng în luptă, în urmă cu câțiva ani. A fost înlocuit de atunci cu un ciot de lemn vopsit în negru, cu degete sculptate, strânse în pumn. Această pierdere ar fi însemnat retragerea pentru majoritatea soldaților, dar îndemânarea strategică a lui Eriel îl face de neprețuit, chiar dacă nu mai poate lupta. Mica armată a lui Dragonsbane a ținut piept batalioanelor kaloxaviene de trei ori mai mari și acest lucru se datorează

în mare parte planificării atente făcute de el cu căpitanii celorlalte vase.

Lângă el stă Anders, un tânăr nobil elcourtian care a fugit de viața ușoară în urmă cu două decenii, când era un adolescent în căutare de aventură. Și cu siguranță a găsit-o. Mi-a spus că abia a supraviețuit în primii lui ani pe cont propriu, de vreme ce nu știa să facă nimic și nici cum se câștigă banii. Nu erau o resursă inepuizabilă, cum credea el odinioară, erau ceva pentru care să lupți – pe care să-i furi, dacă apărea necesitatea. Așa că și-a croit drum dintr-o țară în alta furând și mai târziu i-a antrenat pe alții să comită furtișagurile pentru el. Când s-a plictisit de asta, a decis că vrea să fie pirat și a făcut tot felul de schimburi ca să poată ajunge pe nava lui Dragonsbane.

— Poți lua loc, spune Dragonsbane înainte să apuc să zic ceva.

Poate că Artemisia a avut dreptate să-și corecteze mama când mi-a spus Theo. Poate că Dragonsbane mă subminează intenționat. Și nu îi va fi greu cu aceștia doi. Deși au fost cu toții perfect politicoși cu mine de când am urcat la bord, nu am dubii, în mintea mea, că nu mă ridic la nivelul ideii lor, oricare ar fi aceasta, despre regina rebelă din Astrea.

Dar am mai fost subestimată de oameni mult mai intimidanți și pentru prima oară nu mi se pare necesar să mă fac mică și să evit să fiu observată. În schimb, mă îndrept în totalitate, chiar dacă Dragonsbane, în cizmele ei cu toc gros, mă face să par pitică.

— Mulțumesc pentru că vă vedeți cu mine, spun dând din cap spre fiecare bărbat în parte, după care îmi las atenția să cadă asupra lui Dragonsbane, provocând-o să-mi corecteze afirmația. Și îți mulțumesc, mătușă, pentru că ai aranjat asta. E vremea să discutăm ce urmează. Dacă este unul dintre voi amabil să-i găsească pe Blaise și Heron, de asemenea...

Nările lui Dragonsbane freamătă atât de subtil, încât n-aș fi văzut dacă nu m-aș fi uitat în mod special după o reacție. Ma-

xilarul i se tensionează înainte să-și forțeze gura să mimeze ecoul unui zâmbet.

— Theo, nu cred că este necesar. Am adunat eu cele mai bune minți pe strategie și diplomație.

Face semn către bărbați.

— Blaise și Heron au făcut multe pentru cauza noastră, dar sunt băieți cu puțină experiență în astfel de chestiuni.

Ochii ei întunecați privesc necruțători în ai mei și e nevoie de toată voința mea ca să nu tresar. Sunt ochii mamei mele, la urma urmei, și să privesc în ei mă face să mă simt copil din nou. Dar nu sunt un copil și nu-mi pot permite să mă simt ca unul nici măcar pentru o clipă. Miza e prea mare. Așa că îi susțin privirea și nu îmi dau voie să ezit.

— Sunt consilierii mei, îi spun menținându-mi glasul blând, dar ferm. Am încredere în ei.

Dragonsbane își lasă capul într-o parte.

— Nu ai încredere în noi, Maiestatea Voastră? întreabă mărind ochii. Tot ce facem e în interesul tău.

Bărbații își murmură acordul din spatele ei.

— Sunt sigură că așa e, spun eu cu un zâmbet liniștitor. Dar ne știm unii pe ceilalți de atât de puțină vreme, încât mi-e teamă că încă nu-mi cunoașteți interesele. Le veți afla curând, sunt sigură, dar sunteți de acord cu mine că nu avem timp de pierdut.

— Nu avem, spune Dragonsbane. De aceea nu are sens să ne apucăm să căutăm alți oameni, când grupul pe care l-am adunat deja este mai mult decât capabil să...

O întrerup, ascuțindu-mi cuvintele ca pe niște pumnale.

— Dacă te-ai fi dus să-i aduci pe Blaise și pe Heron când ți-am cerut să o faci, în loc să te certi de dragul de a te certa, deja ar fi pe drum încoace. Acum, vrei să pierdem și mai mult timp în vreme ce kalovaxianii își formează un batalion care să ne distrugă pentru totdeauna?

Pentru un moment dureros de lung, nu spune nimic, dar simt resentimentele pe care le emană prin toți porii. Îi susțin privirea, furia i se izbește de a mea. Sunt vag conștientă de o mâncărime și o arsură surdă în vârfurile degetelor, dar nu îndrăznesc să întrerup contactul vizual ca să mă uit la ele. Ceva în toată situația pare vag familiar, așa cum îmi simțeam pielea după ce m-am trezit din coșmarul cu Cress. Îmi încrucișez brațele, apăsându-mi vârfurile degetelor în mânecile tunicii, sperând că, dacă le ignor, încetează să mai ardă.

După ceea ce pare o eternitate, Dragonsbane se întoarce spre Anders, deși fiecare mușchi din corpul ei pare să protesteze.

— Du-te după băieți, spune cu vocea încordată. Și grăbește-te înapoi.

Ochii albaștri ai lui Anders privesc, cu incertitudine, de la una la alta, după care se înclină într-o ușoară plecăciune față de Dragonsbane, apoi spre mine. Iese în grabă pe ușă, fără un alt cuvânt, lăsându-ne într-o tăcere neplăcută.

Prin mine cântă victoria și uit de degetele care-mi ard.

— Nu ești deloc ca mama ta, spune Dragonsbane după o clipă.

Și senzația de victorie dispare imediat. Cuvintele ei sunt ca un pumn în stomac, dar și mai dureroasă este înțelegerea faptului că are dreptate. Să îi ostilizez pe cei care mi se opun, să țin cu încăpățânare ca lucrurile să iasă cum vreau eu – acestea nu sunt tactici pe care mama să le fi folosit vreodată ca regină. Ea doar a fermecat și a mediat și a făcut compromisuri și a oferit cât a putut, pentru că avea atât de multe de dat.

Un alt lucru de care-mi dau seama îmi trimite în tot corpul un fior pe care încerc să-l suprim.

Nu am abordat situația ca mama; m-am ocupat de ea precum Kaiserul.

Trec câteva minute tensionate până se întoarce Anders, urmat

de Blaise și de Heron. Amândoi par confuzi când intră în spațiul tot mai aglomerat.

— În sfârșit, trântește Dragonsbane când vin să stea alături de mine, flancându-mă de ambele părți fără să scoată o vorbă.

Trebuie să fi pus cap la cap ce s-a întâmplat, cel puțin câte ceva. Trebuie să-și fi dat seama că această întâlnire a fost programată fără ei, că Dragonsbane a încercat să-i lase pe dinafară. Sau poate că Blaise o fulgeră cu privirea dintr-un motiv cu totul diferit. Heron, în schimb, nu se uită la nimeni. Privirea lui e grea și solemnă, dar distantă. A fost așa de când am venit la bord și mi-e teamă că moartea lui Elpis cântărește chiar mai greu pe conștiința lui decât pe a mea. La urma urmei, era treaba lui să o ia după ce l-a otrăvit pe Theyn și să o aducă în siguranță pe *Smoke*.

Zâmbesc larg la Dragonsbane.

— Acum, că suntem cu toții aici, să continuăm. Ne îndreptăm spre ruinele din Anglamar ca să lansăm un atac împotriva Minei de Foc și să-i eliberăm pe sclavii de acolo.

Eriel își drege glasul, privindu-mă cu o ușoară circumspecție.

— Aș sfătui împotriva acestei acțiuni, Maiestatea Voastră, spune cu vocea aspră și cu un accent pe care nu-l pot localiza, făcând cuvintele să sune deopotrivă melodice și periculoase. Simplu spus, dacă îi atacăm pe kalovaxiani direct, cu câți războinici avem, ar fi o greșeală prostească. Ne-ar distruge cu ușurință, indiferent de strategiile pe care le folosim. Suntem depășiți ca număr pentru o asemenea misiune.

— Am căzut de acord asupra acestui lucru, înainte să accept ajutorul vostru, spun privind de la Eriel la Dragonsbane.

Din nou, simt cum mă enervez.

— Cheia este, intervine Anders, să obținem mai multe forțe.

Pronunția lui stilată nu a fost ștearsă chiar de tot de anii de furturi și piraterie. Blaise pufnește disprețuitor.

— Mai multe forțe? Cum de nu ne-am gândit *și noi* la asta? De ce nu s-a gândit Ampelio, de fapt? Sigur ne-ar fi scutit de o grămadă de probleme. Ah, stai, *s-a gândit.* Nicio altă țară nu vrea să îi înfrunte pe kalovaxiani.

— Nu ar face-o din bunătate, e adevărat. Restul lumii se teme prea mult de Kaiser ca să ajute, așa că va trebui să le arătăm că merită să depună acest efort, spune Dragonsbane, cu ochii pe mine. Și îmi imaginez că singurul lucru pe care-l vor de la noi este ceva ce Ampelio nu s-ar fi gândit să dea la schimb nicio secundă.

Mi se usucă gura.

— Și ce-am da noi la schimb?

— Pe tine, spune sec. Mai exact, mâna ta, în căsătorie.

— Reginele nu se căsătoresc, intervine Heron părând năucit de idee.

Îi sunt recunoscătoare, de vreme ce eu nu mai pot scoate un cuvânt.

— Dragule, să nu ne prefacem că sunt circumstanțe normale, spune Dragonsbane.

Heron e considerabil mai înalt, dar ea tot face să sune totul ca și cum i-ar vorbi unui copil.

— Theo își poate lăsa mândria deoparte pentru binele țării ei, cred eu.

— Nu e mândrie, spun, luptând să-mi păstrez vocea calmă și să ascund panica ce-mi crește în piept. Acelor oameni nu le pasă de mine, tot ce vor e o bucată din Astrea și din magia noastră.

Dragonsbane ridică din umeri, de parcă ar fi o chestiune banală.

— Dacă îi mai lăsăm pe kalovaxiani să o păstreze, nu va mai rămâne magie deloc. Este un sacrificiu, dar unul necesar.

— Ușor să spui asta, de vreme ce nu tu ești cea care sacrifică ceva, o atac.

— Nu știm dacă e necesar, spune Blaise înainte să poată răspunde Dragonsbane. Sunt și alte opțiuni...

— Cum ar fi? întreabă ea, arcuind sprâncenele.

— Nici măcar nu ne-am folosit de avantajul pe care-l avem cu Prințul. Dacă-l dăm la schimb pentru una dintre mine...

— Din nefericire, informatorii ne spun că nu e exact ostaticul care speram să fie, intervine Eriel. Kaiserul nu-l *vrea* înapoi. Îl vede ca pe o amenințare și ca pe un dușman. I-am făcut o favoare Kaiserului pentru că i l-am luat pe Prinț de pe cap. Deja împrăștie vorbe că Prințul a plecat cu tine de bunăvoie, Maiestatea Voastră.

Deloc departe de adevăr, mă gândesc.

— Deci nu ne folosește ca ostatic, spun, deși vocea îmi sună disperată chiar și-n propriile urechi. Planul a fost întotdeauna să-l folosim ca o legătură între tatăl lui și poporul kalovaxian. Asasinarea lui, pusă pe seama unui paznic al Kaiserului trebuia să provoace haos la curte, dar nu văd de ce nu putem întoarce povestea fugii lui spre un rezultat similar.

— Kaiserul se va asigura că restul curții îl vede ca pe un trădător, zice Blaise, deși nu mă contrazice; îmi urmărește gândul pentru a-mi da șansa să rezolv problema.

— Dar curtea a văzut că Søren s-a împotrivit tatălui său la banchet, spun eu. Ar fi proști să-l creadă pe Kaiser pe cuvânt. Dacă ar exista o cale prin care să mai strecurăm niște șoapte în tot haosul ăsta, am putea schimba povestea. Să-i facem să creadă că Søren nu i-a abandonat, ci că poate Kaiserul l-a alungat. Cei de la curte m-au auzit acuzându-l pe Kaiser de moartea Împărătesei; acum probabil șușotesc și despre asta. Nu va fi dificil să-i întoarcem împotriva lui dacă avem vocile potrivite, care să șoptească în urechile potrivite.

Blaise dă ușor din cap înainte să se întoarcă spre Dragonsbane.

— Avem? întreabă el.

— Am o mână de spioni, admite precaut. Dar îmi dau informații, nu interacționează cu curtenii. E singurul mod în care am reușit să-i păstrez nedescoperiți și în viață atâta timp.

Nu mă pot abține să mă gândesc la Elpis, care era în siguranță până i-am cerut eu să se implice. Îi văd corpul carbonizat, cum este tras din sala tronului, de nerecunoscut. Îi aud țipetele de durere în ultimele clipe. Înghit, urându-mă pe măsură ce spun cuvintele pe care trebuie să le spun.

— A trecut vremea în care era vorba despre a fi în siguranță. Dacă nu ne asumăm riscuri, tot ce vom face va fi să supraviețuim la limită. Vreau mai mult de-atât pentru Astrea și ar trebui să vreți și voi.

Dragonsbane își încleștează maxilarul.

— Bine, spune. Voi începe să împrăștii șoaptele tale, cum le spui tu, dar asta ne lasă tot cu forțe inegale pentru o bătălie la Mina de Foc. Eriel spune drumul până la Sta'Crivero va dura patru zile.

Eriel, care a ascultat atent discuția în timp ce se legăna înainte și înapoi pe călcâie, ca un copil nerăbdător, pare surprins să-și audă numele, deși dă rapid din cap.

— În Sta'Crivero ne vom întâlni cu regele Etristo, continuă Dragonsbane.

Îmi ia o secundă să înțeleg încotro se îndreaptă discuția.

— Nu mă mărit cu regele Etristo, spun accentuând fiecare cuvânt, de parcă totul s-ar rezolva dacă mă aude.

Râde doar.

— Oh, draga mea, nu. Etristo e mult prea bătrân ca să ți se potrivească, ca să nu mai spun că deja are o soție. Nu, el a fost destul de amabil încât să găzduiască... un eveniment de triere. Conducătorii țărilor din toată lumea vor veni să te întâlnească și să-și ofere trupele în schimbul mâinii tale.

— Nu sunt vreo bijuterie care să fie dată prin licitație celui care oferă mai mult, spun eu, incapabilă să nu ridic tonul.

Corpul îmi devine prea cald, așa cum era când m-am trezit din coșmar. Fruntea începe să-mi transpire, dar o șterg. Nu știu de ce e așa cald în cabina lui Dragonsbane. Nu știu de ce pare că sunt singura care observă asta.

— Sunt regină și voi lua propriile decizii în ceea ce mă privește.

Dragonsbane strânge din buze, privindu-mă fix o clipă, într-o liniște gânditoare.

— Desigur, decizia este a ta, spune într-un sfârșit, cu un zâmbet încordat și o privire calculată. Dar insist să iei serios în considerare varianta asta. Între timp, noi ne vom continua drumul spre Sta'Crivero. În cel mai rău caz, putem să ne refugiem în haosul din portul lor în timp ce schițăm alt plan.

Sunt de acord să iau în considerare varianta, deși chiar și atâta lucru îmi provoacă greață.

Confesiune

CÂND IES IAR PE PUNTE, după întâlnirea cu Dragonsbane, mă izbește aerul proaspăt și pielea începe să mi se răcorească. Șterg și mai multă transpirație de pe frunte și de pe buza de sus, în timp ce îi privesc pe furiș pe Heron și Blaise, care sunt lângă mine. Amândoi par perfect în regulă, deloc afectați de temperatura din cabina lui Dragonsbane. Poate că mă îmbolnăvesc – nu ar fi surprinzător, după tot ce s-a întâmplat. Sau poate că a fost doar imaginația mea, o reacție la stres și furie.

— Trebuie să existe un plan mai bun decât căsătoria, spune Blaise, smulgându-mă din gândurile mele.

Înghit.

— Trebuie să fie, sunt de acord fără să mă uit la el sau la Heron, aflat în stânga mea.

În schimb, mă uit la vasul aglomerat, plin de oameni care se grăbesc încoace și încolo, ținând vasul *Smoke* în mișcare la viteză maximă spre un viitor care mi-a fost, încă o dată, luat din mâini. Poate că Dragonsbane mi-a dat iluzia unei alegeri, dar nu sunt destul de fraieră încât să cred că va fi așa de ușor.

— Nu-mi vine să cred că a încercat să te încolțească așa la întâlnirea aia, spune Heron.

Pufnesc.

— Eu pot. Zeilor, ce m-am săturat de jocuri, le spun dând din cap. Am luat parte la jocurile Kaiserului zece ani și n-am scăpat doar ca să fiu forțată să le joc pe ale ei.

Mă întorc spre ei.

— I-am spus lui Dragonsbane că voi doi sunteți sfătuitorii mei. Nu m-am gândit că e bine să fie și Art acolo azi, dat fiind efectul pe care mama ei pare să-l aibă asupra sa, dar o includ și pe ea în asta. Voi sunteți oamenii în care am încredere aici.

Blaise dă din cap, dar Heron pare nesigur, cu ochii zăbovind asupra mea o clipă prea mult. Oricare ar fi cuvintele pe care vrea să le spună, nu rostește niciunul.

— Blaise, știu că trebuie să te întorci la muncă, dar tu, Heron, ai vrea să-mi ții companie la prânz?

Blaise înclină capul spre mine, după care pleacă înapoi spre proră, unde a lustruit puntea.

Heron dă din cap, dar pare reținut, așa că-mi strecor brațul pe după al lui și îl conduc spre sala de mese.

— E totul în regulă? întreb.

— Desigur, spune, într-un fel care mă asigură mai mult ca niciodată că nu este.

E târziu pentru prânz și sala de mese e în mare parte goală. Mâna de oameni adunați mă privesc când îmi iau porția de pesmet și carne uscată. Sunt obișnuită ca oamenii să mă privească – kalovaxianii se holbau și ei –, dar acum e fără răutate. Doar așteptare, care cumva se simte mai rău. Simt un nod în stomac cât aștept ca Heron să-și umple farfuria.

Nu ne e greu să găsim o masă goală în colț, departe de urechile care ascultă. Îi ofer câteva momente de mâncat în liniște, uitându-se în farfurie ca să evite să mă privească. Heron pe care-l știu eu nu m-ar ignora niciodată; i s-ar părea lipsit de respect. Dar nu este lipsă de respect acum, îmi dau seama. Îi e teamă de mine. Ar putea crede că îl învinovățesc pentru moartea lui Elpis?

Îmi dreg glasul. Poate că, dacă i-aș spune secretul meu, asta îl va face să se simtă mai bine în legătură cu al lui.

— Am avut ocazia să-l omor pe Søren, spun eu, iar el se oprește, cu o felie de carne uscată la jumătatea drumului spre

gura deschisă. I-am pus cuțitul la spate înainte să-și dea seama ce se întâmplă. Nu avea cum să scape. Eu o știam, o știa și el. Chiar mi-a spus să o fac. Mi-a *cerut*. Cred că voia să-l omor. Cred că își imagina că asta ne-ar face cumva chit. Dar n-am putut.

În sfârșit, mă privește în ochi, cu o expresie de nedescifrat. Continui.

— Nu am mai spus nimănui, nici măcar lui Blaise. Sunt sigură că el și Art presupun că n-am avut ocazia, dar am avut-o. Doar că nu am fost suficient de puternică să o fac. Și mă simt bine să spun cuiva. Mă simt bine că-ți spun ție.

Heron mestecă încet carnea, uitându-se în farfurie. Rupe un colț de pâine uscată, apoi rupe colțul în două.

— Ți-am spus despre Leonidas, spune încet. Ne-am întâlnit în Mina de Aer când am fost duși acolo prima dată, am devenit imediat prieteni. El era unul dintre puținele lucruri care făceau supraviețuirea suportabilă. Era acolo când au ucis-o pe mama în fața mea; era acolo când sora mea ratase prea multe norme și au trimis-o în submină. Era acolo când i-au adus trupul înapoi. Și eu eram acolo când i-au luat fratele, apoi pe cel mai vechi prieten. Ne-am ținut în brațe și am plâns și, cumva, în acel coșmar urât al existenței, am găsit iubirea. Nu a fost o poveste ca acelea pe care le spun părinții copiilor, despre romantism și fericiți-până-la-adânci-bătrâneți, dar era iubire. Era singurul lucru care mă trezea dimineața.

Zdrobește un colț de pesmet în firimituri sub degetul mare, cu ochii concentrați și mijiți.

— Simptomele au început ușor, dar amândoi știam ce înseamnă. Pielea îi era fierbinte la atingere, de parcă ar fi avut mereu febră, și dormea tot mai puțin și mai puțin până când a încetat de tot. N-am vorbit niciodată despre asta, nu în atât de multe cuvinte, dar am ascuns-o pe cât de bine am putut de gărzi. Am reușit o vreme, dar nu poți ascunde pentru totdeauna un om care a înnebunit în mină.

Deci greutatea de pe umerii lui nu este despre Elpis. Mă aplec spre el.

— L-au ucis pe loc? întreb, cu speranța că au făcut-o.

Cel puțin atunci ar fi fost o moarte rapidă, mai puțin dureroasă. O ucidere din milă, deși știu că kalovaxianii nu sunt capabili de milă.

Dar Heron scutură din cap, înghițind.

— L-au luat. Pentru execuție, așa au spus. Dar acum știm că s-ar putea să nu fi fost adevărat.

Mi se pune un nod în stomac. Este posibil să-l fi trimis în luptă ca berserker, dar există sorți chiar mai rele de-atât. Existau experimente – le-am văzut eu însămi, făcute pe ultimii trei dintre Păzitorii mamei, ținuți în temnițele palatului un deceniu. Li se luase sânge, degetele le fuseseră amputate, pielea despicată. E posibil ca asta să i se fi întâmplat și lui Leonidas, dar nu-i voi spune niciodată așa ceva lui Heron.

— M-am luptat cu gărzile când l-au luat. Chiar l-am pocnit pe unul de l-am lăsat inconștient. Așa că m-au aruncat în submină, spune tremurând. Sper să nu vezi niciodată un astfel de loc, dar îmi bântuie coșmarurile. Era sânge uscat pe pereți și știam că o parte din el trebuie să-i fi aparținut surorii mele, Imogen. Și mirosul – sulfură și putreziciune, atât de înțepător încât nu te poți obișnui cu el. Când îi duceau pe alții acolo, țipetele lor străpungeau pereții peșterii, dar eu n-am țipat. M-am ghemuit și-am așteptat să mor. Nu-mi mai rămăsese nimic, îmi spune aplecându-se peste masă ca să-mi ia mâinile în ale lui, mult mai mari.

Are o expresie ciudată, nu îngrozită sau tristă, așa cum m-aș aștepta să fie. În schimb, e luminat de speranță pentru prima oară de când îl cunosc.

— Atunci m-au binecuvântat zeii, atunci mi-a dat Ozam darul. M-am gândit că era un dar pentru a mă putea răzbuna, dar dacă e ca să-l pot salva?

— Crezi că Leonidas ar putea fi în viață, îmi dau seama.

— Este posibil.

Îmi strânge mâinile mai tare.

— Niciodată nu am *simţit* că e mort cu adevărat. Nu a părut real niciodată. Știu că aș fi simțit dacă ar fi fost mort.

O parte din mine vrea să-i spună că nu e neapărat adevărat. O parte din mine vrea să-i spună că uneori tot nu simt că mama ar fi cu adevărat moartă, deși am văzut-o murind cu propriii mei ochi. Un sentiment nu este o dovadă. Dar nu pot suporta să omor fărâma de speranță pe care a găsit-o, deși nu vreau ca fărâma aceea să-l distrugă când nu-l va duce nici ea la nimic.

— Majoritatea oamenilor care au înnebunit în mină nu trăiesc mai mult de câteva săptămâni, subliniez cu grijă.

— Știu, spune rapid, după care mă privește pătrunzător. Dar amândoi știm că este posibil să supraviețuiești mult mai mult.

Scutur din cap. Nu mă miră faptul că Heron a văzut simptomele lui Blaise – a bănuit că a înnebunit în mină, probabil –, dar tot are greutatea unui secret și e unul despre care nu-mi doresc să vorbesc cu nimeni. Nici măcar cu Heron.

— Este *posibil*, asta e tot ce spun, zice Heron.

Îmi strânge mâinile atât de tare, încât nu-mi mai simt degetele.

— Este posibil, sunt de acord cu blândețe. Dar nu știu ce am putea face în legătură cu asta, Heron.

E tăcut un moment și-mi dau seama că încearcă să caute cuvintele potrivite.

— S-ar putea ca Søren să știe ceva. Despre nebunia din mină și berserkeri. Despre ce s-ar fi putut întâmpla.

Dau din cap.

— A folosit berserkeri, dar nu cred că știa prea multe despre ei. Mereu urma ordinele.

— Este posibil, totuși, îmi zice cu vocea tot mai disperată.

Dau din cap.

— Nu e o idee bună să vorbesc cu el, Heron, îi spun. Dar dacă întrebi tu...

— Am încercat. Nu vorbește cu mine.

Mă simt de parcă mi-a turnat cineva apă rece pe spate. Heron l-a vizitat pe Søren? Ignorându-mi surpriza, continuă:

— Unul dintre paznicii lui mi-a spus că nu a scos niciun cuvânt de când l-am adus la bord.

— Este ținut ostatic. De obicei, asta nu-i face pe oamenii ca Søren prea vorbăreți. Mă îndoiesc că va vorbi și cu mine.

Heron mă privește de parcă ar putea vedea până în cele mai adânci gânduri ale mele.

— Va vorbi cu tine, spune el. Te rog. Știu că poate fi o fundătură, știu că sunt șanse mai mari ca Leo să fie deja în Lumea de Dincolo, făcându-mă prost chiar acum, dar, dacă nu e – dacă există chiar și cea mai mică șansă ca el să fie încă undeva –, trebuie să știu. Dacă poate înțelege cineva asta, tu ești aceea.

Mama e mereu în gândurile mele, dar acum mi le copleșește și nu mă pot abține să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu aș fi văzut-o omorâtă cu propriii mei ochi, dacă nu i-aș fi simțit mâna înmuindu-se în a mea pe măsură ce viața îi părăsea corpul. Dacă ar exista o șansă infimă ca ea să mai fie încă în viață, ce aș face ca să o găsesc?

Răspunsul este simplu: nu există nimic ce *nu aș face*.

— Îl vom vizita la noapte, îi spun lui Heron.

Blaise are un schimb de noapte, dar e de acord să stea cu mine până adorm. Deși îi sunt recunoscătoare pentru companie, conversația cu Heron îmi apasă greu pe umeri. Nu vreau să mint, dar nici nu mă simt în stare să-i spun lui Blaise că voi merge să-l văd pe Søren la noapte. Nu vreau să știu ce va spune despre asta.

— Dacă ajungem la Sta'Crivero și Dragonsbane tot va in-

sista cu chestiunea cu căsătoria, spune el, stând cu spatele la mine cât mă schimb în cămașa de noapte, putem pleca. Sunt o grămadă de alte vase în Sta'Crivero. Tu, eu, Heron și Art în bucătării.

Nu-l menționează pe Søren, lucru care îmi reconfirmă decizia de a nu-i spune despre planul meu. În mintea lui, Søren este problema lui Dragonsbane și nimic mai mult. Nu ar înțelege. Doar s-ar întreba dacă există ceva adevăr în bârfele care umblă despre noi doi.

— Avem nevoie de Dragonsbane nu doar pentru vasele ei, îi reamintesc cu un oftat, trăgându-mi bumbacul cămășii de noapte peste cap. Și ea știe asta. Te poți întoarce, sunt decentă.

Se întoarce și privirea lui îmi dansează pe trup în jos, înainte să-și ridice ochii ca să îi întâlnească pe ai mei. Zâmbește ușor.

— Niciodată nu ești decentă, spune, făcându-mă și pe mine să zâmbesc.

Este un alt crâmpei fugar al unei vieți mai simple și mai jucăușe pe care am fi putut să o avem. Zâmbetul îi pălește prea rapid totuși și recădem în viața care este, de fapt, a noastră.

— Și nu se poate să îi iei în calcul propunerea.

— Sigur că nu, pufnesc. Dar știi că nu e ușor nici să pleci, pur și simplu. De la oricine altcineva vom accepta ajutor, ne va cere ceva. Toată lumea vrea ceva de la mine.

Nu-mi dau seama cât de adevărate sunt cuvintele până nu le spun cu voce tare, dar imediat ce le spun, nu mai pot fi negate.

Mă întind sub pături și mă întorc cu fața spre peretele de care e lipit patul meu, auzindu-l cum își scoate cizmele înainte ca salteaua să se lase sub el când se așază lângă mine.

Încă simt minciuna plutind inconfortabil între noi, chiar și când se întinde lângă mine, cu pieptul apăsându-mi spatele, cu

genunchii îndoiți în spatele alor mei, cu fruntea atingându-mi ceafa. Timid, îmi cuprinde talia cu brațul, iar pielea îi arde.

Miroase ca Astrea, a condimente și a foc în vatră și a acasă.

— Te vreau pur și simplu, șoptește, ezitant.

Îmi trec vârfurile degetelor peste brațele lui, iar cuvintele pe care vreau să i le spun îmi rămân blocate în gât.

Lanțuri

MĂ PREFAC CĂ DORM până când Blaise pleacă pentru a intra în tură, încercând să ignor valul pe teamă pe care îl simt agitându-se în mine. Îl voi vedea pe Søren în această noapte și, deși mi-ar plăcea să pretind că cea mai mare grijă a mea este că voi fi prinsă, nu este acesta întregul adevăr. Ultima dată când l-am văzut, l-am trădat și mi-a spus că mă iubește oricum. Nu are cum să mă iubească. Dar ceva îmi spune că această întâlnire nu va fi oricum mai confortabilă.

Am făcut ceea ce trebuia să fac, îmi spun și, deși s-ar putea ca acesta să fie adevărul, asta nu face mai suportabil sentimentul de vinovăție care și-a croit drum pe sub pielea mea.

Din fericire, nu am mult timp de gândire înainte ca Heron să sosească, cu un ciocănit în ușă atât de ușor, încât aproape că-l ratez. Îndepărtez din minte cuvintele lui Blaise și arunc păturile de pe mine, dându-mă jos din pat.

— Intră, strig, în timp ce-mi trag din nou cizmele în picioare.

Ușa se deschide larg și apoi se închide iar și, dacă nu aș fi știut, aș fi crezut că e vântul.

— I-ai spus lui Blaise ce facem în noaptea asta? întreabă Heron.

Cercelul candelabru cu Piatra de Aer pe care l-am furat de la Crescentia este acum prins în materialul bluzei lui, chiar deasupra inimii, ca o insignă. După utilizare, pietrele mici și clare strălucesc o clipă în întuneric, oferind destulă lumină ca

să-i văd fața lui Heron, brăzdată de îngrijorare și cu o umbră de speranță.

— Tu i-ai fi spus? îi răspund, legând șireturile de la o cizmă, apoi de la cealaltă, înainte de a-mi trage pelerina peste cămașa de noapte. Amândoi știm că ar fi încercat să mă facă să mă răzgândesc. Nu trebuie să mă vadă nimeni coborând acolo.

Heron îmi întinde o mână ca să mă ajute să mă ridic și, când o prind, degetele noastre unite încep să dispară din vedere, lăsând în urmă o senzație de furnicătură, ca și cum ar fi amorțit. Senzația îmi urcă pe braț, făcându-l să dispară odată cu al lui Heron. Umerii noștri, trunchiurile, capetele și picioarele dispar, până când camera pare goală și întreg corpul îmi vibrează.

— Nu o voi putea menține prea multă vreme pentru amândoi, așa că ar fi bine să pornim acum, spune, mutându-și mâna astfel încât degetele noastre să rămână prinse, apoi mă trage afară pe ușă și o lasă să se trântească.

Stau aproape de el când se grăbește pe coridor, depășindu-i cu agilitate pe cei câțiva membri ai echipajului care trebăluiesc.

Câțiva dintre ei trebuie că ne simt când trecem: se uită nesiguri în jur, cu un fior de teamă dansându-le pe șira spinării în timp ce își imaginează fantome și își spun singuri că e doar vântul.

Am doar o idee vagă despre locul în care este ținut Søren, dar Heron știe calea destul de bine, cotind pe culoare și pe scări în spirală șubrede. Eu trebuie doar să-l urmez și încerc să nu-mi las gândurile să zăbovească prea mult asupra lui Søren.

Nu voi face altceva decât să-i pun niște întrebări, îmi reamintesc. Nu vom vorbi despre sugestiile lui cum că Blaise ar fi înnebunit în mină sau despre insinuările că s-ar putea să am sentimente reale pentru el.

Nu am. Poate am avut odată, dar asta a fost înainte să-și conducă armatele pentru a măcelări mii de oameni în Vecturia. Înainte să-l văd drept cine era cu adevărat. Dar chiar și când

gândesc asta, știu că nu este adevărul complet. Nu, nu îl iubesc, dar țin la el. Nu vreau să-l văd în lanțuri. Nu vreau să știu că eu sunt cea care l-a băgat aici.

În afara ușii de la capătul culoarului stau de pază doi bărbați, amândoi ținând alături sulițe rudimentare și părând adormiți. Faptul că-i văd îmi face tot corpul să se încordeze, deși știu că ar fi trebuit să mă aștept la asta – Dragonsbane nu avea cum să-l lase nepăzit pe Søren.

Heronîmi simte panica și îmi strânge mâna înainte să-și desprindă degetele de ale mele și să-mi mute mâna pe antebrațul lui. Continuă să meargă spre ei, așa că-mi imaginez că are un plan. Când iese din umbră, renunță ușor la invizibilitate, făcându-i pe paznici să tresară când apare în fața lor.

Aștept să devin și eu vizibilă, un stol de scuze proaste zburându-mi pe buze, dar nu se întâmplă. Mă agăț strâns de brațul lui, în timp ce inima îmi bate cu putere în piept.

— Bună seara, spune Heron, dând din cap spre fiecare în parte.

— Vrei să-l încerci și tu? întreabă unul dintre ei.

Nu sunt sigură ce vrea să spună, dar Heron dă din cap.

— Zece minute, spune.

Cei doi paznici pășesc în lateral și-l lasă să treacă, cu mine la jumătate de pas în urmă, încercând să-i deslușesc cuvintele.

Să-l încerci. Nu vrea să spună ce zic cuvintele. Nu înseamnă asta. Dragonsbane n-ar permite niciodată așa ceva– dar imediat ce îmi vine acest gând, îmi dau seama că ar permite-o. Heron mi-ar fi spus totuși dacă ar fi știut. Ar fi încercat să-i pună capăt. De atâta sunt sigură.

Dar când ușa ni se închide în urmă și ochii mi se obișnuiesc cu camera semiîntunecată, mi se face rău.

Søren este prăbușit pe peretele îndepărtat, cu un hublou mic, deschis deasupra capului, ca singură sursă de aer proaspăt. Cătușe grele, de fier ruginit, îi sunt prinse de încheieturi,

cu sânge vechi și proaspăt pe pielea din jurul lor. Poartă aceleași haine ca ultima oară când ne-am văzut, deși acum sunt zdrențuite și însângerate. Nu mai seamănă deloc cu cel de acum două zile; părul tuns scurt pare mai mult stacojiu decât blond și fața îi e acoperită de vânătăi și tăieturi deschise.

Tresare, dar nu ridică privirea când ne aude intrând.

Pe podeaua de lângă el este o scândură, iar marginea ei e acoperită de sânge.

Îmi urcă fierea în gât și mă smulg de lângă Heron, rupând conexiunea dintre noi. Mă întorc și vomit în colț.

Îl simt pe Heron în spatele meu când întinde o mână ezitantă ca să-mi atingă umărul, dar îl reped.

— Știai despre asta, șuier.

Chiar și cu această furie și cu amețeala care-și fac de cap în corpul meu, tot sunt conștientă de paznicii aflați de cealaltă parte a ușii.

Ochii lui Heron nu îi părăsesc pe ai mei; nu se ferește de furia mea. Îi dă voie să-l învăluie.

— Da.

Nu sună ca Heron pe care îl știu eu. E ca și cum ar fi fost rupt în două jumătăți colțuroase, destul de ascuțite pentru a vărsa sânge.

Înghit noile valuri de rău care mă cuprind, punându-mi o mână pe stomac.

— Ai luat și tu parte? întreb, nesigură dacă vreau să știu răspunsul.

— Nu, spune, iar eu las să-mi scape un suspin de ușurare. Deși era tentant.

— Nu mi-ai spus...

— E același lucru pe care ți l-au făcut ei ție, Theo, zice el.

Dar nu Søren, mă gândesc, deși știu că e o apărare slabă. Înțeleg cum s-a întâmplat, cum atât de mulți oameni de pe vasul ăsta ar vrea să vină aici și să-și verse furia și durerea pe singu-

ra persoană responsabilă la care pot ajunge. Înțeleg dorința de a lua ceva înapoi de la kalovaxiani, dar nu e drept.

— Thor... Theodosia? răsună spart și răgușit vocea lui Søren, puțin mai tare decât o șoaptă.

Încearcă să își ridice capul, dar cedează durerii și îl lasă iar să cadă.

Trec de Heron și mă grăbesc spre Søren, căzând în genunchi lângă el. Au fost momente când l-am urât atât de mult încât am vrut să-l ucid – aproape că am făcut-o –, dar aici e vorba de ceva mai mult. Știu totul despre sângele de pe mâinile lui, despre viețile pe care le-a luat, despre războaiele pe care le-a purtat cu oameni nevinovați. Nu am iertat și nu am uitat și nu-mi pot imagina că o voi face. Poate că merită asta. Poate că așa trebuie să plătească. Poate că așa e drept.

Dar asta nu e o lume în care să vreau să trăiesc.

Mă întind ca să-i ating fața, iar el se ferește.

— Theo, spune Heron în spatele meu, deși nu sunt sigură dacă e un avertisment sau o încercare de scuză.

— O să-l ajuți, spun fără să mă uit la Heron, cu glas tremurat. Folosește-ți darul. Vindecă-l.

— Nu, răspunde.

— Nu a fost o întrebare, îi arunc peste umăr. E un ordin. De la regina ta.

Heron tace o clipă.

— Nu, spune într-un final, deși nu mai pare la fel de sigur.

— Atunci consider-o monedă de schimb, spun printre dinții strânși. Ai nevoie de mine ca să-ți obții răspunsurile, iar eu nu voi face rost de ele până nu e vindecat.

— Știi ce a făcut, Theo, spune Heron. Știi ce e.

— Da, zic. Dar mai știu și că noi suntem mai buni de-atât. Trebuie să fim, altfel care e rolul luptei pe care o ducem?

Ezită iar.

— Dacă-l vindec, o să-l bată din nou.

— Îi voi opri eu, spun, deși nu sunt sigură cum.

— Mama lui Elpis pare că-și găsește puțină alinare aici. Vrei să-i iei asta?

Îmi țâșnesc lacrimile din ochi și mă grăbesc să le șterg.

— Vindecă-l, spun iar. Sau nu primești niciun răspuns.

Cu o expirație zgomotoasă, Heron se lasă pe vine de cealaltă parte a lui Søren, luându-i mâna ruptă, moale, în ale lui.

Când puterea de vindecare a lui Heron începe să-și facă efectul, Søren se forțează să deschidă ochii și îi întâlnește pe ai mei. E atâta durere acolo, încât mi se taie respirația.

— Voi repara totul, Søren. Promit.

Nu ar trebui să fac promisiuni pe care nu am idee cum o să le respect, dar cuvintele îmi ies înainte să le pot opri.

— Nu e așa rău, spune încercând să zâmbească. Putea fi mai rău.

Sub atingerea lui Heron, pielea sfâșiată de la încheieturi i se închide și se netezește sub cătușele grele; vânătăile, care îi acoperă cea mai mare parte a corpului, devin gălbui, apoi dispar complet. Oasele rupte ale feței, buza spartă, ochii învinețiți, toate acestea se duc de parcă ar fi trecut săptămâni întregi. Când Heron termină, Søren aproape că pare el însuși din nou. Dar nu se poate vindeca prin magie neliniștea din expresia gurii lui sau felul în care ochii îi sunt adânciți în pielea palidă, subliniați de semilunile de un mov-închis.

— Vrei ceva, spune încet, încercând să stea mai drept.

Heron nu l-a vindecat complet și încă tresare de durere. Probabil are coaste rupte.

— Nu știam că e așa, îi spun. Nu aveam idee.

Søren mă privește neîncrezător, apoi privirea i se îmblânzește.

— E război, spune el. Așa funcționează lucrurile. Prietenul tău are dreptate. Amândoi știm că am făcut lucruri mai rele.

Nu pot nega asta. Mă gândesc cum a folosit berserkerii în

lupta vecturiană. Mă gândesc cum, după ce a pierdut acea luptă, a ordonat să fie distruse sursele de hrană ale vecturienilor, când s-au retras. Câți dintre ei mor de foame acum, când iarna ia în stăpânire zona și nu mai crește nimic? Poate că acesta este un fel de a face dreptate, singurul la îndemână pentru cei ca mama lui Elpis.

În mintea mea, aproape că are sens, dar am fost în locul lui. Îmi aduc aminte cum mă bătea Kaiserul de fiecare dată când astreanii îi făceau probleme. Chiar săptămâna trecută am plătit pentru morțile kalovaxianilor în lupta vecturiană. Pare același lucru, deși nu este.

— Ce vrei? întreabă Søren. Nu ai venit aici să-mi plângi de milă.

Nu îți plâng de milă, vreau să îi spun. *Am fost în locul tău și știu că nimeni nu merită asta, nici tu, cu mâinile tale îmbibate de sânge*. Dar nu îi pot spune nimic din toate acestea, nu cu Heron aici, ascultând. Îmi strâng buzele și mă îndrept, punând o oarecare distanță între noi.

— Ce știi despre berserkeri? îl întreb. Ce se întâmplă între mină și câmpurile de luptă?

Ochii însângerați ai lui Søren clipesc de la Heron la mine.

— Paznicii de la mină îi izolează pe cei cu simptome de nebunie. Unii erau într-o stare prea avansată ca să mai poată fi folosiți în luptă sau corpurile lor erau prea slăbite. Aceia erau executați pe loc. Uneori, câte unul dădea semnele unui dar în loc de nebunie. Aceia erau ținuți separat.

— Pentru experimente, spun.

Søren dă din cap, ferindu-și privirea.

— Nu-mi plăcea să mă gândesc la asta, spune șovăitor.

— Leonidas nu avea un dar, spune Heron încet. Și când l-au descoperit paznicii, într-un final, delira – nici nu mai putea măcar să stea în picioare de unul singur. Reușisem să ținem totul ascuns atât de multă vreme.

Søren nu spune nimic, ci doar dă din cap.

— Atunci l-ai omorât, spune Heron, trecându-și dosul palmei peste obraji, pentru a prinde lacrimile pe care nu le văzusem curgând.

— *Eu* nu l-am omorât, spune Søren. Dar paznicii probabil că au făcut-o, da.

Se întâmplă atât de repede, încât nu am timp să mă gândesc. Un moment, Heron e împietrit din cauza șocului; în următorul, se întinde spre Søren și eu sunt, într-o clipă, între ei, făcând scut în fața lui Søren, chiar dacă nu sunt complet sigură că merită protecție.

Îmi pun mâinile pe umerii lui Heron și, deși știu că m-ar putea da deoparte cu ușurință, nu o face. Privirea îi e plină de ură, sentiment de care nu-l credeam capabil.

— Theo, dă-te la o parte, spune printre dinții încleștați.

— Nu, îi răspund, pronunțând cuvântul cu grija de a părea mai puternică decât mă simt. Nu va ajuta pe nimeni.

— Nu ai de unde să știi și mi-ar plăcea să mă asigur, spune el.

— Ai dreptate, spune Søren înghițind. Nu contează că nu am făcut-o eu însumi; am știut ce se întâmpla – nu doar lui, ci și altor mii. Și îi voi pune capăt.

Heron rânjește batjocoritor.

— Nu poți să pui capăt la nimic, prințișorule. Ești în lanțuri, pe un vas plin de oameni care te urăsc.

Søren nu are un răspuns pentru asta, astfel că nu spune nimic. După o clipă, Heron își descleștează încet pumnii.

— După ce ați venit voi și ați distrus totul, n-am vrut să mai am de-a face cu restul lumii. Îmi voiam doar casa înapoi, spune el și fiecare vorbă e un pumnal. Leonidas era diferit. Voia în continuare să călătorească, și după asediu. Mi-a spus că trebuie să mai fie și altceva în lumea largă, în afară de voi. Credea că lumea e alcătuită, în mare parte, din oameni buni. Mă întreb dacă acum ar mai susține același lucru.

Izbucnește într-un râset fără urmă de bucurie.

— Probabil că da, recunoaște dând din cap. Probabil chiar te-ar fi iertat. A fost o persoană mult mai bună decât mine.

Søren nu spune nimic, dar Heron nici nu se așteaptă la un răspuns. Se întoarce și pornește spre ușă.

— Poți să vii cu mine, Theo, sau poți să rămâi, dar, dacă rămâi, vei avea multe explicații de dat când vei fi găsită.

Ochii lui Søren se mișcă între mine și restul încăperii, fixându-se pe pietrele din fața lui. Pare atât de pierdut, încât pentru o clipă ezit.

Știu mai bine decât majoritatea cum arată o persoană care s-a dat bătută. Scrutând încăperea, văd câteva feluri în care și-ar putea pune capăt vieții – lovindu-se cu capul de podeaua de piatră, strângându-și lanțurile în jurul gâtului, tăindu-și venele în cuiul care iese din peretele de lemn. Sunt sigură că Søren ar putea găsi cel puțin încă o jumătate de duzină de moduri, dacă și-ar pune mintea. Să-l las să o facă ar putea chiar să fie o dovadă de îndurare.

Dar lumea nu și-a terminat încă socotelile cu el, și nici eu.

— Mă voi întoarce, îi spun. Promit.

Aprobă din cap, cu ochii în gol.

Împreună

— CE AI FĂCUT? ÎNTREABĂ Blaise, abia amintindu-și să vorbească încet.

Cu el, Heron și Artemisia aici, cabina mea pare mai mică decât oricând. Nu mai e loc nici măcar să te miști. Eu și cu Artemisia stăm una lângă cealaltă pe pat, în vreme ce Heron se sprijină de peretele de lângă ușă și Blaise stă pe noptieră. Îmi dau seama că i-ar plăcea să se ridice, să străbată încăperea ca să-și limpezească gândurile, dar nu se poate ridica fără să calce pe picioarele lui Heron și nu e loc de mers.

— Eu nu știam ce i se întâmplă, deși presupun că voi toți știați, spun cu vocea calmă și egală, uitându-mă la Artemisia și Blaise.

Heron nu mă privește – nu a făcut-o de când l-am lăsat pe Søren în celulă – și nici eu nu vreau să mă uit la el în mod special. Blaise se uită în jos, cu vinovăția înscrisă pe toată fața, dar Artemisia îmi susține privirea, netulburată.

— Știam că, dacă ai afla, ai face o prostie. Și, prin urmare, uită-te la tine cum vrei să faci o prostie, psalmodiază.

Când nu e Dragonsbane de față, e înțepătoare ca întotdeauna, și, chiar dacă mă dor cuvintele ei, mă bucur să o am înapoi.

— Cine suntem noi dacă-l lăsăm să stea acolo? îi întreb. Cu ce suntem diferiți de kalovaxiani dacă ne comportăm exact ca ei? Eu am fost în locul lui, doar că tratată *mai bine*. Măcar mie mi se dăduse o cameră. Nu eram ținută în lanțuri. Mi s-au dat haine curate și mâncare bună.

— Tu nu ai făcut nimic ca să meriți ce ți s-a întâmplat, spune Blaise. Nu ai condus batalioane, nu ai pus capăt vreunei vieți. Erai copil.

Are dreptate, nu mă pot certa cu el în această privință.

— Søren poate fi un avantaj mai puternic dacă e de partea noastră, spun, în schimb.

— *Dacă* e de partea noastră, intervine Artemisia.

— Credea că este, înainte să-l trădez eu, subliniez. Era pregătit să-i țină piept tatălui său.

— Era pregătit ca Astrea să-și unească forțele cu kalovaxianii, mă corectează Artemisia. Asta nu se va întâmpla.

— Și nici nu vreau să se întâmple, spun.

— Vrei totuși, spune Heron, vorbind pentru prima oară.

Vocea lui e încă aspră, dar mare parte din furie s-a disipat. I-a rămas doar durerea, care e mai greu de îndurat.

— Vrei unirea cu *el*.

— El *vrea* să fie diferit, spun. Ai văzut-o tu însuți, Heron.

Heron nu răspunde, dar maxilarul i se încordează într-o linie dură.

— Avem toată puterea aici, continui eu. Ne poate ajuta și nici măcar nu trebuie să-i oferim ceva în schimb, nici vreun pact, nici milă. El își vrea doar sufletul. Vrea doar să își dovedească sieși că nu e ca tatăl lui. Și putem folosi asta în avantajul nostru.

— Theo... începe Blaise oftând.

— Nu e situația ideală, îl întrerup. Dar acum ne îndreptăm spre o țară străină, unde sunt vândută, spre căsătorie, celui care oferă mai mult. Nimic din toate acestea nu este ideal.

Niciunul dintre ei nu răspunde și mă străbate un fior de putere. *Suntem în aceeași tabără*, îmi reamintesc, deși am petrecut atât de mult în propria mea tabără, încât uneori mi-e ușor să uit.

— Mama nu îi va da drumul, spune Artemisia. Te va contra la fiecare pas și va avea multă susținere în spate. Nu zic că

greșești – nu zic nici că ai dreptate, fii atentă –, dar nu îți poți permite să o transformi în dușmanul tău.

— Dragonsbane nu e cel mai bun aliat, adaugă Blaise. Dar momentan e cel mai puternic pe care îl avem. Trebuie să ne alegem luptele.

Îmi aduc aminte că la fel gândeam despre Kaiser, că trebuia să aleg când luptam cu el și când nu și cum am învățat repede că nu aveam șanse să câștig vreo bătălie, așa că nici nu mai încercam să lupt. Nu mai sunt la cheremul lui, nu mai sunt lipsită de putere, dar așa mă simt acum. Gândul la Søren în temnița aceea, bătut și singur, mă face să-mi fie rău. Eu i-am făcut asta, eu l-am băgat acolo și acum nu-l pot scoate.

— În regulă, spun și cuvintele au un gust amar. Dar câtă vreme e acolo, vreau să știu că e cât se poate de în siguranță. Heron...

Tac. Nu am niciun drept să-i cer asta, nu după tot ce a pierdut, dar i-o cer oricum, chiar dacă nu mai spun cuvintele.

Heron înghite și îmi susține privirea.

— O să-l vindec la fiecare două zile, spune. Și doar ce e mai grav. Mai mult de-atât ar trezi suspiciuni.

După ce Blaise și Heron ies din cameră ca să-și vadă de îndatoriri, Artemisia zăbovește alături de mine pe pat, trăgând de un fir dus din pătură și privindu-mă cu multă îngrijorare în ochii ei întunecați. Pare că îi este teamă de *mine*, lucru care e straniu, de vreme ce de multe ori e invers.

— Nu m-ai chemat la întâlnirea cu mama, spune după o clipă, răspicat.

— M-am gândit că ar fi crud să-ți cer să îmi ții partea în fața ei, îi spun, dar este doar o jumătate de adevăr prin care vede imediat.

Mijește ochii și se ridică imediat în picioare.

— Nu am nevoie de milă, mai ales din partea ta.

Vocea îi e joasă, periculoasă.

Cuvintele ei sunt dureroase.

— Nu îmi e milă de tine, îi răspund, deși nu sunt sigură că e adevărat.

Dar Artemisia nu vrea cuvinte frumoase, îndulcite și ușor de auzit. Ea vrea adevăruri dure și inconfortabile și înțeleg asta.

— Ești inutilă în prezența mamei tale.

Mă uit în ochii ei când o spun.

— Am nevoie de oameni care să-i spună că greșește, care să se lupte cu ea și să nu fie lași.

O clipă, mă privește șocată.

— Nu știi ce vorbești, spune în sfârșit.

— Crezi că nu te-am vrut în camera aia? o întreb. Ba sigur că da. Aveam nevoie de tine. Blaise și Heron au calitățile lor, dar Heron e un visător cu inima frântă și Blaise nu reușește să vadă imaginea de ansamblu – atenția lui e mereu asupra mea, nu pe Astrea ca întreg. Aveam nevoie de cineva care să spună ce trebuia să fie spus și niciunul dintre ei nu poate face asta. Dar nici tu nu poți când e mama ta în preajmă. Devii o umbră care mormăie, cu ochi de căprioară, și pe mine nu asta mă ajută.

E șocată, cu o expresie dură, de necitit. Mă aștept să mă contrazică, să riposteze. Vreau să o facă. În loc de asta, expiră și ferocitatea ei se dezumflă ca o pânză fără vânt.

— Ce s-a întâmplat la întâlnire? mă întreabă.

Îi spun despre planurile mamei ei de a mă mărita cu un conducător străin, despre cum navigăm deja spre Sta'Crivero. Îi povestesc despre evenimentul pe care îl găzduiește regele de acolo. Îi spun că încă nu am fost de acord cu nimic.

— Inteligent din partea ta.

— Reginele nu se mărită, îi zic.

Artemisia pufnește.

— Oh, asta e singura variantă pe care o avem dacă vrem să avem o armată destul de mare, îmi spune. Dar o cunosc pe

mama și sunt sigură că mai obține ceva din aranjamentul ăsta. Prin faptul că nu ai acceptat încă o căsătorie, păstrezi un oarecare control, pentru că ai ceva ce ea își dorește.

Nu e ce vreau să aud, dar rar aud ce vreau de la Artemisia. Exact din acest motiv am nevoie de ea așa, alături de mine.

— Nu destul pentru a-l elibera pe Søren totuși, spun.

— Nici pe jumătate, spune ea după o pauză. Dar poate fi un început.

Mă gândesc la asta un moment. Apoi îi spun.

— Orice ar fi între tine și mama ta, controlează-te.

Artemisia ezită, apoi aprobă din cap. Își ferește privirea, mușcându-și buza inferioară.

— Te subestimează și asta e ceva ce poți folosi în avantajul tău, dar nu fi fraieră să faci aceeași greșeală. Nu știi de ce este ea capabilă.

Ardere

CRESS STĂ DE CEALALTĂ PARTE a barelor ruginite ale celulei, ținându-le cu degetele ei mici și osoase. Acum îmi ajunge doar până la talie, deși o parte din mine știe că a fost mereu un pic mai înaltă, un pic mai în vârstă, un pic mai înțeleaptă. Nu mai e așa – e un copil cu fața rotundă, cu părul auriu prins în două cozi împletite care îi atârnă peste umeri. Are ochii larg deschiși și plini de îngrijorare.

— Ești bine? mă întreabă, rostind cuvintele kalovaxiane încet și clar, ca să le înțeleg.

Felul în care le pronunță rezonează cu ceva adânc în mintea mea, dar nu-mi dau seama cu ce. În stomac simt o durere distantă, familiară, dar e estompată de ușurarea pe care mi-o provoacă faptul că o văd.

Ar putea fi Evavia, zeița siguranței, cred, dar nici acesta nu pare a fi gândul meu. Nu chiar. Dar nu contează. Tot ce știu e că am nevoie de ajutor, că mă înec – și iat-o pe ea, o gură disperată de aer.

Cress se întinde printre gratii, apucându-mă de talie cu degetele ei mici. Mă străduiesc să nu răsuflu ușurată.

Zâmbetul i se lărgește, dezvelindu-i dinții care i s-au ascuțit la vârfuri. Surprinsă, mă trag înapoi, ieșind din zona în care m-ar putea atinge.

Un punct gri de pe gât crește și se întinde până când tot gâtul ei e doar piele carbonizată. Încerc să mai fac un pas înapoi, dar spatele mi se lovește de piatră rece și udă.

Cress apucă iar gratiile, dar de această dată i se topesc sub atingere. Păşeşte spre mine cu mâinile mici întinse, cu palmele de un roşu-aprins, cu flăcări pe vârfurile degetelor. Mă ghemuiesc şi mă împing şi mai mult în zid, disperată să scap de ea, dar nu am unde fugi. Probabil că îşi dă şi ea seama, pentru că se opreşte în faţa mea, aplecându-se aproape de urechea mea.

— Inimile noastre sunt surori, Thora, şopteşte, punându-şi mâinile arzânde deasupra pieptului meu. Să vedem dacă se potrivesc!

Mă trezesc propriile ţipete şi îmi îngrop faţa în pernă ca să le înăbuş. Sunt conştientă de spaţiul gol de lângă mine, de faptul că perna e caldă încă. Blaise trebuie să fi plecat acum câteva momente. Inspir de câteva ori ca să mă calmez, închid ochii, apoi îi deschid repede, pentru că văd zâmbetul grotesc al lui Cress în spatele pleoapelor. Aşternuturile care îmi sunt prinse de picioare sunt îmbibate de transpiraţie şi durează câteva clipe să mă eliberez din ele. Coada în care mi-am împletit părul cu o seară în urmă s-a desfăcut; şuviţe de păr îmi sunt acum lipite de frunte şi de obraji.

Tremurând, mă ridic în picioare şi mă îndrept spre bazinul din colţ, torn în el puţină apă din urciorul de alături şi mă stropesc pe faţă şi pe gât. Se simte ca gheaţa, dar alină prea puţin fantoma focului pe care încă îl simt cum mi se târăşte pe piele.

După ce îmi usuc faţa cu un prosop ros, mă întorc în pat şi abia reuşesc să-mi înăbuş un strigăt. Acolo, în contrast cu aşternuturile albe, sunt două urme negre de mâini de mărimea alor mele.

Doar umbre ale visului meu, agăţându-se de mine, îmi spun. Încerc să clipesc, ca să dispară, dar nu am cum să le şterg, indiferent de cât de mult încerc.

E o plăsmuire a imaginaţiei mele, trebuie să fie, dar când întind mâna să ating una dintre urme, bumbacul ars mi se rupe

sub degete și se destramă, transformat în cenușă.

Mă trag înapoi, cu mintea într-un vârtej de panică și negare care nu are sens. Și *ce anume* are sens? Că eu am făcut asta? Că mi-am ars așternuturile? Întorc mâinile să mă uit la palme și le descopăr de un roșu-aprins, deși nu doare. Este doar o furnicătură vag fierbinte, care-mi dansează pe piele. Se simte ca magia, așa cum am simțit-o la curte când m-am apropiat prea mult de o piatră de foc.

Înghit panica ce își face drum prin mine. Gândurile mele sunt prea confuze. Îmi apăs mâinile peste cămașa de noapte, de parcă asta ar rezolva ceva.

Ce mi se întâmplă? Am crezut că îmi imaginasem căldura care m-a cuprins în biroul lui Dragonsbane, dar nu mă pot preface că-mi imaginez asta, acum când am dovada chiar în fața ochilor.

Mereu am simțit o apropiere față de Houzzah, zeul focului; mereu m-am simțit atrasă de pietrele de foc. Credeam că asta se întâmpla pentru că descind din el, dar nu poate fi ăsta motivul. Am același sânge cu el, la fel ca Artemisia și Dragonsbane, dar niciuna dintre ele nu pare atrasă de Houzzah. Dragonsbane nu crede în zei și Artemisia a fost binecuvântată de Suta, zeița apelor. Nu poate fi doar sângele. E altceva, ceva periculos.

Mă gândesc la Cress așa cum am văzut-o ultima oară în temniță, supraviețuind unei doze de otravă care ar fi ucis un bărbat de două ori mai mare decât ea, dar arătând ca și cum moartea și-ar fi lăsat amprentele asupra ei. *Cum a supraviețuit?* Și nu doar asta – atingerea ei, atât de fierbinte încât frige. Și asta ar trebui să fie imposibil, dar am văzut-o cu propriii mei ochi și am simțit gratiile acelea cu mâinile mele. La fel de fierbinte ca propria mea atingere de acum câteva clipe.

Nu știu cum sunt posibile toate astea, dar nu pot să cred că zeul meu ar găsi potrivit să salveze o kalovaxiană – să o binecu-

vânteze cu darul lui –, în vreme ce mii dintre propriii lui oameni au înnebunit în mină.

Trebuie să mă forțez să respir.

Încă simt mâna lui Cress pe pieptul meu, chiar deasupra inimii, simt focul atingerii ei în timp ce m-a transformat în cenușă. Nu pot fi sigură, dar aș putea să jur că mâinile încep să mi se înfierbânte din nou.

Fără să mă gândesc, trag așternuturile de pe pat, strângându-le în brațe pentru ca urmele arsurii să nu se vadă. Încerc să-mi calmez mâinile tremurânde când merg pe culoar. Nu durează mult până găsesc un membru al echipajului care freacă pe jos – un băiat puțin mai în vârstă decât mine.

— M... Maiestatea Voastră, se bâlbâie.

— Bună seara, îi spun, reușind un zâmbet jenat, în timp ce planul meu prinde contur. Mă tem că a avut loc un... incident cu sângerarea lunară.

O clipă, se uită la mine șocat, apoi se înroșește la față și își ferește privirea.

— Oh, ăăă...

— Poți să rogi pe cineva să-mi aducă așternuturi noi? Nu e grabă, dar până mâine seară ar fi minunat.

— Oh... desigur, spune preocupat. Ar trebui să... ăăă... le iau pe acestea? întreabă, arătând din cap spre cearșafurile pe care le țin.

Le privește îngrozit, de parcă ar fi niște animale periculoase, nu niște materiale făcute praf.

— Nu-i nevoie, le pot duce eu la spălătorie, îi spun, iar el răsuflă vizibil ușurat.

Dă din cap și, recunoscător, nu mai pune alte întrebări. Dar nu mă duc la spălătorie. În schimb, iau cearșafurile distruse, le duc în bucătăria goală și le arunc în foc, privind cum flăcările le cuprind și le ard până nu mai rămâne altceva decât cenușă. Văzând dovada care dispare, aproape că mă pot determina să cred

că mi-am imaginat totul, dar știu că nu e așa. Încă îmi simt palmele calde, cu furnicături. Nu îmi imaginez; nu sunt nebună. Nu știu ce sunt. Nu știu ce să fac. Nu știu nimic.

Ideea de a mă întoarce în camera goală și de a rămâne singură cu gândurile mele e de nesuportat. Oricât de copilăroasă mă face să mă simt, vreau să mă țină cineva în brațe și să-mi spună că totul va fi bine, chiar dacă nu îmi pot imagina să vorbesc despre asta cu glas tare. Blaise e primul meu gând, dar el trebuie să fi plecat ca să intre în tură și nu vreau să îl deranjez. Artemisiei nu îi e familiară empatia și nu vreau să merg nici la Heron, după tot ce s-a petrecut între noi.

Mai e o variantă și nu am nevoie de Artemisia ca să știu că e una prostească. Dar mintea mea deja se agită să găsească minciuni și scuze pentru prezența mea în temniță și, oricât de prostesc poate fi, acela e locul unde mă duc picioarele.

Søren

ESTE DIFICIL SĂ UMBLU PE CULOARELE vasului de una singură, dar după câteva întoarceri greșite mă găsesc în holul îngust și familiar, mergând spre ușa flancată de aceiași doi paznici din seara precedentă. Deși nu au ezitat să-l lase pe Heron să treacă, când mă văd, ochii li se îngustează și știu că nu va fi chiar atât de ușor.

— Maiestatea Voastră, mormăie amândoi.

— Sunt aici să văd prizonierul, spun, încercând să-mi fac glasul să sune rece și detașat, deși nu prea cred că reușesc.

— Prizonierului nu îi este permis să aibă vizitatori, spune unul dintre paznici cu o asemenea siguranță încât aproape îl cred, chiar dacă am văzut cu ochii mei adevărul.

Înghit și-mi îndrept spatele mai mult.

— Eu nu sunt orice vizitator. Ca regină, vă cer să mă lăsați să trec.

Paznicii schimbă o privire.

— Pentru siguranța dumneavoastră, Maiestate, nu ar trebui să... începe celălalt paznic.

Dar imediat ce spune *nu ar trebui* în loc de *nu poți*, știu că a pierdut teren.

— E legat cu lanțuri de perete, spun, după care completez cu ezitare. Presupun.

— Da, dar e un bărbat periculos, insistă paznicii.

— Și din fericire vă am pe voi doi chiar aici, afară, în caz că am nevoie de voi. Asta e treaba voastră, nu?

Din nou, paznicii schimbă priviri înainte să păşească ezitant în lateral, deschizându-mi uşa. Mă strecor printre ei în carceră şi simt imediat cum mă izbeşte un val de aer stătut şi izul de sânge proaspăt. La fel ca ieri, Søren e lipit de peretele îndepărtat, cu lanţuri în jurul gleznelor şi încheieturilor. Vindecarea făcută ieri de Heron a fost deja anulată, iar tăieturile şi vânătăile îi acoperă mare parte din piele. Spre deosebire de ieri, totuşi, ridică privirea când mă apropii. Deşi gura îi este prea însângerată ca să ştiu sigur, cred că încearcă un zâmbet.

— Te-ai întors, spune, cu cuvintele mai mult respiraţie decât glas.

— Ţi-am spus că mă întorc, îi răspund, încercând să par încurajatoare, dar nu reuşesc.

Aproape că-l întreb cum se simte, dar e o întrebare atât de ridicolă încât mă abţin. În schimb, mă uit prin încăpere şi privirea mi se opreşte pe o bucată de lemn însângerată, pe lanţurile care îi muşcă din piele, pe tava cu mâncare de alături. Trebuie să fie cina lui, câteva bucăţi de pesmet şi carne uscată. Nu a fost atinsă.

— Nu ai mâncat? întreb, privind înapoi la el.

Scutură încet din cap, cu ochi precauţi şi îngrijoraţi. Ochiul drept e vânăt şi umflat şi pe pomete are o tăietură.

Păşesc mai aproape de el, destul de aproape încât, dacă ar fi să se întindă după mine, ar putea să mă prindă de poalele cămăşii de noapte. Nu îmi e frică de el, dar ezit să mă apropii mai mult.

— Când ai mâncat ultima oară? îl întreb.

Se gândeşte câteva clipe.

— La banchetul acela uitat de zei, când m-am întors din Vecturia, spune răguşit. N-am putut mânca mult, cu tot ce s-a întâmplat.

Tot ce s-a întâmplat. Nu cred că voi uita vreodată rochia decoltată pe care Kaiserul m-a pus să o port în acea seară, felul în care m-a tratat, de parcă ar fi trebuit să arăt doar cum voia el.

Cu mâinile pe mine, însemnându-mă ca pe o marcă. Søren părea bolnav, deși îmi imaginez că era mai ușor să stai deoparte decât să iei o poziție.

— Ar trebui să primești rații la fel ca oricine altcineva, îi spun. Dragonsbane mi-a promis că vei fi hrănit.

Își ferește privirea.

— Rațiile mi-au fost aduse de trei ori pe zi, fără excepție. Îmi toarnă apă pe gât, dar deocamdată nu m-au forțat să mănânc.

Tot nu se uită la mine, așa că-mi dau voie să-l privesc eu. În doar câteva zile, pielea i s-a întins strâns pe oase, făcându-l să semene mai mult cu o fantomă decât cu un om. Pe neașteptate, mă întreb ce ar crede mama lui dacă l-ar vedea acum, dar îndepărtez gândul înainte să mă simt rușinată de Împărăteasa de dincolo de mormânt.

— De ce nu mănânci? îl întreb.

Își trage genunchii aproape, ghemuindu-se. Fac un pas mai aproape.

— Acum mulți ani, tata l-a pus pe Theyn să mă antreneze cum să fiu prizonier.

Faptul că vorbește pare să-l doară, dar continuă.

— Tata spunea că avem mulți dușmani și că trebuie să fim pregătiți. Primul lucru pe care l-am învățat de la Theyn a fost să nu mă ating de mâncarea lor.

Nu mă pot abține și pufnesc.

— Crezi că am otrăvit-o?

Scutură din cap.

— E vorba de control. Atâta vreme cât refuz să mănânc, funcționăm după condițiile mele. Nu mă vreți mort sau m-ați fi ucis deja, ceea ce înseamnă că aveți nevoie de mine. Dar în clipa în care vă accept mâncarea, devin dependent de voi și pierd controlul. E un joc al minții, un pic mai bun decât un concurs de susținut privirea.

Face o scurtă pauză.

— Atunci am rezistat trei zile fără mâncare. E mai ușor de data aceasta – în mare parte am dureri atât de mari încât nu-mi amintesc că îmi e foame.

Nu o spune de parcă ar căuta milă sau scuze, doar enunță un fapt. Reduc distanța dintre noi și ridic tava, punându-i-o în față.

— Vreau să mănânci, Søren, îi spun, dar el nu mișcă. Nu sunt dușmanul tău.

Râde, dar sunetul e slab.

— Prieteni, dușmani, nu cred că mai contează. Lanțurile sunt la fel de grele, indiferent cine ține cheia, spune.

— Știu și eu câte ceva despre lanțuri, chiar dacă ale mele erau metaforice, de obicei.

Are delicatețea de a părea rușinat și mă privește, în sfârșit, în ochi.

— E așa cum sperai să fie? Libertatea?

Ar trebui să fie o simplă întrebare, dar mi se înfige în măruntaie, un pumnal care-mi alunecă printre coaste. Mai demult visam la ziua în care aveam să părăsesc palatul, la cum aș sta sub cerul deschis fără dușmani în toate părțile, cum aș respira fără greutatea din piept.

— O să te anunț când o voi obține.

Ceva îi sclipește în priviri.

— Femeia care m-a adus aici, jos. Am văzut-o de câteva ori. Ceilalți o respectă. Căpitanul, presupun... faimosul Dragonsbane?

Ezit înainte să aprob din cap.

— Mătușa mea, spun. Geamăna mamei.

I se citește șocul pe chip, clar precum cuvintele de pe o pagină.

— Lucrezi cu ea? mă întreabă.

— Ăsta era planul, dar... e mai complicat decât credeam. Vreau să te scot de aici, dar nu te lasă să scapi așa ușor. Când vei ieși totuși, voi avea nevoie să fii puternic. Trebuie să mănânci.

Arăt spre tava de lângă el.

Ochii îi zăbovesc o clipă asupra alor mei, după care își îndreaptă picioarele și se uită la tavă.

— Ia-o de la început, spune, luând o bucată de pesmet și încercând să-l rupă în două.

Asta îi cere mai mult efort decât ar trebui, dar reușește.

— Și de data asta spune-mi adevărul.

Mă aștept să existe o înțepătură aici, dar nu e. Încă o dată, o spune ca pe un simplu fapt.

Așa că îi spun totul. Îi spun despre uciderea lui Ampelio, care am crezut mereu că avea să vină să mă salveze. Îi spun cum am decis să mă salvez singură. Îi povestesc cum a apărut Blaise și cum lucrurile în Astrea stăteau mult mai rău decât mi-am dat eu seama, despre miile de oameni uciși de Kaiser. Îi spun cum mi-am dat seama că nu era destul faptul că m-am salvat singură.

Deși cuvintele mă înțeapă în gât, mă forțez să-i povestesc despre planul pe care l-am încropit eu cu Blaise, cum trebuia să-l seduc pentru informații și să-l întorc împotriva Kaiserului. Mă forțez să recunosc că eu am fost cea care a decis să-l omoare pentru a-i monta pe kalovaxiani unii împotriva altora și a începe un război civil.

Mă aștept să mă oprească aici, să mă privească de parcă nu m-ar cunoaște deloc, dar mintea lui deja plănuiește. O văd în expresia îndepărtată din ochii lui, în felul în care ține gura, strânsă și strâmbă într-o parte.

— Dacă o făceai, ar fi putut să meargă, recunoaște el.

— Știu.

Niciunul dintre noi nu vorbește despre clipele din tunelul de sub palat, când mi-am pus pumnalul în spatele lui și el era atât de frământat de vină pentru viețile luate în Vecturia, încât mi-a spus să o fac. Niciunul dintre noi nu vorbește despre motivele pentru care nu am făcut-o.

— Ce s-a întâmplat cu Erik? mă întreabă.

Erik. Nu m-am mai gândit la el de când l-am văzut ultima oară.

— I-am spus să o ia pe Hoa și să plece din palat. Îmi imaginez că asta trebuie să fi făcut, altfel Kaiserul ar fi ucis-o alături de Elpis. Sper că sunt într-un loc frumos, oriunde ar fi el.

Dă din cap încet, cu sprâncenele strâns apropiate.

— E fratele meu, spune încet și mă întreb dacă este pentru prima dată când o zice cu voce tare.

— Pe jumătate, îi zic eu.

— Și ce mai jumătate, aprobă, cu vocea din care îi picură batjocură. Spune-mi despre Dragonsbane.

Îi povestesc cum încearcă să mă submineze cu fiecare ocazie, cum mă înfățișează drept un copil bine intenționat, dar incompetent, care nu poate domni, și cum se comportă ca mătușa iubitoare care vrea tot ce e mai bun pentru mine și Astrea.

— Tu ce crezi că vrea? mă întreabă.

— Nu știu, recunosc. Cred că vrea să ajute Astrea, e și țara ei, până la urmă – dar vrea și să scoată profit din asta. Blaise a spus că cerea bani familiilor astreane pentru a le trece în siguranță în alte țări. Îi ajuta, dar profitând. Și încearcă să mă mărite cu un rege. A spus că va avea trupele necesare ca să ne luăm Astrea înapoi, dar sunt sigură că îi mai iese ceva din asta.

La spusele mele, Søren îmi oferă un zâmbet crispat.

— Ea nu știe totuși cât de greu e de lucrat cu tine.

— Cred că începe să-și facă o idee.

Își mănâncă ultima bucată de carne uscată și stomacul lui protestează, cerând mai mult.

— Deci acolo începem, spune. Dacă am plecat acum patru zile spre Sta'Crivero, mai avem trei. Putem folosi timpul acesta pentru strategii. Știu câte ceva despre ceilalți conducători și am o idee decentă despre cine își va trimite urmașii pentru a te curta.

— Nu am nici cea mai mică dorință să fiu curtată, spun fără ezitare. Dar ipotetic vorbind, ar exista variante decente?

Se gândește un moment.

— Depinde de ceea ce cauți.

— Varianta ideală? Un mod de a-mi lua țara înapoi fără să ofer suveranitate completă unui străin care oferă cel mai mult, îi explic.

Scutură din cap.

— Nimeni nu se va ridica împotriva tatălui meu dacă nu are ceva de câștigat din asta.

— Îmi făceam griji că ai putea spune asta, îi zic, luându-i tava.

Mă uit la micul hublou de deasupra capului lui, prin care intră lumina zorilor.

— Mă duc să iau micul-dejun, dar mă întorc imediat. Îți voi aduce și ție niște mâncare și-mi vei putea spune mai multe despre potențialii pețitori.

Pentru o clipă cred că o să protesteze, dar dă din cap.

Încep să mă ridic, dar înainte să reușesc, întinde mâna și mă apucă de încheietură. Degetele lui însângerate mi-o încercuiesc complet și o țin strâns într-un fel care îmi oprește respirația, în ciuda atmosferei din celulă și a lanțurilor și a sângelui. Am uitat ce efect are atingerea lui asupra mea. Vreau să mă retrag, dar în același timp nu vreau.

— *Yana Crebesti*, Theodosia.

Cuvintele mi se blochează în gât. *Am încredere în tine*. După tot ce i-am făcut – după tot ce ne-am făcut unul altuia – n-ar trebui să mai existe încredere între noi. Dar uite că el își pune încrederea în mine.

Mă uit în jos, la mâna care îmi ține încheietura, apoi iar la el.

— Theo, îi spun. Poți să-mi zici Theo.

— Theo, repetă și-mi dă drumul încheieturii.

Părăsesc în grabă celula, cu ecoul vocii lui în minte chiar și când îmi iau rămas-bun de la paznici, și încerc să-mi șterg sângele de pe încheietură înainte să apuce să-l vadă.

Îl aud spunându-mi numele iar și iar și iar, și-mi doresc ca Artemisia să fi fost aici ca să-mi ceară să-mi revin. Mereu am crezut că sentimentele mele pentru Søren nu erau chiar ale mele, ci ale Thorei, fata rănită și bolnavă pe care a creat-o Kaiserul din rămășițele mele. Credeam că cele două sunt destul de separate încât să nu le suprapun. Am crezut că, atunci când am plecat din palat, am lăsat-o și pe ea acolo.

Dar iată-mă, la sute de mile depărtare, și sentimentele mele pentru Søren sunt la fel de complicate și contorsionate cum erau când am plecat.

Lecție

NU MĂ ÎNTORC IMEDIAT la Søren. Știu că încă îi este foame și că are nevoie de compania cuiva care nu vrea să-l bată, dar gândul de a fi iar singură cu el mă paralizează. Nu pentru că nu am încredere în mine în preajma lui. Însă felul în care se uită la mine îmi subliniază vulnerabilitățile și readuce în prim-plan mici bucăți din cea care eram la palat. Să fiu în preajma lui mă face să uit că sunt regină și că zeci de mii de oameni depind de mine. Am nevoie de toată voința mea ca să nu ordon paznicilor să-mi dea cheile și să nu-l scot de aici, indiferent de consecințe.

Schimbând traseul, merg spre spatele vasului, cu tava care mi se balansează în mâini în timp ce mă uit după o explozie de păr albastru.

Artemisia e ușor de găsit în tot haosul, cu părul ei strălucitor în mijlocul variatelor nuanțe de păr castaniu și negru pe care le au majoritatea astreenilor. Stă în centrul unui spațiu deschis de pe puntea din spatele navei, cu câte o sabie în fiecare mână. Sunt mai mici decât săbiile pe care le preferă astreanii, totuși nu destul de mici ca să fie numite pumnale. Sunt cam cât distanța de la cot până la degetul ei mijlociu întins, cu mânere filigranate cu aur ce strălucesc în soare.

Nu îi recunosc oponentul, dar pare cu câțiva ani mai mare și mult mai înalt, cu umeri lați și o față cu unghiuri mai ascuțite decât sticla spartă. Își ține ochii negri fixați asupra Artemisiei când se învârt unul în jurul celuilalt, cu gura strânsă într-o linie fermă. Iar Artemisia se mișcă de parcă ar dansa, cu miș-

cări grațioase ca de pisică. Chiar zâmbește la băiat, dacă acela poate fi numit zâmbet.

Dintr-odată sar unul asupra celuilalt și săbiile li se izbesc una de alta cu zgomot.

E clar imediat că sunt inegali, deși nu așa cum ar fi părut la prima vedere. Deși băiatul e de două ori cât Artemisia în mărime și forță, mișcările lui sunt încete și neîndemânatice, iar Artemisia e destul de rapidă încât să-l facă să tot rateze, risipind energia de care are nevoie ca să-i facă față.

Ea se dă în spectacol, ba cu o piruetă, ba cu o fentă dramatică, dar deloc necesară. Pentru Artemisia e mai mult o demonstrație decât o luptă, până la un punct. Vede momentul când respirația lui devine prea ostenită, când picioarele i se târăsc, și în acel moment își dublează efortul. Loviturile ei curg una după alta, deși el le parează pe toate. Pare că vrea ca el să facă asta și se folosește de faptul că e distras ca să-l împingă mai departe și mai departe, până când se împiedică de o scândură ieșită din punte și cade pe spate. Înainte să poată înregistra ce i se întâmplă, Artemisia e peste el, cu săbiile încrucișate deasupra gâtului lui, zâmbind triumfătoare.

Nu sunt singura care privește. Alte zeci s-au oprit din muncă pentru a căsca gura la spectacol și acum o aplaudă.

— Aș spune că mi-a fost dor să mă antrenez cu tine, spune băiatul, mai degrabă amuzat decât enervat de înfrângerea suferită. Dar aș minți pe jumătate. O să am febră musculară mâine, să știi.

Artemisia plescăie din limbă.

— Te-ai cam lăsat pe tânjală cât am fost plecată, îi aruncă ea înapoi, băgându-și săbiile în tecile de pe șolduri și întinzând o mână ca să-l ajute.

E destul de plin de mândrie ca să o ignore, împingându-se pe picioare să se ridice, cu un geamăt. Își retrage săbiile și le pune în teacă.

— Nu m-am așteptat să vii înapoi atât de bună, spune. Când ai avut timp să exersezi în mină?

Ea ridică din umeri, deși pe față îi trece un nor întunecat.

— Nu m-am antrenat, dar am reușit să adun destulă furie și asta compensează mușchii nefolosiți, cel puțin într-o oarecare măsură.

Băiatul pare că vrea să spună ceva, dar mă vede și ochii i se măresc.

— M-maiestatea Voastră, se bâlbâie, căzând într-o plecăciune grăbită înainte să-i spun să nu o facă.

Artemisia se întoarce spre mine, cu obrajii roșii de la efort.

— A fost impresionant, îi spun.

— Ar fi mai interesant cu un oponent care să fi ridicat o sabie în ultimul an, spune ea, aruncându-i o privire doar pe jumătate dojenitoare partenerului ei, care își dă ochii peste cap.

AICI TREBUIE APROPIAT RANDUL, NU AM ÎNDRĂZ-NIT!!!!!!!!!!

— O să mă antrenez mai mult, îi spune el. Îți vei dori să nu o fi făcut când te voi învinge.

Artemisia pufnește.

— De parcă ai fi făcut-o vreodată. Theo, el e Spiros.

— Mă bucur să te cunosc, îi spun. Crede-mă, te-ai descurcat mult mai bine decât aș fi făcut-o eu.

— Eu m-am oferit să reparăm asta, îmi amintește Artemisia, după care observă tava din mâinile mele. Îți iei micul dejun în cameră?

— Nu chiar, îi spun. Ai câteva momente libere?

Dă din cap, după care se întoarce spre Spiros.

— Ne vedem la cină.

— Dacă mai pot merge până atunci, spune el.

Artemisia și cu mine nu vorbim până nu ieșim din zona în care am putea fi auzite. Când îi mărturisesc despre vizita mea la Søren, nu pierde o clipă și-mi spune cât de proastă sunt.

— Imediat ce se va termina tura paznicilor, se vor duce fuga la mama să-i spună despre vizita ta și ea va găsi o cale prin care să folosească asta împotriva ta, spune ea.

— Știu, răspund. Dar am o idee în legătură cu asta.

Artemisia își arcuiește o sprânceană neagră și strânge din buze, așteptând ca eu să continui.

— Darul tău îți poate schimba înfățișarea. O poate schimba și pe a mea?

Pare surprinsă o jumătate de secundă, după care gura i se deschide într-un zâmbet.

— Poate. Dar în schimb îți voi pune o sabie în mâini și te voi învăța cum să o folosești. Facem așa?

Încep să protestez iar, dar apoi mă gândesc la felul în care a luptat mai devreme, fără teamă și puternică și gata să facă față oricărui dușman. Tot nu știu dacă am asta în mine, dar mi-ar plăcea să aflu.

— Așa facem, spun.

Artemisia dă scurt din cap.

— Bun atunci, a cui față ți-ai dori să o încerci?

E ciudat să am fața mamei mele. *Fața lui Dragonsbane*, îmi reamintesc, deși nu se simte ca a ei. Încerc să-i copiez postura când trec, cu Artemisia, pe lângă gărzi. Art a reușit să schimbe aspectul hainelor mele, dar nu a reușit să facă nimic cu cizmele – sper că postura mea, cu spatele foarte drept, va ascunde faptul că sunt cu câțiva centimetri mai scundă decât Dragonsbane.

Când paznicii ne văd apropiindu-ne, stau ceva mai drepți.

— Căpitane, spun ei în același timp.

— Am venit să văd prizonierul, răspund, pe tonul tăios al lui Dragonsbane.

— Desigur, spune unul dintre paznici, grăbindu-se să deschidă ușa cât mai repede posibil.

— Există ceva ce ați vrea să raportați? întreb, știind că da.

Cei doi nu mă dezamăgesc. Se bagă unul peste altul ca să-mi spună despre vizita mea, cât am stat, ce au auzit prin ușă. Îmi fac singură observația de a vorbi mai încet, deși de data

aceasta nu au auzit nimic care să mă condamne în mod special. Doar îngrijorarea mea, doar grija de a-l face să mănânce.

— Nu veți vorbi nimănui despre asta, s-a înțeles? spun, privind de la unul la celălalt cu ceea ce sper că este aceeași intensitate pe care o are mereu Dragonsbane.

Amândoi dau din cap frenetic și pășesc în lateral, făcându-ne loc, Artemisiei și mie.

Ar fi trebuit să aduc hârtie și o pană cu mine. Nu mă așteptam la atât de multe de la Søren – numele unei serii întregi de alte țări similare Astreei, doritoare să se alăture luptei noastre împotriva Kaiserului –, iar el enumeră vreo zece și Artemisia are o grămadă în plus de adăugat. Se pare că să crești pe o ambarcațiune cu membri ai echipajului din întreaga lume i-a oferit o perspectivă unică a elementelor culturilor lor, pe care Søren nu le-a observat în vizitele făcute la curțile lor.

Fiecare țară pare să aibă o structură diferită. Nici una dintre ele nu este matriarhat, cum este Astrea, în schimb multe urmează aceeași structură patriarhală precum Kalovaxia, chiar dacă numele conducătorilor lor diferă. Sunt regi și împărați și monarhi, deși, din ce îmi dau seama, toate înseamnă același lucru, mai mult sau mai puțin.

— N-am înțeles niciodată conceptul de transmitere a moștenirii pe linie paternă, recunosc după ce Søren îmi povestește despre prințul Talin din Etralia, a cărui legitimitate ca moștenitor e cel puțin contestabilă.

— Așa funcționează lumea, în mare parte, spune Søren.

Deși Artemisia nu are puterile de vindecare ale lui Heron, a reușit să-și folosească darul apei ca să-l curețe și să-i clătească rănile pentru a evita să se infecteze. Din nou, e doar temporar. După ce plecăm, va fi doar o chestiune de ore până când va fi rănit iar. Gândul cântărește greu pe conștiința mea, dar știu că Art are dreptate: nu am ce face. Cel puțin nu acum.

— Patriarhatul sunt îngrozitor de imperfect totuși, spun. E ușor să stârnești dubii legate de paternitatea unui urmaș, dar aproape imposibil dacă urmezi linia maternă. Nimeni nu poate spune cu siguranță cine a fost tatăl, dar identitatea mamei mele nu a fost niciodată pusă la îndoială. Nimeni nu s-ar putea îndoi de legitimitatea mea de urmașă la tron.

Artemisia scoate un sunet din fundul gâtului.

— Asta dacă nu cumva există gemeni, desigur, spune.

Când eu și Søren ne întoarcem să o privim, oftează și se ridică de unde stătea ghemuită la perete, în diagonală față de Søren.

— Există o poveste despre momentul în care s-au născut mamele noastre, îmi spune mie. Se spune că au legat o fundă de glezna primei născute. Era șubred sistemul, dar situația era fără precedent, așa că au făcut ce au putut. Desigur, bebelușii sunt chestii neliniștite și funda a căzut după mai puțin de o oră. Așa că regina – bunica noastră – a ales-o pe una dintre ele. A fost o alegere la întâmplare, bazată pe intuiție, a spus ea. Așa a fost decisă soarta țării noastre.

O spune plat, e o poveste pe care a auzit-o de atât de multe ori că a căpătat propriul fel de mitologie, dar mie îmi dă fiori pe șira spinării. Søren îmi prinde privirea și văd cum pune și el piesele cap la cap. E aproape o ușurare că Dragonsbane are și un alt scop în afară de a crea haos și a controla, dar dacă îmi vrea coroana, va trebui să o smulgă dintre degetele cadavrului meu.

— Spune-mi iar despre bindorieni, îi spun lui Søren schimbând subiectul, deși stochez acea informație în creier, în fundal. Spuneai că sunt o... religioasă...?

— Oligarhie, completează el. Conduși de cinci înalți preoți, care sunt aleși, la rândul lor, de delegații mai mici de preoți obișnuiți, câte unul pentru fiecare subnație. Deși credința comună este aceea că fiecare înalt preot este ales de însuși Dumnezeu.

— Dumnezeu? întreabă Artemisia.

— Sunt monoteiști, da, spune el.

Ea își dă ochii peste cap.

— Spune că-i un singur zeu. Nu ești la curte, cuvintele tale complicate nu impresionează pe nimeni.

I se înroșesc obrajii.

— E doar un singur zeu, rectifică el. Sunt câteva țări care sunt mono... care au un singur zeu. În unele religii e îngăduitor și bun, protejându-și oamenii. În altele e răzbunător, gata să coboare și să-i pedepsească pentru orice nechibzuință.

— Deci cum ar funcționa? întreabă Artemisia. Dacă o oli... sau ce e aia religioasă vine să ceară mâna lui Theo. S-ar însura vreunul dintre ei cu ea?

Un bonus al acestei întrevederi este o lecție aprofundată în a-mi menține expresia neschimbată când ei aruncă niște cuvinte precum *căsătorie, soț* și *nuntă*. E ipotetic totul, îmi reamintesc singură. Nu am fost și nu voi fi de acord cu nimic, dar ar fi o prostie să merg la curtea sta'criverană fără să știu nimic.

— Nu cred, spune el. Sunt cu toții celibatari. Ar fi interesați doar de Astrea și să conducă acolo.

— Să conducă parțial. *Ipotetic*, îl corectez, deși chiar și acela este un gând înfiorător. Ceva îmi spune că nu ar fi prea dispuși să ne respecte credințele.

Søren ezită înainte să dea din cap.

— Am vizitat Bindor o dată, acum câțiva ani, și nu am avut nici măcar o singură conversație cu vreunul dintre ei fără să încerce să mă convertească.

— Superb, spun expirând. Atunci îi scoatem din calcul.

Același lucru l-am spus despre majoritatea moștenitorilor pe care i-a menționat Søren și chiar și cei pe care nu i-am respins din start nu mi-au sunat ca opțiuni valide. Dar mi-am dat seama că Søren și Art deveneau nerăbdători, așa că le-am spus

că măcar îi voi lua în calcul. Problema nu e că ar fi nepotriviți pețitorii. Știu asta și o știu și ei. Problema este că nu pot digera gândul de a mă căsători, cu atât mai mult când e vorba de un străin cu motivații ascunse. Dacă ar exista altă variantă – oricare alta –, nici măcar nu mi-aș bate capul. Dar pe cât de îngrozitoare par aceste propuneri, nu pot nega faptul că avem nevoie de trupe mai mari și că acestea nu vor veni decât cu un cost mare.

— Să revenim la regele Etristo, spun, dar Artemisia și Søren fac un schimb de priviri obosite.

Chiar și pentru ei, regele Etristo din Sta'Crivero e un fel de enigmă. De fapt, Søren l-a întâlnit, dar tot nu-mi poate spune multe. Pot număra lucrurile pe care le știu despre el pe doar trei degete.

Primul este că are fie peste 60, fie peste 70 de ani – Søren și Artemisia nu se pun de acord aici.

Al doilea este că are câteva fiice, dar un singur fiu legitim, care are el însuși propriul urmaș. Linia moștenitorilor regali din Sta'Crivero e asigurată pentru cel puțin încă două generații.

Și al treilea este că, de când kalovaxianii și-au început cuceririle, acum aproape un secol, Sta'Crivero a acceptat refugiați din țările care au fost cotropite. E una dintre puținele țări prea puternice pentru a fi luate în vizor de kalovaxiani.

— Nu mai e nimic altceva? insist, dar și Søren, și Artemisia scutură din cap.

— Dar el, personal? întreb. E bun sau crud, înțelept sau prost?

Søren ridică din umeri, dar Artemisia strânge din buze.

— Nu mai știu altceva despre rege, dar știu că Sta'Crivero e o țară bogată. N-au mai intrat într-un război de sute de ani. Nu au nevoie să pună preț pe lucrurile utile, așa că le prețuiesc pe cele frumoase.

E clar ce insinuează.

— Eu nu sunt un lucru, spun.

— Eu știu asta și o știi și tu, spune Artemisia cu ochii dați peste cap. Dar ei nu știu. Și nu le pasă suficient ca să facă diferența.

Atac

UN SUNET DE CLOPOȚEL PĂTRUNDE prin pâcla care îmi împresoară mintea și mă trage înapoi în lume după ceea ce par a fi doar câteva minute de somn, deși lumina zorilor care e filtrată prin hublou arată că trebuie să fi trecut ore întregi. Clipesc ca să-mi alung somnul din ochi și mă ridic, apoi îmi dau seama că ceva nu e în regulă.

Nu e sunetul care anunță o schimbare de personal, mesele sau un anunț de la Dragonsbane. Acela e doar un gong, lovit o singură dată. Acum sunt trei clopote diferite, care sună în tandem, fără vreun semn că s-ar opri.

E o alarmă.

Arunc pătura de pe mine și mă ridic în picioare, trăgându-mi pelerina peste cămașa de noapte și băgându-mi rapid picioarele în cizmele prea mari. Inima îmi bate puternic și mii de gânduri îmi trec prin minte, amplificate de sunetul constant al clopotelor.

M-au găsit oamenii Kaiserului.

Mă vor târî iar în lanțuri.

S-a terminat.

Am dat greș.

Împing deoparte aceste griji și mă îndrept spre ușă, determinată să văd ce se întâmplă, dar când deschid ușa îl găsesc pe Spiros de partea cealaltă, cu săbiile la șold și pumnul ridicat pentru a ciocăni.

— M-Maiestatea Voastră, se bâlbâie, cu ochii în toate părțile, numai la mine nu, iar mâna îi cade în lături.

— Ce se întâmplă? îl întreb.

Trebuie să strig ca să fiu auzită din cauza clopotelor.

— Am prins vânt înspre un vas comercial kalovaxian la câteva mile spre est și căpitanul a decis să îl urmărim. Sunt cu toții pe punte acum, ne pregătim de atac.

Corpul mi se relaxează de ușurare și trebuie să mă prind de tocul ușii ca să stau dreaptă. *Noi* îi atacăm pe *ei*, nu invers.

— Căpitanul spune să stai cuminte în cabină până suntem în siguranță.

Ordinul mă înfășoară ca un corset prea strâns, deși știu că e pentru binele meu. Cel mai bun lucru pe care-l pot face este să nu le stau în cale.

— Și tu ești însărcinat să-mi fii dădacă? întreb în loc să mă cert.

Se încruntă.

— Sunt garda ta, Maiestate.

— Da, am mai avut gărzi ca tine, spun, deși regret imediat, pentru că nu prea e vina lui Spiros. Asta se întâmplă des totuși, nu? întreb.

Dă din cap.

— La fiecare câteva săptămâni.

— Vor exista victime? De la noi? întreb.

Din nou, ezită.

— De obicei există un cost, spune grijuliu.

Ampelio considera costul ca fiind prea mare, îmi aduc aminte că a spus odată Blaise despre Dragonsbane și metodele ei.

Deschid ușa mai larg.

— Mai bine intri. Va fi o dimineață lungă.

Spiros aprobă din cap, dar norul întunecat nu-i părăsește fața când intră în cabina mea.

— Cât durează de obicei? îl întreb.

— Câteva ore. De-acum ne putem baza pe ea – probabil că am putea cuceri vasul legați la ochi. Îi atacăm din lateral și ne apropiem cât de mult putem, după care ne întoarcem cu tunul spre ei – e de evitat să virăm prea repede, pentru că le-am oferi o țintă prea largă, explică el. E mai greu să produci daune la prora unei nave.

Dau din cap și aștept să continue.

— Uneori se predau chiar înainte să tragem. Cunosc deja reputația lui Dragonsbane și există zvonul că e miloasă cu cei care se predau, că îi lasă să navigheze spre Esstena sau Timmoree sau altă țară mică și să trăiască în pace atâta vreme cât jură să nu se întoarcă niciodată în Astrea. Dar căpitanul nu a arătat niciodată milă vreunui kalovaxian.

— Și dacă nu se predau?

Spiros ridică din umeri.

— Tragem în ei până se predau sau până se scufundă vasul. Dacă se predau, îi jefuim și apoi scufundăm vasul și toate pietrele de spirit de la bord.

Face o pauză, dar îmi dau seama că nu a terminat, așa că nu îl întrerup.

— Obișnuiam să cred că e o insultă adusă zeilor să lași toate acele pietre să se depună pe fundul oceanului, dar cred că este cel mai bun lucru pe care-l poți face. Oricum nu le putem pune înapoi în mină. Așa, cel puțin, nu poate abuza nimeni de ele.

Preț de o secundă, nu spun nimic, dar doar atât mă pot abține.

— Sunt mai preocupată de sclavii scufundați odată cu navele care refuză să se predea.

Nu e surprins de replica mea. În schimb, pare doar obosit. Nu e un argument nou.

— E un mare cost de plătit, recunoaște el, deși pare distant, pierdut în gânduri. Uneori pare că merită, alteori nu.

Când se trage prima ghiulea de pe *Smoke*, scuturând vasul atât

de puternic încât lumânarea mea neaprinsă cade de pe birou, Spiros nu sare speriat. N-o fac nici eu. Pare că abia aude bubuitura, deși pe mine mă face să-mi țiuie urechile. Se lasă pe ușă, ca și cum s-ar aștepta să mă vadă sărind prin ea în orice clipă.

— De câți ani ești cu Dragonsbane? îl întreb de pe stinghia de la marginea patului.

Mă simt de parcă ar trebui să strig ca să mă aud. Acum se trage cu tunul constant, dar măcar pare că totul vine doar de la nava noastră.

Ridică din umeri și se lasă în jos pe ușă până când stă așezat, cu brațele întinse de ambele părți ca să fie pregătit pentru următoarea tragere.

— Dinainte de asediu, spune. Nu prea îmi aduc aminte de viața dinainte, sincer, dar știu că tata s-a alăturat echipajului ei după ce a murit mama. Înainte de asta eram în Naphia, spune, numind un oraș astrean de la baza zonei montane Grulain.

— Naphia e frumoasă, spun. Am fost acolo doar o dată, cu mama, înainte de asediu, iar câmpurile de lavandă tocmai înfloriseră și era încântător.

Spiros ridică iar din umeri.

— Presupun că da. Ne-am întors acum câțiva ani – Dragonsbane fusese angajată de refugiații ascunși în munți și noi am trecut prin Naphia în drumul nostru. Era...

Se oprește.

— Nu mai era nimic. Satul fusese pus la pământ și incendiat. Și câmpurile cu lavandă. Era doar teren sterp, ca și cum nimeni n-ar fi pus vreodată piciorul acolo înaintea noastră. Zeci de generații uitate.

Mi se strânge pieptul.

— Îmi pare rău, îi spun. Știu cum este să-ți pierzi casa.

Spiros scutură din cap.

— *Smoke* este casa mea.

O altă salvă de tun cutremură tot vasul. Tresar, prinzându-mă cu mâinile în lateral până se liniștește.

— Nu-mi pot imagina cum e să crești așa. Mereu sub asediu.

Mă privește amuzat și îmi dau seama ce am spus.

— Bine, nu *așa*, oricum, precizez eu. Atacurile acelea au fost... mă întrerup la o altă salvă de tun. Mai silențioase.

— Ei nu ripostează, spune după câteva secunde. Doar noi tragem. Probabil că i-am luat prin surprindere și acum se pierd. O să fie pradă ușoară.

E dificil să mi-i imaginez pe kalovaxiani pierzându-se. Din experiența mea, au fost mereu stoici și războinici de oțel, mereu cu doi pași înaintea dușmanilor lor, dar există un motiv pentru care Dragonsbane a reușit să le scape atâta vreme. În ciuda a tot, o respect.

— Ce se va întâmpla acum? întreb.

Se gândește preț de o clipă.

— Vor flutura curând steagul alb – asta înseamnă că se predau.

— Știu ce înseamnă un steag alb, spun. Kalovaxianii îl folosesc ca metaforă, deși mereu am auzit că vasele lor nu sunt echipate cu așa ceva – mai degrabă morți decât să se predea și așa mai departe.

Spiros râde.

— Sunt cuvinte puternice, dar sunt doar cuvinte. Kalovaxianii au instinct de supraviețuire, la fel ca oricine altcineva. Își vor flutura maieurile dacă e nevoie.

Zeii știu că am văzut destui curteni kalovaxiani călcându-se în picioare unul pe celălalt ca să-și salveze reputația și mândria – pot doar să îmi imaginez cum s-ar comporta dacă viețile lor ar fi puse în joc. Dar chiar când gândesc asta, îmi aduc aminte cum am stat în tunel cu Søren și cum i-am pus pumnalul în spate. Îmi aduc aminte cum mi-a cerut să o fac.

— Să presupun că Søren e în siguranță în celulă? îl întreb pe Spiros.

Spiros se încruntă.

— Are paznicii lui, care-l țin acolo.

— Așa cum te am eu pe tine?

Pufnește.

— Ai lui nu sunt nici pe departe așa de prietenoși ca mine.

— Și după ce se predau kalovaxianii? întreb. Ce urmează?

Se lasă cu spatele pe ușa opusă mie, încrucișându-și brațele peste piept.

— Vom trage alături de ei și ne vom lega nava de a lor. Nu e nevoie să îți spun cât de îndemânatici sunt kalovaxianii – vor avea oameni pregătiți în așteptare, sperând să ne ia prin surprindere când urcăm la bord. Presupun că ei își imaginează că e un truc inteligent, dar toți îl fac. Îi trimitem pe cei mai puternici primii, gata de luptă, și oricâtă rezistență arată, sunt învinși rapid. De obicei, asta e treaba mea.

— Sună periculos, spun. Mai ales că Artemisia te-a bătut atât de rău când v-ați duelat.

Spiros zâmbește timid și își scarpină ceafa.

— Duelul e diferit de luptă – și Art știe asta. În luptă nu e grație, nu e nevoie de stil. Trebuie doar să te miști mai repede și să lovești mai tare decât adversarii tăi. Duelul este mai mult ca un dans – îți respecți partenerul, îl înțelegi. E în egală măsură șah și mișcare fizică. Asta e partea la care am ruginit.

— Și apoi? intervin.

Ridică din umeri.

— Apoi urcă restul echipajului. Luăm ceea ce ne trebuie – bani, haine, obiecte de preț. Căpitanul încearcă să smulgă informații de la ei, dar, chiar și cu cuțitul la gât, ei tot de Kaiser se tem mai mult. Rareori spun un cuvânt folositor și, când o fac, de obicei se dovedește a fi ceva fals.

— Așa că îi omoară, termin eu.

Nu este cinstit, dar nici să cucerești țări lipsite de apărare nu e cinstit.

— Nu mai durează mult până se termină totul, spune Spiros.

Dau din cap, dar abia îl mai ascult. Un firicel de idee prinde încet contur în mintea mea. Va însemna să acționez repede și va însemna să acționez împotriva ordinelor lui Dragonsbane, dar ezit doar câteva secunde, după care îi ofer lui Spiros zâmbetul meu cel mai fermecător.

— Îmi imaginez că este dificil pentru tine, Spiros, să fii blocat aici, cu mine, când are loc toată acțiunea.

Se încruntă, ridicând dintr-un umăr.

— Nu mă deranjează, spune, dar ochii îl trădează că minte.

— Cel puțin ești mult mai în siguranță aici, jos.

În loc să-l împace, cuvintele mele îl agită și mai mult și se împinge din ușă, începând să facă ture.

— Se va termina curând, spune.

Mă prefac că mă gândesc o clipă.

— Nu ar fi ceva dacă ultimul lucru pe care l-ar vedea kalovaxianii aceia înainte să moară aș fi eu? spun încet.

Spiros e tăcut o secundă.

— Dragonsbane a dat ordin clar să stai în cabină, spune el.

— Desigur, spun. Mătușa mea vrea să mă știe în siguranță, înțeleg asta. Dar nu voi mai fi în pericol după ce îi capturăm. Ai spus-o și tu.

Ezită și văd cum vorbele mele îl pun pe gânduri – ca să nu mai spun de dorința lui de a fi parte din acțiune –, dar nu este îndeajuns. Loialitatea lui față de Dragonsbane este neclintită. Încerc o altă tactică, cu vocea joasă.

— Art mi-a spus că, atunci când omoară kalovaxiani, ia înapoi puțin din ce i-au luat ei.

Tresare ușor. Eu continui.

— Mi-ar plăcea să iau și eu ceva înapoi de la ei, Spiros. Te rog.

— Dacă te-aș lăsa, spune încet, n-ai face nimic prostesc? Art spune că ești predispusă să faci prostii.

Nu mă pot abține să râd, știind că Artemisia ar declara că e apogeul prostiei ce urmează să fac.

— Promit că nu, îi spun. Dar va trebui să-l aducem și pe prințul Søren cu noi.

Ideea îl alarmează.

— Prințul este prizonier, un prizonier kalovaxian, spune. De ce l-am duce să îi interogheze pe ceilalți kalovaxiani?

Zâmbesc.

— Pentru că acei oameni îl respectă pe Søren la fel de mult cum o respecți tu pe Dragonsbane. Și el va fi de partea noastră.

— Nu poți garanta asta, spune Spiros, scuturând din cap. E un dușman. Dragonsbane va primi informații de la kalovaxiani, așa cum face întotdeauna.

— Informații bune? întreb, iar el ezită. Ai spus că, de fapt, foarte puține sunt adevărate. Pentru că vorbesc cu un dușman, nu cu cineva despre care cred că le este aliat. Cum e Søren. E slăbit și neînarmat, e simplu ca gardienii lui să-l poată manevra chiar și fără lanțuri.

— Nu voi acționa contra ordinelor primite de la căpitanul meu, spune Spiros încet, dar ăsta nu e un nu.

— Nu faci asta, îi spun. Ci le urmezi pe cele ale reginei tale. Te vei duce să-l aduci pe Heron. El e împotriva violenței, deci îl găsești în cabina lui. Când ești cu el, ne întâlnim în temniță.

Ostatici

PÂNĂ ERUP URALELE pe punte – lucru care înseamnă că am preluat oficial controlul celuilalt vas, spune Spiros – îi am pe Heron de o parte și pe Søren și pe gardienii săi, de cealaltă. Nu am avut timp pentru ca Heron să vindece toate rănile lui Søren, dar cele vizibile, cel puțin, au fost îndepărtate. Singurul semn clar că e altceva decât un oaspete la bord e șchiopătatul, pe care îl ascunde atât de bine, încât nu l-aș remarca dacă nu m-aș fi uitat special după asta. Pumnalul meu e în teacă, pe șold, deși pare un pic aiurea prins peste cămașa mea de noapte. A fost nevoie de ceva muncă de convingere pentru ca paznicii să-l lase pe Søren să iasă fără lanțuri, dar greutatea mea de regină i-a presat să o facă. Nu e o carte pe care să fiu capabilă să o joc la nesfârșit, Kaiserul m-a învățat asta. Un titlu e foarte bun, dar nu îți garantează respectul. Acțiunile fac asta.

— Vrei sa mă pui și pe mine la curent cu planurile tale? îmi șoptește Søren când urcăm scările, cu Spiros, Heron și paznicii la câțiva pași în spatele nostru.

Ezit doar o secundă.

— Când Dragonsbane va ordona uciderea kalovaxianilor, nu vei putea spune o vorbă despre asta.

Deși lumina de sub punte e slabă, îl văd pe Søren cum devine cu o nuanță mai palid.

— Theo... Înțeleg că este război, dar nu mă forța să mă uit.

— Trebuie să dovedești că ești de partea noastră fără echivoc, dacă e să te scoatem din temniță.

Mă uit în spate, la paznici, apoi mă întorc la Søren și cobor glasul.

— Te rog. Yana Crebesti.

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei doar pentru o clipă, după care pleacă privirea și aprobă din cap.

Inspir adânc, liniștitor, apoi deschid ușa și pășesc afară, pe puntea lui *Smoke*. E surprinzător că nu s-a răsturnat, dat fiind că sunt atât de mulți oameni adunați lângă balustrada de andocare, privind spre locul în care abia se disting catargul și velele roșii prăbușite ale navei kalovaxiane.

Søren încearcă să vadă dincolo de mulțime – lui îi e mai ușor decât mie. După o clipă, lasă să-i scape o înjurătură odată cu expirația.

— Ce e? îl întreb.

— Nava. E *Dragon's Pride*.

Mie numele nu-mi spune nimic, dar Søren e afectat.

— M-am antrenat pe *Pride*, îmi explică. Ca să înțeleg rutele comerciale.

— Îi cunoști pe unii de aici, îmi dau eu seama.

Dă din cap, dar nu spune mai mult, cu o expresie încordată.

— Înseamnă că și ei te cunosc, subliniez. Ție îți va fi mai ușor să-i faci să vorbească.

Și îți va fi mai greu să-i privești murind.

Spiros și ceilalți paznici merg în fața noastră, eliberând calea spre trecere – o scândură groasă de lemn care duce de la vasul nostru la al lor. Vederea ei îmi face stomacul să mi se încleștezе și îmi imaginez toate modurile în care aș putea cădea de pe ea. Spiros traversează primul, cu scândura tremurând sub picioare la fiecare pas pe care îl face, deși el abia pare să observe. A mai făcut asta, desigur. La fel și Søren – eu sunt singura pentru care e ceva nou.

— Dacă te ajută, murmură Søren, să știi că n-am văzut pe nimeni să cadă de pe o scândură fără să fie împins.

— Mulțumesc, îi răspund sec, înainte să fac primul pas pe scândura șubredă.

Am făcut lucruri mai grele de-atât, îmi reamintesc când pun un picior înaintea celuilalt. Îmi aduc aminte cum am evadat din palat, cum am înotat împotriva curentului rece și cum am urcat pietrele acelea colțuroase, cu palmele și tălpile sângerând până am terminat. Încerc să nu mă gândesc la scândura care se clatină sub mine sau cât de mare ar fi căderea, dacă m-aș duce direct în apa întunecată și înspumată. Îmi păstrez mintea goală până când ating cu piciorul terenul solid al navei kalovaxiane. Mâna mea tremurândă o găsește pe a lui Spiros și el mă ajută să cobor.

Dar imediat ce mi se limpezește mintea, aproape că mi-e dor iar de scândura instabilă, pentru că mă trezesc brusc în fața a zeci de astreani și kalovaxiani, care se uită la mine și la Søren, uimiți, alarmați și în așteptare. Niciunul dintre ei nu scoate o vorbă. În schimb, se uită când la noi, când la Dragonsbane, așteptând o indicație de la ea. Îi găsesc pe Artemisia și pe Blaise în mulțime, se uită amândoi la mine cu gura căscată. Majoritatea membrilor echipajului sunt înarmați, cu cuțitele îndreptate spre gâturile palide ale kalovaxianilor îngenuncheați în fața lor. Nu am timp să-i număr pe toți, dar aș spune că sunt cam cincizeci de kalovaxiani, majoritatea răniți, și ceva mai mulți astreani. Măcar o dată, îi depășim numeric.

— Theodosia.

Vocea lui Dragonsbane îmi întrerupe gândurile. Are glasul amenințător, cu o notă de confuzie, dar deloc pe măsura furiei din ochii ei. Acesta însă este un lucru bun – înseamnă că, oricât de furioasă ar fi pentru că-l vede pe Søren în afara temniței, încearcă să ascundă ceea ce simte. Să își arate emoțiile ar însemna să piardă din imagine în fața echipajului și a kalovaxianilor

și nu își poate permite asta. Aproape că văd cum îi funcționează mintea: Søren a ieșit din temniță, da, dar sunt destui membri ai echipajului înarmați în jurul lui, astfel încât este efectiv lipsit de orice putere. Are mai mult de câștigat lăsând jocul să se desfășoare decât să mă confrunte și să ne pună în opoziție reciprocă. Știe că, dacă am ajunge la asta, o parte din echipajul ei ar urma o regină în locul căpitanului – nu mulți, nu destui ca să fie vorba despre o rebeliune adevărată, dar prea mulți după standardele ei.

Așa că intră în joc. Stă pe prora ridicată a vasului, cu Eriel în spatele ei. În genunchi în fața ei stă un kalovaxian mai în vârstă, cu umeri lați, care presupun că este căpitanul. Dacă lungimea părului lui este un indiciu, au trecut mulți ani de când a pierdut o bătălie. Acum, că a fost învins, își va pierde mai mult decât părul. Și el știe asta. În vreme ce majoritatea oamenilor din echipajul său se uită temători în jur, ochii lui sunt semideschiși și goi – un om care deja s-a dat bătut.

Cel puțin până traversează Søren scândura și vine să stea alături de mine.

— *Min Prinz*, spune bărbatul, cu vocea aspră ascuțind cuvintele kalovaxiane. *Prințul meu.*

— Căpitane Rutgard, spune Søren, impasibil.

Mă uit puțin cu coada ochiului și descopăr că ochii îi sunt la fel de lipsiți de emoție ca glasul. La fel de bine ar putea vorbi cu un străin, dar nu e așa.

Dragonsbane își drege glasul. Ochii ei îl străpung pe Søren ca niște cuțite.

— Tu, drăguță, trebuia să stai pe navă, spune în astreană, și-mi dau seama că vorbește cu mine, nu cu Søren, după cât de siropoasă i-a devenit vocea.

E modul în care îi vorbești unui copil sau unui invalid.

Îmi blestem decizia de a nu mă schimba de cămașa de noapte. Ce apariție trebuie să fiu în această haină gri imensă,

cu cizmele prea mari și părul desfăcut, sălbatic. Probabil că arăt ca un fel de fantomă, în niciun caz ca o regină. Lupt cu impulsul de a mă ghemui și în schimb mă îndrept mai mult, îmi ridic bărbia și îmi forțez glasul să rămână egal.

— Spiros m-a asigurat că totul e în siguranță și avea dreptate, spun, tot în astreană, de vreme ce kalovaxianii nu pot să înțeleagă.

Îmi trec privirea încet peste vas, la zecile de bărbați kalovaxiani care stau plecați în genunchi în fața astreanilor cu tăișurile la gâturile lor. Nu e o priveliște cu care să fiu obișnuită și o savurez. Încep să mă plimb pe punte, cu Søren și gărzile lui urmându-ne cu un pas în spate, și examinez fiecare kalovaxian pe lângă care trecem. Un băiat, în vârstă de cam 15 ani, se uită la mine cu frică pură. Îi susțin privirea până când pleacă ochii.

— Ce vești ne aduc din Astrea? întreb uitându-mă înapoi la Dragonsbane.

— Niciuna, recunoaște ea printre dinții încleștați. *Deocamdată.*

— M-am gândit că ar putea fi puțin mai deschiși cu prințul lor, spun arătând spre Søren.

Søren nu înțelege nici el ce spun, dar își recunoaște numele, iar fruntea i se încrețește.

— Până la urmă ne vor spune ce vrem să știm, spune Dragonsbane, fluturând disprețuitor din mână.

— Chiar ne vor spune? o întreb. Eu aveam impresia că de obicei nu se prea întâmplă așa.

Ochii lui Dragonsbane îi găsesc pe cei ai lui Spiros, în spatele meu, dar, înainte să-l poată mustra, aleg să continui:

— Søren este prințul lor; lui îi vor spune adevărul dacă îi poate convinge să se întoarcă împotriva Kaiserului. Mulți dintre acești oameni îl cunosc – sau cel puțin au auzit de priceperea lui legendară în luptă. S-ar putea să îi fie mai loiali lui decât tatălui său.

Îmi îndrept atenția spre Søren, reducându-mi kalovaxiana la o șoaptă.

— Avem nevoie de noutăți din Astrea și ei nu ne spun nimic, așa că îi va omorî.

Tresare pentru o clipă, apoi redevine placid.

— Înțelept, recunoaște el. De asta nu a putut nimeni să o descrie sau să-i descrie nava. De asta nu știe nimeni cine e.

— Nimeni nu va putea să împrăștie vești despre rebeliunea ta împotriva tatălui tău la o curte unde încă ai aliați, adaug.

În expresia lui sclipește înțelegerea.

— Fă rost de informații și îi vom putea cruța pe câțiva dintre ei. Transformă-i în propriii tăi spioni.

Dă din cap și se îndreaptă cu fața spre Dragonsbane.

— Căpitane, spune încurcându-se în cuvântul astrean.

E o încercare admirabilă, dar doar atât poate, deci se întoarce la kalovaxiană.

— Dacă îmi permiteți să ajut, îmi pot dovedi loialitatea.

Dragonsbane ezită, scrutând cu ochii mulțimea atentă.

— Să fie rapid, spune în kalovaxiană, după care trece la astreană. Oricum se va termina la fel.

Membrii echipajului astrean râd. Deși Søren nu poate descifra exact ce a spus, înțelege destul. Inspiră adânc, apoi se uită în jur, la kalovaxianii îngenuncheați. Îmi dau seama după câteva clipe că e în căutarea unei fețe cunoscute. Mai durează alte câteva până găsește una.

Søren se ghemuiește în fața unui bărbat de vreo 20 de ani, cu păr blond destul de lung ca să-i atingă clavicula. Bărbatul se uită în sus la el, cu ochi verzi furioși. Brațele îi sunt răsucite la spate, legate cu frânghie uzată, iar un astrean pe care nu-l recunosc stă deasupra lui, ținându-i un cuțit la gât.

— Mattin, spune Søren cu vocea joasă, blândă.

Presupun că vrea să pară liniștitor, dar bărbatul din fața lui e departe de a fi liniștit.

— Ajută-mă ca să te ajut, Mattin.

Mattin rămâne tăcut, cu privirea fixată asupra punții de la picioarele lui Søren.

— Vrei să îți revezi soția? îl întreabă Søren cu o voce mai tăioasă. Fiica ta... ce vârstă are acum? Patru ani?

Asta îi atrage atenția lui Mattin și se uită în sfârșit la Søren cu o figură șovăitoare, dar tot nu spune nimic.

Søren se ridică în picioare.

— Bine. Mai sunt și alții, începe, întorcându-se cu spatele la Mattin, deși o face foarte încet.

— Stai, spune Mattin slab după câteva secunde. Voi vorbi cu tine. Dacă mă lași în viață, voi vorbi cu tine.

Privirea lui Søren se îndreaptă spre mine pentru o clipă rapidă, cu o străfulgerare de nesiguranță, după care se întoarce la Mattin și dă din cap.

Ceilalți kalovaxiani izbucnesc în huiduieli, strigându-i lui Mattin că e un trădător și alte cuvinte mult mai puțin plăcute, pe care le înțeleg pe jumătate. Dar nu toți, îmi dau seama. Sunt câțiva care se uită în tăcere în pământ, gânditori.

Mattin

E MAI DIFICIL SĂ OBȚINEM informații de la Mattin decât a anticipat Søren și simt cum îi crește frustrarea cu fiecare moment care trece. Și eu încep să îmi pierd răbdarea, iar Dragonsbane nici măcar nu se deranjează să își ascundă iritarea când patrulează pe punte în fața lui. Câțiva dintre membrii echipajului care au fost dispuși să vorbească au fost duși sub punte pentru ca informațiile oferite de ei să poată fi puse cap la cap, dar mulți kalovaxiani sunt încă aici, îngenuncheați în fața astreanilor care i-au capturat, cu săbii și cuțite apăsându-le gâtlejurile.

— Echipa de căutare a Kaiserului s-a întors în Astrea? întreabă Søren probabil pentru a cincea oară.

Din nou, Mattin ridică din umeri, atât cât poate cu încheieturile legate strâns la spate. Deși el s-a oferit, huiduielile camarazilor săi îl fac să ezite.

Astreanul care îl păzește pe Mattin – al cărui nume am aflat că este Pavlos – apasă puțin mai tare lama pe gâtul lui Mattin, făcându-l să tresară.

— Vreau să zic că n-am fost foarte implicat în planurile Kaiserului privindu-i pe păgâna Prințesă de Cenușă și pe prințul răpit, spune Mattin cu ton egal.

Deși nu e un răspuns care să spună ceva, câțiva dintre kalovaxiani îi strigă insulte, ignorându-i pe astreanii care îi țin captivi și care încearcă să-i facă să tacă.

Buzele lui Dragonsbane se curbează și pentru o clipă mă aștept să se năpustească asupra bărbatului, în schimb se uită la el cu ochii mijiți, de parcă ar fi o ecuație pe care nu își dă seama cum să o rezolve. Îi face semn unuia din echipajul ei, care își trece pumnalul de-a latul gâtului unui kalovaxian fără ezitare. Sângele șiroiește din rană și omul cade la pământ cu o bufnitură. Nici nu are timp să țipe, iar eu trebuie să-mi mușc limba ca să nu strig de uimire. Søren, în schimb, nici măcar nu clipește. Nu își ia ochii de pe Mattin.

După o clipă, Dragonsbane își mută privirea spre Søren.

— Te dovedești a fi inutil ca interogator, prințule Søren, spune ea în kalovaxiană, pronunțând cuvintele rar, pentru ca toți cei adunați să le poată auzi.

Søren scutură din cap și deschide gura pentru a spune ceva, dar o închide rapid la loc.

— Nu inutil, spun eu făcând un pas în față. Nu răspunde la întrebările pe care i le-a pus Søren, dar spune extrem de multe.

Dragonsbane înclină din cap.

— Nu sunt sigură ce auzi tu...

— „Prințesă de Cenușă păgână și prințul răpit", repet eu. Asta e povestea care s-a spus. Dar tu nu ești prizonier, Søren, nu-i așa? Nu ești în lanțuri, ești liber să te plimbi. Ești de partea noastră de bunăvoie.

Søren îmi întâlnește privirea, ochii îi sclipesc când înțelege.

— Nu am fost răpit, Mattin, minte, odihnindu-și mâna pe umărul bărbatului.

Mattin îi îndepărtează mâna scuturându-se.

— Atunci te-o fi păcălit curva asta – și-a folosit magia ca să te vrăjească, scuipă el destul de tare ca să-l audă toată lumea. Altfel, prințul sub care am servit eu nu și-ar trăda frații niciodată.

Se aud șoapte pe toată puntea, dar durează o clipă până să-mi dau seama că despre mine se vorbește. Søren tresare la cuvântul *curvă*, dar eu nu știu dacă ar trebui să râd sau să ripos-

tez. Niciuna nu ar ajuta. Nimic din ce spun eu nu l-ar face pe Mattin să creadă că Søren e suficient de demn de încredere ca să-i vorbească. Nici Dragonsbane nu are ce să facă, cu excepția torturii – deși nu sunt sigură că ar ceda chiar și atunci. Nu, Søren e singurul care-l poate face să vorbească, așa că tac și-l las să își facă treaba.

— Nu a fost vorba de magie, spune Søren. Doar de adevărul pe care înainte îmi era prea frică să-l văd. Adevăr pe care cred că și tu îl știi: tatăl meu este un laș și un tiran.

O clipă îndelungată, Mattin e tăcut.

— Kaiserul a mărit regatul de când domnește și a deschis mai multe căi de comerț, spune în sfârșit.

— Nu, Mattin, spune Søren privind la mulțimea adunată și vorbind mai tare, ca să-l poată auzi cu toții. Tatăl meu a stat pe tron și a devenit leneș. E mulțumit cu ospățurile și să fie venerat ca un zeu. Dar ce fel de zeu își trimite oamenii să lupte într-un război pe care îi e prea frică să-l poarte el însuși? Nu a mai fost la război de mai bine de două decenii pentru că el crede că viața lui e mai importantă decât ale voastre, dar eu nu cred asta. Nici soția, nici fiica ta n-ar crede.

Mattin își îndreaptă spatele, apoi întoarce capul ca să se uite mai bine la Søren.

— Crezi că tu ai fi mai bun? Cum, când pui o curvă astreană deasupra propriilor oameni?

Înainte să apuc să simt iar înțepătura acelui cuvânt, pumnul lui Søren se ciocnește de lateralul feței lui Mattin, care se îndoaie, cu sângele picurându-i din gură. Søren îl apucă de încheieturile legate și îl forțează să se ridice, întorcându-l cu fața spre mine.

— Cere-ți scuze, spune, trăgându-l de brațe până când aproape că i le dislocă.

Mattin se crispează. Când îmi întâlnește privirea, în ochii lui nu e nimic în afară de ură.

— Nu, scuipă Mattin.

Søren încleștează din maxilar și întoarce brațele bărbatului până când acesta țipă.

— Numele ei este Regina Theodosia și, dacă nu îți ceri scuze pentru lipsa de respect pe care i-ai arătat-o, te voi da pe mâna oamenilor ei și îi voi descrie soției tale ultimele tale clipe de viață, ca să știe cât de penibil ai murit.

Mattin mormăie și își ferește privirea.

— Îmi cer iertare, spune printre dinții încleștați.

Søren pare tentat să scoată ceva mai sincer de la el, dar n-ar fi prea productiv. Îmi dreg glasul.

— Îți accept scuzele, spun cu răceală. Sper că vei ajunge să vezi că o femeie poate exercita puterea dincolo de ceea ce are între picioare – măcar pentru binele fiicei tale, dacă nu pentru altceva.

Tresare, apoi Søren îl forțează să se întoarcă iar cu fața la el.

— Mattin, încerc să te ajut, spune Søren. Cât am fost la bordul *Pride*, ai avut mai multe nemulțumiri legate de Kaiser decât oricine altcineva. A crescut taxele și părinții tăi au trebuit să muncească mai mult la fermă ca să le plătească. Tatăl tău s-a epuizat până la moarte, ai spus, pentru că cei cinci fii ai lui au fost chemați să lupte în războaiele Kaiserului. Când ai primit vorbă că ți s-a născut fiica, mi-ai spus că te bucuri că nu e băiat, ca să nu... cum ai zis atunci? „Să nu moară pentru egoismul unui bătrân"?

Mattin nu răspunde la început, dar văd cum șovăie.

— Nici tu n-ai fi mai bun, spune într-un final.

Søren se uită la mine, după care se uită iar la el.

— Eu nu mi-am dorit niciodată să fiu Kaiser – mereu am spus asta, chiar și pe vremea când eram colegi de echipaj. Am vrut o ambarcațiune și o mare în jur și nimic altceva – încă vreau asta. Dacă ar fi după mine, nu m-aș întoarce niciodată la curte, dar m-am aflat în fruntea unor oameni care au murit

pentru egoismul tatălui meu – așa cum s-a întâmplat cu frații tăi, cum a fost cu tatăl tău. Kaiserul nu se va opri până nu va pârjoli întregul pământ. Sau până nu-l oprește cineva.

— Așa că te alături *lor*? întreabă Mattin, uitându-se la Dragonsbane, la Pavlos și la mine. Ei se vor asigura că moare fiecare kalovaxian.

Søren ezită, se uită în ochii mei. Îmi dau seama că nu poate minți. Așa că o fac eu.

— Vrem să ne luăm Astrea înapoi, spun. Asta e tot. Ne unim forțele ca să-l îndepărtăm pe Kaiser, iar în schimbul ajutorului pe care îl oferim, Søren ne-a promis să își ia oamenii din țara noastră.

Pentru o clipă mă aștept ca Dragonsbane – sau oricare alt astrean din adunare – să râdă sau să mă contrazică, dar toată lumea rămâne tăcută, din fericire. Søren dă din cap.

— Sunt vremuri grele, adaugă el. S-ar putea să nu fim partenerii ideali, dar suntem, de departe, mai buni împreună decât pe cont propriu.

Mattin se uită la noi, oftează, se apleacă înainte.

— Ți-am spus: nu știu nimic despre planurile Kaiserului. Sunt prea departe de curte.

Lui Søren i se citește dezamăgirea pe față, dar dă din cap.

— Totuși poți să te duci înapoi acasă, îi spun. Și să te asiguri că minciunile Kaiserului nu sunt singura poveste pe care o aud oamenii. Spune-le că Søren e viu și nevătămat și luptă împotriva tatălui lui.

— Dacă o fac, mă lăsați să plec? întreabă, uitându-se sceptic la Dragonsbane.

— Da, spun eu înainte să apuce ea să răspundă.

Știu, chiar când o spun, că nu e o promisiune pe care să fiu eu în măsură să o fac.

Dragonsbane își îngustează ochii.

— Pavlos, du-l jos, în temniță, spune plictisită. Îi vom com-

para povestea cu a celorlalți și vom vedea pe cine e mai util să cruțăm.

Pavlos lasă în jos cuțitul și pășește în față ca să-l apuce pe Mattin de umăr și să-l ia de acolo, chiar în momentul in care Søren vine spre mine, cu o expresie în ochi pe care o recunosc doar cu o clipă înainte ca țipătul lui Pavlos să străpungă aerul. Cum Søren îmi blochează vederea, nu pot să mai zăresc decât un fulger de argint și pe Pavlos prăbușindu-se la pământ cu o bufnitură, înainte ca Mattin să se întoarcă spre Dragonsbane.

Strigătele panicate ale echipajului străpung aerul, dar Dragonsbane este mai rapidă decât am crezut și se ferește cu o clipă înainte ca Mattin să înfigă un pumnal în catargul de care se sprijinise ea. O secundă mai devreme și lama ar fi nimerit-o în gât.

Înainte să pot procesa ce se întâmplă sau de unde a luat Mattin arma, Søren îmi apucă pumnalul din suportul de la șold și, fără să ezite, îl aruncă în zbor prin aer. Se înfige în spatele gâtului lui Mattin, chiar în momentul în care era gata să o atace încă o dată pe Dragonsbane.

Se prăbușește la pământ cu un gâlgâit slab și moare la picioarele lui Dragonsbane.

Timp de câteva secunde, nimeni nu mișcă – nici Søren, nici eu, nici vreun membru din echipajul astrean, nici măcar kalovaxianii, care încă stau în genunchi. Singurul sunet care se aude e respirația noastră grea și valurile care se sparg izbindu-se de carena vasului. Totul s-a întâmplat foarte repede, dar din ce îmi pot da eu seama, când Pavlos a pus mâna din nou pe Mattin, acesta a prins ocazia să-i apuce cumva pumnalul, să-și taie propriile legături și să-l înjunghie, apoi s-a întors spre Dragonsbane, chiar dacă eu și Søren eram mai aproape. Søren i-a salvat viața lui Dragonsbane atunci când ar fi avut o mulțime de motive să nu o facă.

Și un singur motiv bun să o facă.

Onoare

NU MAI EXISTĂ SALVARE PENTRU ceilalți kalovaxiani după asta, iar morțile lor sunt rapide și sângeroase, pătând puntea lui *Pride*. Dragonsbane cere unei părți a echipajului ei să se ocupe de cadavre. Vocea nu-i ezită deloc. La fel de bine le-ar fi putut cere să curețe berea vărsată.

Bărbații și femeile fac așa cum le-a cerut fără ezitare, după care alungă mulțimea rămasă. Anders vine de sub punte, cu ochii scanând cu detașare rece puntea plină cu corpuri. Când îl vede pe Pavlos însă, îngheață. Își croiește drum prin mulțime spre noi, oprindu-se mai aproape de Dragonsbane decât cred eu că este adecvat, cu fruntea încrețită de îngrijorare. Și ea trebuie să se simtă inconfortabil din cauza apropierii lui, pentru că face un pas în spate.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine? întreabă el.

Flutură nepăsătoare din mână ca să-i îndepărteze îngrijorarea.

— Sunt bine, spune ea, după care face o pauză, îngustând privirea în direcția lui Søren. Unul dintre ostatici m-a atacat, dar *Prinkiti* l-a oprit.

Este clar cât de greu îi este să-și recunoască slăbiciunea în aceeași propoziție în care îl laudă pe Søren.

Deși Søren nu înțelege cuvintele, pare să ghicească. Dă din cap spre Dragonsbane, dar în mod înțelept alege să nu spună nimic.

— Te-a salvat, spune Anders încet, cu neîncrederea evidentă în fiecare cuvânt.

Dragonsbane se crispează cînd aude asta. Se uită la Søren și curiozitatea e mai puternică.

— De ce? îl întreabă în kalovaxiană.

Søren ridică din umeri.

— Am vorbit serios când am spus că sunt de partea voastră.

Dragonsbane se încruntă și pot să spun sigur că încă nu îl crede.

— Îl putem folosi, spun din nou în astreană. Sentimentele lui de vinovăție sunt reale și îl controlează. Ne folosește mult mai mult ca aliat decât ca prizonier.

Nările lui Dragonsbane freamătă.

— E unul dintre ei. Nu ne poate fi niciodată aliat, spune ea înainte de a se întoarce la Anders. Voi avea nevoie să vorbești cât mai curând cu familia lui Pavlos. Ai primit informații de la vreunul dintre ostaticii pe care i-am dus sub punte?

Pentru un moment, cred că Anders o să-i ignore întrebarea și că va insista pentru mai multe detalii despre încercarea de asasinare a lui Dragonsbane, dar, în cele din urmă dă din cap.

— Fiecare a vorbit destul de ușor, dar până la urmă, cea mai mare parte din informații nu a putut fi verificată cu ce am aflat de la ceilalți prizonieri, ca de obicei.

— Ce ar putea fi verificat? întreabă ea.

Anders aruncă o privire spre mine, apoi spre Søren, și se întoarce către Dragonsbane.

— Nu sunt sigur că este înțelept să discutăm în fața unei companii mixte, căpitane, spune el cu atenție.

— *Prinkiti* vrea să ne fie de ajutor, spune ea în astreană. Poate că ar trebui să îl lăsăm pe el să confirme ce informații sunt adevărate. La urma urmei, el și cu Theo îi știu cel mai bine pe kalovaxiani.

— *Prinkiti* sunt eu, nu-i așa? îmi șoptește Søren în kalovaxiană. Chiar nu-mi place porecla asta.

— Cred că nu ai de ales, îi șoptesc înapoi.

— Șșt!, ne aruncă Dragonsbane. Ce informație, Anders?

Acesta încă ezită, uitându-se nesigur la Søren.

— Povestea care umblă prin țară este că *Prinkiti* a fost răpit de către regină după ce ea l-a ucis pe Theyn și a fugit. Kaiserul oferă un milion de monede de aur pentru capul ei și cinci milioane, dacă este adusă în viață.

Mi se face pielea de găină. Îmi jur că îmi voi pune singură capăt vieții înainte să las pe cineva să mă ducă vie la Kaiser.

— Am auzit la fel, mai mult sau mai puțin. Există recompense pentru *Prinkiti*? întreabă Dragonsbane.

Søren lasă să-i scape un pufăit enervat.

— Zece milioane pentru *Prinkiti*, spune Anders. Cu condiția ca el să fie predat în viață și nevătămat. Dacă are fie și numai un deget ciuntit, recompensa este pierdută.

— Kaiserul nu-și vrea cu adevărat fiul înapoi, dar oamenii îi iubesc pe Prinț, așa că creează această iluzie pentru a le păstra bunăvoința, asigurându-se, în același timp, că există prea multe riscuri ca să-i ispitească pe cei mai mulți dintre vânătorii de recompense, spun eu.

Dragonsbane și Anders se întorc să mă privească, surprinși de faptul că am vorbit. Continui.

— Toată lumea știe că Søren este un războinic. Dacă ar fi fost răpit, nu ar fi plecat fără luptă. Rănile sunt de la sine înțelese, deci, în ceea ce îi privește, Søren este o cauză pierdută. Își vor concentra eforturile asupra mea, exact așa cum își dorește Kaiserul.

Dragonsbane ridică din sprâncene, dar dă din cap, întorcându-se spre Anders.

— Există vreun zvon despre locurile în care caută mai intens?

— E un zvon care spune că ea a fugit într-o tabără de refugiați în Timmoree, spune el.

— Bun, răspunde Dragonsbane. Asta e la trei zile distanță înspre nord față de Sta'Crivero, iar mie mi s-au dat asigurări că, odată ajunși în oraș, regele Etristo o va proteja pe Theo cu prețul propriei sale vieți.

— Ușor de spus, subliniez eu. Ai încredere în el?

Ridică din umeri.

— Am încredere că e motivat de bani, spune ea. Și am încredere că partea care îi revine din zestrea ta îi va aduce mult mai mult de cinci milioane de monede de aur.

Nu pot să mă cert cu logica asta, deși stomacul mi se revoltă la auzul cuvântului zestre. Era un obicei Și la curtea kalovaxiană e obiceiul ca fetele să fie date împreună cu o grămadă de aur pentru a arăta care le este valoarea. M-a deranjat atunci, când era vorba despre fete pe care nu le cunoșteam cu adevărat și pe care le displăceam din principiu. Acum însă eu sunt cea care este pusă la vânzare, aducând profit nu numai pentru Astrea, ci și pentru regele Etristo și, probabil, pentru Dragonsbane. Mă simt ca un obiect, așa cum m-am simțit dintotdeauna în preajma Kaiserului în loc să mă simt ca o persoană.

— Ce-i cu ostaticii? îl întreb pe Anders încercând să alung sentimentul și să mă concentrez asupra prezentului. Vor să spioneze pentru noi?

— Vor să nu fie executați, spune Anders sacadat, dar Dragonsbane deja scutură din cap.

— Nu, spune ea. A fost un plan ridicol de la început și afacerea asta cu Pavlos doar a confirmat-o. Nu pot fi de încredere. Anders, dă ordinul.

Ordinul de a-i ucide. Mă uit la Søren, care nu înțelege nimic din ceea ce se întâmplă, dar care ar protesta dacă ar înțelege.

— Nu asta a fost înțelegerea, spun eu, privind înapoi la Dragonsbane. Au făcut o înțelegere pentru viața lor.

— O înțelegere este la fel de onorabilă ca oamenii care o fac, spune Dragonsbane. Și știm cu toții că kalovaxianii nu au onoare.

— Va trebui să învăț astreana foarte curând, mormăie Søren ca pentru el.

Îl ignor.

— Tu ai onoare? o întreb pe Dragonsbane.

Își arată dinții în ceea ce ar putea trece drept zâmbet, dar nu este.

— Nu, îmi spune ea. De aceea am rămas în viață atâta timp. Bărbații ăștia nu merită riscul și vor muri. De asta *Prinkiti* se va întoarce în celulă, indiferent de cât de util crezi că ar putea fi.

Mă uit la Søren. Nu l-am scos afară și nu-l pun să se uite cum sunt măcelăriți doar ca să poată fi pus înapoi în lanțuri. Îmi amintesc cuvintele Artemisiei: „Prin faptul că nu ești încă de acord cu o căsătorie aranjată, ai ceva ce mama vrea și deții deci controlul." Mi se face rău, dar știu ce trebuie să fac.

— Søren nu se va întoarce în temniță, îi spun lui Dragonsbane, înghițindu-mi îndoielile și întâlnindu-i privirea surprinsă. Nu știu prea multe despre lumea din afara Astreei și voi avea nevoie de ajutorul lui Søren în selectarea celui mai potrivit soț când ajungem în Sta'Crivero.

Dragonsbane se uită la mine șocată.

— Mă ai pe mine pentru asta, Theo, îl ai și pe Anders. Nu este nevoie să ai încredere în prințul trădător.

— Am încredere în Søren, insist eu. Dacă vrei să particip la acest plan al tău, îl vreau scos din temniță și tratat ca un consilier al meu.

Îmi cântărește cuvintele, cu gura strânsă.

— Prea bine, spune după o clipă, cu vocea periculos de joasă. Presupun că azi a dat dovadă de o oarecare doză de loialitate, deși eu am considerat dintotdeauna că loialitatea bărbaților este schimbătoare. E responsabilitatea ta, Theo, iar la primul semn de trădare își pierde viața, m-ai înțeles?

— La primul semn de trădare, îl ucid chiar eu, spun.

Expresia lui Dragonsbane e acră, dar dă din cap.

— A mai fost vreo informație? îl întreb pe Anders.

Își drege glasul, arătând de parcă ar prefera să pășească pe cuie ruginite în loc să se angajeze în conversație.

— Un singur lucru pe care l-am putut verifica. Despre Kaiser.

Chiar și numai gândul la Kaiser mă face să mă crispez, deși încerc să-mi păstrez expresia distantă și egală. *Sunt pe ocean, departe,* îmi amintesc. Nu mă poate atinge, nici măcar contra a cinci milioane de monede de aur.

Acesta este un alt cuvânt rar, pe care îl recunoaște și Søren, așa că și el înțepenește alături de mine, privind de la mine la Anders și înapoi cu o expresie precaută

— Și-a luat o soție după ce ai fugit – o căsătorie care a fost afectată de niște zvonuri neplăcute.

Pentru o secundă nu mai pot să respir.

— Pe cine? reușesc să-l întreb în cele din urmă.

— Fiica lui Theyn, spune Anders. Lady Crescentia.

Încredere

SØREN ESTE TĂCUT când mergem împreună pe holul care duce spre cabina mea. Abia de-l observ. Mintea mea este un vârtej, învârtindu-mi gândurile până când sunt zdrobite și fără sens.

— A zis *Crescentia*, spune Søren în cele din urmă, când suntem aproape de camera mea. Și culoarea ți-a pierit brusc din obraji. Cumva a... și se oprește.

— Nu e moartă, îi spun, și fața i se relaxează.

Nu-i spun că eu cred că moartea ar fi o soartă preferabilă.

— Mă bucur, spune el. Când m-am întors la curte, tatăl meu îmi pregătise deja întreaga viață, inclusiv pe Crescentia. Am disprețuit-o pentru asta, dar nu a fost niciodată vina ei. Ții la ea, nu-i așa?

Mă gândesc la Cress, când am văzut-o ultima oară de cealaltă parte a barelor celulei mele, cu ochii sălbăticiți și fragilă, cu pielea arsă și părul alb și cu o atingere care a făcut barele celulei insuportabil de fierbinți. Prietena mea odată, sora inimii mele. Dar nu mai este cazul.

„Într-o zi, când voi fi Împărătească, voi avea țara ta la picioare și oamenii din ea vor fi arși până la ultimul", a spus ea atunci cu glasul hârșâit, îndurerat. Acum e Împărătească și nimic nu o poate împiedica să ducă la îndeplinire acel jurământ.

— Nu o cunosc, îi spun lui Søren. Și nici ea nu mă cunoaște pe mine.

Deschid ușa cabinei și acolo îi găsesc pe Blaise, pe Heron și pe Artemisia, care deja mă așteaptă. Imediat ce mă văd, Blaise sare de unde stătea, pe patul meu.

— Ești bine? întreabă în astreană. Noi eram sub punte, făceam interogatorii, dar am auzit că un ostatic a atacat...

— Suntem bine, îl asigur, trecând la kalovaxiană pentru a ne înțelege și Søren. L-a omorât pe Pavlos și a încercat să o omoare pe Dragonsbane, dar l-a oprit Søren.

Toate cele trei perechi de ochi se îndreaptă spre Søren, care stă chiar în spatele meu. Niciunul dintre ei nu vorbește, dar pot auzi duzina de întrebări nerostite.

— I-a salvat viața lui Dragonsbane și și-a dovedit astfel loialitatea față de noi, spun eu.

Artemisia nu se lasă păcălită. Ochii i se îngustează, făcându-i privirea înspăimântătoare, ca a mamei ei.

— Și? întreabă ea.

Îmi feresc privirea.

— Și am subliniat că experiența diplomatică a lui Søren m-ar ajuta dacă aș accepta să mă căsătoresc cu unul dintre acești pețitori din Sta'Crivero, spun eu, deși cuvintele îmi ies strangulate.

Expresia lui Blaise este ca un tunet care se rostogolește.

— Ești regină, nu poți să te căsătorești cu un străin.

— S-ar fi întâmplat oricum, subliniez, așezându-mă pe marginea patului. Dragonsbane m-ar fi tot îndemnat, ar fi insistat și-ar fi insistat până când aș fi fost pusă la colț, fără altă variantă. Ar părea ca și cum m-ar controla.

Trag pătura și mi-o pun peste umerii care îmi tremură.

— Dar, așa, o fac în propriile mele condiții.

Blaise scoate un zgomot dezaprobator din fundul gâtului, însă nu spune nimic. Mă uit la Søren, care încă stă în ușă. Vindecarea pe care i-a făcut-o Heron, deși superficială, a fost de ajuns pentru a-l face să pară un oaspete, și nu prizonier, dar

departe de spectatori este clar că încă mai are dureri. Își menajează piciorul drept și face câte o grimasă ori de câte ori își mișcă un braț.

— Ostaticul ăsta nu a încercat să te atace pe tine? mă întreabă Artemisia, distrăgându-mi atenția de la Søren.

Nu pot să nu pufnesc.

— Mulțumesc pentru asta, Art, dar nu.

Își dă ochii peste cap.

— Vreau să spun doar că este surprinzător, având în vedere că kalovaxianul pe care l-am interogat a spus că există o recompensă pe capul tău.

— Nu-mi pot imagina ce gânduri i-au trecut prin minte. Presupun că știa că nu va supraviețui, dar, dacă ar fi putut să o ucidă pe Dragonsbane, măcar ar fi murit erou. Nu cred că i-a trecut prin minte răsplata, spun eu, deși începe să mă deranjeze ceva din această explicație.

— Mattin a avut mereu fantezii legate de eroism, dar niciodată nu a avut și creierul necesar ca să ducă acțiunea la bun sfârșit, spune Søren, scuturând din cap.

Este o explicație plauzibilă, dar Søren este un mincinos ușor de citit, și destul de sigur, aici e șpilul – nările îi freamătă.

— Deci există recompense puse pe amândouă capetele noastre, spun eu, întorcându-mă dinspre Søren. Și sunt trupe kalovaxiane care ne caută în Timmoree. Și Kaiserul s-a căsătorit cu Crescentia. Asta e tot ce știm?

— S-a ce? întreabă Søren, cu fața schimonosită de dezgust.

— Erau căsătoriți la două zile după ce am plecat noi din Astrea, iar ea a fost încoronată în ziua imediat următoare, confirmă Blaise. Fiecare dintre prizonierii pe care i-am interogat a spus același lucru.

— Dar... el încerca să mă logodească pe mine cu ea, spune Søren părând amețit.

— Ești o cauză pierdută, îi spun.

Chiar dacă și eu sunt cutremurată, las deoparte sentimentele și încerc să rămân rațională.

— Theyn începuse să devină mai popular decât Kaiserul. Uciderea lui a adăugat și mai multă simpatie, transformându-l într-un erou popular. Această popularitate se revărsă automat asupra fiicei lui – Cress va fi simpatizată la curte și acea simpatie se va extinde acum și la Kaiser, care are mare nevoie de ea.

— Să nu mai spunem că este și frumoasă, adaugă Søren. Au fost zeci de bărbați care i-au cerut mâna. Tatălui meu îi place să ia ceea ce vor ceilalți.

Nu mai este frumoasă, totuși, îmi vine să spun. Cel puțin nu într-un fel pe care să-l aprecieze Kaiserul. Poate că îl înspăimântă puterea ei. Poate că aspectul acela groaznic are propria sa frumusețe, ceva ce Kaiserul și-ar dori să dețină. Nu îmi dau voie să spun nimic din toate acestea cu voce tare. Chiar și să mă gândesc la asta mă face să mă simt rău.

— De ce ar face-o totuși? întreabă Søren, cu groaza încă în glas.

Din cauza mea, mă gândesc, deși din nou țin asta doar pentru mine.

— Cress a fost crescută ca să devină Împărătească, spun eu în schimb. Sunt sigură că s-ar fi căsătorit mai degrabă cu tine, dar nu mai erai o opțiune. A făcut ceea ce trebuia să facă pentru a obține ce își dorea.

— Nu poți să-i plângi de milă, spune Art, deși nu îmi pot da seama dacă o spune pentru că nu-i vine să creadă sau ca pe o poruncă.

— A fost prietena mea, răspund.

E pentru prima oară când recunosc asta în fața lor, deși trebuie să fi știut și ei asta.

— Și fiind eu însămi cineva care a ajuns periculos de aproape de o căsătorie cu Kaiserul, bineînțeles că mi-e milă de ea.

— Periculos de aproape de ce? întreabă Blaise, cu ochii mărindu-i-se de să-i iasă din cap.

Tresar. Am uitat că n-am împărtășit această informație cu umbrele mele.

— Dacă ați fi știut, ați fi insistat să mă scoateți prea devreme din palat, spun eu cu voce joasă. Nu v-am spus și totuși am ieșit de acolo înainte să se întâmple ceva.

Destul de adevărat, deși nu pot să nu mă gândesc la ultimul banchet și la mâna Kaiserului pe coapsa mea, la respirația lui atât de aproape de mine. Îmi reprim un tremur și mă uit la Søren. Cred că-și amintește și el de acea noapte. Dacă am fi plecat chiar și cu o zi mai târziu... nu, nu mă mai gândesc la asta. Kaiserul nu o să mă mai atingă niciodată.

Dar o atinge pe Cress, îmi amintesc. Este soția lui acum și, deși sunt sigură că s-a căsătorit cu el de bunăvoie, nu pot să-mi imaginez că era prea dornică de ceea ce a urmat.

Alung gândul ăsta din minte și mă concentrez asupra prezentului, asupra lucrurilor pe care le pot controla.

— Søren, ai nevoie de somn, îi spun înainte de a mă întoarce la Heron.

Deși detest să îi cer mai multe, o fac.

— Poți termina vindecarea lui? Te rog?

Heron își încrețește fruntea și deschide gura pentru a răspunde, dar Søren i-o ia înainte.

— Sunt bine, spune el, deși își dă și el seama cât de departe de adevăr pare. Voi fi bine, se corectează. Nu am nimic fatal, nimic din ce timpul nu poate vindeca.

Heron expiră încet, dând din cap.

— Le pot vindeca eu.

— Nu mai accept nimic de la tine, spune Søren. Sunt doar câteva coaste rupte, o gleznă sucită. Am pățit eu mai rău. Restul lumii se vindecă foarte bine de astfel de răni și fără magie.

O clipă, Heron nu scoate un cuvânt, doar se uită la Søren de parcă n-ar fi sigur dacă înțelege ce hram poartă. Într-un, ridică din umeri.

— O să ai nevoie de ajutor cu bandajele, spune. Să nu mai zic de haine curate. Ale mele sunt prea mari, iar ale lui Blaise sunt prea mici, deci va trebui să ne descurcăm cumva.

Søren dă din cap.

— Mulțumesc.

Art se uită la Søren câteva clipe, de parcă ar încerca să se decidă într-o privință.

— Știu unde își ține mama schimburile de rezervă. Pot fura câte ceva pentru tine mâine și niște cizme.

— Mulțumesc, spune iar Søren.

Blaise nu se uită la Søren, nici măcar atunci când vorbește cu el.

— Poți să iei patul meu. Eu oricum îmi petrec nopțile aici, cu Theo.

Vreau să-l pocnesc pe Blaise pentru modul în care spune asta, de parcă ar avea vreun drept asupra mea. Ca un câine care urinează pe copacul lui preferat. Deschid gura ca să spun chiar asta, dar mă întrerupe Søren.

— E înțelept așa? întreabă îngrijorat.

Ochii lui se uită când la unul, când la altul, cu sprâncenele încruntate.

— Vreau să spun... având în vedere tot ce am vorbit, spune spre mine.

Îmi mușc buza, uitându-mă la Blaise, care pune încetișor piesele cap la cap, apoi la Artemisia și la Heron. Îmi aduc aminte de discuția mea cu Søren când eram pe drum spre *Smoke*, cum mi-a spus că el crede că Blaise e berserker și eu i-am spus că se înșală, că nu e posibil așa ceva, chiar dacă și eu cred că ar putea fi. Heron a legat ițele de unul singur și m-aș mira să nu fi făcut și Artemisia la fel, dar nu e ceva de care să nu-și fi dat seama mulți.

— Greșești. Blaise nu e periculos, spun după o clipă, uitându-mă la Blaise când o spun.

Mă aștept ca Søren să protesteze, dar nu o face. Artemisia nu întreabă despre ce vorbim și o privire rapidă pe care i-o arunc îmi confirmă că nu își va bate capul să descifreze despre ce se vorbește.

— Cu toții am avut o zi lungă, spun după o clipă de tăcere deloc confortabilă. Heron, te rog să-i faci rost lui Søren de ceva în care să doarmă la noapte. Blaise, condu-l la tine în cameră. Art, vezi dacă poți vrăji pe cineva de la bucătărie ca să-ți dea câteva bucăți de pesmet și niște apă în plus. Vom vorbi mâine mai multe.

Am destul timp să mă schimb în cămașa de noapte și să-mi trec un prosop umed peste față până se întoarce Blaise, cu o expresie posomorâtă. Ar trebui să fie de nedescifrat, dar îl știu destul de bine ca să văd furia ascunsă în spatele privirii. E ușor de ghicit ce anume i-a pus-o acolo.

— Eu nu i-am spus nimic, îi zic înainte să mă poată acuza. A mai văzut înainte berserkeri de-aproape; știe simptomele mai bine decât oricare dintre noi.

Gura i se strânge și mai mult, dar dă din cap.

— Știu și Heron și Artemisia?

Ridic din umeri.

— Heron a menționat ceva. Artemisia nu mi-a spus nimic mie, dar a părut să înțeleagă la ce făcea aluzie Søren și nu s-a arătat deloc surprinsă.

— Atunci știe toată lumea.

Râde, dar nu a bucurie. Pereții și podeaua cabinei se trezesc brusc la viață, vibrând ca o inimă, neregulat – ca inima lui Blaise acum, îmi imaginez. La început, cred că mi se pare, dar când pun o mână pe perete, vibrația devine mai puternică și bătăile propriei mele inimi se întețesc. Darul de pământ al lui Blaise, îmi dau eu seama cu stomacul ghem. Se conectează cu lemnul navei, îl afectează, deși nu vrea. El nici nu observă, are ochii fixați asupra mea.

Acum e un tremur destul de subtil, dar mai demult a pornit un cutremur. Cât de ușor i-ar fi să facă ambarcațiunea bucăți?

Îmi înghit panica și încerc să-mi mențin vocea calmă și liniștitoare.

— Blaise, spun privindu-l în ochi. Își dau seama și ei că nu e chiar așa. Știu că nu e cazul să le fie frică de tine.

Chiar în momentul în care spun cuvintele, știu că nu sunt adevărate. S-ar putea să-l cunosc pe Blaise mai bine decât oricine, dar în clipa asta îmi e teamă de el. Nu de Blaise – nu neapărat –, ci de ce este el capabil. De ce poate face chiar fără să vrea. Mă forțez să respir, să vorbesc calm. Nu vreau să îmi fie frică de el, dar corpul mi-e cuprins de teamă, oricum.

Nu m-ar răni niciodată, îmi reamintesc, dar frica nu-i un lucru pe care să-l controlezi cu raționamente logice.

Blaise se stăpânește, închizând ochii și inspirând adânc până când camera se liniștește încă o dată. Chiar și când se întâmplă asta, tot nu mă pot relaxa. Aud iar vocea lui Søren în minte, spunându-mi că Blaise este periculos. *Nu e*, mă cert cu mine însămi. Chiar dacă își pierde cumpătul din când în când, a avut întotdeauna suficient control ca să pună punct când totul devenea prea serios. A spus-o Blaise însuși: s-ar putea ca darul lui să nu pară o binecuvântare, dar nici a nebunie căpătată în mină nu seamănă.

Își prinde buza de jos între dinți și ezită o clipă, după care tensiunea îi părăsește corpul.

— Dacă află Dragonsbane, spune el după o secundă, cu vocea atât de joasă încât abia îl pot auzi, nu mă va mai lăsa să stau pe navă. Presupunând că nu m-ar omorî pe loc, m-ar exila.

— Nu o voi lăsa să facă nici una, nici alta, spun eu.

Blaise scutură din cap.

— Tocmai ți-ai folosit singura pârghie pe care o aveai ca să-l eliberezi pe *Prinkiti,* subliniază el. Până dimineață, toată lumea de pe navă va ști că ești îndrăgostită de el.

Mă întorc cu fața spre pat, deși are dreptate. Să fiu de acord să mă întâlnesc cu petitorii a fost singura carte pe care am avut-o de folosit cu Dragonsbane, iar acum sunt în totalitate la mila ei. Trag păturile și mă strecor sub ele, după care mă întorc cu fața spre el, încercând să par impasibilă.

— Nu pot controla eu ce spun oamenii.

Sper că o va lăsa așa, dar îl știu prea bine pe Blaise. Nici nu mă miră când întreabă:

— Nu poți?

— Nu, spun pe loc. Dar nici nu apreciez că mă tratezi ca pe o jucărie în care îți cioplești numele ca să o ții departe de mâinile altcuiva.

— Nu am...

— Ba da, îl întrerup. I-ai spus că ne petrecem nopțile împreună.

— Păi, așa facem.

— N-ai spus-o în sensul ăsta și știi bine asta, îi zic.

Nu spune nimic o clipă, stând în mijlocul cabinei mele, rănit și furios.

— Ești de acord să te măriți cu un străin ca să-l salvezi pe el. Pe el. Un kalovaxian.

Stomacul mi se revoltă din nou, deși îmi păstrez nivelul vocii.

— Sunt de acord să mă mărit cu un necunoscut pentru Astrea – pentru că e cea mai bună șansă pe care o avem ca să fim pe măsura kalovaxianilor în luptă, îi spun. Dar nu văd de ce n-aș obține cât mai multe în urma acestui aranjament.

Blaise scutură din cap.

— Pui propriile dorințe mai presus de dorințelor oamenilor tăi, iar ei vor ține minte asta.

Cuvintele sunt ca un pumnal în stomac.

— A fost corect să procedez așa, spun, puțin mai tare decât o șoaptă. Și pentru Søren, da, dar și pentru Astrea. Era singura modalitate.

Se uită la mine îndelung, cu ochii luminoși și nemișcați.

— Continuă să te minți așa, Maiestate.

Fără vreun alt cuvânt, se întoarce și iese pe ușă, lăsându-mă singură.

— Tu l-ai dezlegat pe Mattin, îi spun lui Søren în dimineața următoare când ne luăm micul dejun în cabina pe care o împarte cu Heron.

Ceilalți sunt la posturi, dar eu și cu Søren nu avem sarcini de făcut, așa că, în schimb, încerc să-l învăț ceva astreană înainte de a ajunge mâine în Sta'Crivero.

Ridică ochii din bucata de pergament pe care i-am dat-o, acolo unde i-am scris sunetele din care este alcătuită limba noastră, transcrise în fonetica kalovaxiană.

— Nu știu despre ce vorbești, spune el, dar nările îi freamătă iar și își ferește privirea, concentrându-se asupra pergamentului.

— Deștept ce-ai făcut. Și a funcționat – tu ești liber, într-un fel. Nu în lanțuri, în orice caz. Pavlos e mort totuși și la fel sunt și toți ostaticii pe care am încercat să-i transformăm în spioni.

La început nu răspunde, deși pălește când aude de ostatici. Scutură din cap.

— *Dacă* l-aș fi dezlegat eu pe Mattin, ar fi fost un risc calculat, spune, în sfârșit, fără să ia ochii de pe pergament. L-aș fi ales pe cel mai prost spadasin din echipajul de pe *Pride*, dar unul cu o istorie de făcut lucruri prostești în numele curajului. Aș fi știut că, dezlegându-l, i-aș spune că sunt de partea lui, iar prin apărarea ta m-aș fi asigurat că protecția aceea ți se aplică și ție. Aș fi știut că avea să ia arma lui Pavlos și să-l atace întâi pe el, dar pe cât de prost spadasin e Mattin, aș fi sperat să nu fie o rană mortală. M-aș fi asigurat că pot lua pumnalul tău ca să-l opresc înainte să o omoare pe Dragonsbane.

Chiar dacă vorbește la modul ipotetic, știe că știu că acesta e adevărul.

— Ai omorât pe cineva din echipajul lui Dragonsbane pentru a-i dovedi ei că poate avea încredere în tine, spun încet. Îți dai seama cât de întortocheată e situația? De ce ar trebui să-mi pese de ce ai *sperat* că s-ar putea întâmpla? Ai greșit și un om a murit din cauza unui risc pe care el nu și l-a asumat niciodată.

Nu spune nimic, doar se uită-n pământ, cu obrajii colorați de rușine.

— Să sacrifici pe altcineva ca să ieși tu mai bine – sună a ceva ce ar face tatăl tău, îi mai spun.

— Știu, recunoaște el cu durere. Când stăteam pe punte, revăzând totul în minte, vocea lui o auzeam.

Mărturisirea aceasta plutește în aer, între noi, niciunul neștiind ce să spună.

— Și eu o aud uneori, îi spun după ce trece ceea ce pare o eternitate. De fiecare dată când o confrunt pe Dragonsbane sau folosesc cuvântul *Regină* ca pe o armă care să-mi facă rost de ceea ce vreau. I-am auzit vocea când l-am convins pe Spiros să te lase să ieși din celulă.

Søren zâmbește fără pic de amuzament.

— Diferența este că tata m-ar fi lăsat să mor în celula aceea fără să stea pe gânduri.

Scutur din cap.

— Nu și dacă, scoțându-te, ar fi obținut un avantaj tactic, chiar dacă așa i-ar fi rănit pe oamenii care depindeau de ajutorul lui, spun. A fost corect să te scot, știu asta, dar nu e corect motivul pentru care am făcut-o. *Asta* mă sperie.

Søren ezită.

— Multe lucruri îngrozitoare se pot spune despre tatăl meu – noi le-am spus pe cele mai multe dintre ele. Ideea de a împărți ceva cu el, orice, este suficientă pentru a mă face să vreau să-mi rup pielea de pe mine. Dar nu poate fi negat faptul că el își câștigă bătăliile. Este un monstru, dar poate că singurul mod în care putem spera să-l învingem este să-l înțelegem.

Cuvintele lui mă liniștesc mai mult decât ar trebui. Încă mai urăsc ideea de a fi precum Kaiserul în orice fel și nu sunt sigură că asta se va schimba vreodată, indiferent de felul în care încearcă Søren să o justifice. Totuși înseamnă ceva ca o persoană să-ți vadă părțile cele mai întunecate și să te accepte oricum.

Etristo

SMOKE SE APROPIE de coasta din Sta'Crivero cât de mult poate fără riscul de a eșua. Majoritatea membrilor echipajului vor rămâne pe navă pe durata vizitei noastre, dar Dragonsbane și cu mine ar trebui să stăm la palat ca oaspeți ai regelui Etristo. Nu pot nega faptul că abia aștept să dorm din nou pe teren solid – fără balansări violente, fără miros de mucegai, fără teama că ar putea veni vreo furtună.

În calitate de consilieri ai mei, lui Søren, Blaise, Artemisiei și lui Heron li se permite să mi se alăture la palat, exact așa cum o face și consiliul lui Dragonsbane. Deși aici nu va fi Dragonsbane. Va fi prințesa Kallistrade, mătușa mea iubită, care a ieșit din ascunzătoarea ei când am evadat și de atunci m-a ajută. Aceasta este povestea pe care a conceput-o Dragonsbane pentru regele Etristo în corespondența lor, pentru a-și păstra secretă identitatea de pirat. Trebuie să ne amintim cu toții să-i spunem *mătușă* sau *prințesă*, dar niciodată *Căpitane*.

Deși a fost un ordin, nu îmi scapă faptul că asta îmi dă un anume grad de putere asupra ei. Cu un singur cuvânt, i-aș putea dezvălui identitatea de pirat căutat și i-aș putea schimba soarta pentru totdeauna.

Mă înghesui într-o barcă mică alături de consiliul meu, privind după Dragonsbane, Anders și Eriel, care se află într-o altă barcă, înaintea noastră.

— Orice semn de necaz și te scoatem imediat de acolo, spune Blaise în timp ce Heron și Søren ne conduc spre țărm.

Blaise s-a oferit și el, dar Heron și Søren sunt vizibil mai puternici și Blaise a acceptat cu calm să-i lase să facă asta.

— Suntem în război, îi spun. Necazurile sunt inevitabile, iar eu sunt gata să mă descurc.

— Fuga este ultima opțiune, adaugă Artemisia. E totul bine și frumos să te comporți ca și cum Theo e făcută din sticlă – prin toate mijloacele, păstrați această iluzie după ce ajungem la curtea lui Etristo –, dar nu este. Și, oricât de mult nu am dori să recunoaștem, avem nevoie de Etristo. Avem nevoie de ajutorul lui mult mai mult decât are el nevoie de ceva de la noi și este foarte conștient de asta.

Se întoarce spre mine.

— Ești dulce, docilă și idioată.

Mă intrigă.

— Poftim? o întreb și îmi rânjește.

— Un alt rol de jucat. Ești foarte bună la jucat roluri.

Sunt tentată să mă uit la Søren, care este prea ocupat cu vâslitul ca să vorbească, dar cu siguranță poate auzi fiecare cuvânt.

— Lăsă-i să creadă că ești proastă, continuă Artemisia. Regele, cei de la curtea lui, peținitorii tăi. Dacă te cred idioată, te vor subestima. Lasă-i să facă asta.

Înghit înainte de a da din cap. Ideea de a pretinde din nou că sunt altcineva mă enervează, dar știu că are dreptate.

Sta'Crivero este o țară de nisip. Pe măsură ce ne apropiem de țărm, scanez orizontul, dar nu există prea multe de văzut. Creste de dune înalte ca niște valuri până la orizont, neîntrerupte de copaci sau de orice fel de frunziș. Nu arată ca un loc unde ar putea supraviețui ceva.

Când barca ajunge pe plajă, văd un semn de mișcare la orizont. Un șir de care albe se apropie, deși soarele face ca forma lor să fie estompată și neclară.

Primul lucru care mă izbește odată ce Blaise mă ajută să ies din barcă și ajung pe țărmul sta'criveran este căldura. A fost

destul de cald pe barcă, dar apa din jurul nostru a răcit aerul într-o oarecare măsură. Pe mal nu există scăpare. Soarele este așa de strălucitor încât trebuie să mă feresc și să-mi protejez ochii pentru a vedea ceva.

Carele se opresc la o distanță bună, formând un semicerc. Acum, că sunt mai aproape, pot vedea că sunt deschise deasupra și că sunt acoperite numai de copertine albe. Fiecare trăsură este plină de bărbați și femei îmbrăcați din cap până în picioare în vestimentație albă.

— Regele și anturajul lui, spune Søren, venind să stea lângă mine.

— Albul are vreo semnificație culturală? întreb, trecându-mi dosul palmei peste frunte pentru a șterge broboanele de sudoare.

— Nu, spuse Artemisia, apărând de partea cealaltă. Deviază razele soarelui pentru a menține răcoarea cât sunt în afara palatului. Odată ajunși înăuntru, vor purta mai multă culoare.

Pot înțelege preferința pentru îmbrăcăminte mai ușoară. Rochia mea violet-închis este fără mâneci și din mătase vaporoasă, dar deja transpir în căldura soarelui. Chiar dacă Heron i-a reparat poalele și Artemisia și-a folosit darul de apă pentru a o curăța, tot îmi amintește de ultima oară când am purtat-o, atunci, în temniță. Art și Heron au făcut o treabă bună reparând-o – arată la fel ca-n ziua în care mi-a dăruit-o Cress, lucru care pare cumva nedrept, dat fiind cât de mult m-am schimbat de atunci.

— Nu se mișcă, subliniez eu, uitându-mă la sta'criveranii care se uită la mine.

— Se așteaptă să mergem noi la ei, spune Dragonsbane, apropiindu-se dinspre barca, împreună ei cu Anders și Eriel. E clar că nu îi este confortabil în rochie, care e din mătase neagră și cu un guler atât de înalt, încât pare că o sufocă.

— Etristo vrea să ne amintim cine deține controlul aici.

Nu pare mulțumită de asta, dar s-a resemnat. Artemisia se dă înapoi pe măsură ce mama ei se apropie, oferindu-i lui Dragonsbane spațiu ca să-și bage brațul pe după al meu și să mă facă să țin pasul cu ea.

— Mă lași pe mine să vorbesc, îmi spune, fără să se deranjeze să atenueze ordinul printr-o cerere. Zâmbește, dă din cap și păstrează-ți răspunsurile scurte și fermecătoare. Poți să faci asta, nu-i așa?

Îmi vine să-mi trag brațul de după al ei, dar sunt extrem de conștientă de faptul că toată lumea se uită. Ceea ce spune ea nu este atât de diferit de ce a spus Artemisia cu doar câteva momente în urmă, dar se simte o diferență ca de la cer la pământ. Artemisia mi-a cerut să fiu idioată; Dragonsbane mă tratează ca și cum chiar aș fi proastă.

— Desigur, mătușă, îi zic cu un zâmbet de zahăr.

La urma urmei, nu există niciun motiv pentru care nu ar trebui să joc rolul proastei și față de Dragonsbane. Faptul că mă subestimează îmi va până la urmă folositor.

Pe măsură ce ne apropiem, mă uit mai bine la sta'criverani. Deși îmbrăcămintea lor este similară, oamenii sunt cu toții izbitor de diferiți unul de celălalt. Spre deosebire de kalovaxiani, care au cu toții păr blond și piele palidă, sau de astreani, care au pielea de un brun roșiatic și păr în nuanțe de maroniu și negru, sta'criveranii au diferite tonuri de piele, de la negru ca tăciunele la culoarea nisipului din jurul nostru. Și părul! Deși e acoperit în mare parte de pălării pentru a bloca razele soarelui, șuvițele care le ies pe afară sunt în toate culorile imaginabile. Negru atât de profund că pare albăstrui, blond aproape alb, roșu ca focul și toate combinațiile dintre ele.

Pe măsură ce ne apropiem, îmi dau seama că toți caii legați la trăsuri au bijuterii țesute în coamă și cozi care strălucesc în lumina soarelui. Primul meu gând este că sunt pietre de spi-

rit pentru a-i ajuta să meargă mai repede, dar nu. Există prea multe culori diferite, niciuna dintre ele nu este indicatorul clar al vreunei pietre de aer. Sunt doar pentru decor.

Îmi amintesc ce a spus Artemisia despre sta'criverani – nu au nevoie de lucruri utile, deci prețuiesc, în schimb, lucrurile frumoase.

Când ajungem la jumătatea distanței dintre țărm și care, Dragonsbane se oprește și eu îi urmez exemplul. Ceilalți sunt chiar în spatele nostru.

— Nu putem părea prea nerăbdători, nu-i așa? întreabă ea. Vor străbate ei restul drumului.

Aprob din cap, deși nu sunt sigură că are dreptate. Pentru câteva momente inconfortabile, sta'criveranii stau cuminți în trăsuri, uitându-ne la noi ca și cum am fi un grup de bestii noi și ciudate pe care le privesc cu îngăduință. O parte dintre ei duc la ochi binocluri aurite pentru a vedea mai bine. Sub privirea lor curioasă și soarele fierbinte de deasupra, încep să transpir și mai mult pe sub rochie și încerc să-mi impun să nu o fac. Asta nu e deloc prima impresie pe care vreau să i-o fac regelui Etristo.

Deschid gura ca să-i sugerez lui Dragonsbane să renunțăm la puțina mândrie rămasă și să parcurgem tot noi restul drumului rămas, când atenția sta'criveranilor este atrasă de ceva ce se întâmplă în lateral, în afara câmpului meu vizual.

— În sfârșit, mormăie Dragonsbane.

Patru bărbați îmbrăcați în alb se îndreaptă acum spre noi, cu o cutie de dimensiuni mari între ei. Se mișcă repede, cutia în echilibru pe tije metalice, mergând cu asemenea ușurință peste dunele de nisip, încât îmi imaginez că fac asta în mod regulat.

Restul sta'criveranilor se grăbesc în urma lor.

Când sunt la zece metri de noi, oamenii se opresc într-o sincronizare perfectă, apoi lasă jos încărcătura, cu o mișcare

unitară. E impresionant – nu cred că unul dintre colțuri atinge nisipul cu o jumătate de secundă înainte de celălalt.

Pentru un moment lung, nu se întâmplă nimic. Dragonsbane și sta'criveranii se uită toți la cutie, așa că fac și eu același lucru. În cele din urmă, acoperitoarea albă se desface pe mijloc și apare o mână arămie arsă de soare, care trage deoparte materialul. Apoi iese un baston de lapislazuli sculptat. Cu o grimasă de durere, apare o figură cocoșată și îmbrăcată în același alb ca toți ceilalți. Singura diferență este coroana care îi înconjoară capul chel și pătat, o chestie ornată cu încrengături de aur și bijuterii de culori atât de diferite, încât nici nu le pot numi pe toate.

Omul însuși este modest și, dacă nu ar fi avut coroana, nu cred că l-aș fi remarcat într-o mulțime. Înfășurat în alb și aplecat peste bastonul sclipitor, aproape că mă duce cu gândul la un preot dintr-una din mine, înainte de asediu.

Søren și Artemisia au greșit în estimările lor – are cel puțin 80, poate chiar 90 de ani – și, judecând după respirația chinuită și cât de dureros pare fiecare pas, nu aș fi în întregime surprinsă dacă ar muri înainte să ajungă până la noi. Sta'criveranii care l-au purtat par să creadă același lucru, plasându-se în spatele lui ca și cum ar putea să cadă în orice moment. Trebuie să fie gărzile lui personale, dar și cărăușii lui.

Cu un șuierat, îi îndepărtează și face singur ultimii pași, până când ajunge în fața lui Dragonsbane și a mea. Cocoșat cum este, abia de-mi ajunge până la umăr, iar Dragonsbane, în cizmele ei cu toc, e și mai înaltă decât el.

— Înălțimea voastră, spune Dragonsbane în astreană, plecându-și capul. Este o plăcere să vă cunosc personal. Arătați foarte bine.

Regele respiră șuierând din nou, deși cred că sub această respirație este și un pufăit de neîncredere. Întoarce ochii spre Dragonsbane pentru o secundă.

— N-am avut onoarea de a o întâlni pe sora ta, deși mi s-a spus că erați gemene, spune el.

Dragonsbane ezită doar o secundă, dar este destul de lungă ca să lase să i se vadă disconfortul.

— Da, Înălțimea Voastră. Sunt prințesa Kallistrade. După cum v-a spus Dragonsbane în scrisorile lui, am decis recent să ies din ascunzătoare pentru a-mi proteja nepoata, Regina Theodosia Eirene Houzzara de Astrea.

Și arată spre mine. Numele meu întreg se aude ciudat când îl spune ea, de parcă mi-ar pune pe umeri o pelerină care se îndoiește că îmi va fi vreodată pe măsură.

— Păcat că nu a ajuns el însuși la țărm, îi spune regele Etristo lui Dragonsbane. Mi-ar fi plăcut să-l întâlnesc pe piratul alunecos.

— Dar atunci n-ar mai fi alunecos, Înălțimea Voastră, spune Dragonsbane zâmbind.

Regele Etristo scoate un zgomot de supărare înainte să se întoarcă la mine. Ochii lui apoși mă analizează din cap până în picioare. Mă forțez să am o postură dreaptă și mândră.

— Regina Theodosia, spune el după o clipă, cu vocea destul de liniștită încât să pară că aproape dispare în aer.

Deși acțiunea îl costă, încearcă să facă o plecăciune.

— Rege Etristo, răspund, plecându-mă într-o reverență.

Decid să vorbesc și eu în astreană, deoarece pare să o înțeleagă.

— Sunt foarte recunoscătoare pentru ospitalitatea generoasă și interesul față de situația mea.

— Ați trecut printr-o mare încercare, mi s-a spus, răspunde el.

Astreana sa este acceptabilă, dar prea stângace ca să treacă drept vorbitor nativ.

— Suntem bucuroși să vă venim în ajutor împotriva acestor bestii de kalovaxiani, deși văd că aduceți pe unul dintre ei chiar

în mijlocul nostru. Cât de ciudat.

Ochii lui se îndreaptă peste umărul meu spre locul unde Søren stă lângă Heron, Blaise și Artemisia. Regele Etristo îl privește în același fel în care se uită la mine, ca și cum ar încerca să decidă exact ce beneficiu ar putea scoate de la fiecare. Nu lasă să-i scape mai mult de o privire asupra celorlalți consilieri ai mei – îmi imaginez că nu crede că merită nimic, fără un istoric care să îi propulseze și pe ei.

— Cel mai bun aliat este cel care își înțelege dușmanul, nu credeți? spun uitându-mă la rege cu zâmbetul pe care nu l-am mai folosit din Astrea – genul acela din care picură miere. Cine să-l înțeleagă pe Kaiser mai bine decât propriul său fiu?

— Mmm, spune regele Etristo, deși ochii lui mai zăbovesc asupra lui Søren și buzele i se strâng.

— Și-a dovedit loialitatea, spune Dragonsbane, atrăgând asupra ei privirea regelui Etristo. Și dacă această loialitate va înceta vreodată, va fi eliminat repede. Nu-i așa, Theodosia?

Aș fi fraieră să nu remarc tonul vocii ei, zâmbetul condescendent, felul în care se uită la regele Etristo ca și cum ar spune *Copiii sunt copii, ce le poţi face*? Vreau să ripostez, dar îmi țin gura. Lasă-l să mă creadă un copil prost – las-o și pe ea să mă creadă un copil prost.

— Bineînțeles, mătușă, zic eu.

Regele Etristo se încruntă, se uită iar la Søren și trece la kalovaxiană.

— Ultima dată când te-am văzut, Prinz Søren, erai jurat unui alt conducător. Bineînțeles, nu ești primul om care să fie influențat de o față frumoasă.

Îmi fac griji că Søren va spune ceva ce vom regreta cu toții, dar regele Etristo nu-i dă șansa să răspundă și continuă în astreană.

— Și ce față frumoasă, draga mea, spune el, ridicându-mi mâna spre buzele lui uscate. E păcat ca o fată ca tine să fie

singură în această lume, dar pentru asta suntem noi aici, nu? întreabă el, uitându-se în spate.

Se pare că este o întrebare retorică, dar mulțimea murmură în acord.

— Toți ceilalți oaspeți de onoare vor veni mâine și veți sta cu toții la mine în palat.

Fără vreun alt cuvânt, îmi dă drumul la mână, se îndreaptă, șchiopătând, spre vehicul și se așază înăuntru. De îndată ce pânza albă e poziționată deasupra lui, e ridicat în aer și noi suntem îndemnați spre o trăsură goală condusă de o pereche de cai împodobiți. După ce ne așezăm, conducătorul carului își fixează frâiele și, cu un zvâcnet, ne începem călătoria peste nisipuri.

Sta'Crivero

ZIDUL CARE ÎNCONJOARĂ CAPITALA Sta'Crivero este atât de înalt încât nu-mi pot da seama clar unde e capătul lui și unde începe cerul. O oră, cât a durat călătoria, n-am văzut decât nisip. Se întindea în fiecare direcție, așezat în modele ca niște valuri. Doar de două ori am văzut indiciile unor sate în depărtare, în care nu puteau locui mai mult de cincizeci de persoane.

— Opt din zece sta'criverani își fac casele în Capitală, a spus Søren în timpul lecției noastre. Condițiile din afară sunt dure – veri fierbinți, cu puține ocazii de a găsi alimente și apă, iar iarna nu este cu mult mai bună.

— De ce chiar și doi din zece rămân afară? am întrebat.

Artemisia ridicase din umeri.

— E acasă, spusese ea.

Acum, uitându-mă la zid din exterior, mă întreb dacă nu cumva este mai mult de atât. Orașul nu prea arată ca și cum te-ar invita să intri și știu că zidurile sunt, în general, construite dintr-un singur motiv principal – să-i țină pe oameni afară.

Nu și pe noi totuși. Ne oprim în fața porților grele, ornamentate și acestea se deschid, ajutate de un șir elaborat de frânghii și pârghii. E un proces lent, dar când începe să se vadă Capitala, mi se taie respirația.

Deși capitala din Astrea, așa cum există ea în amintirile din copilăria mea, este cel mai frumos loc din lume, chiar și eu trebuie să recunosc că cea din Sta'Crivero ar putea să-i fie egală.

În călătoria făcută până aici, ochii mi s-au obișnuit cu lumina strălucitoare a soarelui, dar splendoarea Capitalei face ca ochii să mă doară din nou. Indiferent unde mă uit, totul este fie poleit cu aur, fie bogat colorat, o frumusețe orbitoare, care este aproape vulgară prin felul în care te copleșește.

Zeci de turnuri fusiforme se ridică de-a lungul străzilor ca niște lame, atât de delicate încât îmi fac griji că un vânt ușor le-ar putea face să se răstoarne. Nu sunt două de exact aceeași culoare, iar în partea de sus a fiecăruia stă atârnat câte un drapel în aerul nemișcat. Mai aproape de pământ sunt rândurile de case și magazine cu acoperișuri plate și ferestre mari, cu fiecare perete pictat într-un stil diferit. Unul arată două figuri umane, îmbrăcate în haine sclipitoare, care dansează, în timp ce altul înfățișează cerul nopții, plin de stele strălucitoare. Unele sunt pictate mai simplu, cu culori amestecându-se pe toată suprafața.

Chiar și drumurile arată ca și cum ar trebui să fie expuse undeva – fiecare piatră albă lucește, fără să aibă cel mai mic semn de uzură, în ciuda numărului mare de trăsuri și a mulțimii de oameni care calcă peste ele.

— Au magie, spun eu, pentru că nu există altă explicație. Credeam că Astrea e singura țară care are așa ceva.

Râsul lui Dragonsbane este batjocoritor.

— Fără magie, spune ea, scuturând din cap.

— Dar străzile sunt atât de curate, replic, și aerul e mai răcoros, iar turnurile acelea n-au cum să stea așa acolo cu de la sine putere.

— Nicio altă țară nu are magie așa cum are Astrea, dacă nu punem la socoteală pietrele pe care le cumpără de la Kaiser, spune Anders. Dar pentru că le lipsește magia, se străduiesc să aibă reproduceri ale efectelor acesteia prin avansul în știință și... face o pauză, căutând un cuvânt astrean, însă după un moment, renunță. *Tehnologie*, completează el.

Nu sunt sigură în ce limbă e acest cuvânt, dar sigur nu e astrean. Continuă.

— Străzile rămân curate pentru că sunt acoperite cu un compus care îndepărtează petele și semnele. Aerul e mai rece pentru că această capitală a fost construită pe un izvor subteran. Turnurile sunt ținute drepte pentru că au fost construite după indicațiile exacte ale unei echipe de matematicieni pricepuți.

— Știință și *tehnologie*, repet încet, încercând sunetele ciudatului cuvânt.

Știința măcar îmi este un concept familiar, studiul materiei organice și al chimiei și medicinei, al plantelor și al animalelor, deși am senzația că acest gen de știință este ceva cu totul diferit față de ce care îmi este cunoscut mie. Totuși nu reușesc să ghicesc ce înseamnă *tehnologie* și mi-e prea rușine să întreb. Pare ceva ce ar fi trebuit să știu. Una e să joc rolul unei proaste, dar sunt dureros de conștientă de cât de puține știu despre lumea de dincolo de Astrea. Artemisia și Søren m-au pregătit ei pentru pețitori, dar nu m-au pregătit și pentru asta.

* * *

Nu-mi pot imagina cum ar putea fi palatul mai rafinat decât restul orașului, dar este. În locul turnurilor singulare răspândite prin tot orașul, aici este un grup de cel puțin două duzini de turnuri fusiforme de diferite înălțimi și culori, fiecare cu un acoperiș conic cu un steag în vârf. Cel mai înalt turn este chiar în centru, pictat într-un roșu puternic, și are un drapel care este de un alb strălucitor, cu un soare portocaliu.

Nu trebuie să întreb pe nimeni ca să înțeleg că sunt steagurile reprezentative pentru diferitele familii care trăiesc în acele turnuri și că cel mai mare, prin urmare, trebuie să aparțină familiei regale.

— Este într-adevăr ceva, îi murmur lui Blaise.

Îmi persistă undeva, în minte, cearta noastră de mai devreme, deși niciunul dintre noi nu a admis că s-a întâmplat. Nu cred că vreunul dintre noi *vrea* să recunoască acest lucru. Oricât de mult aș încerca însă, nu pot să uit vibrația lemnului din jurul nostru, când Blaise și-a pierdut firea, ca și cum nava în întregime ar fi fost pe cale să se spulbere în bucăți.

— Este foarte... ascuțit, spune el, ridicând din umeri. Îmi place mai mult acasă.

Acasă. Ce i-am spus lui Blaise când am plecat? *Sunt doar pereți, acoperișuri și podele*. Și poate că acesta este adevărul, dar acum, că a spus-o, nu pot să nu tânjesc după palatul meu – nu așa cum era ultima oară când mă aflam acolo, cu grădina arsă și cu vitraliile murdare și crăpate și Kaiserul stând pe tronul mamei mele, ci cum fusese înainte de asediu. Palatul sta'criveran l-ar fi eclipsat, dar Blaise are dreptate; îl prefer și eu, cu camerele sale rotunde și plafoanele cu tavan arcuit, cu aur, mozaic și vitralii oriunde te-ai fi uitat. Sta'Crivero este frumoasă, dar nu se va compara niciodată cu amintirea casei, de care mă agăț.

După ce coborâm toți șapte din trăsură, suntem escortați prin intrarea arcuită în palat de un cvartet de paznici îmbrăcați în uniforme albastre cu epoleți de aur. Intrarea este dominată de o scară mare, în spirală, cu trepte cu gresie, într-un curcubeu de culori, și o balustradă de aur. Când mă uit în sus, scările spiralate sunt destul de mari încât să nu pot vedea unde se termină.

— Trebuie să fiți oaspeții noștri astreani, se aude vocea unei femei, iar ecoul ei răsună în spațiul vast.

Mă uit în jur, dar este imposibil să îmi dau seama de unde vine vocea. În cele din urmă, ochii îmi cad pe o femeie care stă pe marginea scării, îmbrăcată într-o rochie drapată de bumbac de culoarea piersicii, prinsă în talie cu o panglică galbenă groasă. Este, poate, cu cinci ani mai mare decât mine, cu pielea de

bronz și părul brun-închis, care îi cade pe umeri în bucle lejere. Are o față blândă, dar am învățat să nu am încredere în aparențe.

Zâmbește, etalând două rânduri de dinți albi strălucitori.

— Mă numesc Nesrina. Regele Etristo mi-a cerut să vă arăt drumul spre camerele voastre, astfel încât să vă puteți instala înainte de cină. Ne dăm seama că palatul poate cauza destulă confuzie pentru nou-veniți.

Nesrina chicotește ușor, cu un sunet care pare exersat, și mă întreb de cât de multe ori a fost ghid pentru un astfel de tur.

Dragonsbane își drege glasul.

— Sunt prințesa Kallistrade, spune ea, deși nu reușește să spună *prințesa* fără să tresară. Aceștia sunt Anders și Eriel, spune ea, făcând un semn cu mâna; fiecare înclină din cap a salut. Artemisia. Blaise, Heron, Prinz Søren... și, desigur, nepoata mea, Regina Theodosia.

Nesrina dă din cap spre fiecare dintre noi, pe măsură ce Dragonsbane ne arată cu mâna, dar când vine rândul meu, se lasă într-o reverență cu câteva înfloriturî încorporate.

— Maiestatea Voastră, spune ea. Dacă vreți să veniți cu mine, mergem sus.

Din nou, mă uit în sus la scara spiralată, aparent nesfârșită. Picioarele mă dor deja la gândul că trebuie să le urc. Perspectiva de a dormi pe vasul care se balansează nu mai este brusc atât de dezagreabilă ca în dimineața aceasta.

— Cât de sus este? întreb, sperând că nu sună nepoliticos.

Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să-mi insult gazda.

Nesrina râde și își scutură capul.

— Nu vă face griji, Maiestate. Avem elevator – nu suntem sălbatici.

Se întoarce și ne face semn să o urmăm.

Pare că eu sunt singura care nu știe ce este un elevator și nu vreau să-mi arăt ignoranța prin întrebări. Preocupată, pășesc

în spatele ei până când se oprește în fața unei cuști mari de alamă, aflată la baza scării, în centrul spiralei. Înăuntru este un covor roșu de pluș și un bărbat fără cămașă, cu pielea de aceeași culoare ca barele din spatele lui, așteptând un ordin. Are umerii largi și cele mai mari brațe pe care le-am văzut – cred că fiecare s-ar putea să fie mai gros decât talia mea.

Nesrina pătrunde în cușcă și ne face semn să o urmăm, dar eu aștept în spate, analizând toate modurile în care acest lucru ar putea merge prost. E o capcană. Regele Etristo crede că sunt destul de proastă să intru într-o cușcă, astfel încât să mă poată livra Kaiserului și să-și facă astfel rost de cinci milioane de monede de aur. Știu că ar trebui să joc rolul idioatei, dar nu chiar atât de idioată, cu siguranță.

Søren rămâne lângă mine.

— Elevatoarele sunt cel mai ușor mod de a ajunge în vârfurile turnurilor, murmură el. Omul folosește acea manivelă pentru a ridica în sus cușca, puțin câte puțin.

Mă uit neîncrezătoare la el, incapabilă să nu-mi arăt dezaprobarea.

— Vom cădea și vom muri, spun eu.

Ridică din umeri.

— Sta'criveranii le folosesc de decenii și au vândut modelul în țări din toată lumea. Chiar și noi l-am adaptat pentru a fi folosit în minele din Astrea. Nu au fost raportate decese. Se spune că sunt mai multe șanse să cazi dacă urci pe scări.

Chiar dacă stomacul meu încă protestează, îi urmez pe ceilalți în cușcă. Când ușa se închide în spatele meu cu un zdrang, tot corpul îmi este este tensionat. Mă forțez să respir profund, dar știu că va fi dificil până când voi ieși din această mașinărie. Cu ceilalți opt alături și cu spațiul de care are nevoie însoțitorul ca să ne ridice, nu mai e loc și pentru mine ca să-mi mișc brațele.

— La etajul douăzeci și cinci, te rog, Argos, spune Nesrina.

E perfect relaxată, ca și când ar face asta tot timpul. Cel mai probabil așa și e.

Însoțitorul din elevator – Argos – dă din cap și începe să manevreze manivela mare, începând să o rotească. Mușchii i se încordează de la efort.

— O să fie un zvâcnet la început, îmi șoptește Søren cu o clipă înainte să simt smucitura.

Chiar și cu avertismentul lui Søren, tot mă sperii și sar, căutând să mă prind de orice aș putea, lucruri care se dovedesc a fi brațul lui Søren și umărul Artemisiei. Art mă îndepărtează cu o mișcare din umeri și la început cred că și Søren face la fel, dar după o secundă îmi ia mâna, împletindu-și degetele cu ale mele.

Elevatorul este prea plin ca să îl poată vedea cineva, dar tot simt nevoia să mă retrag. Deși știu că așa ar trebui, nu mă pot convinge să o fac.

Ne ridicăm încet la început, dar treptat prindem viteză până când ajungem să urcăm într-un ritm constant – mult mai rapid decât dacă am fi mers pe scări. Scările se văd într-un amestec de culori și, deși e mai ușor decât mă așteptam, tot nu reușesc să mă relaxez. Îmi simt umerii încordați până-n urechi și îi strâng mâna lui Søren de parcă aș încerca să i-o rup.

Spre lauda lui, nu se îndepărtează și nu pot să nu mă gândesc la ultima dată când am făcut asta, în temnițele întunecate de sub palatul astrean, fugind pe coridoare, cu gărzile kalovaxiane și cu câinii lor apropiindu-se cu fiecare secundă care trecea. Nu vreau să mă gândesc la asta, dar presupun că este oarecum preferabil decât să îmi imaginez ce s-ar întâmpla în cazul în care mânerul ar ceda și cușca s-ar izbi de pământ.

— Ultima oară când am fost aici, spune Søren în liniște, deși îmi imaginez că îl aud toți cei din elevator, a fost când m-a trimis tata într-o expediție diplomatică pentru a încerca să ni-i

fac aliați pe cei din Sta'Crivero. A fost prima oară când eram într-un elevator și cred că aproape am leșinat, lucru care nu a fost exact imaginea de putere pe care voia să o proiecteze tatăl meu. Desigur, sta'criveranii nu erau interesați de o alianță, după cum am aflat. Dar au vrut să se asigure că eu – că tata – am înțeles cât de puternici erau și cum, chiar dacă nu eram aliați, ar fi o greșeală să îi considerăm dușmani.

— Este adevărat, spune Nesrina, privindu-ne peste umăr. Kalovaxianii n-ar îndrăzni niciodată să invadeze Sta'Crivero. Și tocmai de aceea este cel mai sigur loc pentru Maiestatea Voastră.

— Sunt atât de recunoscătoare, spun cu cel mai dulce zâmbet, ca și cum mi-ar fi oferit un cadou spunându-mi ceea ce ar trebui să fie, de fapt, un gest elementar de amabilitate între oameni. Bunătatea voastră față de mine nu va fi niciodată uitată.

Cu toate acestea, în timp ce elevatorul se oprește atât de brusc încât îmi face stomacul să se rostogolească, nu mă pot abține să mă întreb ce mă va costa bunătatea celor din Sta'Crivero.

Palat

NESRINA NE ÎNSOȚEȘTE PE UN HOL lung, trecând de vreo zece uși înainte să ne oprim chiar la cea din capăt. Rotește mânerul din aur și cristale și deschide ușa.

— Pentru Regină, spune ea înclinând din cap spre mine. Sperăm să vă fie plăcută șederea.

Pășesc înăuntru și camera mă înghite. Este un spațiu vast, cu tavane înalte și boltite, pictate cu nori și figuri angelice și e atât de mare încât cred că doar mersul dintr-o parte în alta ar necesita un efort serios. În centru este cel mai mare pat pe care l-am văzut vreodată – o familie cu șase membri ar putea să doarmă în el chiar confortabil –, învelit în satin de un roșu aprins, cu un aranjament de perne ca o cutie de bijuterii care acoperă cea mai mare parte a acestuia. Deasupra sunt metri întregi de mătase asortată, dansând în briza care pătrunde prin ferestrele deschise aflate pe trei dintre pereți. Lumina soarelui de după-amiază se revarsă înăuntru, făcând podelele de lapis-lazuli să strălucească sub tălpile mele.

Într-un colț este un grup de scaune cu pluș în jurul unei mese de mozaic, pe care se află o carafă de apă și patru cupe. Pe partea cealaltă a camerei e un dulap lăcuit, cu uși cu mânere din fildeș. Există, de asemenea, un birou de scris și un scaun, o masă cu un bazin de apă și un coș cu bureți și săpun sculptat în formă de păsări, care par atât de reale, încât mă aștept să iasă-n zbor pe ferestre. Lângă bazin e o oglindă mare cu și mai multe păsări sculptate în rama de mahon de mahon.

Chiar și Kaiserului i s-ar părea exagerată opulența din această cameră. Cu siguranță nu mă simt în largul meu, ca o pisică vagaboandă adusă-n mijlocul invitaților la un bal. Deși palatul din Astrea era opulent, nu era nici pe departe asemănător. Încerc să nu las să mi se vadă senzația de disconfort.

— Vor fi aduse paturi de campanie pentru consilierii mei? o întreb pe Nesrina.

Fruntea i se încrețește și scutură din cap.

— Nu m-ați înțeles: aceasta e camera voastră, Maiestate. Ei vor fi aproape – pe același hol –, dar palatul din Sta'Crivero este cu siguranță destul de mare pentru a vă oferi un spațiu personal.

Cuvintele mă șochează. Într-un palat ciudat dintr-o țară ciudată, ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fiu singură într-o cameră de asemenea dimensiuni – simt că m-aș putea pierde în ea și nimeni nu m-ar mai putea găsi vreodată.

— Nu există paznici afară, spune Blaise, părând la fel de alarmat pe cât mă simt eu. Regele Etristo a garantat pentru siguranța Reginei, dar fără paznici...

— Infracțiunile de orice fel nu sunt tolerate în Sta'Crivero, îl întrerupe Nesrina cu un zâmbet răbdător. Chiar și găinăriile au fost pedepsite cu moartea timp de mai multe decenii deja. Ca rezultat, am eradicat complet infracțiunile. Pot să vă asigur că nu există un loc mai sigur decât acest palat.

— Nu cred că pe Kaiser l-ar preocupa legile voastre sau viața asasinilor pe care i-ar trimite după ea, ripostează Blaise.

Zâmbetul Nesrinei pălește doar o clipă.

— Desigur, pot prezenta această preocupare regelui Etristo, spune ea.

— Nu este nevoie să îl deranjăm pe rege cu temerile neîntemeiate ale băiatului, spune Dragonsbane, aruncându-i lui Blaise o privire severă. Pentru ca un asasin să intre în camera lui Theo, ar trebui să treacă de gărzile de la poartă, de cele de

la ușile palatului și prin fața operatorului elevatorului. După cum înțeleg eu, acesta este același nivel de siguranță de care beneficiază chiar regele.

Nesrina dă din cap.

— Regele nu și-ar dori pentru Regina Teodosia mai puțină pază decât cere pentru el însuși, spune ea. Este pe mâini foarte bune aici, cu noi.

Blaise pare gata să se certe, dar îl opresc punându-i o mână pe braț. Deși poate fi doar imaginația mea, pielea lui se simte chiar mai fierbinte decât de obicei.

Îmi dau seama că am făcut ceva greșit când zâmbetul de pe fața Nesrinei dispare cu totul. Ochii ei sunt blocați pe mâna mea, acolo unde se sprijină de brațul lui Blaise. Practic pot să-i văd gândurile rotindu-i-se prin cap.

Las să-mi cadă mâna, dar răul a fost deja făcut. Pe *Smoke* nu era nimic dacă îl atingeam pe Blaise – sau pe Heron sau pe oricine altcineva, la urma urmei –, dar acum nu mai suntem pe *Smoke*. Acțiunile mele vor fi monitorizate mai atent aici și trebuie să-mi amintesc asta. Este greu să nu simt că m-am întors în palatul din Astrea, acolo unde trebuia să fiu constant conștientă de felul în care sunt văzută.

— Această încăpere este numai bună, îi spun Nesrinei. Te rog să îi transmiți recunoștința mea regelui Etristo.

Blaise vibrează lângă mine, dar nu spune nimic.

Nesrina dă din cap, are zâmbetul înapoi la locul lui, dar mai rigid în colțuri.

— Atunci vă vom lăsa să vă împrospătați, Maiestate, iar eu le voi arăta celorlalți camerele lor.

În timp ce se îndreaptă spre ieșire, Blaise mă privește cu îngrijorare. Îi ofer un zâmbet liniștitor, dar nu pare să-i îmbunătățească prea mult starea de spirit.

Îi urmăresc cum se înapoiază pe holul îngust către celelalte camere de oaspeți, înainte să închid ușa și să las să-mi scape

un oftat de ușurare. Cel puțin nu există găuri în acești pereți, nici spioni care să mă privească în camera mea. Ăsta este un pas înainte.

Străbat la pas camera și examinez tot decorul și mobilierul fin, trecându-mi degetele peste dulapul lăcuit și peste baldachinul de mătase plușată de deasupra patului. Mă simt ca o mărgea care se rostogolește într-un spațiu prea mare, dar nu pot nega această frumusețe copleșitoare.

Sta'criveranii pun preț pe lucrurile frumoase, mi-a spus Artemisia, așa că nu ar trebui să fiu atât de surprinsă, dar... Curtenii kalovaxiani rareori întâlneau o suprafață pe care să nu-și dorească să o poleiască cu aur sau să o înfrumusețeze, dar acesta este un fel diferit de frumusețe – mai efemeră, fără nicio putere sau scop în spatele ei. Este frumos de dragul frumosului, o floare de mătase fără viață și fără parfum.

Înainte de a-mi da seama de ceea ce fac, mă arunc în munții de perne, cu fața în satin, cu rochia și încălțămintea încă pe mine.

După o săptămână petrecută într-un pat îngust, pe o saltea subțire, acest pat se simte ca un nor. Nu vreau să mă mai ridic niciodată. Oare există un mod de a salva Astrea de aici?

Înainte să mă pot relaxa prea mult, se aude o bătaie ascuțită în ușă. Sar înapoi în sus și îmi netezesc rochia, încercând să arăt întrucâtva prezentabilă. Nu-mi vine să mă ridic complet din pat, dar mă duc spre margine și îmi pun cu afectare gleznele una peste alta și mâinile în poală, așa cum îmi aduc aminte că obișnuia să șadă Împărăteasa Anke.

— Intră, spun, încercând să ignor remușcarea pe care mi-o provoacă amintirea Împărătesei.

Mă aștept să vină o singură femeie care să mă ajute să mă schimb, dar ușa se deschide și în cameră se revarsă o mică armată. Trebuie să fie mai mult de zece persoane, dar se împrăștie atât de repede, încât nu le pot număra bine. Două

femei trec la garderobă, în timp ce alte trei se așază în apropierea oglinzii, scoțând diferite vase, pulberi și perii din coșurile pe care le poartă. Celelalte zburdă înainte și înapoi, câteva dintre ele mă înconjoară și îmi piaptănă părul încurcat, trecându-mi prin jurul taliei, al pieptului și al brațelor o bandă de măsurare, înclinându-mi fața spre lumina soarelui și privindu-mă critic, fără să spună vreuna măcar un cuvânt.

— Regină Theodosia, spune o femeie în cele din urmă, oprindu-se în fața mea pentru a se apleca într-o reverență.

Părul ei argintiu este prins la spate într-un coc sever, care îi scoate și mai mult în evidență ridurile de pe frunte, din jurul ochilor și al gurii. Are ochi ageri, căprui-închis, care mă analizează din vârful capului și până la cizme și care se îngustează cu cât se uită mai mult la mine.

— Mă numesc Marial și conduc personalul care se ocupă de tine cât timp te afli aici.

— Este o plăcere să te cunosc, Marial, spun eu.

Își păstrează postura rigidă și nu se deranjează să ofere un răspuns.

— Trebuie să participi la o cină cu regele și familia lui astă-seară. O baie întâi, apoi vom încerca să facem ceva cu părul. Am înțeles bine că nu ți-ai adus niciun articol de îmbrăcăminte?

Nu-mi las zâmbetul să se clintească.

— A trebuit să plec din Astrea în grabă, ca să evit să fiu executată, îi spun. Din păcate, nu am avut timp să iau nimic în plus față de rochia pe care o purtam. Asta.

Zâmbește cu buzele atât de strânse încât nu mai este deloc zâmbet.

— Da, ei bine, am fost prevăzători și ne-am pregătit pentru o astfel de situație.

Se îndreaptă spre dulap, de unde femeile care mi-au luat măsurătorile scot acum diverse rochii drapate și le atacă cu ace

cu ață, degetele lor mișcându-se mai repede decât credeam că este posibil.

— Vom avea gata câteva opțiuni până când vei ieși din baie. Vino.

Pocnește din degete și apar două femei, una de fiecare parte a mea, trăgându-mă în picioare și ajutându-mă să-mi scot rochia, în timp ce o altă femeie învârte un mâner de pe cadă. După o clipă se aude un gâlgâit și dintr-un tub curbat începe să curgă apă.

Este greu să nu te uiți cu mirare, mai ales când din apă încep să se ridice aburi. De unde vine apa? În Astrea, apa fierbinte se aducea într-o găleată, astfel încât, până când era plină cada, apa se răcea. Kalovaxianii foloseau pietre de foc pentru a menține apa caldă, dar Kaiserul nu avea niciodată încredere în mine pentru a-mi permite așa ceva prin preajmă, nu că le-aș fi folosit oricum. Gândul face să-mi reapară amintirea semnelor de arsură de pe cearșafurile de pat și îndepărtez rapid amintirea. Este surprinzător de ușor să pretind că nu s-a întâmplat niciodată. De cele mai multe ori, persistă la marginile memoriei mele ca un vis bizar care doar a părut să se strecoare spre realitate. E imposibil să se fi întâmplat cu adevărat. Dar știu ce am văzut și ce am atins cu mâinile mele.

Vreau să întreb ce fel de magie folosesc sta'criveranii ca să invoce apa de nicăieri, dar îmi amintesc ce a spus Anders mai devreme – ceea ce le lipsește în magie compensează cu știință și tehnologie. Ceva îmi spune că, dacă i-aș pune mai multe întrebări lui Marial, mi-aș atrage niște priviri și mai ciudate și nerăbdătoare, așa că îmi înghit curiozitatea și mă hotărăsc să întreb pe altcineva mai târziu.

Femeile mă dezbracă și o parte îndepărtată din mine știe că ar trebui să mă simt inconfortabil să fiu goală în fața străinilor, dar presupun că mi-am pierdut timiditatea cu mult timp în urmă.

Când în sfârșit intru în baie, apa caldă mă împresoară și vreau doar să mă scufund și să stau acolo pentru totdeauna, învelită în căldură. Sentimentul nu durează mult totuși. De îndată ce am părul ud, trei femei încep să-l ia cu asalt, pieptănând prin încurcăturile și cuiburile care și-au făcut apariția în el în săptămâna pe care am petrecut-o pe *Smoke*. Când termină, mă doare scalpul, dar părul ud atârnă acum într-o masă groasă, neted în cele din urmă. Dar încă nu au terminat cu mine. Își îndreaptă atenția asupra corpului meu, curățând fiecare centimetru de piele cu bureți duri și săpun, până când apa devine murdară și întunecată. Mă ajută să ies din baie și mă șterg cu prosoapele, după care mă freacă cu uleiuri pentru a calma pielea pe care tocmai au exfoliat-o până când sunt la fel de netedă și strălucitoare ca o perlă și miros a iasomie și grepfruit.

Marial se apropie din locul unde a inspectat lucrările de croitorie, cu mâinile prinse strâns în fața ei și cu fruntea și mai nemișcată. Își strânge buzele și mă fixează critic. Mi-oi fi pierdut eu timiditatea, dar tot simt nevoia să pun un prosop în jurul meu când mă aflu sub privirea ei.

— Mai bine, proclamă. Dar tot mai sunt multe de făcut. Vino.

O urmez în zona garderobei, grăbindu-mă ca să țin pasul cu ea.

— Cine mi se va mai alătura la această cină? o întreb, cu o voce pe care încerc să o fac să pară cât mai poruncitoare, chiar dacă Marial mă înspăimântă.

— Ți-am spus deja, zice cu un oftat, deși nu-și irosește nicio privire pe mine.

Toată atenția îi este concentrată pe una dintre cusăturile făcute de croitoreasă pe o rochie de un albastru de safir cu un corset bătut cu mărgele. După ce croitoreasa face nod și taie firul, Marial o ia și mi-o aduce.

— Regele și familia lui.

— Și consilierii mei?

Pufnește disprețuitor, în timp ce mă ajută să intru în rochia grea și îmi trage baretele subțiri peste umeri. Cicatricile de pe jumătatea superioară a spatelui mi se văd în întregime, ivindu-se din mătasea rochiei ca niște șerpi roșii și albi. Nimeni nu se holbează direct, dar le simt privirile, oricum, și cumva este și mai rău.

— Prezența lor nu este necesară pentru un astfel de eveniment, spune ea, asprind fiecare cuvânt. Dar o invitație a fost extinsă acum și pentru prințul kalovaxian, adaugă ea după un moment.

M-aș fi simțit mai bine dacă Blaise, Artemisia și Heron ar fi fost acolo, dar cel puțin îl voi avea pe Søren.

— Și mătușa mea? întreb, deși nici în momentul în care pun întrebarea nu știu ce răspuns prefer.

— Ea a precizat clar că prezența ei este necesară oriunde te afli, spune Marial, deși nu face niciun efort să-și ascundă disprețul.

Îmi strânge tare spatele rochiei și cu greu mai pot respira, ca să nu mai spun despre întreținut o conversație.

Pur

SALA DE MESE REGALĂ este cumva și mai elaborat decorată decât camera mea. Trei dintre cei patru pereți sunt acoperiți cu picturi murale ale unor figuri angelice care se relaxează întinse pe nori ca niște perne pastelate, hrănindu-se cu struguri și bând vin din pocaluri de aur. Cel de-al patrulea perete nu este deloc un zid – jumătatea superioară a acestuia este deschisă, iar draperiile violete sunt trase la o parte, pentru a dezvălui soarele care apune în depărtare. Un candelabru atârnă din tavan, dar, în loc de cristale, este decorat cu bucăți de sticlă de mare albastră și verde care aruncă o strălucire rece în cameră. Masa lungă, din lemn de stejar sculptat, este incrustată cu frunze de aur și înconjurată cu șapte scaune asortate.

Șase dintre aceste scaune sunt deja ocupate. Regele Etristo stă la un capăt, cocoșat, cu coroana ornamentată alunecându-i în jos pe frunte, dar ceilalți se ridică când intru. Etristo este flancat într-o parte de un bărbat de aproximativ 30 de ani, care presupun că este fiul lui, Avaric, iar de cealaltă parte de o femeie cu doar câțiva ani mai în vârstă decât mine, care este înaltă și blondă ca o femeie kalovaxiană, dar cu o față mai rotundă și mai blândă. Este, de asemenea, vizibil însărcinată. La dreapta lui Avaric stă o femeie cu piele de culoarea mierii și cu părul negru prins în împletituri elaborate.

Dragonsbane stă alături de femeia blondă; Søren se află între cea cu părul întunecat la culoare și un loc gol de la celălalt

capăt al mesei, care presupun că este pentru mine. Sunt mulțumită să văd că Dragonsbane și Søren au fost, de asemenea, îmbrăcați în veșmintele deloc confortabile, dar pline de ornamentele pe care par să le prefere cei din Sta'Crivero. Chiar au reușit să o bage pe Dragonsbane într-o rochie din satin negru fără bretele.

Mă îndrept spre scaunul gol, deși este greu să parcurg chiar și acel mic spațiu în papucii cu toc pe care mi i-a dat Marial. Poate că ar fi mai ușor dacă nu aș fi atât de îngrijorată să nu calc pe tivul rochiei mele grele și încărcate cu pietre, așa că merg cu pași mici și atenți și durează o eternitate până ajung la locul meu, între Søren și Dragonsbane.

— Sper că nu v-am făcut să așteptați, spun când mă așez.

Este la fel de greu să vorbești cum este și să mergi în rochia asta, dar îmi dau seama că mă pot descurca dacă inspir superficial.

Ceilalți își reiau locurile de îndată ce mă așez și eu pe al meu.

— Nu, draga mea, spune regele Etristo în astreană. Să aștepți o astfel de frumusețe este o onoare.

Pentru sta'criverani, eu sunt un obiect frumos într-o rochie strălucitoare, o investiție din care așteaptă un profit bun dacă este să credem teoria pe care o are Artemisia despre prețul meu ca mireasă. Sunt o unealtă pe care ei cred că o pot folosi, iar Art a avut dreptate când a spus că este mai ușor să-i las să creadă asta. Deocamdată.

Așa că afișez un zâmbet. Nu pare deloc sincer, dar mă îndoiesc că cineva se uită cu destulă atenție încât să observe asta. Este *drăguț* și asta e destul.

— Sunt foarte recunoscătoare pentru ospitalitatea voastră, rege Etristo, spun. E mai multă bunătate decât m-aș fi așteptat să primesc vreodată din partea unor necunoscuți.

— *Ieri* eram străini, draga mea, răspunde el ridicând cupa aurită cu vin pentru un toast pe care mă grăbesc să-l întâmpin

cu propria cupă, deși suntem prea departe unul de celălalt pentru ca acestea să se atingă. Azi suntem prieteni.

Ia o înghițitură și eu fac la fel, de vreme ce altfel s-ar considera o insultă. Vinul este mai negru decât cel pe care îl beam noi în Astrea, mai mult condimentat decât fructat. Îmi arde gâtul când îl înghit.

Regele Etristo tușește înainte să vorbească.

— Toți cei din Sta'Crivero vorbesc astreană, desigur, pe lângă alte câteva limbi, deci sugerez să vorbim în astreană de vreme ce aceasta pare cea mai comună limbă pentru cei de la masa asta.

Mă uit la Søren, care nu pricepe o boabă din ce se spune. Ține privirea înainte și expresia neafectată.

— Vi-l prezint pe fiul meu, continuă Etristo, arătând în dreapta sa. Avaric și soția lui, Amiza, spune arătând spre fiul său și spre femeia cu cozile împletite.

Apoi arată spre stânga.

— Și soția mea, Lilia.

Încerc să-mi ascund mirarea. Am presupus că femeia blondă era una dintre fiice, deși nu seamănă deloc. Regele Etristo are cel puțin 80 de ani, iar Lilia e cam de vârsta mea. Trebuie să fie a doua lui soție, dacă nu chiar a treia sau a patra. Nu are cum să fie însărcinată cu copilul lui.

— O bucurie să vă cunosc, spun zâmbindu-le celor trei. Mai aveți și alți copii, nu-i așa? îl întreb pe rege.

Flutură nepăsător din mână.

— Fiicele mele au plecat toate de-acasă când erau chiar mai mici decât tine, spune. S-au descurcat singure admirabil, asigurând alianțe și contracte comerciale cu alte țări din întreaga lume. Ne mai scriem din când în când, dar să ne vizităm este... dificil.

Aprob din cap și fac ceea ce sper că este un zgomot de simpatie, deși găsesc că am puțină milă față de un bărbat care își

vinde fiicele în străinătate pentru a-și ușura viața. Eu am fost o străină la o curte străină și, deși știu că a fost o experiență diferită, îmi amintesc în continuare cum e să fii înconjurat de fețe nefamiliare, să nu comunici, să-ți lipsească familia.

— Ei bine, să lăsăm formalitățile, spune regele Etristo înainte de a bate din palme de două ori. Sunt mort de foame.

La sunetul chemării sale, slujitorii dau buzna prin ușa laterală, fiecare purtând un platou mare de aur. Mirosurile acelor feluri de mâncare nu seamănă cu nimic din ce am experimentat vreodată și nu sunt sigură cum să le descriu. Picant, da, dar există și o anume dulceață și altceva ce nu pot indica clar. Când unul dintre slujitori așază un platou plin în fața mea, îmi lasă gura apă la vederea mâncării – o grămadă de legume frumos aranjate, orez condimentat de culoarea cerului nopții și carne prăjită.

— Mușcături mici, îmi șoptește Søren. Îți ia ceva timp să te obișnuiești cu bucătăria din Sta'Crivero.

Îi mulțumesc cu un zâmbet, dar după câteva săptămâni de pesmeți și de carne uscată, este dificil să-i urmez sfatul. Vreau să devorez tot cât mai repede posibil, dar mă forțez să mănânc lent, savurând fiecare mirodenie și textură. Se pare că nu mănânc destul de încet, totuși, pentru că Avaric mă urmărește cu atenție, înclinându-se spre mine cu ochi strălucitori și curioși.

— Te înfometau în Astrea? mă întreabă.

Înghit bucata de pește pe care tocmai o luasem.

— Nu, niciodată, spun. Mâncam la fel ca oricare curtean kalovaxian, în schimb mare parte dintre consilierii mei și-au petrecut mulți ani în mină, făcând munci fizice groaznice pe mâncare puțină. Și totul s-a înrăutățit în ultimele câteva luni, din ce mi s-a spus.

— Desigur, spune Avaric, încercând și eșuând în a părea empatic. Dar... bine.. mătușa ta ne-a spus atât de multe povești despre suferința ta în mâinile Kaiserului.

Trag de timp un moment, tamponându-mi gura cu un șervețel, luptând cu dorința de a privi spre Dragonsbane.

— A fost un deceniu foarte dificil, zic încet, sperând că ne vom opri la asta.

Dar Avaric ignora aluzia.

— Ai fost bătută? întreabă el. Trebuie să fi fost groaznic. Cât de des s-a întâmplat?

— Da, zic, simțind cum mă cuprinde mânia.

Sunt mai conștientă decât oricând de cicatricile mele, complet la vedere, de cât de dure și barbare par în mijlocul tuturor frumuseților din Sta'Crivero. Mi-aș dori ca rochia să fi avut niște mâneci – un mod de a ascunde urmele, de a da deoparte povestea care îmi e scrisă pe piele. Brațele încep să mi se încălzească și mă lupt cu dorința de a le scărpina. Mă simt ca atunci când m-am trezit din coșmar și am găsit cearșafurile arse. E ca și cum focul mi-ar presa pielea din interior, disperat să se scurgă afară. *Nu e real*, îmi spun, de parcă aș putea să mă conving să și cred asta. Mă forțez să respir ca să îndepărtez mânia; îmi imaginez gheață curgându-mi prin vene.

Acestor oameni nu le pasă de mine. Le pasă doar de ceea ce mi s-a întâmplat, ca și cum ar fi o poveste bolnavă scrisă pentru a șoca, a îngrozi și a distra. Mă prind de brațele scaunului atât de strâns încât încheieturile mi se albesc, deși asta măcar îmi distrage atenția de la mâncărimea din mâini și din brațe. Îmi mențin expresia blândă, plecând capul și uitându-mă la Prinț printre genele coborâte.

— Îmi pare rău, spun, lăsând urma unei lacrimi să-și croiască drum în vocea mea. Este încă atât de greu să vorbesc despre asta. Dar s-a întâmplat destul de des și mă tem că voi purta întotdeauna cicatricile, atât fizic, cât și mental, recunosc cu un oftat de tristețe. Am supraviețuit, mulțumită în mare parte consiliului meu și mătușii mele.

Îi ofer mătușii un zâmbet trist, care pe ea nu o mișcă deloc. Spre deosebire de sta'sriverani, ea vede prin zâmbetul meu.

— E atât de îngrozitor, zice Lilia, strângând șirul de perle înfășurat în jurul gâtului ei palid.

Astreana ei nu este la fel de fluentă ca a celorlalți, încă e puțin ascuțită la consoane.

—Nu îmi pot imagina cât de oribil a fost.

Face o pauză scurtă

— Ce au folosit? întreabă ea, vorbind mai încet. Un bici? Un baston?

Mi se încleștează fălcile și o privesc câteva secunde, înainte de a răspunde.

— Orice a fost la îndemână, îi spun. Deși presupun că biciul era favoritul Kaiserului.

Simt o strălucire de satisfacție când își ia ochii de pe mine și se întoarce la mâncarea ei fără alt cuvânt.

— Și, bineînțeles, continuă Avaric, mătușa ta ne-a spus și despre ceea ce te-a pus monstrul să faci... cum îl chema pe bărbatul care a murit?

— Ampelio, răspunde Dragonsbane fără ezitare în vocea egală. Păzitorul Ampelio.

Strâng și mai tare scaunul, până mă tem că îi voi rupe brațele cu totul, și se pare că nu-mi pot relaxa mâinile. Nu le pot vorbi despre Ampelio; nu le pot da acea bucată din inima mea, indiferent de ce-mi dau ei mie. Ce s-a întâmplat este între mine și el; nici lui Blaise nu i-am spus altceva decât esențialul. Nu pot folosi ce am făcut pentru a-i distra pe acești oameni.

Simt ceva cald pe mâna mea stângă și când mă uit în jos văd degetele palide și aspre ale lui Søren peste ale mele, deși ochii îi rămân ațintiți asupra mâncării. Nu înțelege majoritatea celor spuse, dar a auzit numele lui Ampelio și cred că poate ghici restul. Era acolo, la urma urmei, când am băgat sabia în spatele lui Ampelio și poate că tot nu înțelege ce fel de tortură a fost aceea și poate că încă nu știe că Ampelio era tatăl meu, dar a văzut cât de groaznic a fost pentru mine.

— Kaiserul a spus clar că fie muream eu, fie el, spun încet, încercând să-mi țin vocea moale. Oricât de necesar ar fi fost să fac asta, nu cred că mă voi ierta vreodată.

Masa este tăcută pentru o clipă, deși este o tăcere pregnantă care indică lucrurile și mai rele care vor veni. Îmi văd de cină, sperând că mă înșel și că subiectul va fi abandonat.

— Kaiserul este un demon încarnat, spune regele Etristo în cele din urmă. Pentru ceea ce ți-a făcut va petrece cu siguranță o eternitate suferind în lumea de dedesubt.

Se oprește, dar există o greutate în această tăcere, ceea ce înseamnă că nu a terminat. Se uită la mine ca și cum mi-ar măsura fiecare centimetru cu privirea.

— Încă mai ești... ezită, căutând cuvântul. Probabil că nu-l găsește în astreană, pentru că trece la kalovaxiană. Mai ești virgină?

Îngheț în mijlocul mușcăturii, forțându-mă să înghit chiar dacă sunt destul de sigură că îmi va veni totul înapoi. Lângă mine, Søren se încordează; înțelege acel cuvânt și trebuie să fi dedus, prin urmare, contextul.

— Întrebi dacă m-a violat? întreb încet în astreană, susținând privirea regelui Etristo. Avaric, Amiza și Lilia tresar când aud cuvântul și își pleacă privirea la platourile din fața lor, dar Etristo este de neclintit.

— Da, spune el după o clipă. Presupun că asta întreb, deși au fost și zvonuri despre o legătură a ta cu prințul Søren, despre care sunt la fel de curios.

La auzul numelui său, Søren pare chiar mai confuz. Îl mai privesc pe regele Etristo încă o clipă, apoi îmi mut privirea spre Søren.

— Regele Etristo se întreabă dacă tatăl tău m-a violat sau m-ai deflorat tu, îi explic în kalovaxiană, fără să mă deranjez să-mi reduc nivelul vocii.

Fața lui Søren se înroșește, mai mult de furie decât de jenă, cred.

— Nu, îi spune el regelui Etristo într-o astreană mușcătoare. Trebuie să fie unul dintre puținele cuvinte pe care le-a deprins.

Regele Etristo își aruncă mâinile în aer ca și când ar fi atacat.

— Îmi cer scuze dacă vă ofensează întrebările mele, spune el, dar nu sună deloc a scuză. Dar înțelegi că trebuie să întreb înainte de a continua pe drumul nostru de a-ți găsi un soț. Cei mai mulți bărbați de viță nobilă nu ar lua niciodată de soție o femeie întinată.

Mă încrunt, neștiind sigur de unde să încep cu acest tip de logică. Mă hotărăsc la cel mai rău lucru.

— Aș fi considerată întinată și dacă ar fi fost viol?

Regele Etristo zâmbește strâns și ridică din umeri.

— Este ceea ce este, spune. Bărbații se însoară cu femei care sunt pure, iar pe cele impure le iau drept amante. Sigur că nu te miră informația asta – au același obicei și la curtea kalovaxiană, din ce am înțeles.

— Da, recunosc. Dar cu siguranță nu ați luat nimic din ceea ce am spus ca pe o laudă a comportamentului lor?

În acest moment, chipul regelui Etristo se înroșește.

— Nu este nevoie să te simți ofensată, draga mea, spune el. Dacă ceea ce spui este adevărat, nu ai de ce să te temi. La urma urmei, soțiile mele – și cele plecate, și cele care încă sunt cu noi – au trecut printr-o examinare înainte de a ne căsători, pentru a-și dovedi virtutea. Fiicele mele au făcut-o înainte de nunțile lor. Amiza a făcut și ea la fel, nu-i așa? întreabă el.

— Așa este tradiția, spune Amiza, dar nu se uită la mine.

În schimb, își ține privirea în farfurie.

— Examinarea este un lucru simplu, ușor de îndurat, spune regele Etristo, fluturând disprețuitor o mână.

Aplic forțat un zâmbet dulce.

— Ai trecut și tu prin examinarea aceasta, Înălțimea Ta? întreb eu. Are sens. Dacă bărbații de viță nobilă ar trebui să se că-

sătorească numai cu femei pure, atunci femeile de viță nobilă ar trebui să se căsătorească numai cu bărbați puri.

— Theodosia, șuieră la mine Dragonsbane, cu fața crispată.

Sunt tentată să-i spun cât de ipocrită e luându-i partea. La urma urmei, cu greu poate pretinde că este virgină, având doi copii. Dar îmi țin gura și zâmbesc nevinovat la regele Etristo.

— Îmi pare rău, Înălțimea Ta, îi spun, fluturând din gene. Este un obicei atât de ciudat pentru o astfel de lume civilizată. Există un motiv pentru care nu se poate găsi cuvântul *virginitate* în astreană. Noi nu avem acest concept.

La masă se lasă tăcerea.

— Ei bine, aici nu suntem în Astrea, spune regele Etristo. Pețitorii vor începe să sosească mâine, așa că sperăm că vei fi examinată înainte de a te întâlni cu ei.

Nu știu ce presupune *examinarea*, dar nu e nevoie să știu. Chiar dacă, orice ar fi asta, ar dovedi că nu am fost atinsă în acest fel, nu ar trebui să o dovedesc. Nu ar trebui să conteze. Știu că ar trebui să fiu dulce, pliabilă și pură, pentru a păstra favorurile din Sta'Crivero, dar aceasta este o linie pe care nu o voi traversa nici măcar pentru Astrea.

— Dacă bărbații nu vor trece prin examinări similare înainte de a mă întâlni cu ei, nu o voi face nici eu, zic. Căsătoria cu mine le va aduce acestor oameni bogății nespuse când vom lua înapoi Astrea. Dacă doresc să renunțe la această bogăție pentru că sunt prea preocupați de tradiție, sunt bine-veniți. Sunt sigură că vor fi destui care ar prefera banii.

Joc

DRAGONSBANE REUȘEȘTE SĂ ÎȘI ȚINĂ gura pentru cât a mai rămas din cina tăcută și tensionată și chiar pe durata transportului cu elevatorul înapoi spre camerele noastre. Gura îi rămâne perfect închisă tot timpul, cu ochii duri și privind drept înainte. Odată ce ajungem în hol totuși și suntem numai eu, ea și Søren, mă apucă de braț și mă întoarce spre ea, cu unghiile înfipte în pielea moale a brațului meu.

— Mâine îți vei cere scuze regelui Etristo și vei fi de acord cu toate examinările pe care le consideră necesare.

Søren pășește între noi.

— Dacă nu îți îndepărtezi mâna, spune el în kalovaxiană, cu vocea joasă, o voi face eu în locul tău și va fi o experiență neplăcută pentru amândoi, dar cu siguranță mai dureroasă pentru tine.

Dragonsbane își încleștează maxilarul și se uită la el o clipă, ca și cum ar fi dezbătut dacă onoarea lui îi va permite să rănească o femeie. Cu înțelepciune, decide să nu-și asume riscul și îmi eliberează brațul.

— Îți vei cere scuze pentru izbucnirea pe care ai avut-o, spune ea din nou, fără să-și ia ochii de la mine.

— Bineînțeles, mătușă, spun în cele din urmă, pe un ton mai înalt și mai moale. Sunt sigură că regele Etristo va înțelege cât de alarmată am fost la gândul de a fi atinsă după toate abuzuri-

le pe care le-am suferit din partea Kaiserului. Și sunt sigură că va fi de acord că ar fi mai bine să așteptăm cel puțin până când mă voi recupera mai mult. Dacă soțul pe care-l aleg insistă asupra acestei examinări, mă voi conforma chiar înainte de nuntă.

Se uită la mine cu ochii îngustați.

— Jocul tău e periculos, spune ea.

E nevoie de efort pentru a mă abține din râs.

— Am jucat și jocuri mai rele.

Blaise, Heron și Artemisia așteaptă deja în camera mea. Presupun că ar fi trebuit să mă aștept la asta – desigur că vor să știe ce s-a întâmplat la cină. Bineînțeles că va trebui să le spun, oricât m-ar umili gândul ăsta.

Dar mai întâi trebuie să scap de acest dispozitiv de tortură sub formă de rochie.

— Un pic de ajutor, te rog, Art, zic eu, apucând o cămașă de noapte din dulap și mergând în spatele paravanului vopsit. Și ar trebui să-ți aduci și pumnalul.

Artemisia mă scoate din rochia în care m-a cusut croitoreasa, deși ea o face cu mai puțină grație, împrăștiind pe podea mărgelele de sticlă, cu un sunet ca de furtună.

Trag peste cap cămașa de noapte, savurând câteva respirații adânci. Deși am purtat doar câteva ore această rochie, uitasem deja cât de bine este să-mi umplu plămânii de aer dintr-odată, în loc de niște inspirații mici ici și colo. Poate de aceea au fost atât de tăcute la cină Amiza și Lilia – nu puteau respira, ca să nu mai spun despre vorbit.

— În regulă, zic, întorcându-mă de după panouri.

Sunt conștientă de cât de ridicol trebuie să arăt acum, cu cămașa de noapte din bumbac și cu fața toată vopsită, dar sunt alte lucruri mai urgente. Mă alătur celorlalți în zona de ședere și iau scaunul de lângă Blaise.

— Trebuie să vorbim în kalovaxiană, ca să înțeleagă și Søren. E toată lumea de acord cu asta?

Ceilalți mormăie, dar în cele din urmă acceptă. Nu pot să-i învinovățesc – vorbind în kalovaxiană, mă simt ca și cum m-aș fi întors la curtea Kaiserului.

— Dar trebuie să continuăm să te învățăm astreană. Așa vom economisi mult timp, cel puțin, îi spun lui Søren.

El dă din cap.

— Mă simt foarte prost, dar cred că încep să prind câte ceva. Încet.

— Ce s-a întâmplat în seara asta? mă întreabă Blaise în kalovaxiană. Am încercat să mergem cu voi, dar nu ni s-a permis.

— Sta'Criveranii își prețuiesc exclusivitatea, spune Søren. Am fost surprins că m-au invitat, deși presupun că li s-a părut amuzant, deoarece nu am înțeles niciun cuvânt pe care l-au spus.

Le povestesc despre familia regală și despre interesul lor pentru felul în care m-a tratat Kaiserul, cum păreau nu doar fascinați, ci și entuziasmați de detaliile captivității și ale pedepselor mele.

— Ca și cum nu mă vedeau ca pe o persoană, ci ca pe un obiect rar de colecție, cu o poveste atașată, mă plâng.

— Sta'criveranii din capitală au o viață fermecată și blândă, spune Søren. Mai ales familia regală. Îmi imaginez că simt o oarecare exaltare în legătură cu nefericirea ta, pentru că nu pot să realizeze până la capăt că este adevărat. E ca și cum ai fi un personaj într-o piesă.

Mă încrunt, dar, înainte să pot răspunde, continuă.

— Ce a fost cearta de la final? întreabă el, deși pare neliniștit. Am înțeles bucăți și fragmente, dar... părea important.

O parte din mine nu vrea să răspundă – mai ales de vreme ce va trebui să le explic lui Blaise, lui Heron și Artemisiei ce înseamnă virginitate –, dar Søren are dreptate. Este important.

Discuția nu e încheiată și nu pot să păstrez din nou secrete față de ei.

Așa că explic cât mai simplu conflictul, chiar dacă simt că obrajii mi se înroșesc. Fac tot ce pot ca să nu mă înfior când le spun despre examinarea propusă de rege. Deși nu a detaliat procedura, e destul de ușor să presupui.

— Este o practică obișnuită, spune Søren când termin, părând un pic verde. Ai avut dreptate să refuzi totuși.

Artemisia dă din cap, dar între sprâncene are o cută.

— Asta îi va da și mai multă semnificație când vei consimți în cele din urmă.

Mă uit la ea, cu gura deschisă.

— Nu accept așa ceva, spun eu. Credeam că tu, dintre toți oamenii, vei înțelege...

Mă opresc. Artemisia a avut încredere în mine când mi-a povestit despre abuzul din mină asupra ei, deși și Heron era acolo. Mă îndoiesc că vrea ca toată lumea să știe.

— Ești și tu femeie, spun eu. I-ai lăsa să te examineze ca într-un fel de experiment?

— Nu, spune ea, ridicând din umeri. Dar, pe de altă parte, eu nu vreau să mă căsătoresc.

— Nici eu nu vreau! exclam, mai tare decât intenționasem.

Artemisia nu e mișcată de izbucnirea mea, abia dacă își arcuiește sprâncenele.

— Bine. Eu nu *trebuie* să mă căsătoresc pentru a folosi armata altei țări ca să-mi recuperez tronul. E mai bine așa? întreabă ea.

Dau ochii peste cap, dar nu răspund la întrebare.

— Asta e o altă problemă, pentru o altă zi, spun eu în schimb.

— Urmează să se adune câteva din acestea, spune Heron cu o voce liniștită și destul de nesigură pe cuvintele kalovaxiane pe care probabil că mai mult le-a auzit decât le-a vorbit.

— Știu, spun, frecându-mi templele. Regele Etristo mi-a

spus că peţitorii vor veni mâine, aşa că sunt sigură că vor apărea şi mai multe probleme.

Peste noi se lasă o tăcere apăsătoare. Mâine, peţitorii vor veni să liciteze pentru mine şi pentru ţara mea, iar eu voi fi expusă ca unul dintre suvenirele de război ale lui Theyn. Conversaţia de la cina din seara asta se va repeta de zece ori cu fiecare dintre ei, îmi imaginez, fiecare rege şi împărat jubilând la detaliile despre suferinţa mea, fiecare examinându-mă ca pe un animal pe care vor să-l sacrifice pentru sărbătoarea lor.

— În curând, spuse Artemisia cu un oftat, împingându-se să se ridice. Dar nu în seara asta.

Trece prin cameră spre un mic dulăpior căruia nu i-am acordat mare atenţie. Când deschide uşile cu o smucitură a încheieturii, văd trei rafturi de sticle cu vin. Scoate una la întâmplare şi vine cu ea, folosindu-se de pumnal pentru a scoate dopul de plută de la gâtul sticlei.

— Am plecat din Astrea, spune ea, turnând vinul în cupele pentru apă de pe masă. Suntem în siguranţă, într-un palat frumos din Sta'Crivero, şi rebeliunea *e vie* datorită nouă. Acesta este un motiv de sărbătoare, nu credeţi?

Optimismul Artemisiei este neaşteptat, dar bine-venit şi zâmbesc când îmi dă o cupă. Le dă şi celorlalţi câte una, chiar şi lui Søren, care se arată surprins de gest.

— Pentru Astrea, spuse Artemisia ridicând sticla. Pentru ceea ce a fost odinioară. Şi ceea ce va fi din nou. Şi pentru tot ce sacrificăm noi pentru ea.

Şi, dintr-odată, vârful ascuţit al cuvintelor Artemisiei îmi înţeapă pielea. *Am sacrificat destule pentru Astrea*, vreau să spun, *nu pot da mai mult*. Dar nu este adevărat şi amândouă o ştim. Nu e nimic la care nu aş renunţa pentru a-mi salva ţara.

Voinţa mea.

Corpul meu.

Viața mea.

Nu se va ajunge la asta, îmi spun, dar în sinea mea știu că s-ar putea ajunge ușor. O lume echitabilă nu mi-ar mai cere nimic, dar aceasta nu este o lume echitabilă.

Ciocnim paharele împreună cu sticla lui Art și bem.

— Nu o să vorbim despre cât de absurd este acest loc? întreabă Heron, surprinzându-mă.

A fost mai tăcut de când l-am scos pe Søren din celulă, dar pare că încearcă.

— Totul este acoperit cu aur, bijuterii și culoare. Rochia pe care o purtai, Theo, trebuie să coste suficient pentru a hrăni o familie timp de un an în Astrea.

Nu pot să nu râd, lăsându-mă mai adânc în scaun și sorbind iar din vin. La fel ca vinul de la cină, este negru și condimentat și nu e cel cu care sunt eu obișnuită, dar începe să-mi placă.

— Ești norocos că nu a trebuit să o porți. A fost sufocantă și cântărea mai mult decât o grămadă de cărămizi. Și mașinăria aia, adaug. Ce... ce era? Ridicător?

— Elevator, spune Søren, pufnind în râs. Oamenii care le manevrează – asta e unica lor ocupație. Și majoritatea bărbaților nu au forța necesară să o facă, așa că cei care reușesc sunt plătiți frumușel.

— Poartă vreodată cămăși? întreabă Heron. Nu mă plâng, dar este foarte... e o uniformă ciudată.

— Se pare că îi deranjează la lucru cămășile, spune Søren.

— O scuză posibilă, zice Artemisia cu un pufăit disprețuitor. Am auzit de câteva chestii care se petrec între operatori și femeile nobile. Este destul de obișnuit. Unul dintre avantajele slujbei, cam așa ar veni.

— Cel puțin până când află soții, adaugă Søren râzând. S-a întâmplat când am fost în vizită cu câțiva ani în urmă. Era un nobil furios și a cerut executarea operatorului, dar regele a tre-

buit să îi refuze cererea, pentru că se pare că un operator de elevator este mai valoros decât un nobil.

— Așteaptă câțiva ani, până când turnurile astea or să fie pline ochi cu copii cu piepturile goale care refuză să poarte cămăși, spun cu un zâmbet.

Ceilalți izbucnesc în râs și continuăm așa mult prea mult. Cum reușim să ne oprim, ajunge ca unii dintre noi să facă iar contact vizual și râsul reîncepe.

E o senzație plăcută să râzi atât de liber, cum facem noi cinci împreună. Să uiți pentru câteva clipe de tot ce e în afara camerei – și chiar de unele lucruri din cameră. Heron și Søren nu vorbesc direct unul cu celălalt, dar nu mai sunt îngrijorată că Heron ar putea încerca să-l lovească și presupun că la atâta pot spera, dată fiind situația.

Când terminăm prima sticlă, iau în calcul să punem punct serii și să îi trimit pe ceilalți în camerele lor, dar nu îmi găsesc curajul să o fac. Nu vreau să fiu singură. Nu vreau să mă opresc din râs. Imediat ce o fac, se va instala realitatea a ceea ce va aduce ziua de mâine și nu vreau să mă gândesc încă la asta.

Mă ridic din scaun ca să mai iau o sticlă, un vin mai slab de data aceasta, dându-i sticla Artemisiei ca să o desfacă.

Ciocnim pentru operatorii de elevatoare.

Ciocnim pentru zei.

Ciocnim pentru ce am pierdut.

Ciocnim pentru noi înșine.

Ciocnim pentru trecut.

Ciocnim pentru viitor.

Când începe să intre prin ferestre lumina zorilor, abia mai sunt conștientă. Sunt întinsă pe pat, cu Artemisia de o parte și cu Heron de cealaltă, amândoi sforăind destul de tare. Blaise e întins la picioare, bătându-se pentru loc cu picioarele lungi ale lui Heron. Nu doarme, ci doar se uită la tavan cu ochi sticloși

și visători, dar nici nu l-am mai văzut atât de aproape de somn de când i-am pus ceva în ceai. În schimb, Søren doarme pe canapea, cu una dintre pernele decorative lipite pe față, pentru a bloca lumina soarelui și zgomotele.

Ultimul lucru la care mă gândesc înainte să mă cufund în somn este dacă vom ajunge vreodată în punctul în care el chiar să fie unul dintre noi.

Petitori

TOTUL PARE ÎNCEȚOȘAT, CU EXCEPȚIA capului meu, care bubuie, iar lumina soarelui care cade pe treptele palatului intensifică de zece ori senzația. Gura mi-e uscată și nisipoasă și, chiar dacă am fost din nou periată și lustruită și vopsită de Marial și de echipa ei, mă simt de parcă noaptea trecută mi-ar fi clar înscrisă pe față. Am mintea încețoșată, dar într-un fel presupun că e un lucru bun – sunt prea epuizată ca să-mi amintesc să fiu îngrijorată.

Petitorii sosesc într-o lungă procesiune de trăsuri cu baldachin care își fac drum pe străzile din piatră albă.

— Să nu-ți faci griji, draga mea, spune regele Etristo din locul lui de lângă mine, citindu-mi greșit expresia. Sunt o mulțime, dar aceasta va fi doar o scurtă prezentare. Întregul eveniment ar trebui să dureze cam o oră – cel mult două.

O oră sau două. Îmi înăbuș un geamăt. Nu-mi pot imagina să stau aici mai mult de câteva minute, chiar dacă scaunele aduse pentru mine și pentru familia regală sunt confortabil căptușite și cumva umbrite cu frunze de palmier. Prinsă între soarele fierbinte, durerea de cap și rochia care mă împunge în coaste, simt că sunt pe punctul de a leșina.

Dar îi zâmbesc regelui Etristo într-un mod care sper să pară natural. Atitudinea lui față de mine s-a răcit de la izbucnirea mea de seara trecută, deși aparent nu a fost altfel decât politi-

cos. Când mi-am cerut scuze pentru cuvintele mele, le-a acceptat cu un zâmbet tensionat.

— Minunat, îi spun. Sunt atât de încântată să-i întâlnesc pe toți. Mulțumesc foarte mult că ați făcut toate acestea pentru mine.

Sună exagerat în urechile mele, dar regele Etristo doar îmi întoarce zâmbetul și îmi bate mâna cu palma lui cu pielea încrețită și înțepenită.

— Este o plăcere să ajut, draga mea, după tot ce ți s-a întâmplat.

Mă aplec în scaun și îl privesc pe Søren, care stă în spatele meu, ușor în lateral. Ceilalți sunt mai departe în mulțimea de oameni din Sta'Crivero adunați în spatele nostru, chiar și Dragonsbane, spre nemulțumirea ei. Dar Søren este pe deplin la vedere, deși este neclar dacă este arătat ca aliat sau doar ca trofeu. Din moment ce regele Etristo încă mai vorbește în astreană și nu se deranjează să traducă, este greu să-ți imaginezi că îl vede altfel decât pe un element decorativ.

Traduc ceea ce spune regele și Søren dă din cap, dar fața lui este mai palidă decât de obicei și are umbre întunecate sub ochi. Și eu le-am avut în dimineața asta, înainte de a fi pictate și pudrate până la dispariție.

— Noaptea trecută mi s-a părut că eram fluent în astreană, spune el. Dar nu-mi amintesc niciun cuvânt astăzi.

Râd, deși asta îmi dă dureri de cap chiar mai rele.

— Orice ai vorbit aseară, nu a fost astreană, îi spun. Ai tot vorbit despre *amineti*, dar în afară de asta nu am auzit un singur cuvânt astrean.

I se înroșesc obrajii.

— Presupun că acela este singurul pe care mi-l amintesc, recunoaște el.

Mi se încălzește și mie fața când îmi aduc aminte că eu l-am

învățat cuvântul, făcându-i demonstrație cu mai multe *amineti* – sărutări – decât am putut număra.

— Ei bine, ești treaz acum, subliniez. Poți să-mi vorbești despre petitori odată ce ajung aici? spun pe un ton coborât, aruncând o privire spre regele Etristo, care este adâncit în conversație cu fiul său. Am senzația că prezentarea mea oficială va fi mult mai înflorită decât adevărul.

Dă din cap, deși îi apare o cută între sprâncene.

Mă întorc iar la regele Etristo, distrăgându-i atenția de la fiul său.

— După ce se fac prezentările, mi-ar plăcea să vizitez tabăra de refugiați, îi spun.

Regele Etristo mă privește de parcă tocmai i-aș fi sugerat să sărim în lavă topită.

— De ce oare ți-ai putea dori așa ceva?

Este o luptă să îmi păstrez zâmbetul.

— Ați fost atât de amabili să îi acceptați pe cei din poporul meu de-a lungul anilor și pe cei din alte țări cu probleme. Mi-ar plăcea să văd oameni din Astrea și cred că i-ar ajuta să mă vadă, să știe că fac tot ce pot ca să ajungem cu toții acasă.

Din nou, regele Etristo îmi atinge mâna și îmi zâmbește ca și cum aș fi un cățeluș obraznic, dar fermecător.

— Ești bunătatea întruchipată, draga mea, dar tabăra nu este un loc pentru o fată ca tine.

Deschid gura să-l contrazic și o închid repede. După ce s-a întâmplat aseară, trebuie să fiu mai atentă la ce mișcări fac, chiar dacă tentația de a-i pocni mâna care stă pe a mea este copleșitoare.

Ce înseamnă asta, o fată ca mine? Și poate să mă considere cu adevărat o fată, în timp ce îmi planifică, în același timp, căsătoria cu bărbați care, dacă e să credem ce spune Søren, sunt mult mai în vârstă decât mine? Kalovaxianii cred că devii adult la vârsta 15 ani, deși cel puțin sunt consecvenți. În Sta'Crivero

sunt infantilizată și în același timp văzută ca un obiect sexual, și nu sunt sigură ce să fac cu asta.

Șirul de trăsuri merge pe drumul șerpuit, până când prima se oprește în fața palatului. Mă îndrept în scaun, dându-mi seama că stăteam într-o poziție foarte puțin regală. În cele din urmă, pare că începem.

Doi bărbați sar de la locul lor, de lângă regele Etristo, și se duc să întâmpine oaspeții. Unul derulează un covor roșu subțire, care duce de la treptele podiumului pe care stăm până la ieșirea din trăsură. Celălalt deschide ușa trăsurii cu o plecăciune adâncă, una care are mai multe înfloriturі decât ar fi practic.

Câteva secunde tensionate trec înainte ca un bărbat să iasă din trăsură, sărind peste trepte direct pe covor. Este înalt – mai înalt chiar decât Søren – și cu umeri lați, cu pielea bronzată și părul negru tăiat scurt, care se rărește deja în față, deși nu poate să aibă mai mult de 25 de ani. Are o față severă, cu oase ascuțite și o gură care pare a fi în permanență posomorâtă. Ochii lui sunt căprui-închis și ageri sub sprâncenele groase.

Înaintează pe covorul roșu și urcă treptele spre podium, cu o mână sprijinită ușor de șold, acolo unde îmi închipui că se află de obicei o sabie. Probabil că i s-a spus să nu poarte așa ceva astăzi – e împotriva legii din Sta'Crivero să te apropii de rege purtând o armă.

Lângă mine, Søren scoate un sunet din care deduc că-l recunoaște pe bărbatul care se apropie.

— Arhiducele Etmond de Haptania, îmi șoptește, cu vocea plină de mirare. Fratele regelui de acolo, dar toată lumea știe că regele este steril. Etmond este următorul în linia succesiunii. Una dintre cele mai bune minți militare pe care le-am întâlnit vreodată – a întors soarta unor bătălii în care era depășit cu zece la unu.

Søren pare deja pe jumătate îndrăgostit de Etmond, dar există ceva la acest om care mă împiedică să-l plac. Pare să îi

fie greu să privească pe cineva în ochi, chiar dacă se apropie de mine cu o plecăciune rigidă.

— Arhiducele Etmond, ți-o prezint pe faimoasa frumusețe din Astrea, Regina Theodosia, spune regele Etristo.

Ochii arhiducelui se îndreaptă spre Søren și se îngustează înainte să se întoarcă la mine.

— Regină Theodosia, spune el, întinzându-se după mâna mea, pe care i-o ofer.

Face din nou o plecăciune, sărutându-mi încheieturile degetelor. Mustața lui groasă îmi zgârie pielea.

— Frumusețea ta este într-adevăr legendară. Este o onoare să te cunosc.

Vorbește de parcă ar fi învățat pe de rost ce vrea să spună, cu un ton plat, fără ca ochii lui să-i întâlnească pe ai mei.

— Și pentru mine este o onoare să te cunosc, arhiduce Etmond, spun eu. Sunt bucuroasă că ai străbătut atâta cale.

Sprâncenele lui dese înțepenesc.

— Haptania este la doar o zi distanță, Maiestate, spune el. Nu a trebuit să bat foarte mult drum.

Pare să realizeze impolitețea din cuvintele sale, pentru că se îndreaptă și-și drege glasul.

— Ceea ce vreau să spun este că orice călătorie după care să am șansa să te cunosc ar fi considerată scurtă și aș fi călătorit bucuros și mai mult dacă ar fi fost nevoie.

Arhiducele este trimis în palat, iar însoțitorii lui, curtenii haptanieni, merg în urma lui ca niște rățuște.

— Nu cred că-i pasă prea mult de mine, îi șoptesc lui Søren.

— N-aș lua-o personal. Mintea lui nu lucrează ca a ta sau ca a mea. Înțelege diagrame și figuri și tabele – e as la șah –, dar îi este mai dificil să interacționeze cu oamenii.

Rânjesc afectat.

— Poate că ar trebui să te căsătorești *tu* cu el, îi spun lui Søren. Pari destul de îndrăgostit deja.

Søren ridică din umeri.

— Este genial, deși eu personal nu cred că ar fi un soț bun pentru nimeni, deci nici pentru mine și nici pentru tine.

Oftez.

— Ei bine, nu ne uităm la asta dintr-un punct de vedere personal, nu-i așa?

— Așteaptă, spune Søren, dând din cap spre trăsura următoare. Sunt sigur că ce e mai rău nu a venit încă.

Este greu să nu-mi fugă privirea cât timp se fac prezentările, mai ales că mulți dintre ei par identici și nu-mi pot imagina să fiu de acord să mă căsătoresc cu oricare dintre acești bărbați.

Regele Wendell din Grania, de exemplu, are cincizeci de ani și deja a acumulat trei soții și ceea ce, spune Søren, este cel mai mare harem din lume. E mic de înălțime, cu părul subțiat și deja încărunțit, cu pielea ca laptele vechi. Când face o reverență și îmi sărută mâna cu buze umede, privirea lui libidinoasă mă face să vreau imediat să fac o baie, deși mă descurc cum pot, ștergându-mi delicat dosul palmei de rochie. Grania are o armată mare, îmi spune Søren cu regret.

Sunt atât de mulți regi! Din următoarea trăsură se revarsă zece, toți certându-se între ei, luând doar o mică pauză pentru a se prezenta. Numele lor sunt totuși neclare și nu-mi amintesc nici măcar unul. Cu toții au fețe dure și au nevoie serioasă de un bărbierit bun. Când dispar în castel, curtenii din Sta'Crivero se țin departe.

— Esstena este o națiune de clanuri, îmi explică Søren după ce au plecat. Fiecare dintre acești bărbați este un mic rege care încearcă să preia controlul asupra întregii țări. Toți sunt în război de secole. Sigur se gândesc că cel care s-ar căsători cu tine va avea un avantaj asupra celorlalți.

— Dificil să-ți imaginezi că vor fi nerăbdători să preia controlul în Astrea când au atâtea de făcut cu țara lor, șoptesc. O altă cauză pierdută. Arhiducele începe să pară o opțiune foarte atrăgătoare.

Prințul Talin din Etralia este următorul, însoțit de tatăl său, țarul Reymer – sau, cum spune Søren că este cunoscut, Reymer Frumosul. Trebuie să fi fost așa – chiar și acum, trecut de 40 de ani, e destul de atrăgător. Fiul lui mai puțin, în mod evident. El este cel despre care Søren spune că se zvonește că este ilegitim. Înțeleg de ce, privindu-i unul lângă celălalt: în timp ce țarul are părul brun și umeri lați, cu un maxilar pătrat puternic și cu pomeți înalți, prințul Talin e mic și slăbănog, cu păr de o culoare spălăcită și cu o față rotunda. De asemenea, stă un pic în spate, privind în pământ, în timp ce tatăl său face prezentările și îmi sărută mâna.

— E un copil, îi spun lui Søren după ce au plecat. Cât are, 10 ani?

— 11, cred, spune Søren, dar se luptă cu râsul. Nu îți face griji, mă îndoiesc că va exista presiune pentru a consuma căsătoria timp de câțiva ani.

Lupt cu nevoia de a vomita.

— Nu, spun cu fermitate.

Următorul este un alt prinț, acesta din Brakka. Prințul Tyrannius pare prea bătrân ca să mai fie prinț – are 50 de ani sau cam așa, cu pielea bătută de vreme și păr argintiu. Potrivit lui Søren, exact aceasta este problema.

— Tatăl său nu renunță la tron. Are peste 90 de ani și rar mai coboară din pat, dar se ține strâns de coroană. Se spune că Tyrannius intenționează o lovitură de stat. Mi-aș imagina că ești parte a acelui plan.

Pufnesc cu un zgomot dramatic și urmăresc schimbul de amabilități dintre Tyrannius și regele Etristo.

— Este extrem de nepoliticos din partea lor că vor să mă folosească pentru propriile scopuri când eu încerc să fac exact același lucru cu ei.

În momentul în care următoarea trăsură trage la baza scărilor și se deschide ușa, trebuie să-mi înghit un sunet de sur-

prindere. După parada bărbaților, femeia care iese este un șoc bine-venit pentru mine, apoi îmi amintesc că și ea se luptă pentru mâna mea. Nu m-au interesat niciodată femeile în felul acesta, totuși realizez că este frumoasă – puternică și cu pielea aurie, cu păr lung, castaniu prins în cozi elaborate. Chiar și Søren pare puțin fermecat de ea.

— Împărăteasa Giosetta din Doraz, îmi șoptește, părând la fel de surprins ca mine. Nu m-am gândit că va veni.

Am multe întrebări, dar înainte de a le putea pune, femeia se apropie și îmi sărută mâna, făcând prezentările și oferindu-mi lingușirea obișnuită – regele Etristo le-a trimis versuri pentru a fi recitate odată cu invitațiile lui? –, apoi își îndreaptă atenția sppe gazda noastră.

— O împărătească este ca o regină? îi șoptesc lui Søren.

— Doraz nu este matriarhat, deși nu este nici patriarhat. Părinții Giosettei nu au fost conducători – ultimul împărat a ales-o când era mică și a adoptat-o. A crescut-o ca să fie împărătească, așa cum și ea își va alege și își va crește succesorul.

Îmi strâng buzele.

— De fapt, este destul de sensibilă chestiunea, nu-i așa? Alegerea unui conducător, în loc să lași locul cuiva dintre rudele de sânge. Ce va dori de la mine?

Søren ridică din umeri.

— Căsătoria în Doraz nu e doar între bărbați și femei...

— Nici în Astrea, îi spun.

— În acest caz anume, nu sunt sigur care ar fi protocolul. Ar rămâne, probabil, deschis discuției; ai putea să o convingi să fiți amândouă conducători parteneri.

— Este cu siguranță de preferat celorlalți, îi spun.

Ridică din umeri.

— Sunt sigur că va dori totuși o felie din Astrea. Oricât de faimoasă ai fi pentru frumusețea ta, nu ar fi venit până aici numai pentru asta.

Urmează Bindor și unul dintre marii preoți pe care Søren i-a menționat. E mai tânăr decât mă așteptam, cu membre încă neformate pe deplin și un cap de bronz ras, care strălucește în lumina soarelui de după-amiază. Se uită la mine cu nervozitate clar întipărită pe față.

— Sfinția Sa Marele Preot Batistius a fost crescut într-o mănăstire, îmi șoptește Søren. Și în capitala din Bindor femeile sunt strict interzise. Probabil că nu-și amintește să mai fi văzut vreuna înainte.

Trebuie să îmi reprim un chicot în timp ce se apropie, nesigur, de mine. Spre deosebire de ceilalți, nu îmi sărută mâna, ci face doar o plecăciune.

— Fie ca Dumnezeu să îți zâmbească, Regină Theodosia, îmi spune el, cu vocea tremurând.

— Și ție, de asemenea, spun eu ceea ce pare a fi răspunsul potrivit.

Face un semn rapid din cap înainte de a se întoarce la regele Etristo.

— Totuși nu, îi șoptesc lui Søren. Și să încercăm să-l ducem acasă cât de repede putem – ceva îmi spune că Sta'Crivero ar putea foarte ușor să-l omoare.

Aproape că mă simt ușurată când îmi dau seama că am ajuns la ultima trăsură.

Din ea iese un bărbat îmbrăcat într-o jachetă și niște pantaloni care se potrivesc perfect cu violetul trăsurii. Trebuie să aibă în jur de 30 de ani, piele palidă ca de lapte și păr închis la culoare, atât de plin de pomadă, încât pare dur la atingere. Are un fel de aer exersat, care pare ciudat, și îmi ia un moment ca să-mi da seama exact de ce – se poartă ca un om care a trebuit să învețe să pară puternic, nu unul pentru care puterea este un drept dobândit prin naștere. În timpul lecțiilor noastre de pe navă, Søren și Artemisia au menționat că există unele țări ale

căror lideri au fost aleși chiar de cetățeni și aș spune că acesta este unul dintre ei.

— Cancelarul Marzen de Oriana, îmi șoptește Søren, confirmându-mi bănuiala. Cancelarul ajunge la putere prin vot și poate să apară de oriunde. Și asta e sora lui, *Salla* Coltania.

Coltania îl urmează îndeaproape pe fratele ei, într-o rochie violet care îi îmbrățișează silueta. E mai tânără decât el, dar mai mare decât mine, are 20 de ani, poate. Are o privire pătrunzătoare și gravă, iar buzele îi sunt pictate într-o linie dreaptă.

Deschid gura să-l întreb pe Søren ce înseamnă *Salla*, dar înainte să apuc, cancelarul își ațintește privirea asupra mea. Are un zâmbet contagios, unul care cere altul la schimb. Chiar înainte să-și deschidă gura, există ceva implicit convingător la el. Presupun că este o trăsătură utilă dacă e să îi convingi pe oameni să te voteze.

— Vecinii noștri de la vest, draga mea, îmi explică regele Etristo. De fapt, erau sub orânduirea noastră înainte să ceară să se conducă singuri, cu mai multe secole în urmă.

Se întoarce la cancelar.

— Din ce am auzit, Marzen, multora dintre conaționalii tăi le lipsește țara noastră unită, după stresul alegerilor.

Deși tonul său este destul de jovial, nu încearcă nici o clipă să mascheze mușcătura din cuvinte. Zâmbetul cancelarului îngheață, dar nu dispare nicio clipă.

— Nu îmi pot imagina acest lucru, decât dacă aș dubla taxele și aș impune dări pe toate importurile și exporturile, așa cum a făcut bunicul tău, spune el.

Ambii bărbați tac și mă aștept ca regele Etristo să sară din scaun – în ciuda oaselor fragile – și să-l atace pe cancelar, în schimb, după un moment râde cu un zgomot puternic, șuierat. Cancelarul i se alătură și mă forțez și eu să râd, chiar dacă nu sunt sigură ce este amuzant.

— Ăsta are simțul umorului, spune regele Etristo. Și farmec, de aceea *aproape* jumătate din poporul lui a votat ca să-l aleagă pe el.

Înțepătura este evidentă, dar, din nou, cancelarul continuă să zâmbească ca și când toată lumea din țară l-ar urmări.

— Asigură-te că te vei simți ca acasă, Marzen, spune regele Etristo, întinzându-se să-i strângă mâna cancelarului. O să pun pe cineva să-ți explice cum se folosește baia. Știu că-n Orania e un concept străin.

— Ah, dar sunt pur și simplu încântat să încerc vinul din Sta'Crivero, despre care am tot auzit, spune Marzen, potrivindu-și tonul după al regelui. Este adevărat că poate fi folosit și pentru curățarea covoarelor? Cât de magnific să ai atât de multe utilizări pentru un singur produs!

Din nou, ambii bărbați râd și își strâng mâinile, deși li s-au albit la încheieturi.

Când Marzen dispare în palat, mă aplec spre Søren.

— Am adormit într-un anumit moment și am pierdut partea în care și-au comparat dimensiunea...

— Vezi tu, draga mea, mă întrerupe regele și mă trage înapoi spre el, ți-am găsit niște petitori foarte buni. Ce părere ai până acum?

Mă gândesc cu atenție la cuvintele mele înainte de a răspunde.

— Au fost minunați cu toții, asta cu siguranță, spun cu un zâmbet. Și sunt așa de încântată că toți și-au lăsat casele ca să vină și să se întâlnească cu mine.

— Îi vei cunoaște mai bine pe unii dintre ei la cina din seara asta, spune el.

Fără să aștepte răspunsul meu, își flutură mâna și un grup de asistenți se grăbesc să-l scoată din scaun și să-l pună într-un mijloc de transport similar celui pe care l-a folosit când

l-am întâlnit prima oară, în deșert. Îl poartă înăuntru și mulțimea din Sta'Crivero îi urmează.

— Păreri? mă întreabă Søren când ne ridicăm și noi.

Cred că expresia mea reușește să spună totul mai bine decât ar putea-o face vreodată cuvintele, deoarece Søren își înăbușă râsul. Mă privește un lung moment.

— Oricât de tare aș vrea să mă întorc la mine în cameră și să dorm până îmi trece durerea asta infernală de cap, se pare că tu ai alte planuri.

— Speram să vizitez tabăra de refugiați, recunosc. Dar regele Etristo a refuzat. A zis că nu-i un loc potrivit pentru o fată ca mine.

— Ceva îmi spune că asta nu-i suficient ca să te facă să dai înapoi, spune Søren.

Zâmbesc.

— Spune-le și celorlalți. Plecăm într-o oră.

Pe furiș

MARIAL NU PARE DELOC SURPRINSĂ când îi spun că nu mă simt bine și că mi-aș dori să mă odihnesc, lucru care mă face să mă gândesc că trebuie să arăt la fel de groaznic precum mă simt, după noaptea trecută. Ceea ce înseamnă că peținorii au mințit groaznic când mi-au spus toată dimineața aceasta cât de drăguț arăt.

După ce Marial și celelalte însoțitoare mă ajută să ies din rochia sufocantă și să-mi desfac părul din modul elaborat în care este prins, mă las băgată în pat într-o altă cămașă de noapte străvezie. Când ușa se închide în spatele lor, aștept o clipă pentru a mă asigura că nimeni nu se întoarce, apoi arunc deoparte pătura din satin și mă dau jos din pat. La cât de confortabil e, mă tem că, dacă mai stau în el încă un moment, voi adormi iar și nu pot face asta.

Dulapul meu este atât de plin încât nu pot muta umerașele mai deloc și aproape toate rochiile sunt brodate și grele, cu straturi peste straturi de material și cu atât de multe clame și nasturi și panglici că niciodată nu le-aș putea îmbrăca de una singură. După o căutare de câteva minute, reușesc în cele din urmă să găsesc una care ar putea fi descrisă ca simplă, dar doar după standardele din Sta'Crivero. Din mătase verde, cu mâneci bufante și un corset care este oarecum mai lejer decât ale celorlalte rochii pe care le-am purtat. Fusta se desface ca un clopot într-o cascadă de șifon și e împodobită cu bijuterii mici de-a

lungul taliei și al tivului. Chiar și cu ornamente, este mult mai ușoară și mai simplă decât orice altceva din dulap. Va trebui să mă descurc cu ea.

E o luptă să fixez fără ajutor închizătorile cu ochiuri care se întind pe tot spatele rochiei și pentru o clipă aproape că strig după una dintre umbrele mele înainte să-mi amintesc că acesta este un alt palat și că e unul fără găuri în pereți.

Tocmai am reușit să închid ultimul ochi când se aude o lovitură ușoară în ușă și, fără să aștepte un răspuns, intră Artemisia. Poartă tunica și pantalonii de pe *Smoke* din nou, iar părul ei albastru precum cerul este adunat într-o grămadă ciufulită în vârful capului. Sprâncenele întunecate i se arcuiesc până aproape de păr când mă privește din cap până-n picioare.

— Mergem în tabăra de refugiați, spune ea încet. Nu la bal.

Obrajii mi se încălzesc.

— Dacă găsești ceva mai puțin strălucitor acolo, mă voi schimba bucuroasă, spun eu, indicând spre garderobă.

— Hmmm, spune ea cu ceea ce ar putea fi batjocură sau râs – este greu de spus. E aproape ca și cum regele vrea să se asigure că nu te furișezi din palat ca să mergi în tabără. Nu ți-ai adus îmbrăcămintea de pe *Smoke*?

— Nu mi-a dat prin cap, recunosc. Chiar și rochia purpurie pe care am purtat-o la venire ar fi mai bună, dar cred că au trimis-o la spălătorie. Sau poate i-au dat foc, adaug gândindu-mă la disprețul cu care însoțitoarele Marialei au atins rochia peticită și rărită care a trecuse prin mult prea multe.

— O să văd ce-ți pot aduce pe viitor, dar de data asta...

Face o pauză când ușile se deschid iar și înăuntru se strecoară Blaise, Søren și Heron, îmbrăcați în haine simple și cu mantii lungi.

— Ah, perfect, spune Artemisia înainte ca ei să apuce să zică ceva.

Se duce către Heron și îi scoate mantia. Uimirea lui este clară, dar o lasă să o ia.

— O să mă înghită, spun când mi-o întinde.

Îi ajungea până la genunchi lui Heron și el este cu aproape jumătate de metru mai înalt decât mine și cu umerii de două ori mai largi.

— Ceea ce înseamnă că rochia va fi total acoperită, răspunde ea.

Mi-o trag peste umeri, râzând când partea de jos se împrăștie pe pământ în jurul meu.

— Va trebui să mergi cu atenție, spune ea cu un zâmbet. Deși mă îndoiesc că va fi mai greu decât să încerci să îți menții echilibrul în șlapii aceia cu toc în care te-au băgat.

Are și ea dreptate. Adun materialul mantiei în fața mea și fac câțiva pași de încercare. Nu e prea rău, presupun. Cu siguranță, gestionabil.

— În regulă, care-i planul? îi întreb.

Cum se dovedește, planul – dacă poate fi numit astfel – implică să ieșim din palat și să luăm caii din grajdurile cele mai apropiate de porți. E un subterfugiu de departe mai simplu decât cele cu care sunt obișnuită și, în timp ce străbatem orașul viu colorat și plin de viață, nu mă pot abține să mă simt foarte expusă, chiar și sub mantia prea mare a lui Heron, care mă face să transpir.

— Aici nu e Astrea. Nu ești prizonieră, îmi spune Blaise, văzându-mi disconfortul.

— Regele Etristo nu vrea să mă duc în tabără, îi reamintesc.

— Și nu va ști, răspunde Blaise, scuturând o pungă de catifea cu monede, aceeași pe care o folosit-o pentru a-l mitui pe operatorul elevatorului ca să ne ducă la nivelul solului. Banii rezolvă majoritatea problemelor, așa am descoperit.

— Și presupun că n-o să-mi spui cum ai aflat atât de multe, atât de repede după ce am ajuns aici?

Blaise ridică din umeri și îmi aruncă un zâmbet care îmi amintește de felul în care zâmbea în anii dinaintea asediului. E

mai luminos aici, mai fericit decât l-am văzut de multă vreme. Nu că l-aș putea învinovăți pentru asta – e mai ușor să te simți fericit atunci când nu-ți atârnă în permanență un topor deasupra capului. Sta'Crivero ar putea să nu fie locul ideal, eu sunt prima care recunoaște acest lucru, dar este infinit de preferat curții Kaiserului.

Blaise pare să gândească în aceeași direcție. Se uită la orașul din jurul nostru cu o expresie ciudată pe față, pe jumătate admirație, pe jumătate frică.

— E ceva, nu-i așa? spune el, cu glas scăzut. Toată culoarea și arta și oamenii fericiți... Înțeleg atracția.

Dau din cap și mă uit în jur.

— Aveai dreptate totuși. Nu e acasă, spun eu.

Blaise tace o clipă.

— Pentru mine, tu ești *acasă*, spune în cele din urmă, cu vocea puțin mai tare decât o șoaptă. Locul în care se întâmplă să fim este lipsit de importanță.

Zâmbesc și sunt tentată să-l prind de mână, dar, dat fiind că sunt și ceilalți aici, mă opresc. Nu e vorba doar de Søren – în cele trei zile de când a ieșit din celulă nu a spus nimic care să poată fi interpretat ca fiind romantic –, este vorba și de ceilalți. Suntem o echipă. Trebuie să fim, dacă avem de gând să salvăm Astrea. Dacă eu și Blaise vom forma singuri o echipă, asta ne va afecta cumva.

Totuși, îmi las podul palmei să îi atingă ușor palma, iar căldura pielii lui îmi trimite o vibrație prin tot corpul.

Blaise avea dreptate – imediat ce câteva monede ajung în mâinile care trebuie, băieții de la grajduri ne aduc patru cai. Fiecare înalt și intimidant și grațios, variind de la un brun-roșcat palid până la negru precum cerul nopții. Mă izbește din nou felul în care până și caii din Sta'Crivero sunt înfrumusețați cu bijuterii și panglici împletite în coame și cozi, ca și cum s-ar pregăti să meargă la vreo petrecere.

Într-o altă viață, aș fi învățat să călăresc un cal – poate că aș fi fost chiar la fel de bună ca mama –, dar în această viață nu știu de unde să încep. Am amintiri vagi despre Ampelio, care mă conducea în jurul palatului pe un cal, dar nu era același lucru.

Blaise, Artemisia și Søren își înhamă caii în timp ce Heron mă ridică în șaua pe care o vom împărți. Am fost ușurată când s-a oferit să meargă cu mine, pentru că cel puțin cu el nu va trebui să mă îngrijorez în legătură cu locul unde să-mi pun mâna sau de cât de aproape să stăm sau de căldura pielii lui. Și mă simt mult mai în siguranță cu el decât m-aș simți cu Artemisia, care sunt sigură că ar profita de orice ocazie pentru a galopa și a sări și a se da în spectacol.

Heron e în fața mea și îmi prind mâinile în jurul taliei lui, încercând să nu mă uit la pământ. Deși caii păreau destul de mari când stăteam lângă ei, să stai pe spatele unuia este o cu totul altă poveste. Simt că sunt mult mai sus și șansele de a cădea... bine, nu mă voi gândi la asta. În schimb, îmi păstrez ochii ferm fixați pe spatele lui Heron și pretind că sunt pe teren solid.

Dar, de îndată ce pornim, este imposibil să mai pretind. Simt până în oase fiecare pas pe care îl face calul și mă țin și mai tare de Heron, sigură că o să zbor în orice moment. Vântul cald și uscat îmi mișcă părul în timp ce intrăm în deșertul care înconjoară Capitala, iar nisipurile îmi mușcă pielea. Reușesc să-mi pun mantia peste față fără să cad. Nu-mi pot imagina cum se descurcă ceilalți, care nu-și pot acoperi fețele fără a-și bloca vederea.

Cumva, timpul trece și reușesc să nu cad. Nu cred că aș putea să mă obișnuiesc vreodată cu ritmul și cu vântul, dar în cele din urmă devine aproape liniștitor în previzibilitatea sa. Drumul ni se întinde în față, dar fără să mă aștept, Heron oprește calul.

Coboară și își întinde brațele să mă ajute și pe mine.

— *Prinkiti* spune că va fi mai ușor să intrăm în tabără dacă mergem pe jos.

Îl apuc de brațe și îl las să mă ajute să mă dau jos, uitându-mă în zare, unde văd un alt zid – mult diferit de cel care înconjoară Capitala. Zidul acela era înalt și aurit și regal, o promisiune a ceea ce se afla înăuntru, în vreme ce zidul din jurul taberei, aproape la fel de înalt, este un haos de pietre ciudate și neuniforme care nu par să fi fost curățate vreodată. Nu există nicio poartă mare și ornamentată, ci doar o ușă mică de lemn într-un colț care poate fi ușor de trecut cu vederea.

Zidul Capitalei a fost făcut pentru a ține oamenii departe, îmi dau seama. Acest zid a fost făcut pentru a-i ține pe oameni înăuntru.

Tabără

CEI DOI PAZNICI CARE STAU de fiecare parte a ușii ne fac semn să trecem fără să pună vreo întrebare, lucru care mi se pare ciudat până când îmi dau seama că săbiile pe care le poartă la șold nu sunt făcute pentru cei care încearcă să pătrundă în tabără.

— Vin destul de des vizitatori, îmi spune Heron, răspunzând la întrebarea pe care nu am pus-o. Noaptea trecută am mers, invizibil, prin palat și i-am auzit pe unii vorbind despre asta. Refugiații sunt forță de muncă ieftină, astfel încât oamenii îi angajează când au o anumită sarcină de făcut. Lucruri pe care nimeni altcineva nu vrea să le facă – lucrări în construcții, confecționarea de haine ieftine, curățarea grajdurilor. Și îi plătesc cu mai nimic, pur și simplu pentru că pot.

Mi se strânge inima de groază.

Când ieșim de cealaltă parte a ușii, aproape că îmi pierd complet controlul asupra stomacului. După strălucirea și ornamentele Capitalei, cu culorile ei luminoase și spiralele elegante, starea decăzută a taberei de refugiați pare cu atât mai înspăimântătoare. Străzile sunt înghesuite și murdare, cu șiruri de barăci de ambele părți, dintre care niciuna nu poate să aibă mai mult de o singură cameră. Acoperișurile de paie sunt gata să se prăbușească și ușile din lemn sunt mucegăite și atârnă din toate balamalele. În aer plutește un miros greu de murdărie și de putreziciune. Sunt tentată să-mi înfășor iar

gura și nasul cu mantia lui Heron, dar rezist, îngrijorată de cum ar vedea asta cei care trăiesc aici.

Și oamenii! Bărbați și femei și o mână de copii aglomerează străzile și ies prin ușile crăpate, cu toții îmbrăcați în zdrențe murdare care nu acoperă mai mult decât strictul necesar. Câțiva copii, care nu au cum să aibă mai mult de 5 ani, sunt complet goi și acoperiți de jeg. Au părul încâlcit și tăiat scurt sau ras complet, chiar și femeile. *Forță de muncă ieftină*, așa i-a spus Heron, și se vede. Cu toții au degetele pline de bătături și pielea aspră, arsă de soare, întinsă bine peste mușchi și oase.

Modul în care se uită la noi mă dărâmă până când nu mai simt nimic, nici măcar pământul de sub picioare. Ochii lor sunt flămânzi, precauți și înspăimântați, ca și când nu ar fi siguri dacă suntem aici ca să-i hrănim sau să îi scuipăm.

— Ar fi trebuit să aducem de mâncare, spun eu, mai mult pentru mine decât pentru oricine altcineva.

Ceilalți nu răspund și îmi dau seama că sunt la fel de șocați ca mine. Nu mă așteptam să găsesc aici opulența din palat, dar nu mă așteptam nici să fie așa. Îmi dau seama cât de naivă am fost. Există un motiv pentru care sunt ținuți într-o tabără, chiar și la zece ani sau mai mulți de când au ajuns aici. Există un motiv pentru care nu au fost duși în Capitală sau în satele din jurul acesteia. Sunt considerați inferiori.

Las brațul lui Heron și fac un pas șovăitor înainte, căutând din priviri un astrean, deși e surprinzător de greu de spus cum arată oamenii de aici sub tot acest jeg. Îmi dreg glasul și sper ca vocea să nu-mi tremure.

— Vrem să vorbim cu cineva aflat la conducere, spun în astreană, încercând să o imit pe mama.

Ea avea un mod de a vorbi care părea să se facă auzit până departe, deși nici măcar nu ridica tonul.

Se aud șușoteli, șoapte pe care nu le înțeleg, deși bucăți și fragmente par astreane. În cele din urmă, un bărbat face un

pas în față. Trebuie să aibă peste 45 de ani, are capul ras și o față numai piele și os. Sub murdărie, pielea lui arată asemănătoare cu a mea, dar cu câteva nuanțe mai întunecată.

— Vorbești bine astreană, spune el, în aceeași limbă, dar mai aspră, similară cu modul în care vorbește Heron. Ce treabă ai cu noi?

Deși vorbește cu mine, privirea lui aspră continuă să se îndrepte undeva în spatele meu. Ceilalți nu sunt atât de subtili; privesc peste umărul meu cu o intensitate care poate fi descrisă drept ură. Cu stomacul greu, mă întorc să văd la ce se uită.

Imediat îmi dau seama de greșeala pe care am făcut-o aducându-l pe Søren. Cum pot să creadă că sunt aici ca prietenă când îl aduc cu mine pe dușmanul lor? Dar este prea târziu acum.

Mă întorc la om și mă îndrept cât sunt de înaltă.

— Mă numesc Theodosia Eirene Houzzara, îi spun. Regina din Astrea. Vreau...

Mă opresc brusc, căci mă pierd. Ce *vreau*? Am crezut că vreau să văd tabăra, să vorbesc cu alți astreani care nu sunt înrobiți de Kaiser. Am vrut să vorbesc cu cei care au fost destul de norocoși să scape, dar *norocoși* nu pare a fi cuvântul potrivit acum.

— Vreau să ajut, spun în cele din urmă, deși vocea îmi tremură când pronunț ultimul cuvânt.

Bărbatul se holbează la mine un moment inconfortabil de lung, apoi își lasă capul pe spate și râde, arătând o gură cu mai multe goluri decât dinți. Sunetul e dogit și după câteva secunde se transformă într-o tuse sacadată.

— *Regina din Astrea*, repetă el, scuturând din cap. Abia ce ai ieșit din copilărie.

Încerc să mă gândesc la o replică, dar nu pot. Are dreptate, la urma urmei, deși eu abia de mă mai simt un copil. Într-o altă viață, aș fi, dar am încetat să mă mai simt ca un copil în momentul în care Theyn i-a tăiat gâtul mamei.

În loc să zic asta, ridic din umeri.

— Poate, sunt de acord. Dar mama e moartă, așa că responsabilitatea pică pe umerii mei. Tu cine ești?

Nu răspunde imediat; în schimb, se uită la mine cu o privire lungă, pe care o recunosc. Mă măsoară.

— Îmi aduc aminte de tine, Theodosia Eirene Houzzara, spune. Erai un bebeluș pe șoldul mamei tale când a venit să-mi viziteze satul, acum vreo paisprezece ani. Aveai degetul mare în gură și ochii încăpățânați și sfidători, care provocau pe oricine încerca să-ți spună să-l scoți.

— Acum nu-mi mai sug degetul, îi spun. Dar cred că tot mă vei găsi încăpățânată și sfidătoare.

Râde din nou, dar de data aceasta știu că nu râde de mine.

— Presupun că trebuie să fii, dacă ai ajuns atât de departe, a spus el. Ultimele vești pe care le-am auzit erau că ai fost păstrată drept jucăria Kaiserului. Aș întreba cum ai reușit să scapi, dar mă tem că ar fi o poveste foarte lungă.

— Poate că în timp ți-o voi spune în întregime, zic eu. Dar pentru moment e destul să spun că am fugit după ce l-am omorât pe Theyn și l-am luat ostatic pe prinț, spun arătând în spatele meu, spre Søren.

Nu pare corect să-mi asum atâtea merite. Elpis l-a omorât pe Theyn; eu doar i-am cerut să o facă. Și Søren nu și-a dat seama că era ostaticul meu decât după ce plecaserăm deja; nu e ca și cum aș fi reușit eu singură să-l prind. Și n-aș fi putut face nimic din toate acestea fără Blaise, Artemisia și Heron. Dar nu asta vrea să audă acest om sau nu asta e ce *are nevoie* să audă. Are nevoie să mă vadă drept cineva formidabil și intimidant, deci chiar așa voi fi.

Dă din cap spre Søren.

— Îl numești ostatic? întreabă bărbatul.

Ridic din umăr.

— Kaiserul e un om diabolic – mă îndoiesc că cineva de aici

s-ar opune acestei caracterizări, incluzându-l și pe fiul lui. S-a dovedit că prințul e mai valoros de partea noastră decât în lanțuri.

Cu ochi circumspecți, bărbatul scoate un zgomot din fundul gâtului pe care nu sunt sigură cum să-l interpretez.

— Nu mi se pare corect ca tu să știi cine sunt, dar eu să nu te cunosc, îi spun.

Se uită la mine preț de câteva secunde, după care scuipă pe suprafața dintre noi, nu destul de aproape ca să fie considerată o insultă, dar lipsa de respect este clară. Nu sunt regina lui, sunt doar o fată cu un nume lung.

— Sandrin, spune în sfârșit. Din Astrea. Nevarin, mai exact.

Heron își drege glasul.

— Am crescut la cinci mile distanță de Nevarin, spune. În Vestra.

Un zâmbet sărăcit de dinți se întinde pe fața lui Sandrin.

— Știam o fată din Vestra, spune el. Cred că m-aș fi putut căsători cu ea dacă nu ar fi venit kalovaxianii.

— Cred că am fi putut face multe lucruri dacă nu ar fi venit kalovaxianii, răspunde Heron.

Sandrin dă din cap, împreună cu majoritatea oamenilor din jurul lui.

— Tu cine ești? întreabă el.

— Heron, răspunde, după care îi arată pe Blaise și pe Artemisia și le spune numele.

— Toți trei am fost în mină ani de-a rândul, spune el, provocând murmure de surpriză în mulțime. Până când un om pe nume Ampelio ne-a salvat. El ne-a învățat cum să ne folosim darurile și ne-a spus că, dacă i se întâmpla ceva, să o găsim pe Regină, să o salvăm și să o urmăm.

— Am făcut așa cum ne-a cerut Ampelio, spune Artemisia, cu vocea neobișnuit de subțire.

Nu cred că am auzit-o vreodată să-i pronunțe numele.

— Și ea ne-a adus aici.

— Sunteți păzitori, spuse Sandrin, cu ochii aprinși brusc de înțelegere.

Mă aștept ca Blaise să nege, dar în schimb își înclină capul.

— Suntem păzitori. Și ea este Regina noastră.

Sandrin se uită la noi încă un moment, cântărind. După ceea ce pare o veșnicie, dă din cap.

— Haideți atunci, spune el cu vocea ostenită. Să vă prezint celorlalți.

Bătrâni

SANDRIN NE CONDUCE PE STRĂZILE strâmbe, acoperite de murdărie, și când trecem văd figuri spectrale, sperioase, care se ivesc din spatele ușilor, până când ajungem la o casă de la capătul unuia dintre șiruri. Arată cam la fel ca celelalte: acoperișul de paie se prăbușește pe alocuri, iar pereții sunt un talmeș-balmeș de resturi de pietre care îmi imaginez că sunt rămase de la alte construcții. Ușa de lemn este prea mică pentru cadru, lăsând goluri pe lângă. Abia dacă e o ușă, de fapt, din moment ce nu-mi pot imagina că ține departe prea multe lucruri.

Ușa se deschide și apare o femeie într-o rochie zdrențuită, care a fost ruptă și peticită de atâtea ori că e greu de imaginat cum arăta inițial. Pielea ei este maroniu-roșcată, iar părul i-a fost împletit aproape de scalp, astfel încât i se văd rânduri de piele între numeroasele codițe împletite. E greu să-ți dai seama ce vârstă are, deși dacă ar trebui să ghicesc aș spune că are în jur de 50 de ani. Fața ei e compusă din unghiuri ascuțite și are ochii înguști, suspicioși, ai unei persoane care a văzut lucruri mult prea rele ca să se mai aștepte la altceva în viață.

— Tallah, spuse Sandrin, după care se apropie singur de ea și se avântă într-un discurs pe care abia îl înțeleg, deși reușesc să prind câteva fragmente care sună a astreană. *Vizitator. Ajutor. Regină. Copil.* Altele îmi sună pe jumătate familiar – un cuvânt care sună de parcă ar putea fi *trădător*, dar a fost prea răsucit și încurcat ca să pot fi sigură. Din majoritatea lucrurilor pe care le spune nu pricep, totuși, mai nimic.

— Sunt cinci limbi, îmi spune Søren de-alături. Am auzit astreană, gorakiană și kotană. Cred că și tiavană și lyriană.

— Șase, spune Artemisia, un pic înfumurată. Ai ratat yoxiana. Cred că am auzit și manadoliană, dar e așa de apropiată de kotană încât e greu să le diferențiezi când sunt atât de amestecate.

— Acestea toate sunt țări care au fost cucerite de Kalovaxia, spun eu. Țări care au refugiați aici.

Nu mă pot abține să mă gândesc cât de mult i-ar fi plăcut lui Cress să audă asta. Mereu a avut aplecare către limbile străine și putea învăța singură o nouă limbă în doar câteva luni. Ar fi ca o petrecere pentru ea să disece și să analizeze un limbaj alcătuit dintr-o rețea de limbi diferite.

Las deoparte gândul la Cress și mă concentrez la Sandrin și la femeie – Tallah? Ăsta e numele ei sau e ceva într-o altă limbă pe care nu o înțeleg? Cei doi sunt acum adânciți într-o conversație discretă, marcată la fiecare secunde de o privire aruncată în direcția noastră.

— Înțeleg doar astreana, admit. Știe cineva ce spun ei acolo?

Artemisia scoate un „hmm":

— Înțeleg doar baza majorității limbilor, dar *cred* că se ceartă dacă să aibă încredere în noi sau să ne fure orice avem valoros și de mâncare și apoi să ne scoată de aici.

— Încurajator, mormăi eu. Am adus ceva de mâncare?

— Doar prânzul, spune Heron. Dar eu mai pot aștepta câteva ore până să mănânc.

Stomacul meu protestează, dar îl ignor și dau din cap.

— Și eu.

Ceilalți sunt de acord, deși cu toții știm că nu va fi suficient. Prânzul pentru cinci oameni nu va face mare lucru pentru a hrăni miile de aici.

Pășesc spre Sandrin și spre femeie.

— Avem puțină mâncare, dar sunteți bine-veniți, spun în astreană, făcându-i pe amândoi să se oprească din ceartă și să

se uite la mine. Cât despre obiecte de valoare, avem câteva monede și rochia mea, deși sper că nu mi-o veți lua, de vreme ce mi-ar fi greu să-i explic regelui Etristo lipsa ei. Dacă află că am fost aici, mă va împiedica să revin. Mi-ar plăcea să mă întorc și să mai aduc mâncare.

Amândoi se uită la mine un timp inconfortabil de îndelungat înainte ca femeia să lase să-i scape un oftat lung și iritat, după care îi spune iar ceva lui Sandrin. Nu înțeleg mare parte, dar aud iar cuvântul astrean pentru *copil*. Deschid gura să protestez, dar înainte să apuc intră înapoi la ea în casă, făcându-ne semn să o urmăm.

Casa femeii e doar o singură încăpere, un sfert cât camera mea din palat. Într-un colț se află o sobă mică, patru saltele tocite pe jos și cam atât. Cumva, totuși în acel spațiu sunt înghesuite șase persoane, trei bărbați și trei femei, toți cu părul tuns scurt sau împletit în cozi și cu haine rupte. Niciunul dintre ei nu poartă încălțări, chiar dacă pe jos e doar puțin mai curat decât afară.

Femeia care ne-a cerut să intrăm face un semn către mine.

— Regina Theodosia din Astrea, salvatoarea noastră, spune într-o astreană decentă, dar cu un accent puternic.

Se aud câteva chicoteli de la ceilalți, dar încerc să le ignor. Nu-i pot condamna pentru că mă văd drept o copilă naivă și prea ambițioasă, nu-i așa? S-ar putea să nici nu fie prea departe de adevăr.

— Regele Etristo m-a invitat să stau în palatul lui ca musafir, le explic. Speră să-mi găsească un soț cu armată ca să ne ajute să-i înfrângem pe kalovaxiani și să ne luăm casa înapoi.

Râd și mai tare, iar cel mai zgomotos râset e al lui Sandrin.

— Reginele nu se căsătoresc, spune el. Ai stat printre barbari atât de mult, încât ai uitat asta?

Mi se înfierbântă fața.

— Unele tradiții sunt greu de păstrat în vremuri de război, spun eu, alegându-mi cu grijă cuvintele.

Indiferent cât de adevărate ar fi cuvintele, Sandrin tot pufnește.

— Unii ar spune că în vremuri dificile e cu atât mai important să-ți păstrezi tradițiile.

Încep să mă enervez. Nici eu nu vreau să mă căsătoresc, dar cu siguranță nu aleg să fac asta pentru că ar fi ușor.

— Dacă ai o armată ascunsă pe undeva, aș fi bucuroasă să o iau, dar mă îndoiesc că e cazul. Dacă ai vreo altă sugestie, de orice fel, mi-ar plăcea să o aud.

Asta, cel puțin, pare să-i reducă la tăcere pe toți. Chiar și Sandrin pare ușor intimidat. Din păcate, nimeni nu oferă vreo sugestie.

— Am auzit despre tabăra de refugiați și bănuiesc că mi-am băgat în cap că aici voi găsi astreani fericiți, pe cei care au avut destul noroc încât să scape de tirania Kaiserului.

— Tiranie este peste tot, spune Sandrin încet. Kalovaxianii nu au exclusivitate.

— Filosofică observație.

Ridică din umeri.

— Așa eram înainte, recunoaște cu voce subțire și melancolică. Oamenii călătoreau sute de mile ca să mă asculte ținând discursuri filosofice.

— Ești Sandrin cel Înțelept, spune Heron brusc. Mama te-a auzit o dată vorbind. Spunea că mintea ți-a fost făurită de zei.

Sandrin pufnește.

— Nu a fost singura, spune. Acum sunt Sandrin, Bătrânul din Astrea. Face un semn spre oamenii adunați în spatele lui. Aceștia sunt ceilalți Bătrâni, fiecare din câte o țară dintre cele prezente aici. Noi menținem pacea și facem tot ce putem pentru a ușura lucrurile.

— Nu cred că e simplu, recunosc eu.

— Nu e, spune un alt bărbat, cu pielea deschisă la culoare și cu părul, de culoarea cuprului, tăiat aproape de scalp.

Mă uit înapoi, la prietenii mei, care arată cu toții așa cum mă simt eu. Zdruncinați, ca și cum lumea s-ar fi cutremurat sub picioarele lor. Și atât de plini de vinovăție, încât ne-am putea îneca în ea. Nu e vina noastră, îmi reamintesc, *e vina Kaiserului*. Dar ar fi trebuit ca eu să știu despre asta. Ar fi trebuit să fac ceva. Blaise îmi prinde privirea și dă din cap, o mie de cuvinte trecând între noi fără să spunem măcar unul cu voce tare.

Mă întorc spre Bătrâni.

— Ce putem face ca să vă ajutăm? întreb.

Este destul de clar de ce au nevoie. De hrană, în primul și-n primul rând, și prânzul nostru sărăcăcios e ca o picătură în ocean. Cei din Sta'Crivero aduc rații săptămânal, resturi din Capitală, dar de cele mai multe ori mâncarea e stricată până să ajungă. Putem reveni noi cu mai multă, să luăm ceva care e încă proaspăt din bucătăriile palatului, dar tot niște picături ar fi. Nici pe departe suficient ca să pună niște carne pe oase sau ca burta să nu le mai chiorăie întruna. Ar fi un început totuși, până ne-am putea gândi la o altă soluție.

Au nevoie de haine noi, de săpun și de apă curată – și pe acestea le putem aduce tot în cantități mici, deși există un lac în apropiere, iar Blaise, Heron și Søren fac vreo șase călătorii pe cai, înainte și înapoi, umplând toate containere improvizate pe care le pot găsi Bătrânii, astfel încât refugiații să aibă suficientă apă pentru cel puțin câteva zile.

În timp ce sunt plecați, Artemisia și cu mine acoperim cu paie unul dintre acoperișurile care stau că cadă – un proces străin pentru mine, dar cu care Art pare a fi oarecum familiarizată. Se urcă pe colțul unei case, agilă ca o pisică, și mă instruiește să-i aduc pumni cu paie de pe pământul de dedesubt. Nu-

și ascunde bucuria că îmi poate da directive, dar de acum nu o mai iau personal și nu durează mult până ne afundăm într-o discuție confortabilă care ademenește și vecinii, ascunși, de la sosirea noastră, prin diverse locuri.

Copiii sunt cei mai curajoși, cum se întâmplă adesea. Mici și fantomatici, au o cantitate surprinzătoare de foc în interiorul lor. Un mic grup îi tot ademenește pe ceilalți mai aproape, ca și când eu și cu Artemisia am fi periculoase. Cei mai mici nici măcar nu au nevoie de provocări; se împleticesc pe picioarele murdare și goale și se uită la Art și la mine cu ochii care le ocupă mare parte din față.

Artemisia este prea preocupată de punerea paielor pentru a-i observa la început, dar eu o fac.

— Bună, îi spun unui copil care nu poate avea mai mult de 4 ani, cu brațe și picioare osoase, dar cu burtă rotundă.

Pielea lui aurie și părul negru mă fac să mă gândesc la Erik și mă întreb dacă și el e din Goraki – sau dacă de acolo sunt părinții lui.

Nu răspunde, continuă doar să mă privească cu ochi solemni, cu mâinile strânse în pumn pe de lături. Pun deoparte mănunchiul de paie pe care-l am în mână și pipăi mantia lui Heron, sperând să găsesc ceva ascuns în buzunare – un pic de pesmet, o bomboană, o monedă –, dar nu găsesc nimic altceva decât un ghem de scame și bile de praf. Când îmi trag mâinile din buzunare, aud totuși un clinchet și îmi amintesc de rochia pe care o port pe dedesubt. Cea decorată cu bijuterii.

Ridic mantia și ajung la tivul brodat cu diamante. Fiecare piatră este de dimensiunea degetului meu mare. Trăgând puternic, rup un diamant și i-l întind.

Îl privește ca și cum ar fi o armă, lucru care îmi frânge inima. Pentru cineva atât de mic, a cunoscut prea multă cruzime. Dar după ce se uită la el timp de câteva secunde, pare să își dea seama că nu îl va răni. Îl ia, cu degetele murdare și aspre

frecându-se de ale mele. Lucește în lumina soarelui când îl ridică, făcând să danseze curcubeie pe pământul de lângă noi. Înainte să apuc să-l opresc, îl bagă în gură.

— Nu, îi spun.

Pare să-și dea seama că nu e de mâncare și îl scuipă înapoi în mână, ștergând saliva de tunica lui aspră. Se uită la mine și zâmbește larg, cu dinți galbeni și ciobiți, apoi fuge înapoi la o femeie care presupun că este mama lui. Îi zâmbesc și, după o clipă, ținându-și copilul în brațe, îmi zâmbește și ea timid, dând din cap o dată.

Din acel moment, celorlalți copii le dispare orice reținere. Toată ceata se împinge în jurul meu, cu chipuri dornice, cu mâini murdare și cuvinte pe care în mare parte nu le înțeleg.

— O, mai încet, spun eu, deși nu pot să nu râd.

Reușesc să fac un pic de spațiu între mine și ei, apoi smulg mai multe bijuterii de la tivul rochiei și îi dau câte una fiecărui copil.

— Va trebui să dai niște explicații când îți va găsi menajera rochia, spune Artemisia, privindu-mă de pe acoperiș cu o expresie amuzată, care nu-i e caracteristică. Privind la copii, totuși, amuzamentul îi dispare.

— Cei din Sta'Crivero cred că refugiații sunt blestemați, spune ea, pronunțând cu dezgust cuvintele. Ca și cum nenorocirea este contagioasă în vreun fel.

— Ăsta e cel mai idiot lucru pe care l-am auzit vreodată, spun eu.

— Așa e, mă aprobă ea. Dar oamenii vor crede orice dacă asta le dă impresia că au mai mult control decât dețin în realitate. Mai dă-mi câteva paie și am terminat, apoi te poți întoarce la legiunea ta de adepți.

Îi mai dau o mână plină cu paie, apoi revin la copii. Nu mai am nimic altceva să le dau, dar nu pare să le pese. Degetele lor trag de materialul mantiei lui Heron sau mă apucă de mâini,

fac tot ce pot pentru a-mi atrage atenția. Râd, întorcându-mă de la unul la altul și la altul și la altul. Nu înțeleg mare parte din ceea ce spun, dar nu contează. Vor doar să fie auziți și eu sunt bucuroasă să ascult.

— Păcat că sunt prea mici pentru a mânui arme, spune Artemisia înainte de a sări de pe acoperiș, aterizând ușor lângă mine. Încă vreo câțiva ani și ar fi începutul unei armate feroce și devotate.

Știu că e bine intenționată, dar cuvintele ei mă rănesc. Ideea că acești copii ar crește pentru a lupta în bătălii, pentru a simți sângele altora pe pielea lor, pentru a cunoaște mușcătura unei săbii – nu vreau asta pentru ei. Nici în serviciul meu, nici în al altora.

Marial

DRUMUL ÎNAPOI SPRE ORAȘ e parcurs în tăcere, dar nu e genul de liniște inconfortabilă. Cred că suntem cu toții prea obosiți și flămânzi ca să mai și vorbim, dar, pe lângă asta, știu că gândurile mele au rămas în tabăra de refugiați și sunt sigură că și ceilalți simt la fel. Chiar și fața lui Søren este trasă și palidă, deși o parte din mine vrea să-l plesnească. Nu poate fi îngrozit de modul în care cei din Sta'Crivero îi tratează pe acești oameni în condițiile în care e vina kalovaxianilor că au trebuit să se refugieze.

Nu este vina lui Søren, știu asta, dar este o distincție ușor de trecut cu vederea uneori.

Când ne întoarcem în oraș, înapoiem caii la grajduri și străbatem străzile aglomerate în cea mai mare liniște posibilă. Soarele începe să se retragă de pe cer de-acum – am stat mai mult decât intenționam – și mă rog tuturor zeilor care ne-ar fi putut urma peste Marea Caledoniană ca absența noastră să fi trecut neobservată.

Și dacă nu e așa?

Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-i spun regelui Etristo exact unde am fost și cât de ticălos cred eu că este pentru modul în care îi tratează pe refugiații care vin pe pământurile lui în căutarea siguranței. Vreau să-i spun că eu cred că este un monstru și că, dacă nu le trimite mâncare și apă potabilă imediat, voi pleca și la naiba cu căsătoria. Dar, chiar și

când o gândesc, știu că e ceva ce nu aș putea face. Oricâtă silă mi-ar provoca, am nevoie de ajutorul lui pentru a salva Astrea, pentru a le da acestor oameni un acasă la care să se întoarcă.

Dar în secunda în care ajung pe tronul din Astrea, mă voi asigura că știe exact ce cred despre el.

Până nu ajungem în elevator, în drum spre etajul nostru, Heron nu rupe tăcerea.

— Pot fura mâncare în următoarele câteva zile dacă îmi folosesc darul, șoptește el, aruncând o privire preocupată asupra operatorului elevatorului, care nu pare să ne asculte. Adun mai multă puțin câte puțin decât aș putea dintr-odată. Atunci ne vom întoarce. Sau o voi face eu. Nu trebuie...

— Vin și eu, spun. Dacă cineva vrea să rămână în urmă, poate să o facă, dar după ce am văzut astăzi nu-mi pot imagina că va fi cazul.

Ceilalți nu spun nimic și iau asta drept aprobare.

Când mă strecor înapoi în camera mea, timp de o secundă binecuvântată mă gândesc că absența mea a trecut neobservată. Toate arată exact așa cum le-am lăsat – patul șifonat, cămașa mea de noapte aruncată pe podea, ușa dulapului deschisă. Dar Marial este atât de nemișcată pe scaunul de lângă șemineu, încât nu o observ până nu se ridică în picioare.

— Fată proastă, spune ea, cu vocea joasă și expresia furioasă.

Fac un pas înapoi spre ușă, dar nu am unde să merg. Nu e ceva de care să pot fugi.

— M-am simțit mai bine, îi spun în schimb. M-am gândit că o plimbare mi-ar face bine.

Îmi aruncă o privire neîncrezătoare, cu o sprânceană ridicată într-un arc perfect.

— Plimbare? spune sec. Presupun că de asta miroși ca un canal și ești acoperită din cap până în picioare de murdărie?

Pentru asta nu mă pot gândi destul de repede la un răspuns.

— După cât de bine te-am tratat, după toate finețurile pe care ți le-am oferit, ne răsplătești mințind și acționând pe la spatele regelui? mă întreabă încet și amenințător.

Ceva se rupe în mine și, înainte să apuc să le opresc, cuvintele mi se revarsă de pe buze.

— Nu-mi pasă de finețurile voastre. Sunt recunoscătoare pentru bunătatea pe care mi-a arătat-o regele când mi-a permis să rămân, dar eu sunt aici pentru oamenii mei – cei care sunt în lanțuri în Astrea și cei înfometați și încuiați în ceea ce aveți tupeul să numiți tabără de refugiați. Refugiu înseamnă siguranță, iar ce am văzut eu azi nu poate fi numit astfel.

Abia când văd cât e de oripilată Marial, îmi dau seama că am spus prea multe.

— Ai fost în tabără? întreabă încet, cu vocea tremurând.

Deși mereu mi s-a părut că e neînfricată, acum, pentru prima dată, pare că îi e teamă.

Vreau să neg, dar nu mai am cum să o fac. Nu pot să cred că am lăsat să-mi scape asta.

— L-am rugat pe rege să mă ducă acolo, îi spun, decizând că, dacă nu-mi pot lua înapoi cuvintele, măcar le pot întări. A refuzat. A spus că nu e un loc potrivit pentru o fată ca mine și avea dreptate. Nu e un loc potrivit pentru nimeni.

Marial scutură din cap.

— Sunt blestemați, spune. Destul ne-a fost milă de ei, dar nu ne vom mai expune riscului pentru niște străini. Acum aduci cu tine mizeria și ghinionul lor.

Spune asta ca pe o replică pe care a auzit-o rostită de atâtea ori, încât a memorat-o.

— Dacă crezi asta, ești o proastă, îi spun. Dacă vrei, poți să-i spui regelui, dar îmi imaginez că asta ți-ar cauza mai multe probleme decât mie. La urma urmei, am plecat de sub ochii tăi. Și sunt sigură că găsește o altă menajeră mai ușor decât ar găsi

o nouă regină pe care să o mărite în propriul avantaj.

Cuvintele nu par ale mele, dar când Marial face un pas înapoi, arătând de parcă aș fi lovit-o fizic, sunt cuprinsă de vinovăție. Îmi amintesc ce a spus despre refugiați și că va găsi o cale să mă împiedice să mă întorc în tabără, dar acest fir logic nu mă face să mă simt mai bine. Din nou, nu mă pot abține să-l aud pe Kaiser în mintea mea, ghidându-mi acțiunile. Vreau să-mi cer scuze, dar nu mă pot convinge să rostesc cuvintele.

În schimb, ne uităm una la cealaltă o clipă îndelungată. Expresia lui Marial este de nepătruns. Chiar când liniștea începe să devină de nesuportat, vorbește, în sfârșit.

— Ai nevoie de o baie, spune. Nu are rost să te vadă fetele așa. Tot eu va trebui să suport urmările.

Farmec

SUNT ÎN ELEVATOR CU DRAGONSBANE, în drum spre cina cu câțiva dintre pețitori și fac greșeala să casc. Nu mă pot abține: după seara trecută și orele petrecute lucrând în soarele din tabără, sunt surprinsă că mai pot sta în picioare. Dragonsbane, totuși, nu știe nimic din toate astea și, când mă vede căscând, își mijește ochii.

— Seara asta e importantă.

Spune rar fiecare cuvânt, de parcă ar vorbi cu un copil. E îmbrăcată într-o altă rochie neagră, de această dată fixă ca o teacă și brodată cu perle negre.

Este un contrast perfect cu rochia mea de șifon alb cu volane. În Astrea, albul este culoarea doliului, dar Marial mi-a spus destul de clar că în Sta'Crivero simbolizează virginitatea. Lucru care nu este deloc subtil, dar nimic la cei din Sta'Crivero nu pare să fie subtil.

— Știu că este important, spun eu. Dar să mă scuzi dacă am ritmul meu. Vor exista mult mai multe astfel de întâlniri în zilele viitoare, dacă vreau să îi cunosc pe toți pețitorii.

— Aceștia trei, primii, vor fi cele mai bune opțiuni ale noastre, spune ea.

Mă încrunt.

— Ce vrei să spui?

Dragonsbane ridică din umeri.

— Fiecare țară din lume a fost invitată să îți ceară mâna, cu excepția Elcourt, care e prea apropiată de Kalovaxia. Etristo

strânge o anumită sumă de la fiecare petitor, așa că nu a fost în mod special motivat să-i păstreze pe listă doar pe cei care chiar au forța necesară de a-i ataca pe kalovaxiani. Multe dintre țări sunt prea slabe ca să fie de real ajutor, deși presupun că prezența lor te face să arăți și mai dezirabilă.

Face o pauză, lăsând informația să se sedimenteze, deși nu mă surprinde neapărat.

— Haptania, Oriana și Etralia sunt, de departe, cele mai puternice țări din lume după Sta'Crivero, continuă ea. Oricare dintre cele trei are puterea de a prelua Astrea. Ceilalți *e posibil* să aibă această putere, dar cel mai probabil doar ar prelungi momentul până la inevitabila noastră înfrângere.

— Dacă Sta'Crivero e cea mai puternică țară din lume, de ce nu ne ajută direct ei?

Dragonsbane îmi zâmbește ca unui animăluț de companie care tocmai a făcut un truc drăguț.

— Pentru că, dacă te ajută direct, nu primesc nimic. Nu vor magia din Astrea – ai văzut cum trăiesc, la ce le-ar folosi? Vor bani, iar aceștia sunt mai ușor de obținut din alte părți, cu mult mai puțină vărsare de sânge.

Îmi înghit frustrarea. Nimeni nu pare să înțeleagă că în mină mor astreani. Cu toții sunt preocupați doar de bani, de pietre și de propria siguranță. Dacă toată lumea și-ar lăsa deoparte egoismul, kalovaxianii ar putea fi zdrobiți la fel de ușor ca o furnică sub talpa unei cizme, cu efort și risc minime. Dar din asta nu se câștigă bani, deci nu se deranjează nimeni.

* * *

Mă aștept să luăm cina în aceeași încăpere ca seara trecută, dar în schimb suntem duse într-un pavilion mare, în aer liber, fără mese – doar canapele de pluș, scaune și mese mici pe care sunt întinse platouri aurii cu gustări și pahare cu vin roșu.

Suntem ultimele care sosesc. Regele Etristo e deja așezat într-un scaun cu spătar înalt, cu umerii fragili aplecați în ceea ce pare postura lui obișnuită, un servitor ținându-i un pahar cu vin alături. Cei trei petitori sunt înșirați prin pavilion, fiecare vorbind cu cei din jurul său. O recunosc pe sora cancelarului Marzen – *Salla* Coltania, cum i-a spus Søren – și pe tatăl prințului Talin, țarul Reymer.

Când mă observă, se ridică cu toții – cu excepția regelui Etristo, care rămâne așezat, deși nu iau asta drept lipsă de respect. Nu cred că ar putea să se ridice fără ajutor nici dacă ar vrea.

— V-am spus eu că va merita așteptarea, nu-i așa? strigă râzând regele Etristo către petitori, apoi apucă paharul cu vin, ia o înghițitură și îl împinge iar spre servitor, fără să-i arunce nici măcar o privire.

— Sper că nu v-am făcut să așteptați prea mult, spun, observând că Søren lipsește.

Prezența i-a fost solicitată la toate celelalte evenimente oficiale, dar înțeleg de ce este lăsat pe dinafară la acesta. Regele Etristo a menționat zvonurile despre mine și Søren; ultimul lucru pe care și-l dorește este ca această seară să fie umbrită de acest zvon, mai ales că am refuzat examinarea purității. Brusc, rochia albă pare și mai bătătoare la ochi.

— Deloc, deloc. M-am gândit că ar fi mai bine pentru toți să ajungeți să vă cunoașteți într-o atmosferă mai confortabilă. Fără formalități, doar o seară ușoară, conversație. Cum vi se pare?

Mi se pare că totul poate fi oricum, numai confortabil nu.

— Sună grozav, Înălțimea Ta, spun cu ceea ce sper că este un zâmbet grațios. Mulțumesc.

Își înclină capul, apoi se întinde iar după paharul de vin.

Mă uit prin pavilion, simțind cum mă apasă pe umeri privirile petitorilor și ale oaspeților. Cancelarul Marzen și sora lui

se află cel mai aproape de mine, așa că mă îndrept spre ei mai întâi, cu Dragonsbane în urma mea ca o umbră.

— Bună, domnule cancelar, spun eu, întinzându-i o mână.

Stă în picioare și se apleacă să o sărute cu o înfloritură grațioasă, apoi îi dă drumul și arată spre sora lui. În seara asta, părul ei negru lucios este strâns într-un ciorchine împletit pe cap. Gura îi este vopsită cu roșu-aprins, iar ochii sunt conturați cu kohl. Arată ca genul de femeie care te-ar mușca la fel de ușor cum ți-ar zâmbi.

— Regină Theodosia, ți-o prezint sora mea, Coltania, spune el într-o astreană care este bună, dar rigidă.

Gura ei roșie se arcuiește într-o aproximare rece a unui zâmbet.

— Ce plăcere, spune ea. Am auzit atâtea.

Astreana ei este puțin mai ciudată decât a fratelui ei, dar nu am probleme să o înțeleg.

— Atunci mă aflu în dezavantaj, spun ușor. Dar e minunat să te cunosc. Aceasta este mătușa mea, prințesa Kallistrade, adaug eu, făcând semn spre Dragonsbane.

Oricât de meschin ar fi, îmi dă o anumită satisfacție să văd cum tresare când își aude titlul oficial.

Eu și Dragonsbane ne așezăm în vreme ce cancelarul ne toarnă fiecăreia câte un pahar de vin.

— Cum ți se pare Sta'Crivero? întreabă când îmi oferă paharul.

Gândul de a bea după noaptea trecută îmi provoacă greață, dar mă forțez să iau o mică înghițitură.

— E frumos, spun fără să mă străduiesc prea mult.

Nu prea contează totuși – un răspuns superficial la o întrebare superficială este tot ce se așteaptă de la mine.

— Este foarte strălucitor, spune Coltania, deși din gura ei nu sună deloc a compliment.

Cancelarul Marzen pufnește batjocoritor.

— Cei din Sta'Crivero sunt exagerați și....

Se oprește, spunându-i surorii lui ceva în ceea ce-mi imaginez că este limba orianică.

— De prost gust, termină ea, afișând un zâmbet larg.

— De prost gust, răspunde chicotind cancelarul Marzen. Asta voiam să spun.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, spune o voce groasă și, când mă uit în sus, îl văd pe țarul Reymer, cu prințul Talin ghemuit alături de parcă ar încerca să se facă nevăzut. Maiestate, ți-am putea fura atenția pentru un moment?

Mă uit la cancelar și la sora lui, dar chiar dacă vor să se împotrivească, dau amândoi din cap.

— Vom vorbi iar curând, Maiestate, spune cancelarul cu un zâmbet care nu poate fi descris altfel decât uleios.

— Abia aștept, îi spun înainte să accept mâna oferită de țarul Reymer, care mă ajută să mă ridic în picioare și ne conduce – pe mine și pe Dragonsbane – spre alt colț al camerei.

* * *

Restul nopții se scurge încet, în timp ce sunt pasată între cei trei pețitori, cu care mă străduiesc să fac o conversație plăcută, astfel încât să mă găsească fermecătoare, ceea ce pare a fi mai ușor decât am crezut.

Devine repede clar că Marzen vede drept inevitabilă o uniune între țările noastre – pe măsură ce vorbesc cu el și cu sora lui, se poartă de parcă propunerea ar fi fost deja făcută și acceptată, lucru de care descopăr că nu-mi pasă. Atât de multe s-au întâmplat în viața mea fără să-mi dau consimțământul. Senzația că nu am control nici chiar acum mă face să mă sufoc. Presupun că își închipuie că aroganța lui este fermecătoare, mai ales când e asociată cu charisma și cu zâmbetul lui uleios, dar îmi dau seama că simt o aversiune atât de puternică față de el încât Dragonsbane mă ciupește de mână.

— Zâmbește, șoptește ea, aplecându-se spre mine ca și cum mi-ar așeza părul. Arăți de parcă ai fi înghițit o broască.

Oricât de multă repulsie mi-ar provoca Marzen, prefer compania lui și a surorii sale în locul celei a țarului Reymer și a prințului Talin. Am senzația că prințul și cu mine ne-am putea descurca decent fără ca tatăl său să fie prezent, dar nu prea există șanse să se întâmple asta. Țarul atârnă peste fiecare conversație ca soarele, orbindu-ne și dezorientându-ne pe amândoi cu zâmbetele lui frumoase și cu aerul prea încrezător. Începe să-mi fie milă de prințul Talin – deși trebuie să fie obișnuit cu prezența tatălui său, încă se veștejește sub el, un copac condamnat să crească slab în umbra unui stejar mare.

Și dacă de tatăl lui e intimidat, de mine e absolut îngrozit. De-a lungul conversației noastre, ochii îi rătăcesc prin încăpere de parcă ar căuta vreun fel de scăpare și ar face orice numai să nu fie nevoit să mă privească.

Dacă am fi singuri, l-aș liniști și i-aș spune că nici eu nu am vreo dorință să mă căsătoresc, dar dacă regele Etristo ar afla așa ceva, mă tem că răbdarea lui cu mine ar ajunge la final.

Presupun că arhiducele Etmond este cel mai plăcut dintre toți, deși acest titlu cu greu îi revine în mod implicit. Cea mai mare parte a timpului o petrecem într-o tăcere incomodă pentru care sunt, de fapt, recunoscătoare – îmi oferă o clipă de liniște în ceea ce a fost o zi foarte haotică –, dar sunt câteva momente când mă surprinde, ca atunci când întreabă foarte timid cum am evadat din palatul din Astrea și pare chiar să-i pese de răspuns.

Îi spun povestea, surprinsă când îmi dau seama că a avut loc acum nu mai mult de două săptămâni, deși pare că s-a petrecut într-o altă viață. Las deoparte părțile despre Søren, prea conștientă de ceea ce alții ar putea gândi despre relația noastră, dar îi spun restul.

Ochii lui sunt larg deschiși și uimiți, așa că am ocazia să-mi îndepărtez mănușile de satin alb, pe care m-a pus Marial să le

port, și să-i arăt cicatricile subțiri de pe palme, cele care mi-au rămas după ce m-am cățărat pe stânci. Heron a încercat, dar nu a reușit să mă vindece complet. Le credeam urâte, dar modul în care le privește arhiducele Etmond mă face să cred că e ceva minunat la ele. Cu siguranță, le prefer cicatricilor de pe spate, deși presupun că au aceeași însemnătate acum – am trecut prin iad și am supraviețuit ca să spun povestea.

Din păcate, timpul meu cu arhiducele este prea scurt. Țarul și cancelarul par să-și dea seama că este ușor să profite de el – dacă nu pe câmpul de luptă, atunci în situații sociale – și, de fiecare dată când îmi fac drum ca să vorbesc cu el, trec doar câteva minute până când unul dintre ei apare și-mi cere să vorbească în privat cu mine. Când se întâmplă asta a treia oară, aproape că refuz, dar prezența lui Dragonsbane alături de mine este o continuă reamintire a faptului că, dacă aș face asta, aș deranja.

Fă-i să te placă, mi-a spus ea în elevator, dar în privința aceasta nu par să existe probleme. Mă plac destul cu un efort minim din partea mea. Mă plac pentru că, atunci când se uită la mine, văd magie și bani și asta e destul ca să îi farmece. Arhiducele e singurul care mă privește de parcă chiar mă vede, deși nu e nimic romantic în privirea lui. Presupun că e similar felului în care se uită la soldații pe care îi conduce – cu respect.

Conștientizarea acestui lucru mă plesnește ca o palmă – e singura persoană pe care am întâlnit-o în Sta'Crivero care mă privește astfel. Toți ceilalți mă tratează ca pe o păpușă fragilă de păstrat sus, pe un raft, cu care să te joci la anumite ocazii, protejată cu orice mijloace, dar niciodată respectată ca un egal.

Goraki

PE MĂSURĂ CE SE SCURGE NOAPTEA , membrele îmi sunt tot mai grele și devine o luptă să-mi țin ochii deschiși, deși am avut grijă să iau doar guri mici de vin. Mă simt ca un ghem de lână cu care se joacă un grup de pisici, deșirându-mă tot mai mult și mai mult cu fiecare clipă care trece. Orice farmec aș fi putut manifesta mai devreme în seara asta se subțiază acum și nu sunt singura care observă.

— Adună-te, șuieră Dragonsbane la mine când mă conduce înapoi la țarul Reymer și la prințul Talin.

— Dacă țarul îmi povestește din nou despre caii lui de rasă premiată, voi adormi cu totul, avertizez eu.

— Nu o vei face, se răstește ea. Vei zâmbi și vei aproba din cap și îi vei spune cât de fascinant este, apoi vei face pe dracu-n patru pentru a scoate de la pe fiul lui mai mult de două cuvinte. Trebuie să îți reamintesc că este în joc Astrea?

Cuvintele ei mă umplu de rușine. Deși nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să-mi scot brațul de după al ei și să fug din pavilion cât de repede mă pot purta picioarele obosite, știu că are dreptate. Nu știu dacă pot spune despre Dragonsbane că-mi este cu adevărat aliată, dar cu siguranță nu-mi este nici dușman. Suntem de aceeași parte – de partea Astreei.

— Bine, îi spun, reafișând un zâmbet cât mai larg și cu cât mai mulți dinți expuși, deși asta înseamnă că încep să mă doară obrajii.

Totuși, înainte să ajung la țar și la prinț, ușile din alamă se deschid cu un sunet care face pe toată lumea să sară surprinsă. Intrarea e de cealaltă parte a pavilionului, cu o duzină de plante în ghiveci între, deci nu pot vedea cine a sosit. Un alt petitor, cel mai probabil, deși ideea că încă cineva trebuie fermecat și impresionat îmi stoarce un geamăt silențios. Din fericire, Dragonsbane e singura care observă și mă pune la locul meu cu o privire aspră.

Regele Etristo, care a ațipit în scaun, se trezește, uitându-se spre intrare cu ochi obosiți, dar atenți.

— Cine-i acolo? întreabă înălțându-și gâtul ca să vadă de unde vine întreruperea. Asta e o cină privată. Cine ești?

— Scuzele mele, spune un glas.

Ceva din vocea asta îmi stimulează memoria, dar nu-mi dau seama ce anume. Mă încrunt, făcând un pas mai aproape și trăgând-o pe Dragonsbane după mine, deși încă nu pot vedea cine este. O bucată de brocart violet și auriu, un petic de păr negru, dar tot nu-i pot vedea bine fața.

— Știu că am întârziat, dar mi s-a spus că primiți aici niște petitori.

La urma urmei, se pare că e doar un alt petitor, dar sunt sigură că știu acea voce. Acea bravadă atât de zgomotoasă încât distrage atenția de la nesiguranță, farmecul pictat atât de grosier încât nu observi îndoiala care se întinde pe dedesubt. Cunosc acea voce.

Dau drumul brațului lui Dragonsbane și mă îndrept spre intrare, ocolind plantele în ghiveci până când pot să mă uit cum trebuie la intrus.

— Erik, spun, doar puțin mai tare decât o expirație.

O clipă, tot ce pot face este să mă uit la el și să clipesc, așteptând să-mi dispară din fața ochilor. Trebuie să fie doar o iluzie, mintea mea epuizată, plictisită, pentru că Erik nu poate să fie aici, dându-se drept unul dintre petitorii mei. Dar nu dispare.

În schimb, stă drept lângă intrare, îmbrăcat în haine atât de ciudate că aproape îl fac de nerecunoscut. L-am văzut doar în haine kalovaxiane – pantaloni și jachete strâmte de catifea –, dar acum poartă o tunică de brocart lungă până la gleznă, cu mâneci ample, largi. E imprimată cu un model complicat cu animale și copaci care arată ca și cum ar fi fost pictate manual. O eșarfă groasă îi este legată în jurul taliei. Părul lui – mereu lung și obraznic – a fost întins spre spate, fixat într-un coc la baza gâtului.

Dar când ochii i se îndreaptă spre mine, zâmbește și deodată arată exact ca Erik pe care mi-l amintesc.

Face o lungă plecăciune.

— Regină Theodosia.

Nu este prima dată când îmi spune pe numele adevărat. Mi-a spus-o și în grădină, după ce i-am cerut să-și ia mama – pe Hoa – și să plece din Capitală. În mod clar, m-a ascultat.

— Ce cauți aici? întreb eu, mergând spre el.

Vreau să-l îmbrățișez, dar știu că nu se cuvine, având în vedere compania noastră actuală.

— Am crezut că este evident, spune el. Sunt aici să concurez pentru mâna ta.

Deși o spune cu ușurință, îi pot vedea îndoiala din privire, disconfortul care se ghicește sub această suprafață lustruită și încrezătoare. Privit din unghiul corect, iluziile pe care le proiectează pălesc, lăsând doar un băiat care se joacă de-a moda și recită replici scrise de alții.

— Domnule, bodogănește regele Etristo din scaunul lui, cine ești dumneata *exact*?

— Oh, unde-mi sunt manierele? spune Erik întorcându-se spre rege în timp ce scoate un plic din buzunarul tunicii. Tocmai am sosit din Goraki.

Regele Etristo pufnește, dar ia plicul.

— Goraki e o ruină, spune rupând plicul ca să-l deschidă,

scanând cu privirea bucata de pergament. Am trimis o invitație și acolo ca o formalitate, dar toată lumea știe că nu a mai existat familie conducătoare de când kalovaxianii i-au măcelărit pe ultimul împărat și pe copiii lui.

— Asta a crezut *toată lumea*, spune Erik, luând absent un pahar de vin roșu de pe unul dintre suporturi.

Mă întreb dacă altcineva se uită destul de atent pentru a vedea cum i se mișcă paharul în mână, lichidul întunecat tremurând ca suprafața unui iaz sub care înoată un banc de pești.

— Imaginați-vă surpriza lor când cea mai tânără fiică a ultimului împărat s-a întors la ei după ce a fost ținută prizonieră de kalovaxiani timp de două decenii. Și imaginați-vă surprinderea fiului ei, când aceasta a trecut asupra lui dreptul la tron.

Face o pauză, dar nimeni nu vorbește.

— Fiul sunt eu, adaugă el. În cazul în care nu a fost clar.

— Felicitările mele, spune regele Etristo sec. Dar rămâne valabil faptul că Goraki este un tărâm al nimănui, fără bani și fără trupe. Vă bateți joc de timpul nostru.

Erik ridică din umeri, deși ochii lui dansează prin cameră.

— Suma cerută a fost adusă, Înălțimea Ta, spune el, privind la rândul lui la regele Etristo. Am lăsat-o fiului tău când m-a întâmpinat cu aceleași întrebări care mi se pun acum. I-a numărat el însuși înainte să mă lase să intru în palat. Am același drept să fiu aici ca oricare alt pretendent.

Regele Etristo ridică o sprânceană grizonantă.

— Și cât v-a mai rămas în vistierie după cheltuiala asta, împărate?

Buzele lui Erik zvâcnesc.

— Destul, spune fără să dezvolte.

În schimb, se întoarce spre mine și îmi oferă brațul lui liber.

— Aș putea să vă răpesc un moment, Regină Theodosia?

Am nevoie de tot efortul de care sunt capabilă să nu par nerăbdătoare când accept, deși entuziasmul meu se înmoaie rapid

când Dragonsbane ne urmează într-un colț retras al pavilionului. Ochii celorlalți pretendenți ne urmăresc, dar niciuna dintre privirile lor nu este mai întunecată decât cea a regelui Etristo.

— Îmi pare bine să te revăd, Erik, îi spun, uitându-mă la Dragonsbane, care este cu un pas în spatele nostru.

Nu face niciun efort să-și ascundă dezaprobarea. Mă întorc la Erik.

— Sau ar trebui să îți spun *împărate* de-acum?

— Poți să-mi spui Erik, dacă eu te pot numi Theodosia, spune el cu un surâs sumbru. Toată această chestiune cu titlurile este obositoare, nu-i așa?

— Numai când este vorba despre prieteni, spun eu. Poți să-mi spui Theo.

— Din păcate, eu nu mai pot prescurta din *Erik* fără să ajungă să sune ridicol, spune cu un oftat dramatic.

Când ajungem la canapelele din colț, las brațul lui Erik pentru a mă cufunda într-una dintre ele.

— Dacă am terminat de făcut pe deșteptii, spun eu, vrei să-mi spui ce faci cu adevărat aici?

Bravada lui Erik pălește când se așază vizavi de mine, aplecându-se în față, cu coatele pe genunchi. Privește cu precauție la Dragonsbane când aceasta se așază alături de mine.

— Putem avea încredere în ea? întreabă el.

E o întrebare-capcană, dar nu-mi pot imagina că Erik ar avea să-mi spună ceva ce n-ar trebui să audă Dragonsbane. În plus, dacă ea crede că am încredere în ea, va fi mai ușor să păstrez secrete alte lucruri.

Aprob din cap.

— Cum o scoate la capăt Søren? întreabă el, coborând vocea. Îmi imaginez că nu este obișnuit să fie prizonier.

Chiar dacă încearcă să vorbească cu indiferență, în spatele cuvintelor lui există o urmă de îngrijorare reală. Sunt frați, la urma urmei, și prieteni.

— De fapt, a fost un deținut excepțional, îi spun, lăsându-mă pe spate, pe pernele de pluș.

— A fost? întreabă Erik, cu ochii măriți.

Masca lui nepăsătoare mai alunecă un centimetru.

— Nu este...

— Nu mai este prizonier, clarific.

I se citește ușurarea pe față.

— Are camera lui aici, fără lanțuri. Nu i-aș recomanda să încerce să plece, dar nu cred că vrea.

Dacă știrea despre schimbarea situației lui Søren îl surprinde, nu o arată.

— Vecturia l-a schimbat, spune el. I-a schimbat pe mulți dintre noi, dar cred că mai mult pe Søren. Majoritatea kalovaxianilor nu i-au văzut pe astreani ca pe niște oameni – au văzut arme. Când Søren a dat ordinul...

Se oprește când vede că tresar. Nu mă pot abține. Nu vreau să știu ce s-a întâmplat în continuare. Nu vreau să aud detalii despre cât de teribil au fost uciși oamenii mei. Nu vreau să aflu cât de rău s-a simțit Søren când a dat ordin să ucidă sute de oameni și mii de vecturieni nevinovați, care doar își protejau casa.

— Dar tu cum te-ai simțit, Erik, când ai văzut bărbații și femeile din Astrea obligați să se autodistrugă pentru a vă proteja pe voi? întreb în schimb, cu vocea sunând ca iasca în așteptarea unei scântei.

Nu răspunde imediat.

— Mă bucur că în sfârșit putem vorbi sincer, Theo, spune în cele din urmă foarte încet. Sinceritatea nu-mi vine natural după atâția ani cu kalovaxianii, dar voi încerca.

Inspiră.

— Până când s-a întâmplat Vecturia, cred că eram deja amorțit la suferința celorlalți. Aveam 9 ani când am părăsit Goraki, când am văzut cum casa mea ardea din temelii. Chiar

și înainte de asta, am văzut cum kalovaxianii îi tratau pe oamenii mei în același fel în care îi tratează acum pe sclavii lor astreani. Kaiserul a bătut-o pe mama în fața mea și, când a încercat să se revolte împotriva lui, m-a pus să mă uit în timp ce un bărbat i-a cusut gura. Nu este un răspuns bun acesta, că eram prea amorțit, dar este adevărul. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, cu adevărat îmi pare, și voi face tot ce-mi stă în putință pentru a nu se mai întâmpla din nou.

Sunt uluită și tac, dar Dragonsbane nu este.

— Și ce putere este asta? îl întreabă ea. Regele Etristo are dreptate – Goraki nu mai are nimic. Nu mai sunt mătăsuri scumpe de vândut, nu mai sunt deloc produse, din ce am auzit. Nici nu puteți avea o armată. Se estimează că mai puțin de două mii de gorakieni au supraviețuit invaziei kalovaxiane. Este fals numărul acesta?

Erik, spre lauda sa, nu se clatină sub privirea lui Dragonsbane.

— Nu i-am numărat eu însumi, spune el. Dar această estimare pare a fi exactă.

— Și atunci? insistă ea.

Dar Erik nu are un răspuns.

— Suntem mai puternici împreună, spune adresându-mi-se mie în schimb. Țările noastre unite împotriva kalovaxianilor sunt mai puternice decât am fi de unii singuri.

— Da, spun cu un zâmbet trist. Dar tot nu suficient de puternice.

Phiren

ÎNAPOI, LA MINE ÎN CAMERĂ, sun din clopoțelul care o cheamă pe Marial și ea sosește câteva clipe mai târziu. Când mă schimbă în cămașa de noapte, îmi aruncă o privire amenințătoare, de parcă ar avea suspiciunea că aș încălca regulile încă o dată. Zâmbesc inocent, dar nu cred că asta o păcălește. După ceea ce pare o eternitate, în sfârșit pleacă după ce face o reverență țeapănă. Aștept câteva minute până să ies iar pe hol, unde îl găsesc pe Erik, care mă așteaptă. Se sprijină de peretele opus ușii mele, cu brațele încrucișate la piept, încă îmbrăcat în tunica lui de brocart de la cină, deși acum pare a fi mai dezordonat. Părul îi atârnă din coc și se întinde pe umeri.

— Îngrozitor de emancipată, Theo, spune el cu un surâs. Îi ceri petitorului să vă întâlniți la tine în dormitor.

— *Lângă* dormitorul meu, îl corectez. Credeam că vrei să-l vezi pe Søren.

Zâmbetul infatuat îi alunecă de pe față.

— Mulțumesc, spune el, dar există o notă de frică în vocea lui.

— Ce este? îl întreb, conducându-l pe hol spre camera lui Søren.

— Parcă ar fi trecut o viață de când l-am văzut ultima oară, chiar dacă au trecut doar vreo două săptămâni. Aș putea, la fel de bine, să fiu un om cu totul diferit, recunoaște el.

— Mie îmi pari tot tu însuți, spun. În plus, Søren a trecut și el prin niște schimbări.

— Asta mă îngrijorează și mai mult, recunoaște Erik. Îl știu pe Søren din ziua în care s-a născut. Nu-mi place ideea ca noi să ne fi înstrăinat.

Îmi amintesc cum a apărut Blaise de nicăieri la banchetul de acum câteva luni, prima dată când l-am văzut într-un deceniu. Îmi era străin, chiar dacă odată am fost apropiați.

— E ușor să scapi de înstrăinare, spun eu, strângându-l de braț. Dar trebuie să începi de undeva.

În fața ușii lui Søren este un paznic care nici măcar nu încearcă să-și ascundă dezaprobarea față de vizita mea târzie.

— Împăratul este aici pentru a-l vedea pe prințul Søren, îi spun cu un zâmbet dulce paznicului. Au fost crescuți împreună, înțelegi?

Paznicul scoate un plescăit sceptic, dar se dă deoparte pentru a ne lăsa să trecem. Îmi ridic mâna și bat.

— Intră, spune Søren de după ușă.

Împing ușa și intru mai întâi eu. Søren stă culcat în vârful patului cu o carte legată în piele în mâini. Când mă vede, o lasă deoparte și se așază, încruntându-se confuz.

— Theo? Ce faci...

Se oprește când Erik apare în spatele meu, trecând de la confuzie la uimire. Se ridică precipitat.

— Erik?

Are o voce e ezitantă, de parcă ar putea fi doar imaginația lui.

Erik zâmbește timid, frecându-și ceafa cu mâna.

— Bună, Søren.

— Ce faci aici? întreabă Søren, pășind spre el.

Nu așteaptă un răspuns. În schimb, îl îmbrățișează pe Erik atât de strâns că i-ar putea rupe oasele. După un moment, Søren se retrage, ținând-l pe Erik la un braț distanță.

— Și cu ce ești îmbrăcat?

Erik râde.

— E o poveste lungă, spune, dar se apucă să i-o spună oricum.

Când încerc să o iau din loc ca să-i las să vorbească, Erik mă urmează până la ușă.

— Mama vrea să îți vorbească, îmi spune.

— Hoa e aici? întreb uimită. De ce n-ai spus așa de la început?

Ridică din umeri, deși pare că nu se simte confortabil.

— M-am gândit că regele Etristo ar putea să vrea să o vadă, concubina evadată a Kaiserului. Nu am vrut să o expun acelui tip de atenție mai devreme decât era necesar.

Mă gândesc la modul în care regele Etristo și familia lui m-au tratat la cină, prima dată când am ajuns aici.

— Sunt oameni cărora le place să se bălăcească în dramele altora, recunosc eu.

— Majoritatea sunt așa, am descoperit. Pare o caracteristică a oamenilor.

Ezită un moment.

— Am desfăcut cusăturile, așa că poate vorbi din nou. Dar a trecut atât de mult de când a vorbit ultima oară încât e greu să o înțelegi uneori. Și încă e puțin...

Se oprește și scutură din cap.

— Zece ani sub mâna Kaiserului au fost un coșmar de nedescris, spun. Nici nu-mi pot imagina cum a reușit ea să reziste douăzeci.

* * *

Când deschid ușa, Hoa mă așteaptă în cameră. Stă așezată delicat pe marginea unui scaun lângă șemineul gol de mozaic care presupun că e doar ornamental, cu spatele perfect drept și cu mâinile împreunate în poală. La fel ca Erik este îmbrăcată într-o haină de brocart lungă, dar a ei este de culoarea piersicii

palide, legată în jurul taliei cu o bucată de mătase roșie. Mânecile largi îi înghit brațele subțiri, astfel încât numai mâinile osoase și palide sunt vizibile. Părul negru îi este străbătut de argintiu, deși acum îl poartă lăsat pe umeri în loc de cocul strâns cu care am văzut-o întotdeauna. Cusăturile de pe gură au dispărut, dar găurile rămân, trei în partea de sus și trei în partea de jos. Mă îndoiesc că se vor închide complet vreodată.

Probabil că mă aude când intru, dar nu ridică privirea, rămâne cu ochii fixați pe șemineul gol, ca și când s-ar aștepta ca un foc să se aprindă acolo în orice moment.

— Hoa, spun cu grijă.

Deși știu că e aici, în fața mea, îmi pare efemeră și aproape că mă aștept să dispară dacă o sperii.

Nu o face. În schimb, se întoarce ca să se uite la mine. Deși nu are încă 40 de ani, pare mult mai în vârstă, de parcă zeci de vieți ar fi fost stoarse din ea. Și Împărăteasa arăta la fel înainte să moară. Presupun că Kaiserul are un mod de a face asta femeilor, le stoarce de tot ce e viu.

Zâmbetul lui Hoa mă dărâmă, pentru că nu l-am văzut niciodată. Nu cred că putea să o facă atunci când avea gura cusută și, chiar dacă ar fi făcut-o, nu prea avea multe motive să zâmbească. E păcat, pentru că zâmbetul ei e destul de luminos pentru a înseninа cerul pe timp de furtună.

— *Phiren* a mea, șoptește ridicându-se.

Cuvântul e ciudat, dar abia îl aud. Am trupul împietrit, chiar și atunci când vine spre mine și își pune mâinile pe fiecare parte a feței mele. Îmi sărută unul dintre obraji, apoi pe celălalt.

Îmi dau seama că nu m-am așteptat să o văd din nou. În mintea mea, ea e o fantomă, deja moartă și îngropată. Doar că nu este așa... este aici, în carne și oase, și nu știu ce să-i spun.

— Urăsc această limbă, spune ea în kalovaxiană. Are gust de înmormântare, dar este singura pe care o știm amândouă, nu-i așa?

— Nu ar fi trebuit să vii aici, spun eu. Ar fi trebuit să pleci departe, undeva unde să nu te găsească Kaiserul.

Ridică din sprâncenele subțiri.

— Dacă este suficient de sigur pentru tine, este destul de sigur și pentru mine.

— Și dacă nu este sigur pentru mine? întreb. Kaiserul oferă o recompensă atrăgătoare pentru moartea mea sau pentru a fi dusă la el. Regele Etristo mi-a promis siguranță, dar nu sunt atât de proastă încât să cred că o astfel de promisiune este o garanție. Poți să te duci în altă parte, unde Kaiserul să nu te caute niciodată.

Hoa este tăcută o clipă.

— Frica le dă putere monștrilor, spune ea în cele din urmă. Nu mi-e frică de el; nu are această putere asupra mea. Nu o mai are, *Phiren*.

Mă încrunt. E a doua oară când folosește cuvântul ăsta pe care nu-l cunosc. Erik a spus că uneori e greu să o înțelegi. Poate că nu aud bine.

— *Phiren*, repet, încercând să înțeleg.

— Mereu ți-am spus așa, în mintea mea, îmi explică ea. Am uitat că nu mă auzeai. Am avut atât de multe discuții cu tine în toți acești ani, dar nu ai auzit niciodată vreuna dintre ele.

Mă conduce la canapea și se așază lângă mine.

— În Goraki există o legendă despre o pasăre de foc, care nu moare niciodată. *Phiren*. Este făcută din tăciune și strălucește puternic înainte de a izbucni în flăcări. Arde mulți ani, dar niciun foc nu arde pentru totdeauna – dispare prefăcându-se într-o pasăre de fum, subțire și întunecată. Rămâne așa o perioadă – câteodată câteva secole –, însă vine întotdeauna ziua când o scânteie din ea se aprinde și își începe din nou viața.

— Este o pasăre adevărată? întreb.

Râde.

— Asta nu pot spune, recunoaște ea. Este o poveste pe care o spunem copiilor ca să îi ținăocupați. *Căutați un Phiren în timp ce adulții vorbesc despre lucrurile de adulți – dacă dai de unul, poți să-ți pui o dorință!* Sau o modalitate de a ne explica vremea rea ori culturile slabe. Spunem că Phiren-ul s-a făcut fum, dar se va întoarce din nou sub formă de flacără și norocul lui Goraki se va întoarce odată cu el. Câteodată oamenii pretindeau că l-au văzut, dar cred că majoritatea nu cred că este mai mult decât un mit.

Se oprește, privindu-mă cu grijă.

— Totuși mi-ai amintit de această legendă. Cu ochii tăi strălucitori, coroana de cenușă și Regina de Foc ca mamă. *Lady Thora*, așa îți spunea toată lumea, dar eu m-am gândit mereu la tine ca la *Lady Smoke*. Știam că va fi doar o chestiune de timp înainte ca scânteia ta să se aprindă din nou, până când vei fi ars suficient de mult ca să scapi de el.

Nodul din gât mi se umflă și lacrimile îmi înțeapă ochii.

— Uneori am simțit că te urăsc, recunosc. Voiam să faci ceva, să mă ajuți, să mă salvezi. Nu cred că mi-am dat seama în ce măsură erai și tu prizonieră. Până nu mi-a spus Erik, nu mi-am dat seama că Kaiserul avea...

Mă opresc, incapabilă să o spun. Totuși înțelege.

— Că am împărțit patul, spune ea, după care scutură din cap. Nu, nu este corect. Asta sună de parcă aș fi avut de ales, dar presupun că înțelegi mai bine decât majoritatea ce vreau să spun.

— Nu m-a atins, îi spun. Nu așa.

Expiră lent.

— Voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru asta, spune ea. M-am temut de ziua în care avea să se întâmple. Îmi place să cred că l-aș fi oprit cumva, că aș fi găsit o cale să te scot de acolo înainte să se întâmple, dar nu sunt sigură că e adevărat. Nu a

existat nicio cale de ieșire pentru noi până în momentul în care ți-ai croit singură drumul.

Mă strânge ușor de mână. Degetele ei sunt numai oase, cum erau ale Împărătesei, dar Hoa e caldă la atingere. E în viață, eu sunt în viață, iar uneori Împărăteasa are dreptate, asta este suficient.

— Sunt mândră de tine, *Phiren*. S-ar putea să fii destul de curajoasă – și de nesăbuită – pentru a învinge.

Picnic

CUVÂNTUL PICNIC ÎNSEAMNĂ CEVA diferit în Sta'Crivero față de ceea ce însemna în Astrea. În Astrea, picnic însemna o pătură afară, la umbra unui copac; un coș cu gustări și un urcior cu suc de fructe; însemna o zi de zăcut la soare.

În Sta'Crivero totuși este la fel de elaborat ca orice altceva. Faptul că se petrece afară este singura deosebire față de un banchet în toată regula.

Pe o dună de nisip chiar în fața zidurilor Capitalei e montată o masă aurită grea, înconjurată de scaune de pluș. O copertină mare ne protejează de soarele neiertător și doi servitori stau lângă noi, fluturând ventilatoare mari de pânză pentru a menține aerul la o temperatură tolerabilă. Farfuriile și tacâmurile sunt din aur, ornate cu bijuterii. Meniul cuprinde cinci feluri de mâncare la care se adaugă un curcan întreg – ceea ce pare excesiv, având în vedere că suntem doar patru persoane și trei dintre noi sunt femei cu taliile încorsetate atât de strâns în rochii sta'criverane, încât cu greu putem respira.

Cancelarul Marzen a aranjat această ieșire privată, deși mă întreb cât de mult i-a plătit regelui Etristo pentru compania mea. Dacă nu ar fi prezența lui Dragonsbane și a *Salle*i Coltania ca însoțitoare, m-aș simți ca o curtezană a cărei companie poate fi cumpărată cu ora.

— Arăți foarte bine în această culoare, Regină Theodosia, spune cancelarul, în timp ce îmi umple din nou paharul cu apă, chiar dacă am luat doar câteva guri.

Mă uit la îmbrăcămintea pe care mi-a ales-o astăzi Marial, șifon albastru-deschis. Nu a fost niciodată culoarea potrivită pentru mine. Cress obișnuia să spună că am fost făcută din foc și ea a fost făcută din gheață după modul în care ne îmbrăcam – eu în culori calde, ea în culori reci.

— Mulțumesc, îi spun, acesta fiind singurul răspuns care îmi vine în minte.

Dragonsbane mă lovește cu cotul, mai puternic decât pare necesar, și dă din cap spre cancelarul care așteaptă ceva mai mult.

— Oh, zic, dându-mi seama în ultimul ceas. Și tu arăți amețitor, domnule cancelar Marzen.

Dar, desigur, e prea târziu și spus prea cu jumătate de gură ca să mai sune adevărat. Totuși nu cred că ar conta; cancelarul este destul de fermecat de propria companie. Abia dacă are nevoie de mine aici.

Își drege glasul, uitându-se la mătușa mea și la sora lui, înainte de a-și întoarce atenția spre mine și a coborî nivelul vocii.

— Aștept cu nerăbdare să te cunosc mai bine, spune el într-un fel care alunecă peste pielea mea ca grăsimea.

— Și eu, de asemenea, repet, cu glas egal. Nu asta e ideea acestor ieșiri, cancelare? Să ne cunoaștem mai bine unul pe celălalt?

— Bineînțeles, spune Coltania, cu un zâmbet orbitor, numai dinți albi și buze roșii.

Își trece absentă degetele cu manichiura făcută pe marginea farfuriei de aur din fața ei.

— Vezi tu, eu și Marzen nu am avut astfel de lucruri când eram mici.

— Coltania, spune cancelarul cu un avertisment în voce.

Ea doar râde, oferindu-i fratelui ei un ghiont amical.

— Oh, haide, faptul că oamenii s-au putut identifica ușor cu tine este ceea ce a dus la alegerea ta, îi spune ea înainte de a se

întoarce spre mine. Am crescut la o fermă, dacă se poate numi așa cu adevărat. Erau animale acolo, deși majoritatea erau prea bătrâne sau bolnave pentru a fi de folos.

— Îmi pare rău, zic, pentru că pare să fie singurul lucru care se poate spune.

Ridică din umeri.

— Era singura viață pe care am știut-o, spune ea. Era normal. Mama mea a murit dând naștere unui al treilea bastard, care s-a dovedit a fi cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat.

— Coltania, spune cancelarul, cu vocea tot mai ascuțită.

Îl ignoră.

— Nu spune asta în discursurile sale sincere, dar este adevărat, zice ea. După ce a murit ea, Marzen și cu mine – trebuie să fi avut 9 și 10 ani la vremea aceea – ne-am lăsat în urmă baraca și ne-am dus în oraș pentru a ne încerca norocul acolo. Marzen a avut întotdeauna mai mult farmec decât a știut să folosească. A reușit, prin persuasiune, să se bage în ucenicie la un nivel mult deasupra băieților mai calificați. Mai întâi a fost fierar, nu-i așa? întrebă ea. Obișnuiai să vii acasă acoperit de sudoare și de cărbune.

Cancelarul dă din cap, deși privirea i s-a răcit.

— Apoi argintar, adaugă el.

— Nici la asta nu erai foarte bun, spune ea râzând. Dar ți-ai făcut prieteni. Mereu a fost foarte priceput la a-și face prieteni, ne spune ea mie și lui Dragonsbane. Eu, nu. Oamenii au tendința să nu mă placă.

— Tu îi îndepărtezi, spune Marzen amabil. Spui ceea ce gândești și asta nu îi face să se simtă confortabil.

Coltania se gândește întâi la asta, apoi ridică din umeri.

— Păi, spune ea, majoritatea oamenilor nu-mi plac pentru că nu spun ce gândesc. Dar nu asta e ideea.

— Dar care e ideea? întreabă Dragonsbane, părând plictisită.

Coltania zâmbește din nou, dar de data aceasta are ceva

greu și brutal în zâmbet. Nici măcar nu se uită la Dragonsbane – toată atenția ei este concentrată asupra mea.

— Celorlalți conducători de aici li s-a dat totul de-a gata, spune ea. Coroanele sunt dreptul lor din naștere, nu au fost câștigate. Niciunul dintre ei nu a suferit așa cum am suferit noi, astfel că nimeni nu te poate înțelege ca noi.

Nu mă feresc de intensitatea privirii ei, deși îmi doresc foarte mult. Are o foame în ochi, de parcă m-ar înghiți în întregime dacă asta ar însemna că nu ar mai trebui să cunoască iarăși foamea. Ar trebui să mă sperie, dar nu o face. Recunosc această privire – sunt sigură că am avut-o și eu de prea multe ori ca să pot ține evidența.

— Suntem ca niște surori, nu crezi? întreabă ea.

Având în vedere că nu am vorbit mai mult de cinci minute în total, cuvântul *surori* pare un pic prea mult, dar îi respect tactica. Nu poate să știe că acest cuvânt îmi irită pielea, că îmi amintește de ultima fată care m-a numit sora ei.

Mă forțez să nu mă gândesc la Cress, nu aici și nu acum. Nu se poate să-mi fie dor de ea, nu pot să mă simt vinovată. Oriunde ar fi, ei cu siguranță nu îi este dor de mine.

— Ce înseamnă titlul tău, *Salla* Coltania? o întreb ca să schimb subiectul. I-am auzit pe alții folosindu-l, dar teamă mi-e că nu-i cunosc originea.

Coltania zâmbește.

— E doar un mod de adresare, ca *doamnă* sau *domnișoară*, explică ea.

— Ceva mai mult de-atât, râde Dragonsbane. E un titlu onorific. Înseamnă că e expertă în domeniul ei.

— Oh, spun surprinsă. Nu știam, *Salla* Coltania.

Scutură din cap, iar obrajii i se înroșesc.

— E o formalitate prostească.

— În ce domeniu ești expertă? întreb.

— Știință, spune cancelarul Marzen. A studiat cu cele mai

bune minți din lume pentru a învăța totul despre biologie și chimie și lucruri pe care nici nu le pot pronunța.

Zâmbetul său autodezaprobator este la fel de fermecător și de exersat ca tot ce ține de el.

— Recunosc, nici eu nu știu multe despre știință, spun aplecându-mă în față.

— E destul de plictisitoare, râde cancelarul Marzen. I-a îndepărtat pe toți petitorii ei cu discuțiile despre compușii chimici. E un talent, serios.

— Unul pe care-l folosesc intenționat, răspunde ea, dar cu un zâmbet mai cald de această dată. Noi, femeile, trebuie să avem propriile arme în această lume, fie că sunt mințile noastre sau pumnii sau viclenia sau lacrimile.

Ridicând paharul cu vin, și zâmbetul meu pare mai real.

— Sunt întrutotul de acord, spun.

* * *

— Nu-mi place de el, îi spun lui Søren mai târziu, în acea după-amiază, în timp ce mergem împreună prin grădina de pe acoperișul palatului, despre care Søren spune că este renumită peste tot în lume.

Îmi dau seama și de ce – aici sunt mai multe flori decât pot eu numi, într-o varietate de culori care nu știam că pot exista în natură. Alei pavate cu aur își fac drum printr-un adevărat labirint de frunziș, în timp ce dârele de lumină se strecoară printre ramurile de deasupra noastră . O rețea complexă de conducte se întinde peste grădină ca un baldachin, împrăștiind un curent constant de ceață ușoară pentru a contracara aerul uscat din Sta'Crivero. Nu se vede nimeni altcineva.

— De cancelar? întreabă Søren, cu fruntea încrețită. Nu pare prea groaznic. Este cu siguranță ambițios, dar asta nu e neapărat rău.

— Nu în sine, recunosc, oprindu-mă să examinez o aglomerare de flori albe în formă de stele.

Oricât de frumoase sunt, nu miros a nimic. Mă îndrept și iau din nou brațul lui Søren.

— Ceva mă deranjează la el și la sora lui. Sunt o echipă – el este blând și manierat, dar ea e câinele de atac când farmecul lui nu este suficient. Nu cred că unul știe cum să funcționeze fără celălalt.

— Crezi că e ceva neobișnuit între ei?

Îmi ia o clipă să-mi dau seama ce insinuează. Îmi încrețesc nasul.

— Zeilor, nu am vrut să spun *asta*. Doar că sunt ca două jumătăți ale unei persoane.

Tace o clipă.

— Au existat zvonuri legate de alegerile pe care le-a câștigat, deși sunt sigur că au fost distorsionate până în momentul în care au ajuns la mine, spune el cu atenție.

— Ce fel de zvonuri?

Søren ridică din umeri.

— Mite. Amenințări. Asasini plătiți, în unele dintre poveștile mai bizare. Se spune drumul lui spre poziția de cancelar e pavat cu sânge și lăcomie. Mă îndoiesc de veridicitatea majorității acestor insinuări – au mulți dușmani în Oriana. Multe familii vechi și bogate încă se enervează la gândul că un nou venit le ia locul cel mai înalt. Zvonurile, de obicei, au numai un grăunte de adevăr în ele, dacă au și atât.

— Cred că știm asta mai bine decât majoritatea, având în vedere ce spun oamenii despre noi, subliniez eu râzând.

Pentru o clipă, Søren pare că vrea să spună ceva, dar se mulțumește să scuture din cap, ca și cum și-ar îndepărta gândurile.

— Ai deja un favorit? întreabă el în schimb.

Las să-mi scape un geamăt și reformulează repede.

— Există oameni care nu sunt atât de îngrozitori cum te-ai fi așteptat?

Mă gândesc.

— Îl cunosc pe Erik, am încredere în el mai mult decât în ceilalți și el ar accepta o alianță fără căsătorie, dar acea alianță nu ne-ar da nimic. Goraki este prea slab după invazia kalovaxiană. Nu se pot proteja pe ei, să nu mai vorbim de război contra unei alte țări.

Deși știu că ăsta este adevărul, inima mi se frânge când Søren nu mă contrazice.

— Dintre pețitorii cu suficientă putere pentru a mă ajuta să iau Astrea înapoi, îl prefer pe arhiduce, îi spun, deși simplul fapt că rostesc aceste cuvinte îmi provoacă greață. Haptania are o armată suficient de mare pentru a fi de ajutor, iar el mă tratează cu mai mult respect decât oricare altul. Cred că am putea fi prieteni pe termen lung.

Nici nu mă pot gândi ce ar însemna să ne unim țările, să-i dau lui și țării sale fie și o fărâmă de control asupra țării mele.

Søren se gândește o clipă, cu fruntea ridată adânc de concentrare. *Așa arată pe câmpul de luptă*, mă gândesc, *analizând terenul și venind cu strategii*. Când își întoarce capul și se uite la mine cu aceeași intensitate, îmi tresaltă stomacul. Pentru un moment, mă simt ca și cum am fi înapoi în Astrea, înainte să ne trădăm reciproc și să sărăm pământul între noi.

Așa arăta el în Vecturia, înainte să dea ordinul de a folosi poporul meu drept armă. Îmi feresc privirea.

— Există o opțiune care să nu includă căsătoria? îl întreb, deși știu că, dacă ar exista, ar fi spus deja.

Totuși sper.

Se gândește, întinzându-se ca să atingă frunzele dintr-un copac cu ramurile lăsate, pe măsură ce trecem pe sub umbra lui.

— Ipotetic, spune el, dacă ar fi să iei cei câțiva războinici pe care Erik i-ar putea oferi, plus poate șaizeci de procente din echipajul lui Dragonsbane, care ar putea fi convins să te urmeze – și asta e optimist... Nu, nu este suficient. Nici pe jumătate. Nici pe sfert.

Îmi frec tâmplele și închid ochii strâns, ca și cum aș putea bloca realitatea.

— Atunci presupun că arhiducele e alegerea, dacă nu se întâmplă să apară o altă opțiune.

Ezită.

— Ce-ar fi dacă... dacă aș apărea eu? întreabă el.

Râd.

— Søren, fii serios, zic.

Se oprește scurt și mă apucă de braț cu degetele bătătorite, astfel încât să nu am de ales decât să mă uit la el.

— Vorbesc serios. Acela era planul tău inițial, când eram în Astrea, nu? Să creezi diviziune între kalovaxiani astfel încât unii să mă urmeze pe mine și alții, pe tata.

— Era mai complicat de atât, spun. Și restul planului era să te omor, ca să înceapă un război civil, în caz că ai uitat.

Tresare.

— Nu țin neapărat la partea aceea.

Scutur din cap.

— Jumătate dintre kalovaxiani cred că ești trădător. Cealaltă jumătate crede că ai fost suficient de slab ca să te lași luat prizonier de o fată. Îți aduci aminte ce a spus Mattin pe navă? Crezuse că te-am fermecat cu o vrajă. Sunt sigură că nu doar el crede asta.

Analizează ce spun cu aceeași intensitate întipărită pe față.

— Sunt oameni alături de care am luptat mulți ani care s-ar putea să-mi fie mai loiali mie decât tatălui meu, spune el. Nu poate face rău să scriu o scrisoare.

— Poate, dacă le arată dușmanilor noștri unde suntem și ce

facem aici, subliniez. Există un preț pus pe capul meu, Søren, și dacă află Kaiserul că sunt aici, cred că nici măcar Etristo nu mă va putea proteja, mai ales dacă află că intenționăm să-l lăsăm fără partea la care speră din zestrea mea.

— Putem lucra prin alte canale, spune el. Trimitem scrisorile prin mai mulți mesageri, astfel încât să nu le poată fi detectată urma.

— Și ce ne-ar aduce toate aceste eforturi? Câteva zeci de războinici în plus? Tot nu va fi de ajuns.

Rămâne tăcut preț de un moment, dar intensitatea nu i se estompează din privire.

— Nu vreau să fii nevoită să faci asta, spune el în cele din urmă. Nu vreau să te căsătorești cu niciunul dintre ei.

— Și eu care credeam că-ți place arhiducele, spun cu vocea ușoară, provocatoare. Îl idolatrizezi.

— E un luptător excepțional, spune Søren, după care vorbește mai încet. Dar asta nu înseamnă că te merită.

Cuvintele lui mă lasă fără aer în plămâni, înmuindu-mă și enervându-mă în același timp. Câștigă furia, pentru că e mult mai ușor așa.

— Nu sunt un premiu care să fie meritat, îi spun tăios. Regele Etristo mă poate trata astfel, dar mă așteptam la altceva de la tine.

— Nu am vrut să sune așa, spune oftând. Dar e... greu să urmăresc cum se încaieră pentru tine, deși știu că de fapt luptă pentru o țară îndepărtată, pentru pietrele prețioase, pentru bani. Mi-am ținut gura, Theo, și nu voi mai spune niciun cuvânt despre asta, îți promit, dar trebuie să știi că mă scoate din minți.

Un moment îndelungat nu știu ce să spun. Credeam că suntem amândoi în aceeași tabără, că orice a fost între noi e îngropat atât de adânc acum încât putem pretinde că nu s-a întâmplat. Nu-mi place să mi se reamintească faptul că în urmă cu puțin timp credeam că mă îndrăgostesc de el, cum chiar și

acum are puterea de a-mi înteți bătăile inimii, de a-mi întoarce gândurile cu susul în jos.

Pentru că nu răspund imediat, Søren se apropie mai mult de mine, întețind strânsoarea asupra brațului meu. Miroase în continuare a plută și, în ciuda tuturor motivelor pentru care ar trebui să mă abțin, mă înclin spre el. Gura lui e atât de aproape încât îi simt respirația de cafea, atât de aproape încât, dacă aș ridica puțin capul, buzele mele le-ar găsi pe ale lui. Dorința de a face asta este copleșitoare, dar în schimb îmi pun mâna liberă pe umărul lui și îl împing înapoi.

— A fost un rol, Søren, zic încet, deși nu-i pot întâlni privirea. Totul. Te-am văzut, am știut ce voiai și *am devenit* ce îți doreai. Dar nu eram eu eu. Fata aia era doar fum și oglinzi.

Søren tresare, după care își repune masca. Face un pas înapoi și îmi eliberează brațul. Dintr-odată pielea pe care o atingea se simte prea rece, chiar și în căldura sta'criverană.

— Așa cum am spus înainte, zice el clar, de-acum îmi voi ține gura.

Mă lasă singură în grădină. Toată furia pe care am simțit față de el se duce repede, dar nu sunt sigură cum să descriu sentimentul lăsat în urmă. Este ca atunci când coborî niște scări și te aștepți să existe o treaptă în plus față de câte sunt de fapt. Întreaga mea lume pare brusc în dezechilibru. Nimic din ce am spus nu era o minciună – ar putea fi chiar cel mai cinstit lucru pe care i l-am spus vreodată lui Søren –, dar cuvintele au gust de greșeală.

Antrenament

SABIA CARE MI SE LEAGĂNĂ ÎN FAȚĂ este boantă, dar tot o să doară din plin când mă va lovi. Feresc capul, aruncând un braț în față ca să mă protejez. Lama mă lovește cu un bufnet dur, care sunt sigură că-mi va lăsa o vânătaie.

— Au, îi spun Artemisiei, împingându-i sabia.

Suntem în camera mea, după prânz, având în sfârșit unul dintre acele antrenamente despre care am discutat pe *Smoke*. E dificil să facem asta la mine în cameră, cu toată mobila grea, supradimensionată, dar am reușit să eliberăm un spațiu destul de mare pentru a ne putea mișca amândouă. N-am avut iluzii cu privire la abilitățile mele cu o sabie, dar m-am așteptat ca, pentru început, Artemisia să mă ia ușor.

Nu am acest noroc. Nici măcar nu voia să folosească săbiile de antrenament, deși mă bucur că am insistat – dacă săbiile noastre ar fi fost ascuțite, m-ar fi ucis până acum. Sunt pe podea lângă șemineu și ea stă în picioare peste mine, cu o mână pe șold, iar cu cealaltă ține încă arma ca pe o extensie a brațului.

— Ai rămas fără o mână acum, spune ea plictisită. Dar nu cea dominantă, așa că presupun că încă mai ai o șansă, tehnic vorbind.

O șansă. Aș putea avea patru brațe și tot n-aș avea vreo șansă.

— Mă predau, îi spun. Putem să o luăm de la început? Să-mi arăți cum să stau? Care e modul corect de a ține o armă?

Artemisia ridică disprețuitor o sprânceană.

— Cred că da, spune și fiecare cuvânt e plin de dispreț. Ridică-te.

Nu e atât de ușor pe cât sună. Deja m-a însemnat pe ambele picioare și pe brațul stâng și fiecare mușchi urlă când încerc să mă ridic. Măcar mi-a adus un rând de haine de pe *Smoke*; nu sunt sigură că aș fi putut să ridic sabia în hainele sta'criverane țepene și împopoțonate. E mai ușor să mă mișc în pantaloni și tunică, deși e greu de imaginat că aș putea să lupt mai prost decât o fac deja.

— Picioarele la aceeași distanță cu umerii, spune Artemisia, lovindu-mă la interiorul gambelor până când picioarele mele sunt suficient de depărtate. Unul ușor în fața celuilalt pentru echilibru.

Mă supun, chiar dacă mă simt oarecum ridicol. Artemisia mă examinează cu un ochi critic înainte de a-mi da o lovitură fermă cu mâna liberă. Mă clatin, dar reușesc să-mi mențin echilibrul. Aprobă din cap.

— Destul de bine, îmi spune. Ridică-ți sabia.

O fac și ea mă apucă de mână, ajustându-mi degetele. Se simte ciudat, dar e mai stabil decât înainte. E mai mare decât pumnalul meu și mult mai grea, dar Art spune că este bună pentru început.

— Când te aperi, va trebui să îți acoperi tot corpul cu sabia. Să presupunem că atacul vine de deasupra.

Îmi așază brațul astfel încât sabia ajunge deasupra capului meu, paralel cu solul.

— Apoi te atacă la picior, continuă ea, mutându-mi sabia în jos pe trup până ce ajunge în fața piciorului meu stâng, ușor în lateral. Să ataci din exterior îi va permite adversarului tău să te străpungă – și nu-ți dorești asta.

— Nu puteai să-mi spui asta înainte să mă acoperi cu vânătăi?

Zâmbește răutăcios.

— M-am gândit că așa aș adăuga puțin mai multă greutate lecției. O luăm de la capăt?

— Bănuiesc că n-am încotro, spun oftând. N-ai de gând să mă înveți cum să ripostez?

— Ba sigur că da, spune Artemisia ridicând din umeri. Imediat ce te prinzi cum să te aperi. Pe rând.

De data aceasta reușesc să mă descurc cu câteva lovituri înainte ca sabia ei să-mi lovească cotul destul de tare încât să-mi trimită o vibrație dureroasă în tot corpul. Dau drumul sabiei și aceasta se izbește de pământ.

— Am senzația că îți face plăcere, mormăi, ținându-mă de cot.

Artemisia nu neagă, iar ochii îi sclipesc când îmi ridică sabia și mi-o dă, cu mânerul înainte.

— Mama mea nu a fost un profesor care să te menajeze. Am învățat, în mare măsură, din propriile mele erori.

— Ei bine, dacă abilitățile tale sunt o dovadă, atunci funcționează, spun eu. Ești unul dintre cei mai buni luptători pe care i-am văzut vreodată.

Ar putea fi prima dată când o fac pe Artemisia să zâmbească într-un mod care pare complet autentic, nu batjocoritor sau sarcastic ori pe seama ghinionului cuiva . Este un zâmbet mic, fragil, aproape timid, deși acesta nu a fost niciodată un cuvânt pe care l-aș folosi pentru a o descrie pe Art.

— Mama nu a prea știut niciodată ce să facă cu mine, recunoaște ea. M-am gândit că, dacă aș putea deveni destul de bună, destul de puternică, ar fi mândră de mine, deși cred că acea posibilitate a murit odată cu fratele meu.

Fratele ei, cel care a murit în mină. Paznicul care l-a omorât pe a fost primul om pe care l-a ucis Artemisia, deși cu siguranță nu și ultimul.

— Îmi pare rău, îi zic.

Ridică iar din umeri, dar e prea încordată și mișcarea pare ascuțită și violentă.

— La acea vreme, încetasem deja să îmi mai doresc aprobarea mamei, așa că am ajuns într-un impas.

Se încruntă.

— Dacă doar vorbim, nu devii mai bună, să știi. Începem iar.

Aș prefera să o aud vorbind, dar îmi ridic sabia și îmi reiau poziția, deși brațul începe să-mi tremure de la greutate.

De data aceasta, când lovește, pare că există o doză suplimentară de putere în spatele loviturii și, chiar dacă o blochez, forța ei mă face să pășesc în spate. Nu-mi dă șansa să-mi revin, în schimb își potrivește pasul cu al meu și lovește din nou, de data aceasta spre șoldul meu drept. Parez, împiedicându-mă cu încă un pas înapoi, dar piciorul mi se încurcă în marginea covorului și cad la pământ, aterizând dur pe spate.

— Ajută? întreb, împleticindu-mă să mă ridic înapoi în picioare. Să lovești pe cineva în loc să vorbești?

Artemisia pur și simplu jubilează.

— Ai vrea să încerci? Dacă ai lupta pe jumătate cât vorbești, chiar ai ajunge undeva.

Simt că mi se încălzește fața.

— Reginele trebuie să vorbească mai bine decât luptă, subliniez. Într-o zi, Astrea nu va mai fi în război și atunci va avea nevoie de un lider.

— Mai bine tu decât eu, spune. Reluăm.

Mormăi.

— Am nevoie de o pauză și de apă, spun. Zece minute.

Artemisia strânge din buze.

— Cinci, spune, deși lasă cu milostenie sabia jos și se așază pe canapeaua care a fost lipită de perete.

Merg spre chiuvetă și torn fiecăreia dintre noi câte un pahar cu apă. După ce îi dau unul, mă așez lângă ea.

— Søren e dificil.

Cuvintele își croiesc drum înainte, chiar dacă nu vreau să le spun. Mărturisirea lui din grădină cântărește mult pe umerii

mei și nu mai am pe nimeni cu care să vorbesc. Blaise și Heron sunt în afara chestiunii, iar ideea de a-i mărturisi așa ceva lui Dragonsbane este ridicolă. Mai iau o gură de apă și continui.

— Am crezut că totul este în regulă între noi, dar ieri a spus că nu vrea să mă căsătoresc cu altcineva, pentru că are încă sentimente pentru mine.

Artemisia soarbe lung din apă, privindu-mă peste marginea paharului.

— Și? mă întreabă când a terminat, ștergându-și picăturile de pe buza superioară cu mâneca. Te aștepți să te întreb cum te simți în legătură cu asta? Nu pot să spun cât de puțin îmi pasă de sentimentele tale, Theo, spune ea.

— Vorbeam și eu, îi zic, încercând să ascund faptul că m-a rănit. Așa fac prietenii.

Ea pufnește în râs.

— Nu suntem genul acela de prietene, spune ea înainte de a-mi arunca o privire, de parcă ar putea vedea direct în inima mea. Eu nu sunt, știi tu. Nu sunt prietena ta kalovaxiană.

Artemisia știe numele lui Cress, dar nu îl va spune cu voce tare. Aproape mă bucur că nu o face, pentru că nu cred că aș putea menține o expresie neutră. Chiar și acum, șovăi.

— N-am zis că ai fi, îi spun. Voiam doar să zic...

— Îmi pasă de Søren în măsura în care îmi este folositor, îmi spune. Dacă vrei să vorbești despre alianțe pe care ar putea să le aibă cu alte țări sau despre informații pe care ar putea să le dețină în legătură cu strategia de luptă kalovaxiană, mă bucur să te ascult. Dar dacă vrei să o ardem poetic despre mușchii sau ochii lui sau orice altă prostie pe care o găsești frumoasă la el, îți recomand să găsești pe altcineva. Sau, mai bine, păstrează totul pentru tine. Te face să pari ca o adolescentă slabă de 16 ani și asta nu prea e imaginea pe care vrei să o prezinți celor care te-ar vedea potrivită să conduci.

Cuvintele ei mă înțeapă și mă ard. Las jos paharul cu apă și ridic sabia.

— Să reluăm, îi spun.

Rânjește și se ridică în picioare, luându-și sabia.

Tot pierd, dar de data asta reușesc să îi aplic și eu câteva lovituri înainte să mă lovească puternic peste umăr.

— Așa mai vii de-acasă, spune ea dând cu satisfacție din cap. Va trebui să te irit mai des.

Pufnesc.

— Nu sunt sigură că este posibil așa ceva, îi spun eu.

Suntem întrerupte de o lovitură puternică în ușă. Îngheț și panica începe să-mi curgă prin vene, dar Artemisia râde.

— Relaxează-te, spune ea. Nu suntem în Astrea. Nu facem ceva greșit.

Zâmbesc ușor.

— Totuși, mă îndoiesc că lupta cu sabia este ceea ce regele Etristo consideră drept comportament demn de o femeie.

Art scutură din cap.

— Zeilor, mă bucur că nu trebuie să fiu în preajma lui atât de des ca tine. Cred că l-aș ucide.

O spune destul de relaxat, dar nu mă pot abține să mă întreb cât de serios vorbește.

— Probabil că are vreo 80 de ani, îi spun traversând camera. Nu ar fi o luptă dreaptă.

Deschid ușa și descopăr o tânără, îmbrăcată într-o uniformă în culorile regelui, alb și portocaliu, care probabil costă mai mult decât câștigă ea într-un an. Ochii i se măresc pe măsură ce vede cu ce sunt îmbrăcată.

— Regina Theodosia? întreabă ea, tulburată.

— Da, eu sunt, îi spun cu un zâmbet care sper că o va relaxa, dar se pare că are efectul opus.

Întinde o scrisoare cu mâinile tremurânde, cu ochii plecați în podea.

— De la Înălțimea Sa, regele Etristo.

— Mulțumesc, spun, luând scrisoarea.

Înainte să o pot întreba dacă mai are altceva să-mi transmită, se retrage în hol.

— Sperioasă mică, zice Artemisia din spatele meu.

O ignor, deschizând scrisoarea cu unghiile.

— Ei bine? insistă ea.

Scanez repede scrisoarea – este destul de scurtă.

— *Dragă Regină Theodosya* – mi-a scris greșit numele, spun eu.

Artemisia ridică din umeri.

— Probabil că nu el; îmi închipui că a dictat cuiva.

Știu că este un lucru minor și că nu ar trebui să mă deranjeze, dar am fost deposedată de numele meu timp de zece ani. Acum, că este din nou al meu, să-l văd măcelărit doare mai mult decât am crezut. Continui.

— *A mai sosit un pretendent în speranţa de a te peţi. La cina din această seară îl vei cunoaște pe Conducătorul Kapil al Insulelor Vecturiene.*

— Conducătorul din Vecturia? întreabă Artemisia încruntându-se. Dar trebuie să aibă peste 100 de ani. Poate unul dintre fiii săi?

— Nu spune asta, îi răspund, încrețindu-mi nasul. Pare să fie însuși conducătorul.

Artemisia se gândește un moment.

— Ei bine, spune în cele din urmă. Presupun că e cam la fel ca băiețelul prinț, nu-i așa? Mă îndoiesc că bărbatul ăsta este capabil să și consume căsătoria, așa că ai noroc.

Reușește să o spună fără vreo expresie, dar îmi dau seama că se abține să râdă.

Iau o pernă mică de pe o canapea și o arunc spre ea, dar sigur că se ferește, râzând.

— Nu că m-ar ajuta cu ceva, spun eu. Vecturia nu are resursele necesare ca să-i învingă pe kalovaxiani. Mai ales după bă-

tălia de acum câteva săptămâni, abia pot să-și permită mâncarea, nici vorbă de armate.

— Conducătorul lor știe asta, cu siguranță, subliniază Artemisia. De ce să fi venit atâta drum dacă nu are nicio șansă?

— Nu știu, recunosc eu. Dar presupun că voi afla.

Crimă

LUI MARIAL I-A FOST GREU să acopere semnele pe care mi le-a lăsat antrenamentul cu Artemisia, dar acum sunt abia vizibile, îngropate sub atât de multe creme și pudre încât pielea mea pare nenaturală, pictată ca a unei păpuși. Și mă și mănâncă teribil.

— Nu te mai tot foi, trântește Dragonsbane când mergem pe hol spre pavilionul de luat masa. Și, în numele Zeilor, încearcă să te controlezi în preajma împăratului.

Obrajii mi se înfierbântă.

— Erik îmi este prieten.

— Un prieten inutil, îl clasifică ea. Ar fi mai bine să-ți petreci timpul încercând să îți faci unii noi.

Mă forțez să îmi înghit replica.

— Ce știi despre conducătorul vecturian? o întreb pentru a schimba subiectul.

Pufnește.

— E un boșorog nebun. Nu vrei să te căsătorești cu el.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu *nimeni*, îi amintesc. Dar o să fac ceea ce trebuie pentru Astrea.

Dragonsbane se uită pieziș la mine, cu un zâmbet de surprindere pe buze.

— Fată cuminte, spune ea, după care deschide ușa spre pavilion.

Nu vede efectul pe care îl au asupra mea aceste două cuvinte. Nu are de unde să știe că erau aceleași pe care mi le spunea

Kaiserul când făceam ceva ce aproba. Nu este același lucru, știu, dar pare un pic similar.

Dau deoparte senzația și o urmez în lumina lumânărilor din pavilion, care arată la fel ca noaptea trecută, cu canapelele și scaunele aranjate artistic, nenumărate perne mici și felinare de hârtie agățate de materialul din tavan.

Peținorii se află și ei la locurile lor obișnuite, dar acum sunt mai mulți. Împărăteasa Giosetta este aici în această seară, șezând într-un colț cu o tânără cu păr împletit. Mai sunt și câțiva regi essteniani cu părul roșcat care se ceartă pe ultimele picături de vin din sticlă și care abordează discuția cu atât de multă ferocitate încât mă tem că se va ajunge la lovituri. Erik și Hoa stau împreună în cealaltă parte a camerei, ambii îmbrăcați în hainele lor tradiționale gorakiane, iar în apropierea lor se află un bătrân ciudat cu piele arămie, cu capul chel și nas de uliu, îmbrăcat într-un chiton maro asemănător celor din Astrea, dar mult mai simplu, fără ornamentare și fără atât de multe culori. Conducătorul Kapil, îmi imaginez. E la fel de bătrân precum mi-a spus Artemisia, dar nu își poartă anii la fel ca regele Etristo. Deși trebuie să fie cu cel puțin un deceniu mai în vârstă, are o voioșie a mișcărilor pe care regele nu o posedă.

Toți peținorii se ridică atunci când mă văd, chiar și conducătorul Kapil, deși trebuie să se sprijine cu putere în baston pentru a face acest lucru. Singurul care nu se ridică este regele Etristo, care moțăie în scaunul său. Dacă va trebui să-l aud și-n seara asta adresându-mi-se cu *draga mea*, s-ar putea să izbucnesc.

— Vă rog, luați loc, spun zâmbindu-i fiecăruia. Aceia dintre voi care au fost aici seara trecută știu că această întâlnire este una mai degrabă relaxată – doar o oportunitate să ne cunoaștem unii pe alții un pic mai bine, să ne asigurăm că interesele noastre se aseamănă.

Arăt spre Dragonsbane.

— Mătușa mea și cu mine vom petrece timp cu toată lumea, deși sunteți foarte mulți și eu sunt doar una, așa că ar putea dura ceva timp. Din fericire, regele Etristo a fost suficient de bun pentru a oferi ceea ce pare a fi un șir delicios de mâncăruri și multe vinuri.

Regele Etristo se agită o clipă când își aude numele, apoi se afundă la loc în somn. Se râde puțin de situația asta, iar Erik își ridică paharul cu vin.

—Să-l salutăm mai întâi pe comandantul Kapil? o întreb pe Dragonsbane. El este singurul cu care nu am făcut cunoștință.

— Nu, nu, spune ea, dând din mână. Vom începe cu cei mai importanți. Hai să o salutăm pe împărăteasă.

O urmez fără să mă plâng. Deși aș prefera să vorbesc cu comandantul vecturian și să aflu de ce a bătut atâta drum, vreau și să stau de vorbă mai mult cu împărăteasa Giosetta.

Când ne îndreptăm spre ea, împărăteasa zâmbește și se ridică în picioare, iar tânăra de lângă ea se ridică o clipă mai târziu. Poartă rochii asortate din voal de mătase care le cad elegant peste un umăr, lăsându-l pe celălalt gol într-un stil similar rochiilor astreane. Dar în vreme ce rochiile astreane sunt mai largi și mai ușoare, acestea sunt mai strânse și împodobite atât de mult încât seamănă mai degrabă cu niște armuri decât cu niște rochii. Părul împărătesei este lăsat să cadă în bucle castanii care au fost împodobite cu bijuterii.

— Regină Theodosia, îmi spune făcând o reverență pe care fata încearcă să o copieze. Ți-o prezint pe fiica și urmașa mea, Fabienne.

Îi zâmbesc fetei, care la rândul ei îmi întoarce zâmbetul.

— Așteptam cu nerăbdare să vorbesc cu un alt conducător de sex feminin, îi spun împărătesei când suntem toate așezate.

— Da, sunt copleșitor de mulți bărbați aici, nu-i așa? întreabă ea. Cred că asta înseamnă că ne-am potrivi excelent. Îndrăznesc să spun că te respect mai mult decât oricine altcineva de aici.

— Nu mă îndoiesc, îi spun eu. Deși am câteva întrebări.

Împărăteasa zâmbește.

— Ai dori să știi dacă parteneriatul nostru va fi și de natură romantică? încearcă ea să ghicească.

Dau din cap, uitându-mă nesigur la Fabienne, care nu pare intrigată.

— Ei bine, eu sunt atrasă și de bărbați, și de femei, în mod egal.

— Oh, spun eu. Eu... nu sunt.

— Păcat, spune ea. Dar nu am avut niciodată probleme în a-mi găsi iubirea și aș fi mai mult decât fericită să fiu de acord cu un parteneriat platonic, dacă asta îți dorești.

Zâmbesc și dau din cap, chiar dacă adevărul este că, și dacă ar putea fi de acord să nu împart patul cu ea, mă îndoiesc că ar fi la fel de înțelegătoare dacă i-aș cere să păstrez eu singură domnia asupra Astreei.

Dragonsbane se ridică, spunând că trebuie să trecem și pe la ceilalți, așa că ne luăm politicos rămas-bun de la Giosetta și Fabienne.

Dragonsbane mă surprinde. În loc să mă conducă spre arhiducele Etmond, regii essteniani sau spre țarul Reymer, așa cum mă aștept, se îndreaptă spre comandantul Kapil. Acesta arată la fel de surprins ca mine când vede că ne apropiem de el. Face un efort pentru a se întinde după baston ca să se ridice, dar eu îl opresc.

— Serios, nu este nevoie, conducător Kapil, spun eu, așezându-mă vizavi de el. Nu-mi plac foarte mult reverențele și pot să mă descurc oricum fără încă una.

Ușurarea îi este evidentă în ochi, când îmi ia mâna și o sărută.

— Este o plăcere să te cunosc, Regină Theodosia. Am auzit atâtea despre tine, că mă simt ca și când ne cunoaștem deja.

Am din nou acel sentiment incomod. A auzit atât de multe despre mine, însă eu nu știu despre el nimic în afară de nume. Dar spre deosebire de ceilalți, el nu mă privește cu milă.

— Ești o femeie curajoasă, spune el, surprinzându-mă. Și înțeleg că îți datorez recunoștință.

Îmi ia o clipă ca să înțeleg la ce se referă – am intervenit când kalovaxianii au început să invadeze Vecturia.

— Îmi pare rău că nu am putut face mai mult, îi spun. Am auzit despre arderea depozitelor cu alimente din țara voastră. Cum se descurcă oamenii?

Fața i se întunecă, dar își scutură capul.

— Vecturia s-a confruntat cu lucruri mai rele decât foametea; va supraviețui.

Vecturia va supraviețui, poate, dar nu și toți oamenii ei. Iar ordinul acela a fost dat de Søren. Poate că i-am iertat multe dintre păcate, dar pe unele dintre ele nu eu trebuie să le iert.

— Mi-ar plăcea să se poată face ceva, îi spun.

— Pfui! face el, lăsându-se pe spate pe canapea. Sunt mai preocupat de ce pot face eu pentru tine.

Înghit, îngrijorată de direcția în care se îndreaptă discuția. E destul de bătrân ca să-mi poată fi bunic, iar o alianță cu Vecturia nu ar fi suficientă pentru a recuceri Astrea.

— Nu mă pot căsători cu tine, spun cu câtă blândețe pot.

Râde încet și-mi bate mâna cu a lui, bătătorită și plină de pete.

— Știu, Maiestate, răspunde. Nu toți bătrânii caută mirese-copii care să le redea tinerețile pierdute. Tinerețea mi-am petrecut-o frumos, dar a apus de mult. Nu am vreo intenție să o fur pe a ta.

— Atunci de ce ești aici? îl întrerupe Dragonsbane.

Nu se uită la ea, toată atenția îi este concentrată asupra mea.

— Trebuia să te întâlnesc, spune el. Trebuia să te privesc în ochi și să îți spun cât de rău îmi pare că Vecturia nu a putut

să ajute Astrea când au atacat kalovaxianii. Voi petrece ce mi-a mai rămas din viață încercând să îmi ispășesc acel păcat. Sunt recunoscător că tu ai fost mai curajoasă și mai bună decât am fost eu.

— A fost mișcarea corectă din punct de vedere strategic, îi spun, și felul în care se uită la mine, de parcă aș fi vreun fel de salvatoare, mă face să nu mă simt confortabil.

— Atunci ce ai făcut a fost curajos și bun și înțelept deopotrivă, spune cu un zâmbet. Nu am dorința de a mă căsători cu tine, Regină Theodosia, dar ai un aliat în Vecturia, dacă îți dorești. Ai la dispoziție armatele noastre, oricât de nimicite ar fi ele.

Nu trebuie să mă mai consult cu Søren ca să știu că într-adevăr sunt reduse. Destul de puternice pentru a învinge o facțiune de războinici kalovaxiani, având avantajul solului vecturian, dar nu suficient de puternice pentru a iniția un atac. Totuși gestul înseamnă mai mult pentru mine decât pot spune în cuvinte.

Conducătorul Kapil își ia tălpășița la scurt timp după aceea– situația țarii lui nu-i permite să petreacă mai mult de o noapte în Sta'Crivero. Îmi pare rău că a trebuit să cheltuiască bani pentru o conversație, dar nici nu vrea să audă despre asta. Vom ține legătura, îmi promite, ridicându-mi mâna spre buze pentru un scurt sărut.

Descopăr că sunt tristă să-l văd plecând. Mă îndrept spre arhiducele Etmond, iar Dragonsbane nu încearcă să mă conducă în altă parte. Ar aproba căsătoria, sunt sigură. Etralia este o țară bogată, cu o prezență militară puternică. Faptul că nu mă sufocă nici compania lui este doar un bonus, cred.

— Speram să am șansa să vorbesc cu tine în seara asta, Maiestate, spune arhiducele Etmond, cu vocea scăzută. Mă tem că întreaga chestiune este... Ei bine, pe mine mă pune la încercare și sunt sigur că pentru tine este de două ori mai greu.

Zâmbesc ușor.

— *Este* copleșitor, recunosc.

Zâmbetul lui devine mai larg.

— Fratele meu m-a trimis aici, recunoaște el. Și cred că a vrut ca asta să fie mai mult o glumă decât orice altceva. Nu sunt... Nu am fost niciodată foarte bun la a vorbi cu oamenii, știi? Și femeile...

Se întrerupe, scuturând din cap.

— Sunt sigur că își imaginează că mă voi întoarce acasă jenat și respins.

Nu o spune ca și cum ar căuta milă. Pur și simplu enunță un fapt. Înainte să pot spune ceva care să-l consoleze puțin, continuă.

— Dar... ar fi corect să presupun că nu cauți un partener romantic? întreabă el.

Alături de mine, Dragonsbane încremenește. O ignor. În schimb, mă apropii de arhiduce.

— Da, îi spun, e corect. Când căsătoria pare să fie singura cale de a lua Astrea înapoi, voi face ceea ce trebuie.

Pentru prima oară de când l-am întâlnit, arhiducele îmi susține privirea, dând din cap înainte de a privi în gol.

— Cred că ne putem ajuta reciproc, spune el, cu voce mai scăzută. Ai nevoie de o armată care să învingă kalovaxianii. Am o armată.

— *Fratele* tău are o armată, intervine Dragonsbane.

Arhiducele își scutură capul.

— Fratele meu poartă coroana, dar armata lui mă ascultă. El știe acest lucru la fel ca toată lumea și e mulțumit de aranjament. La urma urmei, rareori avem nevoie de armata noastră. Nu ne-am luptat de ani întregi. Pot să obțin trupe care să lupte pentru tine.

— Câți oameni? îl întreb eu.

— Destui, spune el.

Încerc să-mi temperez așteptările pe moment, dar o speranță idioată îmi tresare oricum în piept.

— Și de ce ai avea nevoie în schimb? îl întreb. Suveranitatea în Astrea?

Scutură din cap.

— Nu, nu. Nimic de genul ăsta. Ideea că aș putea moșteni Etralia dacă fratele meu nu reușește să producă un moștenitor mă îngrozește destul. Nu. Acum câțiva ani, Theyn a venit în vizită în Etralia și fratele meu i-a făcut cadou setul meu preferat de șah. Vechi de secole, sculptat din onix și os.

Îmi aduc aminte de setul de șah. L-am văzut adesea când o vizitam pe Crescentia; era ținut pe un raft ca un obiect de decor, niciodată folosit.

— Fratele meu i l-a dat ca să mă sfideze, continuă arhiducele. Dar întotdeauna mi-am plâns pierderea. Înțeleg că Theynul este mort acum.

— Îți vrei înapoi setul de șah, spune Dragonsbane încet, cu neîncrederea evidentă în fiecare cuvânt.

— O moștenire de familie, spune el. Este mai prețios pentru mine decât orice altceva.

Se îndreaptă și în colțul gurii îi apare un zâmbet timid.

— Și, în plus, au trecut mulți ani de când Etralia a luptat într-un război. Ar putea reprezenta o provocare interesantă.

Schimb o privire sceptică cu Dragonsbane înainte de a da din cap.

— Cred că putem fi de acord cu acest parteneriat, îi spun.

Zâmbește larg și îi face semn unei fetițe care aduce o sticlă de vin. Este aceeași fată sperioasă care mi-a dat mesajul regelui mai devreme. E și mai speriată aici, cu mâinile tremurând în timp ce toarnă două pahare de lichid roșu bogat. Dragonsbane o îndepărtează înainte să îl toarne și pe al treilea, din moment ce paharul ei este încă pe jumătate plin. Când arhiducele îmi dă un pahar, mă forțez să zâmbesc. Știu că nu mai pot să beau

nimic. Nu am mâncat toată noaptea, pentru că rochia e prea strâmtă și deja simt puținul vin pe care l-am băut.

— Pentru noi prieteni, spune arhiducele Etmond, ridicându-și paharul spre al meu.

Îmi ridic și eu paharul pentru a-l întâlni pe al lui, dar în timp ce el ia o gură, eu doar mă prefac. Vreau să sar în picioare și să strig de bucurie. Vreau să-mi arunc vinul în fața regelui Etristo și să-i spun exact ce cred despre el. Vreau să dansez până mi-ar sângera tălpile. Pentru prima dată după multă vreme, speranța din mine nu mai este ceva fragil. Crește mai fermă, mai vizibilă.

Deschid gura pentru a-i mulțumi arhiducelui, dar înainte să pot scoate vreun cuvânt, o expresie șocată i se întipărește pe față. Mâinile i se ridică la gât și ochii i se deschid larg și cuprinși de panică. Se împleticește, izbindu-se de masa noastră și răsturnând ambele pahare, apoi se prăbușește lângă ele.

Toată lumea este în picioare, dar mintea mea este încă într-o ceață de uluire. Dragonsbane mă apucă strâns de încheietura mâinii și mă trage de acolo.

— Îndepărtați-vă! strigă o voce prin murmurul de panică.

Coltania se îndreaptă spre el, mergând surprinzător de repede în rochia ei grea. Se aruncă lângă el fără grație, rostogolindu-l pe spate și punându-i mâna pe piept.

— Nu respiră, o să trebuiască să o fac eu în locul lui.

Se apleacă deasupra arhiducelui, lipindu-și buzele de ale lui în ceea ce la început pare un sărut, dar nu este. Obrajii i se umflă, apoi se umflă ai lui și repetă procedura.

Îmi scot brațul de după mâna lui Dragonsbane și mă îndrept spre el, cuprinsă de groază când pielea arhiducelui începe să capete o nuanță purpurie. Mă simt de parcă aș merge printr-un vis, cu mintea incapabilă să înțeleagă ce se întâmplă chiar în fața ochilor mei.

— Theo, zise o voce străbătând prin ceață.

Erik păşeşte în faţa mea, blocându-mi vederea spre arhiduce. Mă apucă de umeri, scuturându-mă blând, dar abia îl simt. Abia de mai simt ceva.

— Theo, trebuie să pleci. E otravă şi e posibil să fie mai multă. Vinul... ai băut din el?

Îmi recapăt glasul.

— Nu, spun, deşi vocea mea îmi pare străină. Nu am băut deloc.

Erik dă din cap, părând uşurat.

— Trebuie să te scoatem de aici până când locul redevine sigur.

În sfârşit mă uit la el şi îmi dau seama de ceea ce spune şi de ceea ce nu spune. Otravă, dar s-ar putea să nu fi fost pusă pentru arhiduce. Nu el e cel cu un milion de monede de aur preţ pe cap. Nu pe el îl vrea Kaiserul, mort sau viu. Erik înghite, cu ochii măriţi. Ştim amândoi cum Kaiserul obţine întotdeauna ce îşi doreşte, mai devreme sau mai târziu, şi că niciun decret de-ale regelui Etristo nu îl poate împiedica.

Fără să aştepte vreun răspuns, Erik mă conduce afară din cameră şi apoi pe hol, lăsând în urma noastră agitaţie şi panică.

Protecție

PARCURG DRUMUL SPRE CAMERA MEA sub ceața șocului. Nici măcar nu îmi amintesc când am urcat cu elevatorul. Singurul lucru de care sunt conștientă este bătaia nebunească a inimii care îmi bubuie în urechi. Până ajungem la mine în cameră, îmi revine treptat în minte ce s-a întâmplat, ca niște raze de lumină printr-o pădure deasă.

— E mort, nu-i așa? îl întreb pe Erik, deși propria voce îmi sună îndepărtată.

Zăbovește nesigur în prag.

— Poate l-a salvat sora cancelarului, spune, dar nu cred că vreunul dintre noi doi crede cu adevărat asta.

Amândoi am văzut fața arhiducelui învinețindu-se, iar Coltania a spus că nu respira. Când am văzut-o pe împărătească căzând de la fereastră după Maskentanz, o parte din mine a sperat, prostește, că a supraviețuit, până i-am văzut fața. Dar, la fel ca încrederea, speranța prostească e un lucru pe care nu mi-l mai pot permite.

Numai atunci îmi dau seama că și Erik este destul de afectat. Ascunde bine asta – presupun că a văzut moartea destul de des pe câmpul de luptă. Dar acum este diferit; palatul trebuia să fie un loc sigur. Dacă Kaiserul poate ajunge la mine și aici, există vreun loc care să fie cu adevărat sigur, atâta timp cât el respiră?

S-ar putea să nu fie Kaiserul. Camera era plină de fețe regale, fiecare cu propriile conflicte și cu propriii dușmani. Otrava

nu era neapărat pentru mine. Dar, chiar când mă gândesc la asta, îmi apare în minte fața Kaiserului și îi simt pe piele respirația fierbinte, care duhnește a alcool. Cinci milioane de monede de aur pentru mine în viață, dar doar un milion pentru mine moartă. Un milion este totuși mult.

— Ar trebui să rămân o vreme, până când știm că amenințarea a dispărut, spune Erik.

Mă întreb brusc dacă știe despre recompensă.

Pentru o clipă înșelătoare, mă întreb dacă pot avea încredere în el, dar alung rapid gândul. Dacă Erik i-ar fi loial Kaiserului, nu m-ar fi adus înapoi în camera mea. Ar fi profitat de haos și m-ar fi scos din Sta'Crivero. Ar fi luat cele cinci milioane de monede de aur.

Mă cufund în canapea, materialul rigid al rochiei mele strivindu-se sub mine.

— Îmi plăcea, îi zic lui Erik. Cel puțin mi-a plăcut mai mult decât ceilalți. Era... ciudat, dar era bun. El nu s-a uitat la mine ca și cum aș fi fost o friptură frumos așezată pentru el pe masă. Și el doar... mi-a oferit armata lui. Fără atașamente, fără să vrea magie, fără căsătorie, voia doar un set de șah care ajunsese la Theyn.

Doar după ce spun aceste cuvinte îmi dau seama că deja folosesc timpul trecut.

Erik își scutură capul, ferindu-și privirea de a mea.

— Cu puterea armatei haptaniene am fi putut elimina kalovaxianii într-o lună.

O lună. Inima mi se zbate în piept. Într-o lună aș fi putut să mă întorc în Astrea, așezată pe tronul mamei mele. Într-o lună, țara mea ar fi fost eliberată și aș fi făcut astfel încât Kaiserul să plătească pentru tot ce ne-a făcut. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost atât de aproape, doar pentru a-mi fi iarăși luat.

Închid ochii, dar nu-mi pot ascunde lacrimile care izvorăsc.

Îmi apăs ochii cu podurile palmelor și las suspinele să se scurgă prin mine.

Plângi pentru propria pierdere în vreme ce un bărbat zace fără suflare, mă mustru. *Ești la fel de egoistă cum e Kaiserul.* Asta mă face să plâng și mai tare.

Erik se pierde – îmi imaginez că nu a văzut multe femei plângând pe durata antrenamentului său –, dar după o clipă se întinde să mă bată, jenat, pe spate. Totuși sunt recunoscătoare pentru că a încercat.

Afară se aud pași tropăitori, urmați de țipete panicate. Trebuie să fie agitație în tot palatul.

— Ai vreo armă? mă întreabă Erik încet.

Nu își ridică privirea din podea. Dau din cap, mă ridic și mă îndrept spre pat. Scot pumnalul pe care l-am ascuns sub saltea și i-l arăt lui Erik, care îl privește cu admirație.

— Foarte drăguț, spune. Știi să-l folosești?

Mă gândesc la lecțiile de mai devreme cu Artemisia, dar brusc totul mi se pare foarte îndepărtat. Aceea era o lamă de dimensiuni diferite și nici măcar nu era ascuțită. Puținul pe care am reușit să-l învăț într-o singură lecție pare brusc inutil – Erik mă întreabă dacă mă pot apăra singură în caz că suntem atacați. Nu e vorba despre un antrenament cu săbii lungi și boante, aici e vorba despre viață și moarte.

— Ar trebui să-l iei tu, îi spun dându-i pumnalul și reluându-mi locul pe canapea.

Întoarce lama în mâini, își trece degetele peste mânerul filigranat.

— E atât de delicat – cred că l-aș rupe în două dacă aș încerca să-l folosesc.

Zâmbetul meu tremură.

— E mai puternic decât pare, spun.

Mai mulți pași se aud cu ecou pe hol, dar de această dată nu

trec mai departe. Erik stă în picioare între mine și ușă, cu arma pregătită; în clipa în care se deschide ușa, se dă la o parte.

În cameră năvălește Søren, cu Blaise, Heron și Artemisia în spatele lui. Când mă văd, se aude o expirație colectivă de ușurare.

— Am auzit că cineva a fost otrăvit la cină, spune Blaise, gâfâind. Ne-am gândit...

Nu termină, dar nu e nevoie.

— A fost arhiducele Etmond, spun, povestind tot ce s-a întâmplat.

Søren înghite, cu ochii ațintiți asupra mea.

— Nu are sens, spune el încet. Haptania nu are mulți dușmani și, chiar dacă ar avea, uciderea lui Etmond nu ar schimba mare lucru. Și dacă cineva l-ar fi dorit mort, i-ar fi fost mai ușor să-l ucidă în Haptania, în lunile pe care le-a petrecut în garnizoană. Nivelul de securitate din Sta'Crivero este mai mare.

— Nimeni nu a spus că ar fi fost asasinat, spune Heron, ridicând mâinile. Nu ar trebui să tragem concluzii pripite. Puteau fi cauze naturale.

— Sau otrava îi era destinată lui Theo, spune Artemisia. Ea este singura pe al cărei cap s-a pus un preț.

Erik se încruntă, uitându-se când la ei, când la mine.

— Cine sunt acești oameni? mă întreabă el.

— Ah, chiar, zic eu, realizând că Erik nu s-a întâlnit niciodată cu Heron, cu Art sau cu Blaise, deși ei l-au văzut de la distanță.

Fac rapid prezentările și le explic ce face Erik în Sta'Crivero.

— Otrava este un element nou pentru mine, îi spune Erik lui Heron când termin. Dar știu ce am văzut și nu a fost nimic natural la moartea aceea.

Ochii lui Heron se lărgesc, dar dă din cap solemn.

— Și nu-mi pot imagina că îi era destinată lui Etmond, spune Søren, privind la mine. Artemisia are dreptate. Dintre toți

cei din camera respectivă, cel mai probabil este ca tu să fi fost ținta.

— Fiecare om din acea cameră este unul important în țara lui, spun eu, deși vocea îmi tremură.

— Important, da, spune Artemisia. Dar nu stă în calea nimănui. Niciunul nu a avut parte de amenințări serioase, ca să nu mai vorbim de o recompensă pusă pe capul vreunuia.

— S-ar putea să nu știm cine a pus otrava, dar știm cine a dat ordinul, spune Blaise încetișor.

Deși nu am mâncat nimic la cină, stomacul meu încă se învârte și se răsucește, mintea mea înoată în gânduri pe care nu vreau – și nu pot – să le duc până la capăt. Am crezut că sunt în siguranță aici, am crezut că mă aflu departe de influența Kaiserului, am crezut că nu mă va mai putea atinge niciodată. A fost o speranță prostească și acum un om este mort din cauza asta. Din cauza mea.

Abia după miezul nopții se aude în ușă o bătaie ascuțită, oficială. Cu toții am fost prea încordați ca să vorbim, iar Artemisia a insistat să profităm de acest timp ca să ne mai antrenăm un pic. A fost deosebit de distractiv, cu toată lumea uitându-se și adăugând propriile critici la poziția și tehnica mea, dar cel puțin mi-a distras atenția de la emoțiile mele.

La sunetul bătăii în ușă, intrăm toți în alertă, cu armele pregătite. Artemisia își lasă sabia de antrenament și o ia pe cea adevărată.

— Colțul din spate al camerei, îmi spune Blaise și mă grăbesc să mă conformez, cu inima bubuind în piept, chiar dacă îmi dau seama că un asasin nu s-ar deranja să bată la ușă.

Desigur, când Heron deschide ușa, este doar una dintre gărzile regelui. Chiar și el e foarte agitat, cu ochii peste tot prin cameră ca și cum s-ar aștepta la un atac în orice moment.

— Regină Theodosia, zice el, privindu-mă.

Dacă i se pare ciudat că mă ascund într-un colț, nu o arată.

— Amenințarea a fost îndepărtată. Dacă te vei alătura regelui Etristo în sala tronului, îl vei vedea tu însăți pe vinovat.

Interogatoriu

PAZNICUL MĂ CONDUCE în sala tronului; Søren, Erik și umbrele mele mă urmează. Cred că am început să mă obișnuiesc cu opulența sta'criverană, pentru că abia observ pereții cu fresce ai camerei, podelele de marmură și candelabrele de aur ornamentate. Tot ceea ce văd este tronul din centru, atât de mare încât, la început, nici măcar nu văd forma fragilă a regelui Etristo. Practic, se pierde în perna de catifea plușată.

Înaintez pe culoarul dintre rândurile de scaune, simțind privirile petițorilor asupra mea. Probabil că suntem ultimii aici, pentru că fiecare loc din camera de audiență este ocupat, cu excepția câtorva scaune din față și al unuia pentru delegația gorakiană, pe care se așază Erik. Ce caută oamenii ăștia? Durere? Frică? Deși le simt pe amândouă, sunt mai mult amorțită. Toți par îngrijorați și suspicioși, ca și cum cine l-a otrăvit pe arhiduce stă chiar lângă ei. Un gând îngrozitor pe care încerc să îl îndepărtez.

Paznicul ne însoțește pe rândul de scaune din față și ne așezăm, Søren de o parte, Artemisia de cealaltă parte a mea.

— Ai venit, draga mea, spune regele Etristo cu obișnuitul său zâmbet condescendent, îndreptându-se un pic mai mult pe tron. Mă bucur să te informez că am prins persoana responsabilă pentru asasinarea arhiducelui.

Asasinare. Deci este mort. Fărâma de speranță de care mă agățam se ofilește și moare. Nu îl cunoșteam suficient de bine

ca să-l jelesc, nu după atâția alții care mi-au fost luați, dar tot îi simt moartea ca pe o împunsătură ascuțită între coaste. Deși mă urăsc pentru asta, jelesc mai mult pierderea promisiunii făcute de el. Jelesc cât de aproape am fost de a redobândi Astrea, doar ca să-mi fie iar furată.

— Cine e responsabil? întreb.

Regele Etristo bate de două ori din palme. Un alt paznic intră prin ușa din spatele tronului, însoțind o fată încătușată. Îmi ia o clipă să o recunosc pe cea care ne-a servit mai devreme, sperioasa care mi-a adus scrisoarea în această după-amiază, cea care a turnat vin pentru mine și arhiduce. Ochii ei sunt și mai îngroziți acum, scrutând rapid camera, căutând o față prietenoasă. Nu găsește.

Îmi dreg glasul și mă uit iar la regele Etristo.

— Desigur că mă încred în judecata ta, Înălțime, dar ce să fi avut această fată împotriva arhiducelui?

Zâmbetul regelui e subtil.

— Asta, draga mea, este exact ceea ce vrem să aflăm.

Se întoarce spre locul unde stau cancelarul Marzen și sora lui.

— *Salla* Coltania, spune. Înțeleg că ne-ai adus serul adevărului din Oriana.

Coltania se ridică de la locul de lângă fratele ei, de pe același rând cu mine. Fața îi e palidă și e extrem de încordată.

— Da, Înălțimea Ta, spune ezitant. Mereu îl ținem la îndemână când călătorim, în caz că trebuie să aflăm dacă vreun străin vrea să ne facă rău. Desigur, nu ne-am așteptat nicio clipă la ce s-a întâmplat.

— Nimeni nu s-a așteptat, draga mea, spune el oftând, după care îi face semn să se apropie. Voi lăsa asta în seama ta, de vreme ce tu ești specialista.

Coltania pășește spre fată cu o fiolă în mână, iar aceasta începe imediat să se zbată în mâinile pazniculuiː de parcă ar

exista vreun mod prin care să se sustragă. Îmi vine imediat în minte Elpis, care a fost într-o situație similară. Numai că Elpis nu merita ceea ce era în fiolă, spre deosebire de această fată. Serul nu o va ucide, doar va aduce adevărul la suprafață. De ce s-ar împotrivi așa de tare dacă nu are nimic de ascuns?

Coltania îi bagă poțiunea pe gât cu forța și fata nu se mai zbate. Se prăbușește pe spate, în mâinile paznicului, clipind nesigur.

— Va dura un minut până funcționează, îi spune Coltania regelui Etristo.

Dacă este cu adevărat doar un minut, se întinde cât o eternitate. În cele din urmă, Coltania vorbește din nou, de data asta fetei.

— Te rog să-ți spui numele, spune ea.

Fata înghite, arătând ca și cum și-ar reveni din leșin.

— Rania, spune ea încet.

Coltania se uită la pupilele fetei și îi măsoară pulsul de la încheietură înainte de a da din cap spre regele Etristo.

— Poți să începi, spune ea.

Regele Etristo se apleacă înainte, privind-o pe fată.

— Ai otrăvit mâncarea arhiducelui? o întreabă el.

— Nu, spune ea, vorbind departe, ca prin vis, de parcă ar fi de cealaltă parte a unui perete de sticlă. Am otrăvit vinul.

Un murmur trece printre toți cei adunați, chiar și printre Umbrele mele. La urma urmei, și eu am băut din vin – toată lumea a făcut-o.

— Cu ce? întreabă regele Etristo.

Ochii fetei se plimbă prin încăpere, înainte de a se opri încă o dată asupra regelui, încercând să rămână focalizați.

— Cu otravă, spune ea, sunând confuză. Nu știu de care anume, asta mi s-a dat.

— De către cine? întreabă regele Etristo.

Fata înghite. Serul adevărului o face să se clatine pe picioare și se lasă dintr-o parte în alta, sprijinită de paznic.

— Kaiserul, spune ea. Kaiserul l-a trimis, cu plată.

Și mai multe murmúre, dar de data asta am amorțit. Nu e altceva decât mă așteptam, dar confirmarea fetei face să mi se pară că tot aerul a fost aspirat din cameră. Aproape că nu aud ce spune în continuare.

— Nu se va opri, spune ea, cu vocea care începe să se bâlbâie. Nu se va opri până nu moare ea.

Își ridică mâinile încătușate și arată spre mine. Pământul îmi alunecă de sub picioare și aproape că pic de pe scaun, dar mâna Artemisiei pe brațul meu mă susține ca o ancoră.

Fata se clatină și mai mult iar paznicul se luptă să o mențină în picioare. Capul i se mișcă dintr-o parte în alta. Regele Etristo se uită la Coltania.

— Este normal acest lucru? o întreabă el.

Coltania este uluită. Se îndreaptă spre fată și o apucă cu forța de bărbie, deschizându-i gura. Cuvintele pe care le murmură nu sunt unele pe care să le pot traduce, deși sunt sigură că sunt înjurături.

— Are limba neagră. Scuipă! spune ea, cu glas ascuțit.

Fata clipește confuză, după care face așa cum i s-a spus și scuipă pe jos. Saliva îi este neagră ca smoala și mai e acolo și altceva. Coltania se lasă pe vine, atingând saliva și frecând puțină între degete. Le ridică aproape de ochi.

— Bucăți de sticlă, spune Coltania, ștergându-și saliva pe tivul rochiei.

Se uită în sus, la regele Etristo.

— O fiolă cu otravă pe care trebuie să o fi avut în gură dinainte să o arestați. Care i-a fost dată pentru eventualitatea în care avea să fie interogată, îi explică ea.

Atunci de ce nu a luat-o pur și simplu? De ce nu a luat-o când au arestat-o gărzile?

Înainte să urmez șirul acestor gânduri, vocea regelui Etristo străpunge aerul cu un țipăt panicat.

— Ce mai aștepți? Salveaz-o.

Coltania se uită la fată și scutură cu tristețe din cap.

— Nu pot, spune. A fost moartă din clipa în care a spart fiola. Nu există leac pentru *Ephemera vulgata*. Mai are doar câteva momente de luciditate. Nu mai e nimic de făcut decât să o lăsăm să se ducă.

O spumă neagră începe să se reverse din gura fetei și ea se lasă pe paznic, străbătută de un tremur. Îmi doresc să o pot întreba de ce a făcut-o, dacă a fost vorba doar de bani sau dacă a existat și ură acolo. Aș vrea să înțeleg ce joc nou joacă Kaiserul de pe tronul lui de peste ocean. Dar viața deja îi părăsește ochii și nu mai pot privi încă un om care moare.

Înalț către zei o rugăciune tăcută și mă ridic, urmată de sfătuitorii mei. Încep să-mi croiesc drum ca să ies din cameră, dar vocea regelui Etristo mă oprește.

— Numai o clipă, draga mea, spune el, deși acum nu mai are în glas niciun pic din dulceața dezgustătoare.

În schimb, pare furios și panicat, ca un animal încolțit. Știu că asta îl face periculos, dar mă forțez să mă întorc spre el.

— Da, Înălțimea Ta? întreb.

În loc să răspundă, regele se apleacă spre paznicii săi și murmură ceva ce nu pot distinge, arătând spre mine, apoi se ridică în picioare. Când iese din sala tronului, paznicii se îndreaptă spre noi. Observ doar o clipă prea târziu că își scot armele.

— Prințe Søren, prin ordinul regelui Etristo, ești arestat pentru uciderea arhiducelui Etmond.

Fără să mă gândesc la armele pregătite sau la pețitorii încă prezenți, fac un pas între paznicii care se apropie și Søren, care e încremenit de uimire.

— Nu prințul Søren a fost responsabil de otrăvirea arhiducelei, spun eu, enunțând fiecare cuvânt cu atenție, astfel încât întreaga sală a tronului să mă poată auzi. Dacă Søren ar fi vrut

să mă ucidă, a avut destule șanse să o facă, spun eu. Nu ar folosi ceva atât de laș cum este otrava și, dacă ar fi făcut-o totuși, sunt sigură că ar fi reușit.

Nu prea sună a apărare solidă, nici chiar pentru urechile mele.

— Voi merge de bunăvoie, zice Søren încet, lăsându-și mâna pe umărul meu. Nu am făcut nimic rău și sunt sigur că regele Etristo va vedea asta.

Se îndreaptă spre paznici, cu mâinile ridicate și clar la vedere. Înainte de a ști ce fac, mă întind și îl apuc de mână, forțându-l să se întoarcă cu fața spre mine. Doar atunci îmi amintesc că nu suntem singuri și că există o duzină de pețitori care privesc și care vor citi mult prea mult într-o simplă atingere. Îmi trag repede mâna și o las să-mi cadă pe lângă corp.

— Te vom elibera, îi spun încet. Am făcut-o o dată, o voi face iar.

Zâmbetul lui Søren este fragil, dar măcar se preface că mă crede când paznicii îi leagă de încheieturi cătușe încrustate cu bijuterii și îl iau cu ei.

Arest

— E MEMBRU ÎN CONSILIUL MEU, îi spun regelui Etristo, încercând să-mi smulg cuvintele dintre dinții încleștați. Când mi-ai promis protecție, am rămas cu impresia că acea protecție se aplica întregului meu grup.

Din locul său de după biroul mare de marmură, regele Etristo abia de-mi aruncă o privire. Scoate un oftat de om sâcâit și își rotește ochii spre cer. Nu este chiar respectuos, dar nu mă vede ca pe o egală, ci mai mult ca pe un corp de sex feminin care vorbește mult mai mult decât strictul necesar. Nici măcar nu a vrut să mă întâlnească decât după ce a luat micul dejun, ceea ce înseamnă că Søren e de opt ore într-o închisoare sta'criverană.

— Așa cum am explicat de mai multe ori, draga mea, nu pot garanta siguranța celor care încalcă legile din Sta'Crivero. Astrea nu consideră crima a fi împotriva legii?

Căldura îmi izvorăște prin piele până când încep să-mi simt mâinile fierbinți. Le strâng în pumni, deși asta nu face prea multe pentru a înlătura căldura. Fierbințeala ce-mi curge prin vene crește de fiecare dată când îmi spune *draga mea*. Mă forțez să respir adânc. De când am părăsit nava nu s-a mai întâmplat ceva asemănător episodului cu cearșafurile – doar căldura ocazională din mâinile și brațele mele – și aproape că mă pot convinge singură că mi-am imaginat totul, dar în astfel de momente știu că nu-i așa. Simt focul înăuntrul meu și știu că dacă iese la suprafață acum... nu-l pot lăsa.

— Ba sigur că da, spun forțându-mi vocea să rămână liniștită.

Mă uit în spate, la Heron, Blaise și Artemisia, înainte de a mă întoarce spre rege.

— Dar o astfel de acuzație serioasă necesită dovezi și nu ați oferit niciuna în afara liniei sale de rudenie. Dacă acesta este un motiv suficient de bun pentru a închide pe cineva, sunt surprinsă că închisorile voastre nu dau pe dinafară.

Regele Etristo bate cu degetele în birou și pe teancul de hârtii pe care bănuiesc că doar se prefăcea că le citește, pentru a mă evita.

— În timp ce vorbim, *Salla* Coltania îi instruiește pe medicii mei despre cum să facă un alt ser al adevărului. Înțeleg că procesul poate dura ceva timp, spune el. Dacă apoi își recâștigă onoarea, îl voi elibera cu cele mai umile scuze, dar nu există prea multă atenție când e vorba despre siguranța ta, draga mea. Mai ales că, așa cum am înțeles, a petrecut câteva nopți în dormitorul tău.

Insinuarea din vocea lui mă face să mă înroșesc și mă bucur că Umbrele mele sunt singurele care îl aud, deși sunt sigură că un pic de bârfă tot a prins deja rădăcini, ajutată, fără îndoială, de propriile mele acțiuni din sala tronului. M-am pus între Søren și paznicii înarmați, la urma urmei.

— Două nopți, zic înainte să arăt spre cele trei Umbre. Împreună cu ceilalți consilieri. Dacă ar fi vrut cu adevărat să mă ucidă, nu ar fi fost niciodată mai ușor pentru el să o facă decât atunci când dormeam.

Colțurile gurii regelui coboară într-o expresie de profundă nemulțumire, iar în cele din urmă se uită la mine.

— Ei bine, atunci poțiunea de la *Salla* Coltania ar trebui să-l absolve de orice acuzații și i se va da drumul în câteva zile, spune el de parcă ar vorbi unui copil iritat.

Vreau să țip, dar mă forțez să zâmbesc în schimb.

— Foarte bine, spun sec. Dar prințul Søren mi-a fost consilier de încredere în chestiuni legate de afacerile externe, așa că nu mă pot vedea cu alți petitori în bună cunoștință de cauză până când nu va fi el liber să mă sfătuiască. Înțelegi asta, nu-i așa? Trebuie să-mi protejez interesele.

Regele Etristo arată de parcă și-ar dori să mă poată lovi, dar după o secundă fața lui redevine plăcută.

— Dacă insiști, draga mea, spune el. Deși îmi fac griji că lipsa ta de încredere va fi văzută ca o ofensă.

Bărbații care ar cere dovada virginității mele, ofensați că nu am încredere în ei. Aș putea să râd de ironia situației dacă nu aș fi atât de supărată.

— Desigur, nu intenționez vreo ofensă, spun eu dulce. Între timp, aș vrea să-l pot vizita pe prințul Søren în temniță oricând doresc pentru a mă asigura că este tratat corect.

Expresia regelui Etristo devine încă o dată înghețată.

— Draga mea, acum *eu* încep să mă simt ofensat de lipsa ta de încredere.

Îmi păstrez zâmbetul.

— Din nou, nu aceasta îmi este intenția, Înălțimea Ta. Dar cred că este necesar pentru liniștea mea.

Regele Etristo își încleștează dinții, dar, după ceea ce pare o eternitate, dă din cap.

— Foarte bine.

Fac o plecăciune superficială, apoi mă întorc și ies din cameră, cu Umbrele urmându-mă îndeaproape.

* * *

Artemisia, Heron, Blaise și cu mine abia apucăm să ne reinstalăm la mine în cameră, când intră valvârtej Dragonsbane, cu expresia ca o furtună. O clipă, cred că e furioasă pentru că a fost arestat Søren, dar sigur că asta ar fi ridicol. Dacă ar fi fost după ea, el încă ar fi în celula de pe *Smoke*.

— Nu ar fi trebuit să te duci în audiență la rege fără mine, îmi trântește. Ai măcar idee în ce poziție proastă te-ai pus singură?

Îi las veninul din glas să mi se prelingă pe spate.

— Regele mi-a arestat consilierul și eu m-am ocupat de problemă, îi răspund calm. Îndrăznesc să spun că am mers mai departe decât ai fi făcut-o tu, de vreme ce ești gata să sari oricând îți spune el.

Se dă înapoi de parcă ar fi fost pălmuită. O clipă, arată de parcă ar vrea să mă jupoaie de vie, dar mă țin tare.

— Interesul pentru Astrea este cel mai important pentru mine, îmi spune ea. Și e în interesul Astreei să încercăm să nu insultăm aliatul cel mai puternic pe care îl avem.

Nu mă pot abține să pufnesc.

— Nu e un aliatul nostru, îi zic. Dacă ar fi fost, ne-ar fi dat chiar el trupe. Se aliază cu cine îi aduce cei mai mulți bani. În cazul în care Kaiserul era dispus să plătească suficient, ne-ar fi dat pe mâna lui într-o clipă. Acum, zestrea mea valorează mai mult, așa că am ceva putere. O să mă folosesc de asta cât de bine pot și, dacă nu faci la fel, *tu* ești fraiera.

— Theo, șoptește Artemisia, un avertisment pe care nu-l bag în seamă.

Ochii lui Dragonsbane sunt plini de furie rece ca gheața.

— Lăsați-ne, le spune ea Umbrelor mele, cu vocea doar puțin mai tare decât un șuierat.

— Rămânem cu Regina, spune Heron ferm.

Înfrunt privirea lui Dragonsbane fără să tresar. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-mi țin Umbrele aproape acum, dar am sentimentul că ceea ce are să-mi spună Dragonsbane nu e ceva ce aș vrea să audă altcineva.

— Mergeți, spun. Nu va dura mult.

— Theo..., avertizează precaut Blaise.

— Mergeți, repet.

Umbrele mele schimbă priviri îngrijorate, dar se îndepărtează, lăsându-mă singură cu Dragonsbane. Aș minți dacă aș spune că nu-mi mai este frică de ea, dar am grijă să nu las să se vadă – poate simți frica și se hrănește cu ea.

— Kaiserul a atentat la viața mea, spun eu, încrucișându-mi brațele. Aici, unde regele Etristo mi-a promis siguranță. Un om este mort pentru că a subestimat puterea Kaiserului de a ajunge până aici și, în loc să-l caute pe adevăratul agent al Kaiserului, l-a arestat pe Søren. Între timp, oricine a dat acelei fete otrava este încă acolo și e doar o chestiune de timp înainte să lovească din nou. Nu sunt în siguranță aici.

— Nu, spune ea, cu glas neschimbat. Nu ești în siguranță aici. Dar nu vrei să fii în siguranță.

La asta nu mă pot abține să râd, dar chiar sunt surprinsă de cât de înțepător spune totul.

— Vrei să spui că *vreau* să fiu ucisă?

Expresia ei rămâne liniștită.

— Spun, zice ea încet, că vrei să fii regină și că acesta nu este un rol sigur.

— Nu *vreau* să fiu regină. *Sunt* regină, o corectez. Și aceasta este un fapt pe care se pare că-l uiți dacă nu îl poți folosi în avantajul tău.

Acum este rândul ei să râdă.

— Regina unei țări care nu mai există, spune. O regină fără coroană, fără tron, fără încoronare. A cui regină, mai exact, îți imaginezi că ești? Trei indivizi prostuți care te urmăresc peste tot ca pe o cloșcă pentru că un om le-a zis că ești specială și ei au fost destul de idioți să-l creadă?

Fac un pas în spate, dar nu a terminat de vorbit.

— Eu încerc să te ajut, dar ești prea încăpățânată și egoistă ca să înțelegi asta, spune ridicând glasul. Zeilor, ești fix ca mama ta.

Nu e prima oară când îmi spune cineva asta, dar e prima dată când acest lucru devine insultă.

— Nu vorbi despre mama!

Nu-mi dau seama că ám strigat până când văd uimirea de pe fața ei și ochii care îi fug spre ușă.

— Mama mea a fost de cincizeci de ori mai bună decât tine, continui eu, atentă să-mi păstrez tonul jos.

Se uită la mine o clipă, apoi lasă să-i scape un râset ascuțit și trece la dulapul cu vinuri. Petrece un moment în liniște, luând o sticlă, desfăcând-o și turnându-și un pahar plin până aproape de margine. Ia o gură mare, golind aproape un sfert din pahar, apoi se uită la mine.

— Nu ești prima persoană care spune asta, să știi. Poate că nu de cincizeci de ori, exact, asta este un pic dramatic, dar e cam același lucru. „Stai dreaptă, ca Eirene.", „Zâmbește ca Eirene", „De ce nu poți fi mai mult ca Eirene?". Nu cred că a trecut o zi în care să nu fi auzit asta cel puțin o dată. Ajunsesem la punctul în care, când auzeam numele ei, îl simțeam ca și cum cineva mi-ar fi bătut un cui la baza craniului.

Se oprește ca să își ia altă băutură, dar am auzit destul.

— Nu era vina ei că erai geloasă, spun eu.

Replica asta o face să râdă din nou.

— Sigur că eram geloasă. Dar nu mai mult decât era ea din cauza mea. „Kallistrade", spunea ea, „ești atât de norocoasă că nu trebuie să te duci la cursuri de bune maniere." Și: „Mi-aș dori să nu fie nevoie să mă trezesc dis-de-dimineață ca să salut gărzile alături de mama". Și: „Eu de ce nu pot să-mi petrec după-amiaza călărind, la fel ca tine?" Destul de des îmi cerea să facem schimb, dar nu am vrut asta niciodată. Nici eu nu voiam să fiu încoronată regină, așa cum nici ea nu voia.

— E o minciună, îi spun. Mamei îi plăcea să fie regină.

Dragonsbane ridică din umeri.

— N-am de unde să știu asta, spune ea. Am plecat înainte să fie ea încoronată și nu m-am mai întors niciodată, dar cu siguranță nu îi păsa de pregătire.

Mai ia o înghițitură, mai mică de data asta, după care mă privește gânditoare.

— Ești norocoasă că nu ai cunoscut-o cu adevărat.

Îi simt cuvintele ca pe o apă rece care-mi șiroiește pe spate.

— Tocmai ai spus că am noroc că mama mea a murit?

— Nu am spus asta, spune Dragonsbane dând ochii peste cap. Dar e frumos, într-un fel, că o păstrezi atât de pură în amintirea ta – mama perfectă și regina perfectă, strălucitoare și amabilă și vitează. E practic o zeiță în mintea ta, nu-i așa? Presupun că toate fetele trebuie să simtă astfel în legătură cu mamele lor la un moment dat. Există întotdeauna o clipă totuși, când acea iluzie a perfecțiunii se sfărâmă și îți dai seama că mama ta este doar un om, la fel ca tine, supusă greșelii, cu propriile ei vicii și limitări. Tu nu vei avea niciodată această epifanie și, da, cred că ești norocoasă pentru asta. Într-un fel.

Pentru o clipă, arată atât de vulnerabilă încât nu știu sigur dacă să o plesnesc sau să-mi cer scuze, dar pe cât de rapid apare acea expresie, la fel de repede dispare, sigilată în spatele ochilor ei duri, impenetrabili.

— Mama ta a fost o regină bună, din ce am auzit. Și-a îndeplinit îndatoririle fără să se plângă și a fost plăcută, dar ea va fi mereu regina care a pierdut Astrea.

— Nu a fost vina ei, protestez. Nu avea de unde să știe că veneau kalovaxianii.

Pentru prima dată, Dragonsbane șovăie, ezitând destul de mult ca să văd în ochii ei cum face alegerea, înainte să se întărească iar.

— Știa, spune încet. I-am trimis o scrisoare cu luni bune înainte de atac, avertizând-o că veneau.

— Minți, spun, dar stomacul mi se strânge.

Nu vreau să aud asta, dar nu mă pot determina să mă mișc de aici. Mă ignoră și continuă.

— Mi-a spus că sunt o mincinoasă, zice. A spus că o fac de râs, navigând peste tot și prezentându-mă drept pirat.

Vreau să-i arunc în față o mulțime de insulte, lucruri pe care simt dureros nevoia de a le spune, dar niciunul dintre ele nu-mi părăsește buzele. Trebuie să-mi reamintesc să respir.

După o clipă, expresia ei se înmoaie puțin.

— Poate că ar fi trebuit să te las să îți duci restul vieții cu acea imagine despre ea pură și nepătată.

— Nu te cred, îi zic, chiar dacă o mică parte din mine știe că spune adevărul.

Nu are niciun motiv să mintă în legătură cu asta.

Dragonsbane își ia altă băutură.

— Mi-am iubit sora cu înverșunare, contrar aparențelor. Era complet diferită de mine și, de asemenea, era jumătatea mea perfectă. Dar a fost o femeie cu defecte.

Face o pauză, terminându-și vinul înainte să se uite la mine cu ochi clari, înfricoșători în ferocitatea lor. Nu îmi dau voie să mă feresc.

— Mama ta a fost o regină mediocră, spune Dragonsbane încet. Tu ai putea fi una grozavă. Dacă nu aș crede asta, nu aș fi aici. Dar nu e ceva ce vei obține ușor. Nu va veni cu ușurință. Nu va veni fără sacrificii și m-am săturat să fiu tratată ca un dușman pentru că tot subliniez asta. Dacă nu vei renunța la tot pentru Astrea – mândrie, independență, prieteni –, nu o vei recuceri niciodată.

Când vede că nu spun nimic, își așază paharul pe masă și pleacă spre ușă. Cu mâna pe clanță, se oprește.

— Toți oamenii fac greșeli, iar mama ta nu a făcut excepție. Te-a iubit mult și a iubit Astrea, iar eu cred că a făcut ce a crezut a fi corect. Dar a fost și ea un om, nici mai mult, nici mai puțin.

Vis

PENTRU PRIMA DATĂ DE CÂND am plecat din Astrea, visele mele nu sunt bântuite de fața cenușie a lui Cress. În schimb, o văd pe mama, dar nu cum mi-o amintesc. O văd așa cum ar fi acum, cu aceleași riduri în jurul ochilor și al gurii pe care le are Dragonsbane. Părul ei nu are aceleași unde roșietice pe care le avea, deși nu a devenit alb. Este pur și simplu decolorat, tras peste umăr într-o singură coadă împletită, lungă. Pe cap are coroana, doar că nu este chiar coroana ei – este una dintre coroanele de cenușă pe care m-a pus Kaiserul să le port. Deși stă nemișcată, cenușa îi ninge chitonul alb.

Se uită la mine cu ochi triști, grei, dar când vorbește o face cu vocea lui Dragonsbane.

— Îmi pare rău, spune ea.

Aștept să-mi spună mai multe, să-mi explice de ce a ignorat avertismentul surorii ei și le-a permis kalovaxianilor să ne cucerească, de ce – cu o singură decizie – a lăsat Astrea în ruine. De ce m-a dăruit atât de ușor unui om care mi-a făcut viața un coșmar timp de un deceniu.

Dar e doar un vis și nu poate avea răspunsuri pe care să nu le cunosc deja, deci singurul lucru pe care îl face este să-și tot ceară scuze până când mă trezesc, în cele din urmă, cu gust de cenușă în gură.

Cerul care se vede prin fereastra mea e tot întunecat, luminat doar de stele și de o felie de lună, dar știu că nu voi mai pu-

tea adormi în această noapte. Mintea încă îmi zbârnâie, repetând iar și iar cuvintele lui Dragonsbane despre mama.

Artemisia doarme profund pe cealaltă parte a patului – deși e atât de mare încât nici măcar nu simte când mă strecor afară, mergând cu grijă pe vârfuri pe lângă forma mare a lui Heron, care nu încape prea bine pe canapea. Ne-a refuzat și pe mine, și pe Art când ne-am oferit să facem schimb cu el. Blaise trebuie să fi devenit neliniștit și să se fi întors la el în cameră la un moment dat.

Îmi aduc aminte cum am adormit înconjurată de ei. Nu a existat nicio discuție dacă ar trebui ca ei să rămână sau nu. Cine lucrează pentru Kaiser e încă liber și nu cred că vreunul dintre noi se poate încrede în paznicii din Sta'Crivero.

Ar trebui să-l trezesc pe unul dintre ei – mai ales că cineva a încercat să mă ucidă, seara trecută –, dar nu pare corect să-i pun să se trezească la ora asta doar pentru că nu pot eu dormi.

În plus, nu-l vreau pe niciunul dintre ei cu mine când îl vizitez pe Søren.

Îmi pun o rochie, cât de silențios pot, și îmi iau pumnalul de la locul lui, de pe măsuța de lângă mine, îndesându-l între rochie și cureaua din jurul taliei. Îmi pun papucii de lângă pat și merg pe vârfuri până la ușă, închizând-o în urma mea cu un sunet puțin mai tare decât cel al unei expirații.

Totuși, cu tot cu pumnal, nu ar trebui să merg singură – mai ales de vreme ce mă îndoiesc că aș putea face mai mult decât să-l flutur în jur și să încerc să par amenințătoare. Pe hol, mă surprind uitându-mă în spate la fiecare câteva minute, de parcă un alt asasin ar putea răsări din umbre. Nu ar fi exclus.

A fost o idee idioată, dar chiar și când îmi dau seama de asta, nu pot să mă întorc. Ajung la elevator și pășesc înăuntru, ușurată că am ajuns lângă un alt om.

Nu am de unde să știu dacă nu e și el un asasin. Dacă e, nu

se grăbește. Se uită absent la mine, așteptând să-i spun destinația.

— Cincisprezece, vă rog, spun numind etajul pe care Erik mi l-a indicat mai devreme, când a fost cazată delegația gorakiană.

Dă din cap scurt și începe să rotească manivela, făcându-ne să alunecăm în jos. Oricât de lipsită de probleme este călătoria, tot nu pot să nu mă prind de barele peretelui din spatele meu. Nu contează de câte ori fac asta, nu cred că o să mă obișnuiesc vreodată. Din fericire, durează doar un moment până ne oprim brusc și îmi deschide ușa.

De îndată ce am ieșit, închide ușa din nou, iar elevatorul coboară, lăsându-mă singură pe un hol întunecat, luminat doar de lumina lunii care străbate prin ferestre. Înaintea mea, holul este căptușit cu uși de ambele părți, dar nu am nicio idee în ce cameră ar putea fi Erik.

Merg încet pe hol, sperând la un semn de orice fel, dar fiecare ușă de stejar este exact la fel. Chiar și formele sculptate în ele și mânerele din cristal sunt identice. Faptul că sunt iar singură face să mi se ridice părul de pe ceafă. Acesta ar fi momentul perfect pentru un asasin – ar putea să-și facă treaba fără probleme, apoi să dea vina pe gorakiani, care oricum nu par să aibă prea mulți prieteni în Sta'Crivero.

Mă uit la tocurile ușilor după lumina care s-ar putea strecura afară, un semn că cineva din interior este treaz. E mult trecut de miezul nopții, deci majoritatea sunt întunecate, dar în cele din urmă găsesc una care nu este și bat ușor.

E o pauză lungă înainte ca pașii să se îndrepte ușor spre mine și ușa să se deschidă. Apare un gorakian mic, vânjos, cu un cap chel, strălucitor și cu ochelari rotunzi, cocoțați la capătul nasului său coroiat. Se uită la mine iritat, cu fruntea încrețită. S-ar putea să nu fie mulțumit că-l deranjez, dar cel puțin este foarte mică șansa ca el să fie vreun asasin.

— Îmi... Îmi pare rău că te deranjez, îi spun. Îl caut pe Eri... Adică pe împărat. În ce cameră se află?

Se încruntă și îmi dau seama că nu înțelege astreana. Deschid gura pentru a repeta în kalovaxiană, deoarece probabil o va înțelege, după ce a trăit sub ocupația kalovaxianilor, dar vorbește el mai întâi.

— Împărat, repetă el.

Mă străbate un sentiment de ușurare și dau din cap.

Omul se apleacă pe ușă afară și arată o ușă pe hol, dar sunt prea multe pentru a-mi da seama la care se referă. Trebuie că realizează și el de acest lucru, pentru că, oftând profund, se îndepărtează de camera lui și mă duce la ușa spre care arăta, bătând mult mai tare și mai îndelung decât aș fi făcut-o eu. Presupun că este un lucru bun totuși, pentru că trec doar câteva momente înainte ca Erik să răspundă în cele din urmă la ușă, cu ochii pe jumătate cârpiți de somn. Clipește din greu o clipă, de parcă ar încerca să priceapă ce are în fața ochilor.

— Tho... Regină Theodosia? întreabă în kalovaxiană. Maestre Jurou? Ce se întâmplă?

Bărbatul – Maestrul Jurou – se încruntă și se avântă într-o gorakiană rapidă din care nu pricep un cuvânt. Nu cred că pricepe nici Erik, pentru că tot ce face este să se uite la Maestrul Jurou și să aștepte să termine. Când se oprește, se uită la Erik, așteptând un răspuns pe care Erik nu are idee cum să îl dea. Maestrul Jurou își dă seama de acest lucru și pufnește puternic înainte să se întoarcă în camera lui și să închidă ușa, trântind-o.

Erik tresare la zgomotul puternic.

— Văd că l-ai cunoscut pe Maestrul Jurou, spune el.

— Nu știam care e camera ta, recunosc eu. Cine e omul?

Deschide gura pentru a-mi răspunde, apoi o închide și se încruntă, gândindu-se la ce l-am întrebat.

— Este... alchimist, spune el. Cel mai bun din Goraki, înain-

te de asediu. Ca să fiu cinstit, nu știu foarte sigur ce face, dar toată lumea pare să creadă că este foarte important. Ceva ce are de-a face cu aurul, cred. După cum poți vedea, nu vorbesc gorakiana, deși mama mea face tot posibilul pentru a remedia asta.

Încruntarea i se adâncește și își scutură capul, cu întorcându-și privirea spre mine.

— Ce faci aici, Theo? E miezul nopții.

— Nu puteam să dorm, îi spun.

— Și te-ai hotărât să împarți supărarea cu mine? Foarte drăguț, dar mi-aș dori să nu o fi făcut, spune el, căscând la ultimele cuvinte.

— Vreau să îl vizitez pe Søren, spun eu. Și, din moment ce Kaiserul a pus o recompensă pe capul meu, nu cred că e înțelept să merg la temniță singură.

— Înarmată totuși, remarcă el, arătând din cap spre pumnalul de la șoldul meu.

— Mai mult de impresie, recunosc. M-ai văzut ieri – e mai probabil să mă rănesc singură dacă încerc să-l mânuiesc.

— Corect, spune oftând. Stai să-mi iau sabia și mergem împreună. Nu m-ar deranja să-l văd și eu pe Søren.

Intră iar în cameră, dar, înainte ca ușa să se închidă în urma sa, îl aud bombănind.

— Deși mi-ar fi plăcut să așteptăm lumina zilei ca să o facem.

Temniță

TEMNIȚA DE SUB PALATUL sta'criveran e genul de loc care nu primește mulți vizitatori – de fapt, îți dă senzația unui loc unde intri fără să te aștepți să mai ieși. Operatorul elevatorului s-a blocat când Erik și cu mine l-am rugat să ne aducă aici, dar când i-am spus că regele mi-a dat permisiunea, a acceptat înfrânt, deși nu știa cum să plece mai repede, grăbindu-se să urce înainte ca ușile să se fi închis măcar în spatele nostru.

— Nu inspiră prea multă încredere, șoptește Erik, uitându-se pe holul întunecat, luminat doar de rânduri de mici candelabre de perete.

Aerul de aici, încărcat și rânced, îmi face greață. Nu vreau să dau un nume acelui miros, orice ar fi el. Nu miroase ca și cum ar veni de la ceva – sau cineva – aflat încă în viață.

Mergem pe hol până ajungem la o poartă de fier care se întinde de la tavan la podea, de la un perete la celălalt. Sprijinindu-se de ea pe partea noastră este un tânăr sta'criveran care arată pe jumătate adormit. Când ne aude însă, se îndreaptă, cu ochii măriți de uimire. Arată cam de 20 de ani, dar pielea îi este pământie și sub ochi are cearcăne întunecate. Mă întreb când a fost ultima oară la suprafață.

— Ce faceți aici? întreabă bărbatul agitat, apoi înghite și încearcă din nou. Cum pot să vă ajut?

— Suntem aici pentru a-l vizita pe prințul Søren. Regele Etristo mi-a dat permisiunea să-l vizitez oricând poftesc.

Se încruntă, uluit.

— Dar este miezul nopții, spune el.

Ridic din umeri.

— Acum poftesc eu, îi spun. Sunt Regina Theodosia și aș vrea ca prizonierul să fie dus într-o încăpere sigură, separată de ceilalți prizonieri. A mâncat?

— Eu... da, Maiestate, spune el.

— Mă bucur să aud asta, îi răspund. Poate fi cam încăpățânat când e vorba despre asemenea lucruri. Există o cameră ca cea pe care am descris-o?

— Prințul Søren este singur în celulă, spune el. Este destul de confortabil – pentru o celulă, adică. Sigur mai bună decât orice altceva de aici și departe de ceilalți prizonieri.

— Sună destul de bine, îi spun cu un zâmbet. Care e numele tău?

— Tizoli, spune omul, după care se grăbește să facă o plecăciune.

După ce termină, se întoarce spre poartă, învârtind inelul de chei fixat pe centură. E nevoie de câteva încercări, dar în cele din urmă deschide ușa și ne conduce.

Celula lui Søren este puțin mai mare decât cea de pe *Smoke* și de cel puțin trei ori mai mare decât cea pe care o aveam eu în Astrea. Aici nu are cătușe, cum avea pe Smoke, așa că poate sta în picioare și poate să facă ce vrea între acești pereți. Din păcate, ce vrea el să facă este să doarmă, lucru pe care-l face destul de sonor, ghemuit într-un colț, cu spatele la noi.

— Søren! strig printre barele ușii pentru ceea ce pare a suta oară, dar nu se mișcă.

Mă întorc spre Tizoli, care se află în spatele nostru, nesigur dacă ar trebui să rămână sau să plece.

— E bine?

— Eu... ăăă... Cred, Maiestate, zice el, uitându-se agitat în jur.

— E bine, spune Erik. Ar putea dormi și în mijlocul unui uragan, de fapt.

Își face mâinile pâlnie în jurul gurii, iar numele lui Søren răsună atât de tare încât trebuie să-mi acopăr urechile. Søren totuși doar se rostogolește și se apropie de perete.

— Dacă ai putea deschide ușa un moment, am putea să-l trezim și apoi ne-am întoarce afară, îi spun lui Tizoli, dar el scutură din nou din cap, așa cum a făcut de fiecare dată când l-am rugat asta de când am venit aici, acum zece minute – trebuie să fie cel puțin a cincea oară până acum.

Erik inspiră adânc, pregătindu-se să strige din nou, dar îl întrerup apucându-l de nasturele de pe mâneca mantiei, pe care îl rup cu o smucitură fermă.

— De ce ai făcut asta? se revoltă Erik, uitându-se neîncrezător la haina lui sfâșiată. Era nou-nouță – o să mă omoare mama.

Îl ignor, mă lipesc de gratii și îmi strecor brațul printre ele, ținând nasturele strâns în mână. Îl arunc cât de tare pot spre capul lui Søren, lovindu-l fix în mijlocul frunții. Era un nasture mic, dar a fost destul. Mâna lui Søren zvâcnește ca să-l îndepărteze, apoi mijește ochii și se uită la noi somnoros.

— În sfârșit, îi spun. Dormi ca mortul.

Søren se ridică în șezut, încă uimit.

— Cred că încă mai dorm, recunoaște el. Ce faci aici? Și ce oră e?

— Aproape dimineață, îi spun apoi mă întoarc spre Tizoli. Vrei să ne acorzi puțină intimitate? Te chemăm când terminăm.

Tizoli ezită, dar după un moment dă din cap și se întoarce pe hol. Aștept să se îndepărteze înainte de a vorbi.

— Cum s-a inversat norocul, îi spun lui Søren zâmbind, chiar dacă nu e nimic amuzant aici.

Søren îmi zâmbește înapoi, deși parcă doar cu jumătate de gură.

— Ești aici să mă salvezi, Theo? întreabă el însuflețit.

Scutur din cap.

— Oamenii lui Etristo pregătesc un ser al adevărului pentru tine, așa că, de îndată ce ți-l vor da, ar trebui să fii eliberat. Regele a spus că ar putea dura ceva timp totuși.

Søren dă din cap, dar nu pare convins.

— Vreun indiciu despre cine lucrează de fapt pentru tatăl meu?

— Niciunul, spune Erik cu vocea grea. Ar putea fi literalmente oricine. La dracu', dacă ar fi știut că suntem înrudiți, probabil aș fi aici, jos, cu tine.

— Da, să păstrăm secretul ăsta, zic și oftez. Am primit o pauză de la pețitori, cel puțin. Am spus că nu mă pot întâlni cu nimeni dacă nu ești prezent ca să mă sfătuiești.

Søren pufnește.

— Sunt sigur că mătușa ta e mulțumită de asta, spune el.

Vrea să fie o glumă, dar menționarea lui Dragonsbane e ca pe o hârtie abrazivă pe piele, iar Søren trebuie să vadă că mă crispez.

— Ce este? întreabă el.

Ezit.

— Am o întrebare despre asediul din Astrea.

Inspir adânc și iau în calcul să nu-i mai pun nicio întrebare. Poate că nu vreau să știu răspunsul.

— Dacă am fi fost avertizați că veniți, ce s-ar fi întâmplat? Ar fi fost ca în Vecturia? V-ați fi întors din drum?

Søren se încruntă, gândindu-se atât de mult timp, încât încep să-mi fac griji că nu va răspunde niciodată, dar în cele din urmă scutură din cap.

— Poate că ar fi durat mai mult. Poate că s-ar fi transformat într-un război în loc de asediu, dar v-am fi învins. Astrea nu era

pregătită pentru un astfel de atac – nu ar fi trebuit niciodată să se confrunte cu unul. Îmî pare rău dacă nu este răspunsul pe care îl aștepți.

— Este, de fapt, spun eu. Dar tot nu mă face să mă simt mai bine.

Le spun ce mi-a zis Dragonsbane, iar Erik și Søren ascultă.

Când termin, cuvintele mele sunt puțin mai mult decât o șoaptă.

— Mereu mi-am imaginat-o pe mama ca pe regina perfectă, dar acea imagine a fost distrusă și nu știu cum să o recuperez.

Erik și Søren schimbă o privire, dar Erik vorbește în cele din urmă.

— Ei bine, tatăl nostru este Kaiserul. Nu avem prea multă experiență cu imaginile stricate ale figurilor părintești.

— Dar a existat o vreme când l-ați admirat? întreb privindu-i pe rând.

Sunt amândoi tăcuți.

— Nu, spune Søren în cele din urmă. Chiar înainte să înțeleg ce le făcea altora, știam ce îi făcea mamei. Nu-mi amintesc niciun singur cuvânt blând. Îmi amintesc cum ea se ghemuia de frică de fiecare dată când el se apropia și cum tresărea de fiecare dată când îi vorbea, de parcă ar fi plesnit-o. L-am văzut pe tata ca pe un monstru chiar de la început – doar că nu mi-am dat seama câtă influență avea.

Erik își drege glasul.

— Cred că a existat o vreme în care mi-am dorit să fiu ca el, recunoaște. Nu a durat mult, dar a existat. Niciodată nu m-a recunoscut ca fiu și nici măcar nu mi-a vorbit, dar nu a fost vreun secret. Știam. Și, în copilărie, m-am gândit că, dacă aș fi mai mare, dacă aș fi mai puternic, dacă aș face lucrurile mai bine, m-ar iubi. Te-am urât, îi spune lui Søren.

Søren se încruntă.

— Da? Nu știam asta.

Erik ridică din umeri și își ferește privirea. Lumina e prea slabă pentru a spune cu siguranță, dar cred că i s-au înroșit obrajii.

— Nu te cunoșteam atunci – numai de la distanță. Erai doar un băiat care avea tot ce îmi doream eu cu atâta disperare și nu păreai să apreciezi deloc ce aveai. Bineînțeles că te-am urât. Dar când am devenit ucenici împreună și ne-am împrietenit, am înțeles. Cred că atunci mi-au fost spulberate iluziile, deși acesta e un lucru diferit.

— Nu, cred că înțeleg, îi spun. Mulțumesc.

Søren scoate un oftat greu.

— Deci te vei întoarce înapoi la tabără acum, când nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu peținorii timp de câteva zile?

— Presupun că da, spun eu, deși ideea mă umple atât de emoție, cât și de teamă.

Mi-a plăcut să ajut și să vorbesc cu alți astreani, dar sentimentul de vinovăție era aproape insuportabil – cum pot să stau în palatul regelui Etristo, mâncând bucate alese până când mi se pare că stomacul îmi dă pe afară, purtând rochii care costă fiecare o avere, în timp ce ei sunt murdari, înfometați și bolnavi? Dar, desigur, trebuie să merg. Dacă nu fac tot ce pot ca să-i ajut, nu mă voi ierta niciodată. Cu siguranță nu mi-aș putea spune regină.

Îmi vine o idee și mă întorc spre Erik.

— Ar trebui să vii și tu, spun. Sunt și gorakiani acolo. Ar trebui să-i vezi, dacă e să le fii împărat. Nu cred că ei știu că Goraki e un din nou un loc sigur; s-ar putea să-și dorească să se întoarcă.

Erik se gândește.

— Nu mă bazez pe asta, spune el scuturând din cap. *Sigur* e un cuvânt relativ și sincer cred că s-ar putea să le fie mai bine aici.

Ideea mă îngrețoșează.

— Nu spune asta până nu vezi ce e acolo, îi spun uitându-mă înapoi la Søren. Ai nevoie de ceva?

Søren se gândește câteva clipe.

— Doar să treacă mai repede timpul. Trebuie să ajungi undeva înainte de micul dejun?

— Nu, îi răspund. Mai pot sta o vreme.

Søren se întinde pe podeaua murdară, sprijinindu-se de peretele de cărămidă.

— Ei bine, spune. Ce zici de încă o lecție de astreană?

— Acum? întreb încruntându-mă. Sigur există un timp și-un loc mai potrivite.

— Sunt la propriu un elev care nu fuge, îmi spune. Și asta îmi va îndepărta gândurile de la alte lucruri, cum ar fi decizia regelui Etristo de a mă decapita.

Ideea îmi pune un nod în stomac.

— Nu aș permite niciodată să se întâmple asta, îi spun.

Søren zâmbește, deși nu o face și cu ochii.

— Cred că ai făcut deja destule miracole pentru mine, Theo. Asta ar putea să te depășească chiar și pe tine.

Se ridică.

— Dar vezi? Am dreptate – avem nevoie de ceva care să ne distragă. Erik ar putea să învețe și el câteva cuvinte.

— De fapt, cred că să încerc să învăț două limbi în același timp m-ar încurca doar, spune Erik căscând.

Se sprijină de peretele holului, încrucișându-și brațele pe piept și închizând ochii.

— Să mă trezești când ești gata de plecare, Theo.

Mă uit la el și nu-mi vine să cred.

— N-ai cum să adormi așa, sincer.

Deși ochii îi rămân închiși, gura i se curbează într-un zâmbet.

— Sunt marinar, spune. Pot adormi oriunde.

Și fie a vorbit serios, fie se preface foarte bine – cu sforăit cu tot –, cert e că asta face cât eu îl învăț pe Søren câteva cuvinte de bază în astreană. *Eu, tu, am, fac, apă, pâine*.

E dificil să spun cât timp trece, fără a ne ghida după lumina soarelui, dar când eu și Erik părăsim temnița, Søren pare să se simtă mai bine. Promitem să-l vizităm iar în curând, dar Søren nu pare că ne-ar crede.

Iubire

IMEDIAT CE MĂ ÎNTORC ÎN CAMERĂ sunt primită cu o izbucnire de strigăte speriate.

— Am crezut că ai murit, spune Heron, cu ochii, de obicei liniștiți, arzând ca o ambră luminoasă. Ce a fost în capul tău când ai plecat în miez de noapte?

— Și ți-ai luat și pumnalul? adaugă Artemisia. Încercai să-l scutești de efort pe asasinul trimis de Kaiser?

— Puteai fi *omorâtă*, spune Blaise.

Furia radiază prin el atât de puternic încât o pot vedea cum fierbe în aer. Mâinile îi tremură, dar nu pare să își dea seama.

Eu observ totuși, la fel Heron și Artemisia. În acel moment, furia și teama lor dispar, înecate de cele ale lui Blaise. Pământul de sub picioarele mele tremură, atât de ușor încât aș putea atribui asta elevatorului din capătul holului – dar nu e genul acela de tremur. E un zumzet, ca și cum ar vorbi pietrele, ca și cum li s-ar răspunde.

— Blaise, spun cu grijă, pentru a nu ridica tonul.

Dar chiar și atunci când ochii lui întunecați se opresc asupra mea, sunt stranii și îndepărtați, ca și cum nu m-ar vedea deloc.

Tremurul din fundal devine mai puternic, până când paharele lăsate pe masă încep să zornăie. Știu că ar trebui să fac ceva, să spun ceva, dar sunt înghețată, incapabilă să fac altceva decât să mă holbez la el. Praful se cerne din tavan, căzând peste

noi precum cenușa pe umerii mei atunci când mă punea Kaiserul să-mi port coroana.

Artemisia este prima care reacționează. În câțiva pași rapizi, străbate camera spre Blaise și îl lovește dur peste față, dar nu are niciun efect asupra lui.

L-am mai văzut și înainte pe Blaise cum își pierde controlul asupra puterilor sale, dar a luptat întotdeauna să-l recâștige. Nu a fost niciodată așa. Nu știu dacă mai e conștient vreun pic.

Vaza de pe măsuța mea de toaletă cade de pe margine, se sfărâmă de podea și împrăștie peste tot apă și trandafiri ofiliți. Trebuie să mă sprijin de perete pentru a-mi recăpăta echilibrul înainte de a mă deplasa spre Blaise, cu inima bătându-mi puternic între coaste. Îmi dau seama deodată cât de periculos este totul, nu numai pentru Blaise, ci pentru noi toți. Turnurile sta'criverane sunt periculos de înalte. Un cutremur serios ar putea să-l răstoarne pe acesta, iar restul ar cădea ca niște piese de domino, zdrobind orașul de sub ele. Dacă nu îl scoatem pe Blaise din starea asta, ar putea distruge orașul și să ucidă mii de oameni.

— Blaise, zic din nou, apucându-l de umeri.

Pielea lui e atât de fierbinte chiar și prin materialul cămășii, încât mă arde, dar mă țin bine. Încerc să-l scutur, dar e încremenit.

— Te rog, Blaise. Sunt bine.

Se cutremură și tremurul lui devine mai ușor, deși este încă puternic. E încă periculos.

Fără să mă gândesc la asta, îmi arunc brațele în jurul gâtului lui și îl țin cât de strâns pot, chiar și când sunt învăluită de căldura corpului său. Îmi trec degetele prin părul lui și, înainte să-mi dau seama ce fac, îi cânt un cântec de leagăn astrean pe care el mi-l cânta când aveam nevoie:

Mergi cu mine prin ceață,
Copilul meu frumos.
Plecăm spre tărâmul din vis, dragul meu,
Unde lumea e cu susul în jos.
Ziua de azi e gata, a venit timpul
Ca ciorile bătrâne să moară.
Visează un vis c-o lume neștiută
Unde orice se poate.
Mâine vei vedea că visul se întâmplă,
Dar visează, visează astă-noapte.

Treptat, lumea din jurul nostru încremenește, dar nu și Blaise. Continuă să tremure, chiar dacă mă cuprinde în brațe și își îngroapă fața în scobitura gâtului meu. Doar când simt pe piele lacrimi ude și fierbinți îmi dau seama că plânge. Niciunul dintre noi nu scoate o vorbă vreme îndelungată, dar le știu gândurile la fel de bine cum le știu pe ale mele.

Blaise nu își poate controla darul și asta se înrăutățește. Alte câteva minute și ne-ar fi omorât pe toți, plus alte câteva mii. Nu avem cum să-l oprim.

Încet, Blaise se smulge din îmbrățișarea mea și ridică capul.

— Trebuie să plec, spune el puțin mai tare decât o șoaptă. Nu pot rămâne aici, nu pot...

Se întrerupe înainte să termine propoziția.

O parte din mine știe că are dreptate. Aici e un pericol pentru el și pentru toți cei din jurul lui. Dar nu pot suporta ideea de a-l exila.

— Nu, îi spun făcând un efort pentru ca glasul să nu-mi mai tremure la fiecare cuvânt. Asta... nu ai vrut să se întâmple asta.

Artemisia mă privește fără să-i vină a crede.

— Nu contează ce a vrut, spune ea. Aproape că ne-a...

Tace, dând din cap.

— Nu mi-am dat până acum seama cât de rău e.

— Nimeni nu și-a dat seama, spune Heron. Dar știam că avea să se ajungă la asta. Nu există leac pentru nebunia minei.

E același lucru pe care mi l-a spus Søren pe *Wâs*. Atunci n-am vrut să cred. Încă nu vreau, chiar și cu dovezile în față.

— Nu poate fi nebunia minei, spun eu, încercând să par sigură chiar dacă nu mai sunt sigură de nimic. Ar fi deja mort dacă ar fi asta.

Închid ochii, căutând explicații.

— Darul lui este puternic și din acest motiv este instabil. Trebuie doar să exersezi cum să îl controlezi, îi spun lui Blaise, dar nu reușesc deloc să conving pe cineva, nici măcar pe mine însămi.

Blaise înghite.

— Theo, nici eu nu vreau să plec, dar...

— Atunci nu o face, spun eu. Stai și luptă. Rămâi cu mine.

Nu vreau să spun ultima parte, dar cuvintele ies înainte să le pot opri.

Blaise îmi susține privirea un moment tăcut. Pot vedea emoțiile care se luptă pe fața lui.

— Nu l-am simțit niciodată atât de puternic înainte. Trupul nu mai părea să-mi aparțină, doar mă uitam neputincios.

Înghite și scutură din cap. După câteva clipe care par nesfârșite, se întoarce spre Artemisia, cu ochi calmi și hotărâți.

— Data viitoare când devine nasol, Art, bagă-mi un pumnal în inimă.

Ochii Artemisiei se măresc și, timp de o secundă, mă aștept să refuze.

— Dacă voi considera că poți face rău cuiva, o voi face, spune ea cu grijă.

Blaise dă din cap, deși tot pare nesigur.

— Nu știu ce mi se întâmplă, zice el.

— Poate că s-a mai întâmplat, intervine Heron. Poate că au mai fost Păzitori ale căror puteri nu sunt stabile.

— N-am auzit niciodată de așa ceva, spun eu.

— Nu am fi avut cum, spune Heron. Cine ar fi spus astfel de istorisiri unor copii?

E adevărat că toți Păzitorii pe care îi cunoșteam în copilărie știau să-și controleze darurile, dar era de așteptat, fiind atât de aproape de regină. Ideea unor altfel de Păzitori – Păzitori ca Blaise – nu mi-a trecut niciodată prin cap, dar Heron are dreptate. De ce aș fi aflat despre existența lor?

În mintea mea prinde contur o idee prostească și disperată.

— Erik și cu mine am făcut planuri să mergem azi în tabăra de refugiați ca să mai ducem mâncare, le spun. Acolo am fost – am fost cu Erik să-l vizităm pe Søren. Dacă au mai rămas astrenai care ar putea ști ceva despre cei care înnebunesc în mină, poate sunt acolo.

— Poate, spune Artemisia, deși nu pare sigură.

— Câtă mâncare ai strâns, Heron? îl întreb.

E un efort să vorbesc normal, cu urmele izbucnirii lui Blaise peste tot în jurul nostru, dar mă forțez să o fac. Dacă mă gândesc prea mult la ceea ce înseamnă, voi înnebuni și eu. E o problemă pe care trebuie să o rezolv, asta e tot, și o pot face în timp ce ajut și refugiații. Mă concentrez la asta – la soluție mai degrabă decât la problemă – și e singurul lucru care mă ajută să nu cedez.

— Nu destulă, spune Heron. Pe de altă parte, nu cred că e posibil să scot suficient de mult ca să-i hrănim pe toți, fără să se vadă că lipsește. Dacă mai trec de câteva ori pe la bucătărie totuși, ar trebui să am cât putem duce.

Dau din cap.

— Atunci fă-o, spun. Erik și Hoa vin și ei, ne întâlnim într-o oră. Art, vrei să asculți un pic ce spun oamenii despre cutremur? Probabil nu crede nimeni că a fost ceva nenatural, dar vreau să mă asigur.

Amândoi dau din cap și ies în grabă, lăsându-mă singură cu Blaise.

Îmi frământ mâinile. Blaise și cu mine am face orice pentru a evita să vorbim despre înrăutățirea stării lui, așa că nu știu sigur cum să aduc asta în discuție.

— Nu pot să rămân în palat, Theo, spune el după o clipă de tăcere. Pot amenaja un cort în afara zidurilor Capitalei, destul de departe încât să nu rănesc pe nimeni. Dar voi fi suficient de aproape ca să vă ajut dacă aveți nevoie de mine.

— M-ai lăsa aici singură?

Tresare.

— Nu face asta. Nu ai fi singură. Îi ai pe Heron și pe Art.

— Nu este același lucru. Ei nu mă văd așa cum o faci tu. Nu m-au cunoscut înainte de toate acestea. Am nevoie de tine, Blaise.

Vocea mi se frânge și scutur din cap.

— Mai întâi vom merge la tabără. Vom găsi informații. Dacă tot vrei să pleci după aceea, nu te voi opri.

Clatină din cap.

— Nu putem să întrebăm străinii despre asta, pur și simplu. Dacă află și altcineva...

— Heron și Artemisia știu și nu s-a întâmplat nimic, subliniez eu. Nu te tratează diferit.

— Pentru că ei îmi sunt prieteni, spune el. Dar chiar și Art va acționa dacă se întâmplă iar. Străinii? Ar încerca să mă ucidă pe loc.

— Bine, nu le vom spune că este vorba despre tine. Vom pune doar niște întrebări ipotetice, vom strânge informații generale.

— Nu are cum să nu dea naștere unor suspiciuni, zice el.

— Atunci vom ascunde ce ne interesează, îi spun când îmi vine ideea. Vom vedea dacă știe cineva ce s-a întâmplat cu Cress, de ce are darul lui Houzzah după ce a băut Encatrio. Și putem porni de-acolo.

Blaise suspină profund, dar nu mă contrazice, iar asta e ceva.

— Sunt șanse să nu ducă la nimic, spune el după un moment, jucându-se cu brățara cu pietre de pământ pe care i-am dat-o acum jumătate de viață.

De obicei o păstrează în buzunar, dar acum o rotește absent între degete.

— Nu există leac pentru nebunia de mină.

Nu este nebunie de mină, vreau să spun, dar nu mai sunt sigură că nu este. Ce este nebunia de mină, la urma urmei, dacă nu un dar dat cuiva incapabil să se descurce cu el? Poate nu este ceva complet diferit de a fi binecuvântat. Poate sunt două părți ale aceleiași monede. Îmi dau seama, șocată, cât de puțin știu despre propria mea țară. Deși acum sunt mai mult adult decât copil, înțeleg doar puțin mai mult despre zei și mine decât înțelegeam la vârsta de 6 ani.

Blaise strânge brățara cu pietre de pământ atât de tare încât i se albesc articulațiile.

— Poate că n-ar trebui să ții aia, îi spun arătând din cap. Poate că înrăutățește lucrurile.

O strânge și mai tare.

— Nu, ajută, îmi explică. Face totul mai ușor de manevrat, de cele mai multe ori.

Îmi mușc buza și mă uit la el.

— Nu te pot pierde, Blaise, îi spun încetișor. Dacă există chiar și cea mai mică șansă să te putem ajuta, vom profita de ea.

Cu maxilarul încleștat, Blaise nu spune nimic o clipă. În cele din urmă, aprobă din cap.

— În regulă, Theo, spune. Vom încerca. Dar, dacă nu obținem nimic, eu plec.

O senzație de rău mi se împrăștie prin stomac la acest gând, dar dau din cap. Înaintez, ezitant, și îl cuprind din nou în brațe.

La început, corpul îi este rigid și nemișcat, dar în sfârșit se înmoaie, ținându-mă de parcă aș fi la fel de fragilă ca vaza pe care a făcut-o țăndări mai devreme.

— Te iubesc, îi șoptesc, cu capul pe umăr.

Poate că este o altă manipulare, cuvintele sunt singura armă pe care o am la dispoziție, dar asta nu le face neadevărate. E bine să le spun cu voce tare.

Respirația lui Blaise se intensifică și o parte din mine se simte vinovată. Pe cât de oneste îmi sunt cuvintele, pe atât de discutabile sunt motivațiile mele de a le spune aici și acum. Îi spun ce are nevoie să audă pentru ca și el să-mi dea mie ce vreau.

Împing vina deoparte și mă concentrez pe Blaise, care stă în picioare în fața mea. Blaise, cel care trebuie să continue lupta, cu orice preț. Blaise, cel fără de care nu știu să supraviețuiesc. Nu vreau să învăț cum să o fac. Îl vreau doar sănătos și fericit alături de mine, gata să ne revendicăm casa, să ne salvăm oamenii și să ne răzbunăm părinții.

— Și eu te iubesc, Theo, spune puțin mai tare decât o șoaptă.

Deși știam deja acest lucru, cuvintele lui tot mă fac să simt fluturi în stomac. Mă retrag ușor ca să mă uit la el.

— Atunci să nu îndrăznești să mă abandonezi. Nu-mi pasă dacă Glaidi însăși încearcă să te împingă Dincolo. Îi spui: „Nu azi". Înțelegi?

Blaise înghite, cu nodul din gât vizibil.

— Înțeleg, îmi răspunde.

Cuvintele nu înseamnă mare lucru; amândoi știm că oamenii nu au de ales când moartea vine să îi ia – am pierdut mult prea mulți oameni înainte de vreme. Dar e bine să te prefaci o clipă că ai avea control asupra morții.

Deghizare

DUPĂ CE AM LUAT MICUL DEJUN și ne-am îmbrăcat, mergem toți patru să ne întâlnim cu Erik și cu Hoa la intrarea în palat. Soarele e atât de puternic încât ne orbește, iar eu trebuie să-mi fac umbră ca să văd să pășesc pe ușa de la intrare. Artemisia mi-a relatat că daunele provocate de cutremur au fost, din fericire, minimale – majoritatea de ordin estetic, la turnul palatului. Nimic altceva în afară de niște decorațiuni desprinse, câteva aplicații de perete care au căzut, niște podele de gresie crăpate. Nimic din ceea ce regele Etristo nu ar putea repara rapid.

Nimic de data asta, mă gândesc, dar mă grăbesc să alung acest gând.

— Regină Theodosia, strigă o voce.

Când ochii mi se adaptează luminii, îmi dau seama că este doar Coltania, îmbrăcată într-o rochie de mătase roșie care o înfășoară strâns, evidențiind linia taliei și rotunjimile șoldurilor și pieptului.

Deși sunt ușurată că e ea și nu un curtean sta'criveran, tot mă cuprinde enervarea. Ea de ce este pe-afară când Søren este închis într-o temniță umedă? Ar trebui să lucreze la serul adevărului ca să-i dovedească nevinovăția. Nu-mi pot imagina că face acest lucru în rochia asta.

— *Salla* Coltania, spun forțându-mă să zâmbesc.

Întinde mâinile ca să le apuce pe ale mele înainte să se

aplece pentru a-mi depune câte un sărut pe fiecare obraz. Râde când îmi remarcă uimirea.

— Un obicei orianic pentru a-ți saluta prietenii, explică ea. Un vechi obicei, îmi pare rău.

— N-ai de ce, spun, deși simt pe obraji urmele lipicioase ale rujului ei roșu. Rezist impulsului de a mă șterge – știu că nu e același lucru, dar îmi amintește de felul în care mă însemna Kaiserul cu cenușă la banchet.

— Ai simțit cutremurul de mai devreme? Destul de înspăimântător. Dar este o zi frumoasă. Marzen și cu mine voiam să mai facem un picnic – ar trebui să ni te alături.

Se uită la Umbrele mele, adunate în spatele meu.

— Ăăă... tovarășii tăi sunt bine-veniți de asemenea, desigur.

Forțez un zâmbet.

— A fost un cutremur înspăimântător, dar am înțeles că sunt destul de comune în zonă, zic eu, deși nu știu dacă acest lucru este adevărat.

Coltania se încruntă, dar, înainte să poată spune ceva, continui.

— Este o invitație foarte amabilă, dar, cu prințul Søren închis, am decis să nu mă întâlnesc cu niciunul dintre petițori. El este, până la urmă, legătura mea diplomatică și am nevoie îndrumarea lui în aceste chestiuni. Cu siguranță că înțelegi – aceasta este o decizie care nu trebuie luată cu superficialitate.

Sprâncenele Coltaniei se ridică.

— Nu mi-am dat seama că îndrumarea lui este atât de necesară pentru tine, Maiestatea Ta, spune ea.

Râd.

— De ce altceva l-aș mai ține în consiliul meu, o întreb, prefăcându-mă apoi, brusc, surprinsă. Oh, *Salla* Coltania, nu ai crezut zvonurile, nu?

Pare pierdută o clipă, după care expresia i se înmoaie.

— Ce zvonuri? întreabă făcându-mi cu ochiul.

Schimb subiectul.

— Înțeleg că tu ești cea care îi ajută pe medicii regelui Etristo să pregătească serul adevărului?

— Da, măcar atât să pot face pentru a da de cap acestei mizerii. După ce s-a întâmplat cu bietul arhiduce – și aproape că s-a întâmplat și cu tine!

— Tragic, sunt de acord. Mă bucur că ajuți. Cu toate abilitățile tale științifice, sunt sigură Søren va fi exonerat de vină în cel mai scurt timp și vom putea reveni la treburile noastre.

Coltania își înclină capul.

— Desigur, Maiestatea Ta. Voi face tot posibilul, deși ar putea dura chiar și o săptămână, depinde de unele ingrediente mai rare.

Mă întind să-i strâng brațul.

— Cred în talentele tale. Să vă bucurați de picnic și spune-i fratelui tău că îl salut. Sper că în curând voi putea petrece timp cu tine și cu cancelarul Marzen.

Când ne îndepărtăm de Coltania și coborâm treptele palatului, Artemisia vine alături de mine, lăsându-i pe Heron și pe Blaise să ne urmeze la câțiva metri în spate.

— Sincer, nu-mi pot da seama dacă îți place de ea sau nu, remarcă ea.

— Nu cred că știu nici eu, recunosc. O respect, în orice caz.

Coborâm treptele și mă uit după Erik și Hoa în mulțimea animată. În brocartul lor gorakian ar trebui să iasă în evidență, dar nu văd nici urmă de ei. Când ajungem pe treapta de jos, se apropie două siluete, acoperite din cap până în picioare în haine ecru. Cu glugile trase pe cap, fețele în umbră. La început, cred că trebuie să fie doi preoți bindorieni, care poartă mereu haine aspre, conservatoare, chiar și în căldura care te topește, dar când unul își trage puțin gluga, permițându-mi să-i văd fața, îmi dau seama că este Erik. Ceea ce înseamnă că silueta mai mică de lângă el trebuie să fie Hoa.

— Ce deghizare, exclam în kalovaxiană. Deși pare cam inutil.

— Ușor de spus în cazul tău, șușotește el. Sta'Criveranii nu te scuipă pe la spate și nu te strigă *enta crusten*.

Mă încrunt.

— *Enta crusten*? repet.

Fața i se înroșește.

— Din ceea îmi dau seama, este cuvântul sta'criveran pentru „blestemații". Un fel de termen general pentru gorakieni. Se pare că pe noi se dă vina pentru cutremur. Aparent, în Sta'Crivero nu a mai fost un cutremur de sute de ani.

Mă străduiesc să-mi păstrez expresia neschimbată.

— Serios? întreb înainte să-mi amintesc ceva. Søren a spus că sta'criveranii s-au referit la refugiați ca la niște blestemați, că i-au închis în spatele acelui zid pentru a nu răspândi blestemul.

Ca și cum să fii cucerit de Kaiser și invadat de armatele kalovaxiane ar fi o boală care poate fi transmisă din persoană în persoană, de la o țară la alta.

— Atunci ar trebui să-ți păstrezi gluga, îi spune Heron lui Erik, aruncând o privire pentru a vedea dacă l-a observat cineva. Cel puțin până ajungem în afara orașului.

Erik suspină, dar își trage gluga la loc, deși nu înainte de a-i face cu ochiul lui Heron.

— Pare păcat să ascund această față de lume, dar presupun că ai dreptate.

În timp ce grupul nostru se strecoară pe străzile orașului, arunc o privire și văd că fața lui Heron este de culoarea gemului de căpșuni.

* * *

Erik, Hoa și cu mine rămânem în urmă, astfel încât Blaise, Heron și Artemisia să poată negocia pentru cai, fără să ne în-

grijorăm că am putea fi recunoscuți. Partea proastă este că nu putem lua decât trei cai. Pe mine nu mă deranjează, din moment ce oricum nu pot călări, dar Erik pare cam descumpănit de ideea de a împărți un cal cu altcineva.

— Nu am mai călărit în spatele cuiva de când eram copil, spune el.

— Dacă preferi să conduci tu, mie îmi e indiferent, îi zice Heron, deși îi e greu să-l privească pe Erik în ochi atunci când vorbește. Vreau să spun... dacă *vrei* să mergi cu mine. Ai putea să te duci cu Blaise sau cu Art, cred, deși mă îndoiesc că vreunul dintre ei te-ar lăsa să iei frâiele.

Erik este surprins pentru o clipă și îl privește pe Heron de parcă nu este prea sigur ce să înțeleagă.

— Bine, spune el în cele din urmă. Mulțumesc.

Heron ridică din umeri și se uită din nou în altă parte.

— Atunci eu o voi lua pe Theo, spune Artemisia în astreană înainte ca Blaise să se ofere. Blaise, tu o vei lua pe Hoa.

Hoa pare confuză, înțelegându-și doar numele. Traduc rapid pentru ea.

Hoa se gândește o clipă, măsurându-l pe Blaise înainte de a fi de acord.

— E în regulă, îmi spune ea.

— Oricât de dureros ar fi, cred că va trebui să vorbim în kalovaxiană, pentru ca toată lumea să se înțeleagă cu toată lumea, spun eu. Altfel, va trebui să continuăm să tot traducem pentru Erik și Hoa.

Artemisia își dă ochii peste cap.

— Urăsc să vorbesc în limba aia, spune ea într-o kalovaxiană cu accent puternic, pronunțând greșit câteva cuvinte. Pare încă un abuz.

Hoa o privește de parcă este prima dată când o vede.

— Îmi pare rău, spune ea.

Kalovaxiana ei curge mai ușor, dar tot e inegală.

Artemisia e luată prin surprindere de faptul că Hoa și-a cerut scuze și se pierde puțin – o nouă față a ei, dar una de care nu pot decât să mă bucur.

— E în regulă, îi spune lui Hoa un moment mai târziu. Voiam doar... Nu am nimic cu tine. Doar mă plângeam.

— Face asta de multe ori, îi spun lui Hoa. Nu ar trebui să o iei personal.

Artemisia se încruntă la mine, dar nu protestează, doar mă ciupește de braț.

— Și din cauza asta, îmi spune ea, voi călări *extra* rapid.

Stomacul mi se strânge, anticipând.

— Atunci o să vomit pe tine, îi răspund.

Hoa râde, un sunet pe care nu l-am mai auzit până acum. E un râs melodios, care îmi amintește de cântecul unei pasări în zori. E frumos.

Ojo

AMENINȚAREA MEA CU VOMA PARE să fi funcționat – calul practic alunecă peste întinderea plană de deșert cu Artemisia la frâie. Ea conduce grupul tot drumul, dar îmi dau seama că nu-mi pasă de viteză atât de mult cum îmi imaginam.

Când ajungem, Heron, Blaise și Erik descarcă pachetele de mâncare legate pe fiecare dintre caii noștri în timp ce eu, Hoa și Artemisia pornim spre poartă. Nu mă pot abține și arunc o privire peste umăr spre Blaise, căutând semne ale izbucnirii sale de acum câteva ore, dar el e așa cum este întotdeauna, iar în asta e ceva deopotrivă reconfortant și alarmant.

Paznicii de afară sunt aceiași ca data trecută, cu fețele de piatră și lamele curbate puse la adăpost la șold. Când ne apropiem, abia ne învrednicesc cu o privire.

— Am venit... încep, dar mă opresc.

Cum am formulat data trecută?

— Căutăm muncitori. Și am adus plata pentru lucrătorii de data trecută, adaug, făcând un gest în spatele meu spre băieții care aduc mâncarea.

Gardienii schimbă priviri sceptice, dar se pare că nu le pasă suficient ca să-mi demaște minciuna. Cu un oftat enervat, unul dintre ei deschide ușa, grăbindu-ne înăuntru.

Din nou, este ca și cum te-ai izbi de un perete de aer fierbinte și împuțit care miroase a boală și a putregai. Nu mă ia prin surprindere de data asta, așa că nu reacționez, dar Hoa nu este

pregătită. Tușește și se îneacă, acoperindu-și nasul și gura cu un braț pentru a bloca duhoarea. Ochii ei întunecați cercetează tabăra mizeră – case mici care stau să se prăbușească, străzi murdare, oameni în haine sfâșiate, unii dintre ei atât de slabi încât oasele le ies prin piele ca și cum nu ar fi pe deplin umani.

Pentru o clipă, în expresia ei există groază, dezgust și tristețe, dar la fel de repede cum a apărut, totul se închide în spatele unei măști de stoicism placid.

Deodată, înțeleg – cealaltă viață pe care a trăit-o înainte să o știu eu, fiica de împărat care a fost odată, crescută pentru a întâmpina fiecare situație cu neutralitate și diplomație. Niciodată emotivă, niciodată vulnerabilă. Nu pot să cred că am văzut-o vreodată altfel.

— Există aici refugiați din fiecare țară pe care au cucerit-o kalovaxianii, îi explic. Unele familii sunt aici de generații întregi. Vorbesc un fel de limbă amestecată, cuvinte și expresii preluate dintr-o țară sau alta. Și există un consiliu al bătrânilor care reprezintă fiecare comunitate. Cu ei ne vom întâlni.

Un grup de copii – aceiași de la ultima noastră vizită – aleargă cu mâinile întinse și zâmbete largi peste dinții rupți. Nu mă pot abține și zâmbesc înapoi, oricât de mult mi-ar frânge inima faptul că le văd coastele proeminente și fețele soioase. Caut în buzunare și scot o mână plină cu bijuterii pe care le-am cules de pe rochiile rămase la mine în dulap. Una câte una, le înmânez copiilor, care mi se agață de fustă și mă trag de brațe.

— *Ojo*, strigă unul dintre ei, iar ceilalți i se alătură rapid, cântând cuvântul până când toate glasurile devin doar unul.

Alături de mine, Hoa înțepenește. Eu nu știu ce înseamnă acest cuvânt, dar se pare că ea știe.

Îți drege glasul.

— *Prinzessin*. *Ojo* se spune în gorakiană, așa e numită fiica împăratului. Așa mi se spunea mie atunci. Așa îți spun ei ție acum, deși tu ești mai mult decât o prinzessin. Ei nu știu încă asta, dar le vei arăta.

Pare atât de sigură de mine, mai sigură decât m-am simțit eu vreodată. Căci am suferit cot la cot atâția ani. Pentru mine era o străină, închisă în spatele tăcerii și distanței pe care o păstrase pentru a ne proteja pe amândouă. Dar eu nu am fost o străină pentru ea; eu am fost fata pe care a îmbăiat-o și a îmbrăcat-o și a pus-o la culcare în fiecare seară. M-a văzut pe mine mai mult decât pe fiul ei.

Mă întind și o apuc de mână, strângând-o în a mea. Ochii i se umplu de lacrimi, dar le îndepărtează clipind înainte să cadă.

— *Ojo Hoa*, spune ea atât de încet încât aproape nu o aud.

Dar nu cu mine vorbește; cuvintele sunt destinate doar propriilor urechi, un titlu care i-a fost luat și ei așa cum mi-a fost luat și mie.

— Îi căutăm pe bătrâni, le spun copiilor în astreană.

Clipesc confuzi, schimbând priviri. Probabil că înțeleg doar un cuvânt sau două.

— Îi poți întreba în gorakiană unde sunt bătrânii? o întreb pe Hoa în kalovaxiană.

Ea dă din cap și traduce. Înțelegerea se lasă pe fețele câtorva când pun totul cap la cap, folosind câteva cuvinte astreane și câteva gorakiane.

Una dintre fetele mai mari, poate de vreo 9 ani, mă ia de mână și mă conduce pe străzi. Un băiat mai mic, de vreo 4 ani, mă ia de cealaltă mână și, când mă uit în urmă la Hoa și la Artemisia, văd copiii încercând să le ia de mâini – chiar și Artemisia se înmoaie un pic atunci când un băiat o apucă de mână și se uită la ea cu un zâmbet fără un dinte din față.

Ne conduc pe străduțele murdare și ezit numai cât să mă asigur că Blaise, Heron și Erik au intrat fără probleme. Au trecut de poartă și descarcă pachetele de mâncare în timp ce un grup de refugiați adulți privesc cu ochi flămânzi. Nu sunt sigură cum putem împărți în mod corect alimentele aduse – chiar dacă am putea, tot nu ar fi suficient. Un bandaj pe o rană care se adâncește, nimic mai mult.

Mă uit în jos, la cei doi copii care îmi strâng mâinile de parcă sunt îngroziți că aș putea să le scap. Trebuie să fie mai multe lucruri pe care să le pot face, dar nu știu ce anume. Nu cred că m-am simțit vreodată în viața mea atât de neputincioasă, nici măcar atunci când Theyn stătea deasupra mea cu biciul în mână.

Copiii ne conduc la baraca de data trecută. Chiar când urcăm spre ușa din față, aceasta se deschide și ne-o dezvăluie pe Tallah, care stă cu o mână în șold și cu o expresia indescifrabilă.

— Tu, din nou, îmi spune ea într-o astreană cu accent puternic, cercetându-le din ochi pe Artemisia și pe Hoa. De data asta cu un nou prieten. Acesta nu este un parc unde să vii să te joci, știi?

Mi se încing obrajii.

— Am adus mâncare, atât cât am putut căra. Tot nu va fi destulă, dar... atât am putut aduce.

Nările îi freamătă în timp ce mă privește cu atâta intensitate încât mă simt de parcă urmează să mă transform pe loc în stană de piatră.

— Aceasta este Hoa, spun când Tallah tace, arătând spre femeia care stă în dreapta mea.

Dându-și seama că a fost prezentată, Hoa stă puțin mai dreaptă, ridicându-și bărbia cu un centimetru.

— *Ojo Hoa*, spune ea. *Ta Goraki.*

Ceva lucește în ochii lui Tallah.

— A fost o perioadă în care nu mi-am imaginat că voi mai întâlni vreodată o prințesă. Acum parcă vă înmulțiți.

— De fapt, eu sunt regină, zic, deși aud în minte vocea lui Dragonsbane.

Regina a ce, mai exact? Îndepărtez vocea din gând, dar umbra acesteia persistă.

Tallah râde și deschide ușa mai larg.

— Foarte bine, regină. Intrați, toate trei, zice ea înainte de a privi la copii și a le spune ceva ce nu înțeleg, fluturând din mâini.

Ei chicotesc și se îndepărtează, iar noi pășim înăuntru.

Bătrânii sunt cu toții aici. Toți trebuie să împartă casa aceasta, așa mică cum este. Sandrin stă pe o saltea tocită cu o carte în mâini din care pare să se fi pierdut mai mult de jumătate din pagini. Când ne aude că intrăm, ridică privirea și se încruntă.

— Maiestatea Ta, spune el, ridicându-se în picioare. Am crezut că te-am văzut pentru ultima oară.

Mă copleșește o senzație de vinovăție, chiar dacă nu sunt sigură cum aș fi reușit să mă întorc mai devreme. Poate că nu ar fi trebuit să plec niciodată. Indiferent cât de plăcut e palatul sta'criveran, cred că mă simt mai confortabil aici, unde să fac bine pentru poporul meu înseamnă să le dau mâncare și bijuterii și să le repar acoperișuri în loc să mă vând unui conducător dintr-o țară străină. Dar să le strecor mâncare și să le repar acoperișurile sunt soluții temporare. Singurul mod în care îi pot ajuta cu adevărat pe acești oameni este să le ofer o țară care să le fie acasă.

— Îmi pare rău, îi spun. E dificil să ies, dar am adus mâncare cu noi. Heron și Blaise o despachetează acum cu... un alt prieten. Erik.

Pare confuz.

— Fără prinț de data asta? L-am speriat noi?

Nu pare să-i pară foarte rău. De fapt, cred că văd un zâmbet în colțul gurii lui.

— E cam ocupat astăzi, îi zic. Dar aceasta este Ojo Hoa din Goraki. Fiul ei, împăratul, ne ajută să despachetăm mâncarea de lângă porți.

Sandrin își îndreaptă atenția asupra lui Hoa, dar, înainte să poată spune ceva, se aude o altă voce.

— Ojo, spune un bărbat respirând greu.

E gorakian, cu părul negru tuns foarte scurt și neuniform. Fața lui este închisă la culoare, iar ochii, de un maro profund.

— Ojo Hoa.

Hoa îl privește uimită, în timp ce el cade la pământ la picioarele ei. Abia când ridică capul să-i spună numele din nou, îmi dau seama că plânge. Pentru o clipă, Hoa se pierde, dar după ce privește prin cameră, se aruncă la pământ lângă el și îi pune o mână pe obraz înainte de a vorbi blând în gorakiană, cuvintele alunecându-i ca picăturile de apă dintr-un izvor. Bărbatul dă din cap cu fervoare, cu ochii fixați în ai ei. După o clipă, Hoa se ridică, luând mâna bărbatului și ridicându-l cu ea. Ochii ei au devenit impenetrabili.

— Nu e destul, îmi spune în kalovaxiană.

Nu înțeleg la ce se referă până nu își drege glasul ca să încerce din nou.

— Nu e destul să le aducem mâncare. Trebuie să le dăm și speranță.

Hoa insistă să vadă tabăra în totalitatea ei și singurul lucru pe care îl pot face este să mă țin după ea. Nu știu cum reușește – cum se poate uita la atâta urâțenie și durere fără să tresară. Cum poate cere să vadă și mai mult. Eu nu vreau să văd mai mult – eu vreau să mă întorc și să plec și să aduc mai multă mâncare peste câteva zile, dacă pot, dar nu vreau să înțeleg acest loc așa cum o face ea. Nu pot suporta.

O urmez oricum când mergem din casă în casă, pe fiecare stradă, și încerc să-i imit grația și stăpânirea de sine în fața a atât de multă suferință.

Trebuie să le dăm și speranță, a spus ea de parcă ar fi ceva palpabil, ceva ce am putea aduce într-un coș legat cu o fundă. De parcă ar fi ușor să le dau și altora ceva ce eu cu greu mai țin în viață.

Când îi spun asta Artemisiei, scutură din cap.

— Speranța este contagioasă, zice. Când ai tu destulă, se răspândește în mod natural.

Mină

ÎN CASA BĂTRÂNILOR îl găsesc iar pe Sandrin cu cartea lui. Deși se uită la mine când mă apropii, revine la citit imediat după aceea. Aproape că mi se pare nepoliticos, dar încerc să nu o iau personal. După cât e de tocită cartea, trebuie să fie o poveste captivantă. Mă așez cu grijă alături de el, pe saltea, și aștept să termine. Când o face, își pune semn cu o bucată de hârtie și așază cartea lângă el.

— Știi să citești? mă întreabă.

Clipesc.

— Desigur, spun, după care îmi mușc buza. Adică pot citi la perfecție în kalovaxiană. Pot citi și câteva cuvinte în astreană – profesoara mea îmi spunea că sunt avansată pentru un copil de 6 ani, dar acum... ei bine, n-aș spune că sunt nici măcar mediocră pentru vârsta de 16 ani. Astreana era interzisă la palat. Îmi era interzis să vorbesc, să scriu, să citesc.

Strânge din buze.

— Va trebui să te învățăm, când vom găsi vreme.

Nu îmi pot imagina că va fi vreodată timp pentru așa ceva, dar nu spun asta. Este o ofertă făcută cu bunătate, așa că o accept cu un zâmbet.

— Prietena ta e destul de cunoscută, spune el. Unde e acum?

— Hoa ajută cu împărțirea mâncării, îi răspund. Bătrânii erau îngrijorați că avea să izbucnească o revoltă, dar ea reușește să mențină mulțimea calmă și bine organizată.

Sandrin dă din cap.

— Comunică ușor cu oamenii, zice. În Astrea am fi spus despre ea că este o *storaka*.

— Un copil al soarelui? întreb bănuind după rădăcinile cuvintelor.

— Cine nu iubește soarele, la urma urmei? Unii oameni au aceeași energie – îi atrag pe alții, își fac prieteni printre străini cu un singur zâmbet. Tu nu ești *storaka*.

Ar trebui să mă simt ofensată, dar nu pot să neg: are dreptate. Nu am darul pe care îl are Hoa. Nu sunt o persoană ușor de iubit.

Mă evaluează din priviri.

— E o poveste în Astrea pe care probabil ai auzit-o în copilărie, una despre iepure și vulpe?

Îmi vin în minte frânturi – era o iepuroaică care voia să mulțumească pe toată lumea, așa că s-a rostogolit în noroi pentru un porc, și-a lipit pene ca să o placă un pui, și-a pictat pete pe blană pentru a impresiona o vacă. Apoi a venit la vulpe.

— Vulpea a spus că cel mai mult îi plac iepurii într-o oală cu apă clocotită, zic eu. Iepuroaica a sărit înăuntru, iar vulpea a fiert-o de vie și a mâncat-o la cină.

Sandrin zâmbește sumbru.

— Nu se poate să mulțumești pe toată lumea fără să te pierzi pe tine însuți, spune el. Și tu ești înconjurată de vulpi. Ce te face pe tine fericită?

— Nu este atât de simplu, spun eu și mi se simte frustrarea în voce. Nu este vorba doar despre mine, ci despre ei – fac un gest spre ușă, spre toți refugiații flămânzi din tabără – și e vorba despre oamenii din Astrea care stau în lanțuri. Fericirea mea e irelevantă dacă o obțin cu prețul fericirii lor.

Se gândește la ce îi spun.

— Și ce te costă ca să-i salvezi? mă întreabă.

— Costul este... spun și mă opresc. Costul este să mă mărit

cu un necunoscut care are armate destul de puternice ca să îl detroneze pe Kaiser.

Aștept admonestarea lui, să-mi spună din nou că reginele nu se căsătoresc, dar nu. În schimb, îmi mângâie mâna.

— Aceasta este o decizie dificilă, spune el.

— Este, zic eu sufocându-mă.

Clipesc iar ca să alung lacrimile, concentrându-mă pe motivul pentru care am venit să vorbesc cu el.

— Sandrin, cunoști pe cineva care știe ceva despre Păzitori?

Își retrage mâna și se îndreaptă puțin mai mult.

— Ce-i cu Păzitorii? întreabă el.

Ezit, căci sunt pe punctul de a-i povesti despre izbucnirea lui Blaise. Mă abțin, însă, și îmi aleg cuvintele cu atenție.

— Era o fată kalovaxiană cu care m-am împrietenit – sau credeam că suntem prietene. Nu sunt sigură ce eram, de fapt. Înainte de a pleca, i-am otrăvit pe ea și pe tatăl ei cu Encatrio – pe el l-a ucis, dar ea a supraviețuit.

Sandrin îngheață.

— Ea a supraviețuit, răspunde el. Dar nu mai este aceeași.

Scutur din cap.

— Are cicatrici și are... are darul lui Houzzah.

Cântărește informația, cu o expresie indescifrabilă.

— Este imposibil, spun eu când văd că tace. Houzzah nu ar binecuvânta niciodată un kalovaxian. Ar fi lăsat-o pradă otrăvii și s-ar fi terminat cu ea.

Zâmbetul lui este crispat și sumbru.

— Să încerci să pătrunzi logica zeilor este pură nebunie.

— Nu, repet eu. Nu cred că este posibil. Nu cred...

Mă întrerup, pentru că nu am altă variantă decât să cred. Am văzut-o cu propriii mei ochi – am simțit căldura atingerii ei pe gratiile care ne separau, destul de calde încât să frigă.

— Și-atunci ce este de făcut? întreb. O kalovaxiană cu astfel de puteri... și acum e și împărătească.

— La asta nu am răspuns, recunoaște el. Niciunul pe care tu să nu-l știi deja.

Înghit.

— Vrei să spui că va trebui să o ucid.

Nu este prima dată când mi se spune acest lucru, dar ultima dată când mi s-a cerut asta, Cress era nevinovată. Era doar o fată căreia îi plăceau rochiile frumoase și voia să se căsătorească cu un prinț. Tot simt ca și cum un pumn mi se strânge în jurul inimii, dar de data aceasta este diferit. Sandrin are dreptate – știam, în sufletul meu, că uciderea lui Cress este singura cale de a o opri. Toate acele coșmaruri care m-au bântuit se încheiau cu ea omorându-mă și, fie că sunt vise sau nu, știu că există un sâmbure de adevăr în ele.

Alung acest gând, înainte ca Sandrin să vadă cât mă afectează.

— Și... ezit din nou, nesigură cum să formulez următoarea întrebare.

Blaise avea dreptate; dacă cineva suspectează că este instabil, îl va omorî. Nu sunt suficient de naivă să cred că Sandrin este o excepție.

— Ai auzit vreodată de cineva care să fi înnebunit în mină și să fi supraviețuit? îl întreb.

Sandrin se încruntă.

— Asta, la propriu, este o contradicție. Nebunia de mină este, prin însăși definiția sa, cauzatoare de moarte. Dacă nu, nu este nebunie de mină.

Face o pauză.

— Pe de altă parte, presupun că moartea vine după fiecare dintre noi în cele din urmă, așa că poate nu e corect. Cât a trecut?

— Nu e... îi spun. Ziceam așa, teoretic.

Nu mă crede, îmi dau seama de asta. O clipă, mă aștept să insiste ca să-i dau detalii, dar în cele din urmă scutură din cap.

— Nebunia de mină nu este o boală, indiferent cât am trata-o noi ca și cum ar fi. E magia din mină – unii oameni o pot controla, alții nu.

— Depinde de binecuvântările zeilor, spun dând din cap. Atâta lucru știu și eu.

Își lasă capul într-o parte, gânditor.

— Aceasta este cea mai comună explicație, da. Întotdeauna a fost cea în care am ales să cred, dar există și altele. Cele mai puțin poetice. Există unii care cred că e vorba de alți factori – sângele unei persoane sau constituția acesteia. Poate că toate sunt adevărate, într-un fel.

— Dacă aceasta este filosofia, nu cred că îmi bat capul cu ea, îi spun. Cum pot fi ambele adevărate?

— Eu am crezut întotdeauna că credința în ceva îi oferă acelui lucru un anume grad de adevăr. În acest caz, este posibil să nu avem niciodată un răspuns sigur, așa că credința este singurul adevăr pe care îl avem.

Fierb de frustrare.

— Ăsta nu este un răspuns, sunt doar mai multe întrebări, spun eu. Ai auzit vreodată de cineva care a înnebunit în mină și a supraviețuit?

Mă privește cu îngrijorare o clipă, apoi clatină din cap.

— Nu, spune el. Nu am auzit niciodată de un caz de nebunie de mină care să dureze mai mult de trei luni înainte ca persoana în suferință să piară, spune el.

Să *piară*. Este un cuvânt drăguț, mai drăguț decât să *moară*.

— Cum se întâmplă? întreb, deși nu sunt sigură că vreau să aflu răspunsul.

Sandrin scutură din cap.

— Am văzut o dată cu ochii mei. Nu în luptă – era cu mulți ani înainte de asediu. Un bărbat sărman și speriat a fugit de la templu când și-a dat seama că e nebun. Obișnuiau să-i omoare, chiar și înainte de asediu, deși îmi imaginez că atunci era

cu mai multă milă. Totuși s-a panicat și a fugit într-un sat din apropiere, căutând adăpost. Nimeni altcineva nu a fost rănit când, în cele din urmă, a pierdut complet controlul, dar în același timp a fost o imagine groaznică. Ulterior nu a mai rămas mare lucru din el, iar satul fusese pus la pământ. Este mai bine să nu știi mai mult de atât și sper să nu fie nevoie să vezi vreodată așa ceva.

Vreau să insist pentru detalii, dar mă abțin. Nu vreau acele imagini în mintea mea; nu vreau să văd că i se întâmplă lui Blaise de fiecare dată când închid ochii. Îngrozitoare cum sunt coșmarurile mele despre Cress, știu că le-aș prefera pe acelea.

— Și dacă durează mai mult de trei luni? îl întreb. Dacă cineva supraviețuiește minei, dacă are un dar, așa cum are un Păzitor... dar dacă uneori nu își poate controla darul?

E tăcut din nou o clipă, cu ochii fixați departe, în timp ce își stoarce mintea pentru a-mi da un răspuns.

— Este periculos? întreabă.

Nu spun nimic, deși știu suficient de bine răspunsul. Acum câteva ore doar, Blaise aproape că a distrus întreaga capitală sta'criverană. Câți oameni ar fi murit într-un dezastru ca acesta? Aș fi surprinsă dacă ar fi reușit să scape cineva cu viață.

— Nu a rănit pe nimeni, spun eu.

Nu este un răspuns complet, iar Sandrin pare să își dea seama de acest lucru. Se ridică în picioare cu un geamăt și îmi întinde o mână.

— Haide, spune. Vreau să îți fac cunoștință cu cineva.

Sandrin mă conduce printr-un labirint de străzi întortocheate. Sunt goale, de vreme ce toată lumea așteaptă mâncarea la poartă, dar e ceva ce mă neliniștește la această liniște. Pare, mai mult ca oricând, un loc mort. La acest gând trebuie să-mi rețin un tremur și grăbesc pasul ca să îl prind din urmă pe Sandrin.

Acesta mă conduce spre o altă casă, cu un acoperiș lăsat și o ușă care abia acoperă intrarea. În loc să meargă la ușă, mă conduce prin spate spre un mic petic de pământ uscat unde cresc câteva plante subțiratice. Ardei galbeni, vinete violete și globuri verzi-pal de pepene. Este un bine-venit șoc al culorilor.

În apropiere de grădină, o femeie cu umeri gârboviți, cu părul scurt și negru, îngrijește de un foc slab. Deasupra lui, suspendat de un cadru metalic ruginit, este un vas mare din fontă.

— Mina, spune Sandrin în timp ce ne apropiem, iar femeia se întoarce să ne privească peste umăr.

Expresia ei este severă, dar se înmoaie când îl vede pe Sandrin.

— Vii să te faci util? îl întreabă ea, dând din cap spre un sac gros de lângă ea, umplut cu cartofi dulci, alungiți și portocalii. Trebuie descojiți.

—De fapt, am venit să vorbim despre ceva, spune Sandrin înainte de a-și drege glasul. Minele.

Ceva pâlpâie pe fața Minei.

— Poți vorbi și descoji, spune ea. Stai o secundă.

Revenind la foc, își întinde mâinile spre el, răsucindu-le în aerul din jur. La mișcările ei, focul mic devine mai mare, până când flăcările ating fundul vasului. Nu există unelte, nici chibrituri, nimic altceva în afară de ea.

— Ești Păzitor, exclam.

Un alt Păzitor! Și unul de dinainte de asediu, unul care își înțelege puterea și pe zei mai mult decât Heron, Art sau Blaise. Și chiar un Păzitor al Focului! Mă gândesc la propriile mele mâini, care se încălzesc și mă furnică; mă gândesc la cum m-am trezit cu urme de arsură pe cearșafurile de pe pat. Poate că va avea răspunsuri și pentru asta.

Mina se întoarce spre noi, de data aceasta privindu-mă.

— Cine ești? întreabă ea, cu vocea ascuțită.

— Aceasta este Regina Theodosia, îi spune Sandrin.

Mina pufnește batjocoritor.

— Nu există Regina Theodosia, spune ea, cu ochii fixați asupra mea. Numai o prințesă înspăimântată, ținută sub papucul Kaiserului.

— Ți-am spus că a venit Regina, îți aduci aminte? întreabă Sandrin.

— Bineînțeles că da. Întreaga tabără a vorbit numai despre asta. Dar asta nu schimbă nimic. Nu ești regină, îmi spune ea. Nu poți fi regină a unei țări care nu există.

Este același lucru pe care mi l-a spus și Dragonsbane, mai mult sau mai puțin, dar nu există nicio înțepătură în vocea ei. În schimb, pare tristă.

— Sandrin a spus că m-ai putea ajuta, îi spun. Și a avut dreptate. Nu știam că există alți Păzitori aici. Am crezut că i-au omorât kalovaxianii pe toți după asediu.

Mina îmi susține privirea încă o clipă, apoi își ferește privirea și clatină din cap.

— Nu sunt Păzitor, copilă, spune ea.

Mă încrunt.

— Dar tocmai te-am văzut cum...

— Ai mai văzut înainte Păzitori ai Focului, nu? întreabă ea. I-ai văzut stârnind focuri doar pocnind din degete, i-ai văzut ținând în palme un bulgăre de foc ca pe o jucărie, i-ai văzut atingând focul fără să se ardă.

Aprob din cap. L-am văzut pe Ampelio făcând toate acestea și chiar mai multe când eram mică.

Face semn cu capul către foc.

— Eu doar atât pot face. Și asta cu efort, spune. Ce știi despre magia Păzitorilor?

Ridic din umeri.

— Că există magie în peșterile de sub vechile temple – minele de acum. Unii oameni care petrec acolo o perioadă lungă sunt binecuvântați de zei și obțin daruri – cum e Darul Focului. Dar

majoritatea, nu. Puterile de acolo le cauzează nebunia minei. Au piele încinsă, nu dorm, iar darul lor e instabil, până când îi ucide.

Mina strânge din buze.

— Ai dreptate, mai mult sau mai puțin, deși înțelegi totul într-un mod copilăros – doar colțuri și reguli în alb și negru. Nimic pe lume nu e așa de simplu, iar magia sigur nu e așa.

— Ce vrei să spui? o întreb.

Se gândește o clipă, zăbovind cu privirea în jur până când o idee îi luminează fața. Mă cheamă mai aproape. Când stau chiar în fața ei, ia o găleată și se ridică, astfel încât să văd apa care se mișcă înăuntru.

— O ultimă parte din ce au adus prietenii tăi când ai venit data trecută, explică ea. Acum, imaginează-ți că apa este magia din mină – exact această cantitate este ceea ce se impregnează în cel care stă acolo o perioadă lungă. Și acum imaginează-ți că această oală este o persoană.

Toarnă conținutul găleții în oală și o umple aproape pe trei sferturi.

— Am spune despre această persoană că este binecuvântată, spune ea. Magia o umple, dar nu dă pe dinafară. Dacă persoana ar fi un recipient mai mic, să spunem așa, magia ar fi prea multă și atunci persoana respectivă ar căpăta așa-numita nebunie de mină.

Mă încrunt.

— Dar nu are sens, spun eu. Am un prieten care e Păzitor și e cam cât mine. Cu siguranță au fost oameni mai mari de atât care au înnebunit în mină.

— Nu la mărimea fizică se referă ea, explică Sandrin.

— Este ceva intern, un lucru de neștiut care determină asta, din ce ne-am putut noi da seama, adaugă Mina.

— „Noi"? întreb.

— Înainte de asediu am studiat peșterile cu un grup de oa-

meni care erau curioși. Voiam să văd ce avea să mi se întâmple mie, spune.

— Și ce ți s-a întâmplat? întreb.

Mina se întoarce la oală.

— Imaginează-ți o oală mai mare, spune. Magia e încă acolo, dar nu mai umple acea persoană la fel de mult. Magia nu le vine ușor. Eu am putut să o simt, dar a fost dificil să o aduc la suprafață și abia a meritat efortul pe care l-am făcut. Oamenii ca mine nu sunt destul de puternici pentru a sluji ca Păzitori, așa că ne-am reîntors la viețile noastre obișnuite. A fost rușinos, într-un fel – să nu fii ales de un zeu, dar nici ucis, ci doar nebăgat în seamă. Nimănui nu îi plăcea să vorbească despre asta. Îmi imaginez că e la fel în cazul multora care se află în mine acum – nu au făcut nebunia de mină și nici nu prezintă semnul vreunui dar. Magia e în ei, dar într-o concentrație prea mică pentru a le permite să facă mare lucru.

Mă străduiesc să înțeleg.

— Deci pentru a fi binecuvântat de zei trebuie să fii un recipient de o mărime potrivită? întreb.

— Unii cred că zeii îi aleg pe cei capabili să poarte această cantitate de magie, spune Sandrin. Că unii oameni sunt binecuvântați de zei, iar alții nu.

— Mai sunt și cei care că totul e mult mai imprevizibil și mai întâmplător de-atât, adaugă Mina ridicând din umeri.

— Crezi că zeii au nicio implicare în asta? o întreb surprinsă.

Mina nu spune nimic o clipă.

— Nu știu, recunoaște în cele din urmă. Dar să iei în considerare că ei ar alege cine este binecuvântat înseamnă că ei ar fi responsabili și pentru toți cei care nu supraviețuiesc. Nu cred că zeii sunt capabili de acest tip de cruzime și, dacă sunt, cu siguranță nu mi-aș dori să mă închin lor.

Pe cât de blasfemator sună, trebuie să fiu de acord cu asta.

— Și cum rămâne cu cineva care are un dar – un dar puternic –, însă nu îl poate controla întotdeauna, mai ales când este

supărat? Și dacă persoana aceea nu doarme și pielea îi este fierbinte întotdeauna, dar e așa de mai bine de un an?

Mina aruncă o privire spre Sandrin, care clatină din cap.

— Pretinde că este ipotetic, explică el, la care Mina pufnește batjocoritor, după care se apropie de oală.

— Deci, când vine vorba despre folosirea magiei, imaginează-ți că această flacără este energia pe care o exerciți pentru a folosi magia. Ce face asta apei?

— O fierbe, zic eu, înțelegerea începând să prindă ușor formă.

— Da. Pentru mine, cu cât mă încordez mai mult să-mi folosesc magia, cu atât devine mai puternică. La fel cum apar bulele la suprafața apei care fierbe. Pentru un Păzitor mediu, folosirea puterii pentru lucruri mari, pe perioade lungi, l-ar aduce la limită. Tu spui că acest prieten ipotetic al tău e mai puternic decât majoritatea, da? Deci când își folosește darul cu prea multă forță sau pentru prea mult timp...

— Dă pe dinafară, ghicesc eu.

Mina înclină din cap.

— Erau texte vechi în care am citit despre astfel de oameni, dar niciodată nu am întâlnit unul.

Sandrin își drege glasul.

— Din poveștile pe care le-am citit, aceștia apar adesea în vremuri de necaz. O secetă în vest a scos la iveală un Păzitor de Apă neobișnuit de puternic, care putea produce suficientă apă pentru a sătura un sat întreg, fără să obosească. O foamete de un an a fost rezolvată de un Păzitor al Pământului, care a transformat solul steril în unul fertil. Învățații au remarcat că era ca și cum zeii le-ar fi răspuns rugăciunilor.

— Ce s-a întâmplat cu acei Păzitori? întreb.

Sandrin și Mina schimbă priviri.

— Și-au folosit puterea și au salvat mii de oameni, spune Sandrin.

— Până și-au depășit limita, completează Mina.

Este prea mult de analizat acum și încă mai am atât de multe întrebări, așa că nu mă mai gândesc la Blaise și îl privesc pe Sandrin.

— Ce puteți să-mi spuneți despre Encatrio? întreb. Are vreo legătură cu asta? Știu că este apă din Mina de Foc și că oamenii i-au mai supraviețuit înainte, dar cum?

— Ieșim din câmpul meu de cunoștințe, spune Mina clătinând din cap. Dar, din ce înțeleg eu, Encatrio este o doză foarte concentrată de magie. Mai mult decât apa din găleată – poate dublu. Foarte puțini o pot controla.

— Însă când reușesc, au același dar ca și cum ar fi fost în mină, spune Sandrin.

— Au mai mult, îl corectează Mina. E greu de spus fără să fi făcut teste, dar îmi imaginez că ar fi posibil ca acest prieten ipotetic al tău și celălalt prieten ipotetic să fie în situații asemănătoare, de fapt.

Timp de o secundă dureroasă, nu mă gândesc că asta înseamnă că Cress este vulnerabilă sau că este chiar mai periculoasă din acest motiv. Nu mă gândesc la câtă putere trebuie să aibă, la câți oameni ar putea răni. Mă gândesc doar la cum trebuie să sufere, la fel ca Blaise. Aș vrea să o pot ajuta, dar apoi îmi amintesc că nu pot.

— Încă o întrebare, zic, forțându-mi mintea să gândească limpede. Cum este posibil ca cineva care nu a pus niciodată piciorul în peșteri – în mină – și nu a luat măcar o picătură de Encatrio... cum ar putea să aibă darul?

Sandrin pare șocat, dar ceva sclipește în ochii Minei.

— Această persoană, spune ea, ar fi – ipotetic, desigur – cam de vârsta ta?

— Da, zic eu. De ce? Ce legătură are?

— A început un fenomen chiar înainte de asediu. Zvonuri și istorisiri despre copii cu daruri – daruri mici, nimic asemănător cu puterea unui Păzitor, nici măcar cu a mea. O mamă mi-a

spus odată că o criză de nervi a fiului ei făcuse ca un pahar cu apă să cadă. O alta a jurat că fiica ei a plâns până când au căzut toate frunzele dintr-un copac. Erau toate experiențe de mâna a doua, lucruri care ar fi putut fi cauzate de altele. Dar se forma un model. Înainte să îl putem analiza prea bine, au venit kalovaxianii.

Ar mai putea fi și alții ca mine. Ideea asta mă năucește, dar mă și liniștește.

— S-a mai întâmplat ceva înainte să ne invadeze? întreb.

Mina scutură din cap.

— Dar dacă acest prieten ipotetic al tău vrea să afle vreodată răspunsuri, s-ar putea să-l pot ajuta.

O parte din mine vrea să-i ceară ajutorul aici și acum, dar îmi țin gura. Nu e cea mai presantă chestiune. Eu sunt bine și n-am mai avut nicio izbucnire de pe navă. Deși știu că nu e așa, nu mă pot abține să sper că orice mi s-a întâmplat a dispărut de la sine.

— Mulțumesc, spun în schimb.

Sacrificiu

CĂLĂTORIA ÎNAPOI SPRE CAPITALĂ e mai grea decât cea făcută la plecare. Soarele este sus pe cer, atât de puternic încât simt că îmi arde pielea chiar și prin haine. Trebuie să ne oprim la jumătatea drumului, sub umbra slabă a unui grup de bolovani. Artemisia își folosește darul pentru a crea un flux de apă astfel încât să poată bea fiecare dintre noi, dar chiar și puterile ei sunt slabe în căldura uscată, iar efortul o epuizează. Se așază, sprijinindu-se de un bolovan.

— Am nevoie doar de câteva minute, spune ea, dar abia reușește să încheie propoziția înainte de a adormi.

Decidem să ne odihnim și noi la umbră și să o trezim după o jumătate de oră. Având în vedere că încă mă bântuie cuvintele Minei, profit de ocazie pentru a-l urma pe Blaise când merge să verifice caii, chiar dacă ideea de a părăsi umbra este aproape insuportabilă.

— Ai nevoie de ajutor? îl întreb în timp ce le dă cailor să bea ultima porție de apă.

— Nu, mă descurc, spune el, fără să mă privească. Ar trebui să rămâi la umbră.

— Am găsit pe cineva în tabără, îi spun, înainte să pot opri cuvintele să-mi iasă din gură. Cineva care a studiat minele și magia din ele.

Se uită la mine, încruntându-se.

— Le-ai spus despre mine?

— Nu, mint. Am întrebat despre Crescentia, cum ți-am spus că voiam să fac.

Blaise dă din cap, deși încă i se citește neliniștea în priviri.

— Și? întreabă.

Îi povestesc despre Mina și despre teoriile pe care ea și Sandrin mi le-au împărtășit despre zei și mine. Îi povestesc despre apa care fierbe și ce înseamnă asta– că nu e chiar înnebunit de mine și că, dacă-și păstrează calmul și nu-și folosește puterea, nu i se întâmplă nimic. Îi spun că nu este primul, că au existat și alții, dar că s-au epuizat până la moarte. Blaise stă liniștit în timp ce vorbesc, trecând cu mâinile pe spatele fiecărui cal, pentru a împrăștia apa care să-i răcorească.

Îmi pun mâna peste a lui și strâng, zâmbind atât de larg că mă doare fața.

— Deci nu trebuie decât să te abții de la a-ți folosi darul, zic eu. Vei fi în regulă. Vei supraviețui.

Dar Blaise nu pare să-mi împărtășească ușurarea. În schimb, colțurile gurii i se lasă și evită să mă privească. Ochii mei caută brățara pe care i-am dat-o – cea pe care am furat-o de la Cress, cu sute de pietre mici de pământ, dar nu o văd.

— Unde este brățara? îl întreb.

Bagă mâna în buzunarul pantalonilor și o scoate. În lumina orbitoare a soarelui de după-amiază, pietrele maronii strălucesc.

— Nu trebuie să o mai porți, spun eu. Se adaugă puterii tale. Erik a spus că, atunci când îi trimiteau pe berserkeri în luptă, le dădeau pietre ca să „îi împingă de la spate". N-am înțeles asta atunci, dar cred că înțeleg acum.

Mă îndrept să i-o iau, dar mă oprește, prinzându-mă cu mâna de încheietura mâinii.

— Theo, spune el, cu vocea scăzută. Am nevoie de ea.

— Nu ai. Îți va face mai rău.

Clatină din cap și în sfârșit se uită la mine.

— Mă va face mai puternic, spune el, puțin mai tare decât o șoaptă. Nu vezi? Acei Păzitori pe care i-ai menționat – cei care erau ca mine –, au apărut în vremuri de necaz și au fost singurii care au putut ajuta. Ai spus-o chiar tu.

— Și au murit, îi amintesc.

— Au fost eroi care și-au slujit țara, mă corectează el. Asta trebuie să facă toți Păzitorii.

Îmi scot brațul din strânsoarea lui.

— Mi-ai promis.

Îmi aud tonul care se ridică din ce în ce mai mult, dar nu mă pot abține.

— Mi-ai promis că vei fi bine, că vei face orice trebuie ca să reparăm asta.

— Ca să mă repari, adaugă el liniștit. Asta vrei să spui. Să mă repari.

— Să vindec ce te omoară, îl corectez.

Nu spune nimic mult timp, cu privirea concentrată pe nisipul de sub picioarele lui.

— Cine sunt eu fără darul meu? întreabă în sfârșit, cu vocea așa de joasă că aproape nu-l aud. Pentru că despre asta vorbești, de fapt.

— Darul tău, repet încet. Darul care aproape ne-a ucis pe toți în această dimineață?

Are decența să se îmbujoreze când spun asta.

— Ampelio a spus că sunt mai puternic decât oricare alt Păzitor al Pământului pe care l-a cunoscut vreodată. A spus că, dacă pot controla darul, aș putea ajuta la schimbarea cursului acestui război. Aș putea ajuta la salvarea Astreei.

— Dar nu-l poți controla, spun mai dur decât aș vrea.

Se ferește de parcă l-aș fi pălmuit. Îmi înmoi vocea și încerc din nou.

— Controlul tău asupra darului devine din ce în ce mai slab, nu mai puternic, și cine mai rămâne să te ajute?

Maxilarul i se încordează și se întoarce spre cal, privind departe de mine.

— Zeii au motivele lor pentru ceea ce fac. Au avut motive pentru care mi-au făcut asta. Ai crezut și tu la fel odată, înainte ca Søren să te convingă că e ceva în neregulă cu mine.

Mă îndepărtez de el cu un pas.

— Nu despre asta este vorba și o știi. Ai provocat astăzi un cutremur, Blaise. Ești periculos – pentru tine însuți, pentru mine, pentru toți cei din jur. Acesta nu este un dar.

— S-ar putea să nu fie un dar pentru tine, Theo, dar va fi pentru kalovaxiani când ne vom întâlni în cele din urmă pe câmpul de luptă și când fiecare picătură din puterea asta, că e dar sau blestem, o voi folosi împotriva lor.

Afirmația aceasta mă lasă fără respirație. Îmi imaginez o oală care fierbe până dă pe dinafară.

— Asta ar fi sinucidere, îi spun. Asta vrei? Să mori la 17 ani transformându-te singur într-o armă?

Rămâne tăcut o clipă, respirând întretăiat.

— Vreau să salvez Astrea, spune în cele din urmă. Orice mi s-ar fi întâmplat în mină m-a făcut mai puternic. Mai puternic decât alți Păzitori. Mai puternic decât orice aș fi putut fi vreodată fără dar. Însă dacă îmi iei asta... Nu mai am nimic.

Încerc să-mi înghit vorbele, dar ele se strecoară oricum afară.

— Mă ai pe mine, îi spun.

Cuvintele îmi sunt o șoaptă care aproape se pierde în vântul dur al deșertului. Scutură din cap.

— Te iubesc, Theo. Am spus-o și am vorbit serios. Dar prefer să te știu în siguranță pe tron fără mine decât să fiu cu tine pentru tot restul unei vieți lungi, petrecută fugind și ascunzându-ne de Kaiser.

— Nu trebuie să fie una sau alta, îi spun, ocolind calul pentru ca între noi să nu mai stea nimic. Vreau să iau acel tron și te vreau alături de mine, cum a fost Ampelio lângă mama.

Zâmbește amar.

— Nu cred că ai învățat nimic din poveștile cu zei care ne plăceau în copilărie, spune el. Nu ai observat ce aveau toate în comun?

Scutur din cap.

— Monștri și eroi și acte de vitejie stupide? întreb. Fericiți până la adânci bătrâneți?

— Sacrificiu, spune el. Eroul nu câștigă niciodată dacă nu sacrifică ceva iubit. Vrei totul și nu ești dispusă să renunți la nimic pentru a-l obține – nici la libertatea ta, nici la mine, nici la prințișor. Dar cred că pot sacrifica eu destul pentru amândoi, când va veni vremea.

În cele din urmă, se întoarce să mă privească, deși gândurile lui sunt ascunse atât de bine în spatele ochilor, încât parcă m-aș uita la un străin, nu la persoana pe care o cunosc cel mai bine pe lume.

— Dacă nu vei renunța la pietre, ești un pericol pentru noi toți, îi spun eu, încercând să-mi mențin vocea egală, chiar dacă mă oblig să spun cele mai grele cuvinte pe care le-am spus vreodată. Trebuie sa pleci.

Șocul și durerea lui durează doar o clipă, apoi sunt închise din nou în spatele expresiei sale placide. Dă din cap.

— O voi duce pe Hoa înapoi în capitală, iar după aceea voi pleca. Nu departe – voi campa undeva în afara zidului exterior. Dacă ai nevoie de mine, poți trimite oricând vorbă prin Heron sau Art.

Mereu am nevoie de tine, vreau să-i spun. *Nu aș fi evadat din mâinile Kaiserului dacă n-ai fi fost tu. N-aș fi niciun fel de regină. Aș fi doar o fetiță speriată, ferindu-se din calea Kaiserului. Fără tine, eu nu mai știu cine sunt.*

Cuvintele îmi mor în gât, blocate de mândrie și furie. Aceasta este alegerea lui, îmi reamintesc.

Oricum, nu-mi așteaptă răspunsul, ci se întoarce și merge înapoi spre ceilalți cu găleata goală, lăsându-mă singură în soarele arzător, cu inima frântă.

Mască

I-AM AUZIT PE CÂȚIVA SOLDAȚI KALOVAXIANI care își pierduseră membrele în luptă povestind cum încă și le mai simțeau, deși nu le mai aveau. Pentru mine, e la fel cu Blaise. Chiar și când ne întoarcem la palat fără el, îi simt prezența. Este un șoc de fiecare dată când îl caut din priviri și îi văd doar pe Heron și pe Artemisia. Par să simtă și ei absența lui, iar când ne retragem toți în camera mea în noaptea aceea, o pătură de tăcere se așază peste noi.

În timp ce stau întinsă în pat, încerc să nu mi-l imaginez pe Blaise, singur dincolo de zidul Capitalei, cu căldura sta'criveană care se revarsă asupra lui chiar și pe întuneric, amplificată de căldura care arde prin el. Dar bineînțeles că nu reușesc și știu că somnul nu va veni curând.

Să dorm totuși nu este ceea ce plănuiam să fac astă-seară.

De această dată, când îi las pe Heron și pe Artemisia adormiți ca să merg în vizită la Søren, le scriu un bilet, astfel încât să nu se îngrijoreze. Îmi iau pumnalul cu mine. Nu ar ajuta prea mult, dar este ascuțit și asta va conta dacă se va ajunge până într-acolo. Sper.

Erik deja mă așteaptă când mă strecor pe ușă și o închid încet în urma mea. Se sprijină de zid, cu brațele încrucișate pe piept. Tot nu se simte confortabil în haine gorakiane, dar nu pot să nu mă gândesc că arată mai bine în ele decât în costumația kalovaxiană prost croită.

— Nu putem face asta ziua? întreabă când mă vede. Nu poți să-mi spui că nu ești extenuată – cel puțin eu am dormit puțin noaptea trecută. Tu n-ai dormit deloc.

Până să o spună, nu-mi dădusem seama. Cu tot ce s-a întâmplat în ultimele două zile, numai la somn nu mi-a stat gândul.

— Sunt bine, îi spun. Pot dormi mâine. Regele Etristo mi-a oferit permisiunea de a-l vizita pe Søren oricând poftesc, de vreme ce el încă mi-e sfătuitor, dar mă îngrijorează că, dacă aș face-o cât e regele treaz, ar găsi o modalitate să mă oprească.

Erik râde.

— Mi-ar plăcea să-l văd încercând, spune el înainte de a face o pauză. Nu mai ești cum erai în Astrea – aici nu lași pe nimeni să îți spună ce să faci, nici măcar pe prietenii tăi.

Ridic din umeri și pornesc spre elevator. Mă ajunge repede din urmă.

— Mereu le iau în considerare părerile, spun eu. Dar, când vine vorba de Søren, opiniile lor sunt întotdeauna părtinitoare. Îl tolerează și cred că poate chiar îl plac până la un punct, dar este kalovaxian. Nu au încredere în el.

— Tu de ce ai? întreabă Erik.

Este o întrebare pe care mi-am pus-o de nenumărate ori fără să pot găsi vreun răspuns complet. De data aceasta nu este altfel, dar încerc.

— Søren mă iubește. Sau cel puțin așa crede. Poate că mă confundă în continuare cu Thora, dar asta nu contează, pentru că intențiile lui sunt alimentate de acel sentiment, îi explic. Nu mă înțelege greșit – ura față de tatăl lui e reală, sentimentele lui de vinovăție pentru episoadele cu berserkeri sunt reale, convingerile lui sunt reale.

Mă gândesc un moment.

— Dar știu și cum se simte. Știu ce vrea și știu ce vrea de la mine, în mod special. Din acest motiv, am mai multă încredere în el decât am în regele Etristo și în oricare dintre petițori. Am încredere în el mai mult chiar decât am în Dragonsbane.

Erik reflectează o clipă.

— Mai mult decât în mine? întreabă.

Nu-l privesc în ochi.

— Da, recunosc. Știu că ai intenții bune, Erik. Dar tot nu știu ce speri să obții stând aici și, până nu-mi dau seama, vei rămâne o enigmă.

— Îmi place să fiu o enigmă, spune zâmbind, lucru care mă face să râd.

Tragem de clopotul pentru elevator și Erik se sprijină de un perete, chiar dacă avem de așteptat doar un moment. Pare că vrea să-mi pună o întrebare, dar nu știe cum. Este o expresie de incertitudine pe care nu sunt obișnuită să o văd la Erik, care de obicei își maschează îndoielile cu straturi de fals curaj.

— Ce este? îl întreb.

Scutură din cap, privind în jos.

— Nimic.

— Ei bine, acum m-ai făcut și mai curioasă. Haide, nu o să te mușc.

Ezită și mai mult, iar când se uită înapoi la mine, toată fața lui este roz.

— Știi... lui Heron îi plac... îi plac băieții?

Nu știu ce mă așteptam să mă întrebe, dar întrebarea asta a venit așa din senin, că nu pot face altceva decât să râd, deși nu știu sigur de ce o fac. La urma urmei, lui Heron chiar îi plac băieții – cel puțin unul sigur i-a plăcut, iar felul în care îl privea pe Erik mă face să cred că nu a fost un caz singular.

Fața lui Erik capătă o nuanță și mai aprinsă de roz.

— Doar mă întrebam. Unor băieți le plac băieții, știi, așa cum unor fete le plac fetele.

— Știu asta, spun încercând să mă abțin. Scuze, nu de tine râdeam. Doar că m-a surprins. Ție îți plac băieții?

Ridică din umeri.

— În mare parte, cred că-mi place/toată lumea.

— Nu mi-am dat seama, îi spun.

— Nu o aduc neapărat în discuție, spune. Unii cred că asta mă face... nenatural.

— Unii oameni sunt proști, îi spun, apoi ezit. Søren...

Mă opresc.

Erik dă din cap.

— Cred că el a știut de când știu și eu. Nici măcar nu a trebuit să-i spun.

Oftez.

— Întrucât mă îndoiesc că ai vrea să le spun străinilor despre chestiunile tale personale, nu îți spun nici eu despre ale lui Heron. Dacă vrei să afli, poți să-l întrebi și singur.

Erik se gândește o clipă.

— Poate o voi face.

Îmi strâng buzele, gândindu-mă la Heron și la inima lui frântă. După toată lumea pe care a iubit-o și a pierdut-o, nu știu cum va supraviețui unei alte lovituri.

— Doar... fii atent, îi spun. Îmi place de tine, Erik, dar dacă trebuie să aleg între tine și Umbrele mele, le voi alege pe ele de fiecare dată.

Mă privește nemișcat.

— Ha! spune.

— Ce?

— Nimic.

Se depărtează din perete chiar când elevatorul oprește la locul lui.

— Cred că am prins o fărâmă din Theodosia cea reală, cea de sub toate măștile. Și e mai mult mai blândă decât mă gândeam.

Neajutorat

ACELAȘI GARDIAN, TIZOLI, ne dă voie să intrăm iar în temniță, lăsându-ne lângă celula lui Søren și promițând să revină imediat ce e solicitat. Din fericire, de data aceasta Søren este deja treaz, așezat pe peretele din spate al celulei, de parcă ne-ar aștepta. Deși știu că nu va spune niciun cuvânt ca să se plângă, timpul petrecut aici a lăsat urme. Chiar și în lumina slabă a torțelor, pielea lui pare străvezie și pot să întrezăresc niște cercuri întunecate sub ochii lui. Începe și să miroasă destul de neplăcut.

Dar, când ne vede, reușește un zâmbet.

— Speram să vă întoarceți, spune el.

— Bineînțeles că ne-am întors, pufnesc. Cum te tratează? Ți se oferă suficientă mâncare și apă?

Așa cum mă aștept, Søren îmi îndepărtează grijile.

— Mă tratează bine, spune el. Mâncare, apă, toate astea.

— Și de data asta îți și mănânci mâncarea? îl întreb. Nu mai faci iar aceeași tâmpenie?

Râde când aude asta, dar nu la fel de tare și plin cum m-a obișnuit.

— Mănânc mult și cred că ar prefera să beau ceva mai puțină apă, sincer.

Mă încrunt.

— Ce vrei să spui?

Să irosești mâncarea, înțeleg. Mâncarea costă bani, mâncarea costă resurse. Dar apa nu costă.

— Sunt în mijlocul unei secete, spune el, surprins de întrebare. Nu știai? Aici nu a mai plouat de ani buni.

— Dar orașul a fost construit pe un izvor, zic, amintindu-mi ce mi-a spus Dragonsbane când am venit. De aceea aerul este mai rece aici, de aceea am fost pusă să fac baie dimineața și seara.

— Izvoarele seacă, spune Erik ridicând din umeri. Dar nu cred că vor să se știe. Sta'Crivero se presupune a fi un paradis.

— De unde știi *tu*, atunci? întreb.

Erik pufnește.

— Pot fi eu oaspete al regelui, dar sunt gorakian. Ei știu că nu valorez nimic pentru ei. Crezi că pe mine risipesc mai multă apă decât este necesar? Măsoară fiecare pahar pe care îl bem și ne pun să plătim fiecare picătură. Și băi? Niciunul dintre oamenii mei nu s-a spălat de când am ajuns și, crede-mă, unii dintre noi nu mai suportăm.

Revelația este ca o mănușă cu patru degete, îi lipsește ceva important.

— Dar sta'criveranii folosesc atât de multă apă. Numai grădina are nevoie de sute de galoane pe zi, ca să nu mai vorbim de ce este nevoie pentru ca toată lumea să bea și să se spele.

— *Curtenii* folosesc multă apă, spune Søren. Pentru ceilalți este strict raționalizată. I-am auzit pe unii gardieni plângându-se.

Sta'Crivero pare atât de luxuriant și de bogat, pentru că așa vor ei să pară, dar la ce le vor face rochiile pline de bijuterii și turnurile ornamentate când vor rămâne fără pic de apă de băut?

— Detest locul ăsta, spun o clipă mai târziu. Urăsc palatul ăsta și oamenii superficiali care se comportă așa, superior, chiar și când cei de lângă ei suferă de sete. Îl urăsc pe regele Etristo și modul în care îmi spune „draga mea" de parcă aș fi un copil neștiutor care nu poate lua decizii. Și urăsc tabăra aceea

și ce le-au făcut oamenilor de acolo. Eu...

Mă opresc înainte să-mi pot termina gândul.

Søren mă privește nesigur.

— Theo, spune el încet. Să pleci acum ar fi o insultă pentru regele Etristo și pentru întreaga țară. Ei sunt singurul aliat pe care îl ai.

— Tehnic, acest lucru nu este adevărat, spune Erik. Mă are pe mine și Goraki.

— Și Vecturia, adaug. Conducătorul lor mi-a spus că pot apela la ei data viitoare când am nevoie.

Søren clatină din cap.

— Boabe de nisip lângă un munte.

— Știu asta, îi arunc. Știu că nu este suficient, că niciodată nu va fi suficient. Știu că trebuie să mă mărit cu cineva cu o armată mai mare. Eu doar... Îmi place să-mi imaginez o situație în care aș putea să plec și să-i spun regelui Etristo să mănânce pământ.

Pentru o clipă lungă, amândoi băieții se uită la mine, cu gura căscată. În cele din urmă, Erik începe să râdă și un moment mai târziu i se alătură Søren.

— *Să mănânce pământ*? întreabă Erik. Este cea mai grea insultă pe care o poți spune?

— Nu cred că i-am spus cuiva să mănânce pământ de când aveam 6 ani, adaugă Søren.

— Sunt destul de sigur că mi-ai spus *mie* și eu ți-am spus că e copilăros, răspunde Erik și amândoi râd și mai tare.

Mi se încing obrajii.

— E primul lucru care mi-a venit în minte, le răspund. Voi ce i-ați spune?

Søren se oprește din râs ca să se gândească la asta.

— I-aș spune regelui Etristo să mănânce o farfurie cu bălegar, spune el gânditor.

Erik clatină din cap și plescăie din limbă.

— Tot amator, spune.

— Continuă tu atunci, îl provoacă Søren.

Erik se gândește îndelung, mângâindu-și bărbia înainte ca un zâmbet să i se întindă pe toată fața.

— Aș spune: *rege Etristo, pot să îndrăznesc să vă adresez cea mai umilă invitație pentru a mânca o delicatesă fină cu scorpioni înmuiați în pișat și anus de porc umplut cu excremente de gândac.*

Adaugă și o reverență amplă, pentru efect.

Mă îndoi de la greață, dar Søren râde până când se înroșește la față. După o clipă, trebuie să râd și eu. Mi-aș dori ca Erik să-i *poată* spune asta regelui Etristo, fie și doar ca să mă bucur când îi văd fața. Când suntem toți epuizați de atâta râs și lacrimile ne curg din ochi, mă aplec în fața gratiilor care îl separă pe Søren de mine.

— Știi că nu aș pleca, nu? Chiar dacă aș putea să o fac fără consecințe? spun încet. Nu aș pleca fără tine nici dacă regele Etristo mi-ar promite o armată de milioane de oameni.

Søren zâmbește trist, privindu-și mâinile.

— Ai putea, spune el.

Chiar și când trecem la lecția noastră de astreană, cuvintele lui îmi rămân în minte și mă întreb dacă are dreptate. Dacă s-ar ajunge la asta, l-aș putea lăsa pe Søren în urmă, să putrezească aici? Chiar dacă ar însemna că aș putea salva Astrea? Nu sunt sigură care este răspunsul și nu sunt sigură care aș vrea să fie.

Când părăsim temnița, ore mai târziu, Erik este neobișnuit de tăcut. La început mă gândesc că e așa doar pentru că e obosit și nu-l pot învinui – sunt pe jumătate adormită și eu –, dar, când îl privesc cu coada ochiului, văd că gândește profund și e încruntat.

— Ce e în mintea ta? îl întreb când ieșim din elevator.

Erik s-a oferit să mă conducă până la ușă și nu sunt sufici-

ent de mândră ca să refuz, cu un asasin care încă mai pândește pe undeva.

Erik arată de parcă tocmai l-am trezit dintr-un somn adânc.

— Nimic, spune el, dar minciuna este evidentă și își dă și el seama.

Suspină.

— Mă gândesc doar la tabără. Nu cred că am încetat să mă gândesc la asta.

— Știu, zic eu. Nici eu. Urăsc să mă simt neputincioasă.

Erik dă din cap.

— Este ciudat totuși, pentru că nu sunt neputincioși, nu-i așa? Mulți dintre adulți au depus muncă fizică pentru cei din Sta'Crivero. Sunt puternici. Și nu ar fi supraviețuit dacă nu ar fi deștepți. Nu cred că doresc milă și nici caritate. Ei vor doar o șansă să lupte pentru o viață corectă și un loc căruia să-i spună acasă, la fel ca noi, ceilalți.

Vor să lupte. Cuvintele îmi răsună în minte iar și iar, până când mă opresc, respirând agitată.

— Erik, zic eu.

Se oprește și el, întorcându-se pentru a-mi arunca o privire îngrijorată.

— E totul bine? Spune-mi că nu te-a străpuns vreo săgeată cu otravă sau ceva de genul ăsta. Cred că Umbrele tale m-ar omorî dacă ți s-ar întâmpla ceva cât ești cu mine...

Îi cer să tacă, ridicând o mână. O parte din plan se unește cu alta și cu alta, până când totul începe să aibă sens. Până când devine ceva solid.

— Câți refugiați crezi că sunt în tabără? îl întreb.

Erik ridică din umeri.

— Trei mii, ghicește el.

— Și dacă scoți copiii și bătrânii? Și oricine nu poate sau nu vrea să lupte? Câți sunt cei care ar putea fi războinici?

Ceva în mintea lui face clic și zâmbește, văzând unde vreau să ajung.

— O mie, poate mai mult, spune el. Nu este suficient, Theo. Nici măcar cu o armată gorakiană și una vecturiană.

— Nu, nu este suficient pentru un război, sunt de acord. Nu este suficient pentru a recuceri Astrea. Dar ar fi suficient pentru a prelua controlul asupra unei mine?

Se încruntă, analizând.

— Poate, pentru un timp. Dacă este un atac-surpriză doar împotriva paznicilor minei, spune el. Dar, chiar și atunci, am putea să o ținem doar câteva săptămâni, până când Kaiserul aude vestea și trimite mai multe trupe. Atunci orice victorie am avea s-ar anula rapid. Are prea mulți oameni, prea mulți războinici instruiți. Chiar și cu elementul-surpriză de partea noastră, nu ar fi suficient. Am mai câștiga niște timp, asta e tot.

— Timp, da. Și Mina de Foc. Acolo mai sunt aproximativ două mii cinci sute de astreani. Și nu am rămâne mult timp. Până va trimite Kaiserul mai multe trupe, am fi plecați.

— La o altă mină, sugerează Erik. Pentru a elibera mai multe persoane și a recruta mai mulți războinici în același timp. Când am elibera toate cele patru mine, am avea o armată adevărată.

— Toți vor putea să aleagă, adaug ferm. Dacă nu vor să lupte, tot le oferim toată protecția pe care le-o putem da. Dar nu cred că va fi o alegere dificilă, după toate cele întâmplate. Sunt supărați – să le oferim șansa de a folosi asta împotriva oamenilor care le-au luat totul.

Erik dă din cap încet, concentrat.

— Dar, dacă pleci acum, regele Etristo nu va avea niciun motiv să-l țină în viață pe Søren – dacă nu-l va vinde înapoi Kaiserului, ca să se răzbune, subliniază el.

Cu doar câteva minute în urmă, Søren mi-a spus că, dacă aș avea șansa să salvez Astrea, ar trebui să-l las în urmă pentru a o face, iar acum am această șansă și știu că nu pot.

— Pot să aduc mai mulți oameni, spune Erik după o clipă. Există și alte tabere – una în Timmoree, una în Etralia. Este posibil să nu fie la fel de mari ca aceasta, dar sunt importante. Pot să încerc să recrutez mai multe persoane și să mă asigur măcar că nu sunt tratați la fel de rău ca aici. Și va dura câteva zile pentru a ajunge la fiecare și a reveni în Astrea. Asta îți va da timp să-l scoți pe Søren din temniță, timp să trimiți un mesaj către conducătorul Kapil din Vecturia prin care să-i accepți oferta de a te ajuta. Înseamnă și să le mai joci puțin jocul.

— Cred că mă pot descurca, spun sec. După etapa cu Kaiserul, ar trebui să fie ușor.

— Poate, dacă nu ar fi și un asasin la mijloc, îmi amintește el, ceea ce este corect.

— Voi fi bine, zic, fluturând, nonșalant, o mână. Cât de curând poți pleca?

— În câteva ore, spune el. Restul gorakianilor sunt gata de plecare de când am ajuns aici. Nu le place în Sta'Crivero.

După ce mi-a spus Erik despre felul în care sunt tratați și scuipați, nu îi pot învinui.

— Cum menținem legătura? îl întreb. Ferească zeii să meargă ceva prost, dar ar fi bine să avem o modalitate de comunicare dacă se întâmplă ceva.

Erik dă din cap, concentrându-se.

— Stai să vorbesc cu Maestrul Jurou, spune după un moment. Are niște invenții pe care le ține pentru el, dar s-ar putea ca una dintre ele să ne ajute.

— Ce fel de invenții? întreb suspicioasă. Ai zis că e alchimist, nu? Asta nu înseamnă că face aur?

Zâmbește când spun asta.

— Într-un fel, spune. Cum crezi că i-am plătit regelui Etristo pentru privilegiul de a lupta pentru mâna ta?

Tot ce pot face este să mă uit fix la el.

— Maestrul Jurou a făcut aur? întreb încet.

— Într-un fel, repetă el. E destul de asemănător pentru a-l păcăli pe rege, dar iluzia asta s-ar putea să nu țină prea mult.

Scutur din cap.

— Magie sau știință? vreau să știu.

Erik ridică din umeri.

— Din ce pricep eu – și recunosc că asta înseamnă foarte puțin – e câte puțin din fiecare.

Molo Varu

DEȘI NU MI-AR PLĂCEA NIMIC MAI MULT decât să mă ascund în camera mea toată ziua și să plănuiesc eventuala evadare din Sta'Crivero, mă surprind pregătindu-mă pentru o plimbare în grădină cu Coltania. Invitația a fost destul de insistentă și sper să o pot convinge să grăbească procesul cu serul adevărului, pentru a-l scoate pe Søren din închisoare cât mai repede.

Artemisia stă într-un colț al camerei mele, lustruindu-și colecția de pumnale care este în continuă creștere, în timp ce Heron încearcă să-mi repare una dintre rochii. Pe cât de priceput e, tot este greu de ascuns câte bijuterii am smuls pentru a le oferi copiilor din tabără.

După ceea ce au spus Søren și Erik despre seceta din Sta'Crivero, nu pot să nu mă îngrijorez că Darul de Apă al Artemisiei ar putea să o facă o țintă. Dar ea este doar o fată – nu i-ar putea ajuta prea mult pe termen lung – și ar însemna ca regele Etristo să-și arate slăbiciunea, lucru pe care este puțin probabil să îl facă pentru o recompensă atât de mică. Cu toate acestea, mă bucur că vom părăsi acest loc în curând.

— Spune-mi din nou ce a spus Blaise când i-ai zis despre planul nostru, îi cer Artemisiei din locul meu de la piciorul patului, cu perna strânsă în brațe.

Artemisia își dă ochii peste cap.

— Nu știu cum te aștepți să-l citez mai precis decât am făcut-o deja. A zis „Bine".

— Asta a fost tot? Nimic altceva? întreb.

— A întrebat ce vrei să facă el. I-am spus să dea scrisoarea cuiva care o poate duce conducătorului vecturian. Mi-a mulțumit și a luat scrisoarea plus mâncarea și apa pe care i le-am dus, iar eu m-am întors, spune ea, cu vocea tăioasă și nerăbdătoare.

Este un avertisment să nu insist mai mult, dar este un avertisment pe care îl ignor.

— Dar cum arăta când a spus-o? A crezut că este o idee bună sau a avut rețineri?

Își trântește pumnalul pe jos cu un zgomot ascuțit, care răsună în toată camera.

— Părea că îi e cald. Și sete.

Asta mă lasă fără replică. O parte din mine vrea să-i ceară scuze, dar bănuiesc că m-ar face fraieră. Pentru ce mi-aș cere scuze? Pentru că l-am lăsat să părăsească palatul? Este periculos și nu vrea să schimbe asta. Tot ce pot face este să încerc să mă asigur că nu rănește pe nimeni.

S aude un ciocănit în ușă și Heron și Artemisia se ridică în picioare, cu armele trase înainte de a apuca măcar să clipesc.

— Mă îndoiesc că un asasin s-ar deranja să bată, subliniez, dar Artemisia îmi face semn să tac și se duce la ușă, deschizând-o așa cum face mereu – cu pumnalul în fața oaspetelui.

De data aceasta, la capătul pumnalului apare un foarte speriat Erik. Când îl vede, Artemsia oftează sonor – de parcă el ar deranja-o că nu a venit să mă omoare – după care își lasă în jos, ezitant, pumnalul.

— Erik, spun când ea se dă deoparte ca să-l lase să intre. E totul pregătit pentru călătoria ta?

El dă din cap și îi privește pe Artemisia și pe Heron.

— Știu și ei?

Înainte de a răspunde, Artemisia intervine.

— Eu cred că este un plan cretin, dar Heron crede că e curajos, spune ea.

Mă încrunt la ea.

— Mi-ai spus că ți se pare un plan bun.

— Nu am spus asta, spune ea pufnind superior. Ce am spus este că e cumva mai bine decât să te căsătorești cu cineva fără nicio miză personală în Astrea, în afară de aceea de a-și umple buzunarele.

— Ei bine, venind de la tine, asta sună de fapt ca o aprobare, spune Erik cu nerăbdare.

Spre surprinderea mea, Artemisia râde. Până și ea pare mirată și se încruntă înainte să se așeze pe scaunul cu spătar înalt și să se întoarcă la lustruirea colecției de pumnale.

— Dacă vreunul dintre voi vrea să vină cu mine, nu m-ar deranja compania, adaugă Erik, cu privirea zăbovind asupra lui Heron.

Heron îi întâlnește privirea lui Erik și s-ar putea să fie în imaginația mea, dar cred că obrajii i se colorează un pic. Urmează o pauză suficient de mare ca să cred că ar putea fi de acord, dar în cele din urmă clatină din cap.

— Locul nostru este lângă regină, spune în sfârșit.

Oricât de egoistă m-ar face asta, mă bucur că a spus-o. Nu știu ce m-aș face fără el și Artemisia.

— Aparent, nu sunteți singurii care simt asta, spune el și se întoarce spre mine. Mama a decis și ea că vrea să stea cu tine, lucru pe care încerc să nu-l iau prea personal.

Zâmbesc.

— Mă bucur să o am pe Hoa cu mine, recunosc. Simt că abia acum încep să o cunosc.

Erik dă ochii peste cap.

— Da, da, și ea a zis la fel despre tine, spune el, părând cumva pus la zid. A mai spus și că îngrijitoarele din Sta'Crivero te împopoțonează prea mult pentru o regină și că trebuie să stea cu tine pentru a pune capăt acestui lucru.

Scutur din cap.

— Nu mai este servitoarea mea și are o mulțime de îndatoriri, ca mamă a împăratului, pentru a se mai îngriji de mine acum.

Erik ridică din umeri.

— Așa ar părea, dar ea spune că imaginea este importantă pentru o conducătoare de sex feminin – mai importantă decât pentru un bărbat, întrucât este aspectul după care este judecată o femeie de la început. Aparent, tu ai nevoie de ajutorul ei mai mult. Ceea ce spune cu adevărat ceva, de vreme ce ea era traducătoarea mea de gorakiană.

Ridic sprâncenele.

— Cum te vei descurca fără ea, atunci?

Se încruntă, încrețindu-și-și toată fața de la concentrare.

— *En kava dimendanat*, spune el. Care înseamnă fie „Voi fi bine", fie „Am un măgar gras". Dar m-am referit la primul sens. Toți măgarii mei sunt teribil de costelivi.

Râd.

— Poate îi ceri să îți scrie câteva fraze înainte de a pleca? îi sugerez.

Dă din cap, apoi spune:

— O, aproape că am uitat de ce am venit aici.

Caută în buzunar, scoate două pepite de aur identice, fiecare de dimensiunea degetului mare, iar pe una mi-o dă mie.

— Un dar de la Maestrul Jurou. Se numește *molo varu,* îmi explică el.

— E aur din ăla fals din care ziceai că face el? întreb ridicându-l cu grijă spre ochi.

— Nu, ăsta e adevărat. Doar că a fost... să spunem, poleită cu aur?

Îmi mut privirea de pe bucata de aur ca să mă uit la el.

— Poleită cum?

Erik dă din mână a desconsiderare.

— Mi-a explicat tot procesul obositor, prin intermediul mamei mele, desigur, dar, chiar dacă mi-a tradus, tot a fost destul

de neinteligibil. Concluzia este că aurul este un metal maleabil. Cu suficientă presiune...

Se oprește și bagă bucata de aur în gură, mușcând tare din ea. Simt schimbarea în propria mea pepită. Aproape că o scap cu totul. Când o ridic în dreptul ochilor, văd urme de dinți pe suprafața aurului.

— Cum... încep, dar mă opresc, privind-o din toate unghiurile, așteptând să dispară, dar nu se întâmplă.

— În gorakiană, *molo varu* înseamnă „piatră mimetică". Sunt conectate. Ceea ce se întâmplă cu una, se întâmplă și cu cealaltă.

— Asta este...

Mă uit la piatră.

— E fie incredibil, fie înfricoșător, termin în sfârșit.

— Amândouă, cred, spune Erik, luându-mi piatra și aruncând-o către Heron, care o prinde absent. Poți să fii cu ochii pe ea? Nu trebuie să o muști, desigur. Un instrument suficient de fierbinte ar putea să sculpteze cuvinte pe ea. Păstreaz-o în buzunar și, dacă simți că se încălzește, vei ști că am un mesaj pentru tine. Și invers.

— Este perfect, îi spun eu.

Erik zâmbește.

— Pe cât de posac este, Maestrul Jurou e un fel de geniu, recunoaște cu ciudă.

— Transmite-i mulțumirile mele, îi spun. Și drum bun, Erik.

Erik dă din cap, uitându-se la Artemisia și la Heron înainte de a se întoarce iar spre mine.

— Să ai grijă de mama. Ne vedem la Mina de Foc.

Înțelegere

GRĂDINA E APROAPE GOALĂ când mă întâlnesc cu Coltania. Doar câteva grupuri de sta'criverani se plimbă de colo-colo, în mătăsurile lor împodobite din greu cu bijuterii, care par concepute pentru a concura cu florile exotice din jurul nostru. În mijlocul atât de multor culori, Coltania arată cu atât mai letal, îmbrăcată într-o rochie neagră cu guler înalt care îi încadrează figura. Părul ei închis la culoare este aranjat în vârful capului și fixat cu un singur ac. Ca de obicei, buzele îi sunt vopsite în roșu-intens, singura culoare de pe ea.

Când mă vede, buzele acelea se arcuiesc într-un zâmbet care dezvăluie două rânduri de dinți albi și drepți.

— Aici erai, spune ea, venind spre mine. Începeam să-mi fac griji.

— Îmi pare rău că am întârziat, îi spun. A trecut o prietenă pe la mine pe neașteptate.

Dă nepăsătoare din mână.

— Acum ești aici și asta contează, spune ea, trecându-și brațul pe după al meu și apucând-o la pas pe una dintre numeroasele cărări ale grădinii.

Deodată, mi se face atât de dor de Crescentia încât parcă mi-ar răsuci cineva un cuțit în stomac. De câte ori ne-am plimbat împreună, la braț, prin grădina cenușie? Vorbeam câte în lună și în stele, totul doar râsete și glume pe care nu le înțelegea nimeni altcineva. Era ușor și era simplu și era o minciună, dar o

parte din mine ar da orice să se mai poată întoarce acolo.

Coltania nu e Crescentia, îmi reamintesc, deși sunt sigură că speră să dea impresia că este o fată prostuță, fără alte griji dincolo de rochia nouă pe care o va purta la următoarea petrecere. Nu îi iese foarte bine. Nu știe că există întotdeauna ceva dincolo de suprafață la fetele precum Cress, fie că este vorba despre o minte extrem de strategică, iubirea pentru poezie sau o inimă bună. Nu, Coltania a crescut urmărind astfel de fete de la distanță, plină de resentimente și flămândă după o viață ca a lor și astfel a reușit doar o imitație ieftină a ceea ce crede ea că sunt.

Dar pot să întrețin această iluzie destul de ușor.

— Ai fost foarte amabilă să mă inviți la plimbare, *Salla* Coltania, îi spun, strângându-i brațul. Sunt sigură că ești epuizată după toate eforturile pe care le depui pentru a dovedi buna-credință a lui Søren. Și când te gândești – asta trebuia să fie o pauză de la munca ta. Sper că nu te-am incomodat prea tare.

Asta pare să o ia prin surprindere.

— Nu, deloc, Maiestate, spune ea după o clipă. Sunt chiar fericită să ajut, în orice fel pot.

— Este foarte frumos din partea ta, îi spun cu un zâmbet atât de larg, încât este de fapt dureros. Știu că eu mă voi simți *mult* mai ușurată odată ce Søren va fi liber și mă voi întoarce la chestiunea selectării unui soț. Cât mai durează până când serul tău va fi gata?

Zâmbetul Coltaniei nu ezită decât o secundă. Este foarte bună la a-și ascunde emoțiile, dar nu destul de bună. Nu la fel de bună cum ar fi fost dacă era crescută din copilărie pentru a fi privită, cum a fost Cress. Cum am fost și eu, într-un fel.

— Aceste tipuri de poțiuni au nevoie de timp, Maiestatea Ta, și suntem departe de laboratorul meu obișnuit. Fac tot ce pot cu ce am aici, spune ea.

— Sunt convinsă, îi spun, mângâind-o încurajator pe braț. Ai idee când ar putea fi gata?

Coltania e destul de deșteaptă să-și cântărească atent următoarele cuvinte:

— Încă vreo două săptămâni, spune în cele din urmă.

— N-ai zis o săptămână, când am vorbit ultima oară? o întreb.

Ridică din umeri.

— Chestiunea timpului poate fi una delicată. Acestea sunt doar presupuneri. Îmi fac griji, totuși, că unii dintre petitori ar putea deveni nerăbdători dacă refuzi să te întâlnești cu ei o perioadă atât de lungă, având în vedere banii pe care trebuie să-i plătească regelui Etristo pentru fiecare zi în care stau aici.

O spune cu destulă ușurință, dar aud provocarea. Vrea să vadă care dintre noi va clipi mai întâi. Nu voi fi eu.

— Îmi fac griji și pentru asta, îi spun. Deși cred că cineva atât de nerăbdător ca eu să iau o astfel de decizie monumentală nu este alegerea corectă, nu crezi?

— Desigur, Maiestatea Ta. Răbdarea are o importanță extremă, spune ea, întorcând cuvintele împotriva mea.

Îmi încleștez dinții.

— Totuși, ce păcat, îi spun cu un suspin puternic. Tocmai le spuneam consilierilor mei, ieri, înainte de a se întâmpla tot necazul acela, că sunt gata să pun capăt tuturor acestor lucruri. Desigur, regele Etristo vrea să tragă de timp atât cât este necesar, spun eu, coborând vocea în mod conspirativ. Știi cum e el.

Coltania aprobă din cap.

— În Oriana, avem o vorbă – „lacom ca regele sta'criveran".

De data asta nu trebuie să mă prefac că râd, iar Coltania râde și ea.

— Asta e foarte adevărat, spun. Și când te gândești că eram gata să accept oferta de mariaj a cancelarului.

Spatele Coltaniei se îndreaptă ca o vergea.

— Prințul Søren a fost de acord cu decizia, adaug. De fapt, aș zice că a fost unul dintre cei mai puternici susținători ai cancelarului.

— Serios? întreabă ea sec. Nu am avut niciodată impresia că prințului i-ar păsa de fratele meu. Aș fi bănuit că optează pentru răposatul arhiduce, dacă nu intenționa să se arunce chiar el în toată afacerea, desigur.

Søren a spus că arhiducele este cea mai bună opțiune dacă ar trebui să aleg, îmi amintesc, dar nu cred că a lăsat vreodată această impresie public.

— Vai de mine, nu știu care idee este mai ridicolă, îi spun râzând.

Coltania nu mi se alătură de data asta.

— Există un zvon despre care simt că ar trebui să te avertizez, ca prietenă, îmi spune ea, coborând vocea în șoaptă. Unul dintre paznicii închisorii spune că îl vizitezi pe prințul Søren în toiul nopții și că stai ore întregi cu el. Majoritatea oamenilor nu cred că asta arată ca o întâlnire strategică.

— Majoritatea oamenilor probabil nu își dau seama că, prințul Søren fiind încarcerat, întâlnirile trebuie să aibă loc noaptea, când închisoarea nu este aglomerată și zgomotoasă și că, din moment ce o mare parte a acestor întâlniri se petrece asigurându-mă că este hrănit și bine îngrijit, sigur că vor dura mai mult decât în alte condiții, arunc înainte să mă temperez și să forțez un zâmbet. Un alt motiv pentru care sunt nerăbdătoare să-l scot din închisoare – ca să pierdem mai puțin timp și să terminăm treaba asta cu peștitul. Mi-e teamă că două săptămâni e o perioadă tare lungă, atâtea se pot schimba, nu crezi?

Coltania strânge din buze.

— Spui că, dacă inocența Prințului se dovedește într-un timp acceptabil, ți-ai alege un soț, spune ea. Soțul care *trebuie*.

Iată, o mică mită voalată. Dar dacă ea poate juca jocuri, pot și eu. O privesc în ochi și dau din cap.

Face o pauză scurtă.

— S-ar putea să pot grăbi poțiunea, astfel încât să putem rezolva lucrurile în mod oficial.

Înainte să pot răspunde, suntem întrerupte de strigăte care spulberă liniștea fragilă a grădinii. O voce pe care o recunosc imediat ca fiind a regelui Etristo.

— Este inacceptabil, urlă el, mai tare decât am crezut că ar putea. Am avut o înțelegere, Reymer.

Sta'criveranii care se plimbă prin grădină îi recunosc și ei vocea și se risipesc imediat, pentru a-i oferi spațiu. O parte din mine dorește să facă același lucru, dar, dacă vorbește cu țarul Reymer, mă tem că poate fi vorba despre mine.

— Aici, șoptește Coltania, trăgându-mă spre un grup de copaci cu trunchiuri largi și frunziș bogat, care ne ascund complet.

Tufele mă înțeapă și mă zgârie și îmi sfâșie rochia, dar inima îmi bate atât de tare, încât abia le simt. Când arunc o privire spre Coltania, văd că privește cu ochi atenți, cu degetul ridicat la buze pentru a mă opri din vorbit înainte să mă gândesc măcar să o fac.

O urmez și găsesc un spațiu în tufișuri, unde pot vedea luminișul gol din grădină, cu doar câteva secunde înainte ca țarul Reymer să-mi intre în câmpul vizual, urmat de regele Etristo, care merge mai încet, aplecat deasupra bastonului împodobit.

— Nu e *sigur*, șuieră țarul Reymer, întorcându-se cu fața spre el. Întâi arhiducele și acum asta – nu-mi voi risca viața și nici pe cea a fiului meu pentru șansa minimă ca inerta asta de regină să se milostivească să facă din el un soț fără putere. Nici măcar rege! Doar consort. Talin are și alte variante. Unele mult mai bune.

Firele de păr de pe ceafă mi se ridică și inima îmi bate mai tare. Ce vrea să spună cu „acum asta"?

Regele Etristo râde, dar o face prea ascuțit ca să fie din inimă.

— Scapi din vedere o bijuterie rară, Reymer, spune el. Regina Theodosia nu este un mare câștig, cu siguranță, dar adevărata comoară este Astrea în sine și magia de acolo. Ai văzut ce pot

face pietrele acelea. Cu kalovaxianii eliminați, tu le-ai controla vânzarea. În afară de pietrele de apă, cum am discutat.

Pietrele de apă. Cuvintele fac clic pe loc, ele erau bucata lipsă din puzzle. Ceea ce obține Etristo din faptul că mă găzduiește pe mine. Aranjamentul lui cu Dragonsbane. Nu a fost niciodată vorba despre a mă ajuta; nu era vorba nici despre bani. A fost vorba despre apă. Înainte ca gândurile mele să poată zăbovi prea mult la asta, cearta continuă.

— Asta este problema ta, Etristo, spune batjocoritor țarul Reymer. Tu vrei întotdeauna mai mult, mai mult, mai mult, dar vrei prea mult. Etralia este destul de bogată.

Regele Etristo scuipă pe pământul de lângă el.

— Nu există vreodată *destul de bogat*, spune el.

— Există când sunt implicați kalovaxianii, spune țarul. Kaiserul nu e cineva peste care să treci – crimele astea sunt dovada.

Crimele. Nu *crima*, adică nu doar arhiducele. Țarul a spus *crime*. Inima îmi tresare și mintea mea e un vârtej de gânduri despre cine ar fi putut fi ucis în locul meu de data aceasta. Mă gândesc la Blaise, Artemisia și Heron, prea ocupați încercând să mă protejeze pentru a avea grijă de propriul spate. *Dacă un asasin a crezut că sunt în camera mea și i-a găsit pe ei în schimb...* Nu pot să duc gândul până la capăt.

— Kaiserul o vrea pe fată. Nu are niciun interes să îți facă rău ție sau să își facă dușman din Etralia, spune regele Etristo.

Este rândul țarului Reymer să râdă, deși sună puțin isteric. Își acoperă fața cu mâinile și scutură din cap înainte de a le lăsa să-i cadă din nou pe lângă corp.

— Cu siguranță că nu ești orb, Etristo – fata nu a fost niciodată ținta acestor atacuri. Dacă o voia moartă, ar fi fost moartă. Kaiserul vizează *pretendenții* și trimite un mesaj oricui ar putea fi împotriva lui. Aud acest mesaj tare și clar și ai face bine să asculți și tu.

Regele Etristo își ridică brațele.

— Bine atunci. Du-te. Fugi înapoi în Etralia cu fiul tău idiot, ca niște lași ce sunteți, dar nu vă voi rambursa sumele pe care mi le-ați dat deja.

În acel moment, chipul țarului Reymer devine roșu-aprins și face un pas spre Etristo.

— Aceia sunt banii *mei*. Am avut un aranjament, Etristo, iar tu mi-ai garantat că fata îl va alege pe Talin. Din moment ce nu a făcut-o, acești bani au fost cheltuiți cu rea-credință și ne vor fi rambursați înainte de a pleca, într-o oră.

Regele Etristo îl privește doar și, deși are dezavantajul înălțimii, nu ți-ai da seama de asta după intensitatea din ochii lui.

— Nu fac afaceri cu lașii, spune, scuipând fiecare cuvânt.

Țarul Reymer face un pas spre regele Etristo, înălțându-se deasupra lui.

— Ți-ai petrecut viața în turnul tău înalt, Etristo, înconjurat de ziduri și de deșerturile tale. Nu ar trebui să arunci vorbe cu atâta ușurință. Nu știi cum e un război adevărat, dar ți-aș arăta cu bucurie.

Asta îl reduce la tăcere pe regele Etristo pentru prima dată de când l-am cunoscut.

— Vreau banii înapoi într-o oră și apoi fiul meu și cu mine plecăm din acest loc înainte să murim și noi.

Fără să aștepte un răspuns, țarul Reymer se întoarce pe călcâie și pleacă, lăsându-l pe regele Etristo singur, cu o expresie amenințătoare pe figură.

Coltania și cu mine așteptăm până când regele Etristo părăsește grădina, apoi să ieșim din ascunzătoarea noastră din tufișuri. Deși mintea mea este cuprinsă de panică la gândul unei alte crime, Coltania rămâne destul de calmă. Mai mult decât atât – fierbe de mânie tăcută.

— Haimana poleită, mormăie ea, cu ochii lipiți de locul în care se afla regele în urmă cu câteva secunde. Nu pot să cred

că i-a promis țarului mâna ta, când i-a promis și lui Marzen același lucru.

O privesc, cu gura căscată.

— Nu l-ai auzit? A mai avut loc o crimă, Coltania, iar țarul spus-o ca și cum ar fi vorba despre un petitor. Ar putea fi fratele tău.

Se scutură de gânduri și mă privește.

— Nu, spune. Nu ar putea fi Marzen. Am angajat oameni care să testeze mâncarea și paznici în plus după ce s-a întâmplat cu arhiducele.

Îi trec în revistă în minte pe ceilalți pretendenți, dar înăuntrul meu știu deja cine a fost otrăvit. La urma urmei, dacă asasinul e pus pe urma celor cărora le-am arătat bunăvoință, există o probabilitate evidentă. Înainte să pot urma întregul fir al acestui gând, deja fug din grădină, ignorând strigătele Coltaniei de a o aștepta.

Victimă

DE DATA ASTA CHIAR ÎMI DORESC să urc pe scări, oricât de lung ar fi drumul, pentru că măcar așa nu trebuie să stau cuminte și să aștept, privind etaje nenumărate trecându-mi prin fața ochilor în elevator. Mi se pare că abia ne târâm, dând minții mele o groază de timp să se întrebe ce voi găsi când vom ajunge în sfârșit.

Erik, mort. Erik, suferind aceeași soartă ca arhiducele. Erik, otrăvit. Din cauza mea. Pentru că Kaiserul nu vrea să mă omoare; vrea să mă rănească, să mă sperie, să se joace cu mine așa cum o pisică se joacă cu un șoarece înainte de a-l devora.

În sfârșit, ușile se deschid la etajul gorakian și, fără să-i mulțumesc operatorului, sar pe holul deja extrem de animat. Curtenii din Sta'Crivero în hainele lor strălucitoare se bulucesc, speculând despre ce s-ar fi putut întâmpla. În timp ce alerg, aud numai fragmente.

Ce tragedie.

După atâtea lucruri prin care au trecut, sunt cu adevărat blestemați.

Băiatul era prea apropiat de Regina Theodosia.

Poate că este și ea blestemată.

Nu, nu, nu, țipă mintea mea, ignorând acele voci când mă grăbesc spre camera lui Erik. Tocmai când văd ușa, o mână mi se pune pe braț.

— Theo, spune Dragonsbane la urechea mea, cu un ton jos. Vino, nu vrei să faci o scenă.

Deși cuvintele îi sunt aspre, există o nuanță în vocea ei căreia nu pot să-i pun un nume, deși cred că ar putea fi ceva asemănător cu bunătatea.

Sunt o mie de lucruri pe care vreau să le spun despre ultima noastră conversație, dar niciunul nu contează acum. Nu există cuvinte acum. Îmi smulg brațul din strânsoarea ei și îmi întețesc ritmul până când alerg, strecurându-mă printre curtenii sta'criverani și ignorând-o când mă strigă.

Nu mă opresc până nu mă aflu la intrarea în camera lui Erik, unde stau doi gardieni care-i împiedică pe toți acei gură-cască să se apropie prea mult. Când mă opresc în sfârșit în fața lor, schimbă priviri nesigure.

— Lăsați-mă să intru, le spun.

— Regină Theodosia, regele a dat instrucțiuni specifice pentru a nu fi... începe unul dintre paznici, dar nu aștept să termine.

Îi iau prin surprindere și mă împing între ei, forțându-mi drumul în cameră, unde nu găsesc nici urmă de Erik.

În schimb, este Hoa, întinsă pe jos lângă o masă pe care se află un bol cu struguri. Corpul ei este răsucit într-un unghi ciudat, cu un ciorchine de struguri zăcând lângă mâna ei dreaptă deschisă. Fața îi este întoarsă spre mine, privindu-mă cu ochi sticloși care nu văd nimic, iar din colțul gurii deschise îi picură o dâră de sânge negru.

Mă poticnesc un pas și îmi duc mâna la gură. Mi se va face rău. Mă voi destrăma. Nu știu cum mă voi pune la loc. Nu de data asta.

Deodată, am 7 ani și ea mă ține în brațe în timp ce Kaiserul pune să fie arsă grădina mamei. Am 8 ani și tocmai m-am trezit dintr-un alt coșmar în care îl privesc pe Theyn, care o omoară iar pe mama. Mă trezesc plângând, dar Hoa este acolo cu un pahar cu apă și cu o batistă – singura consolare pe care o poate oferi sub privirile Umbrelor mele. Am 9, 10, 11 ani și ea aplică cu tandrețe unguentul și bandajele pe semnele lăsate de

pedepsele care mi-au fost aplicate. Timp de un deceniu, Hoa a fost undeva la periferia vieții mele, dar nu există nicio îndoială că m-a ținut în viață în singurul mod în care a putut.

Și eu nu am putut face același lucru pentru ea.

Nu-mi dau seama că sunt pe jos plângând până când mă ridică niște brațe puternice și mă trezesc plângând într-o cămașă de bumbac. Sunt dusă afară din cameră, departe de Hoa, și vreau să urlu, vreau să fiu lăsată jos ca să mă pot întoarce la ea, ca să pot rămâne cu ea la fel cum a rămas și ea cu mine mereu, dar cuvintele îmi mor în gât, înecate de mai multe lacrimi decât știam că mai am în mine.

Blaise mă duce înapoi în camera mea. Știu că nu ar trebui să fie aici, că e periculos, dar este aici și doar asta contează acum. Nimic nu există în afara lacrimilor mele și a imaginii cu Hoa, care mi-a rămas întipărită în minte. Nu-mi pasă de ce este el aici sau cât de fierbinte îi este pielea, atâta timp cât mă ține în brațe. Nu mă pot opri din plâns, oricât de mult aș încerca.

Blaise mă așază pe picioarele nesigure, dar îmi ține un braț în jurul umerilor.

— Cineva ar trebui să o plesnească, o aud pe Artemisia spunând blând. O să leșine dacă o ține tot așa.

Se aude un suspin care sună al naibii de asemănător cu al lui Heron și acesta pășește în fața mea, umplându-mi întregul câmp vizual. Pare agitat și pentru o secundă îmi fac griji că va urma de fapt sfaturile Artemisiei.

— Nu, spune Blaise, privind alarmat spre. Heron, să nu îndrăznești...

— O să îi fie și mai rău altfel, spune Artemisia. Fă-o acum.

Heron se uită la amândoi, cu ochii mari, înainte de a mă privi în cele din urmă. Se îndreaptă, după care face un pas spre mine. Blaise vine să se așeze între noi, dar Artemisia îl ia prin surprindere, punându-l la pământ.

Apoi Heron îmi atinge ușor mâna și totul devine negru.

Mă trezesc în patul meu, acoperită de pături și, pentru o clipă fericită, uit ce s-a întâmplat înainte. O clipă, Hoa este încă în viață. Dar apoi acel moment se termină și vreau să mă îngrop mai mult sub pături și să mă cufund într-un somn adânc, care să mă facă să uit.

— Ești bine? îmi întrerupe gândurile vocea lui Blaise, liniștită și prudentă.

Mă uit în camera luminată de lună pentru a-l găsi urmărindu-mă de pe canapea. Heron doarme pe podea și Artemisia este în cealaltă parte a patului, cu spatele la mine.

Mă forțez să mă ridic. Mă simt de parcă mi-ar fi dat cineva cu un bolovan în cap și mă doare tot corpul. Îmi simt gura ca și cum aș fi înghițit bumbac.

— Nu ar trebui să fii aici, spun eu, ignorând întrebarea.

Este oricum una stupidă – cum aș putea să fiu bine?

Clatină din cap, ridicându-se de pe canapea, și vine să se ghemuiască lângă mine, vorbind încet.

— Pentru siguranță, i-am dat lui Art pietrele mele. Doar până plec din nou mâine, spune el. Luam mâncare în oraș când am auzit vestea. Am crezut... Nu știu ce am crezut.

— Ai crezut că am nevoie de tine, spun încet, cu inima îndurerată. Mă bucur că ai fost aici.

Mărturisirea îmi ia toată energia. *M-a părăsit*, îmi reamintesc, dar dintr-odată asta nu mai contează, pentru că, atunci când am avut nevoie de el, m-a pus pe mine înaintea puterii lui. Acum, asta este tot ce contează.

Blaise îmi ia mâna în a lui și o strânge puternic, îi simt pielea fierbinte pe a mea.

— Chiar și fără pietre, există încă riscul să-mi pierd controlul. Dacă se întâmplă, chiar puțin, Artemisia a acceptat să mă omoare înainte să pot răni pe cineva, spune el.

— Ce frumos din partea ei, zic, privind la mâinile noastre unite, cu degetele împletite.

Buricele degetelor lui sunt aspre și cu bătături, dar îmi oferă confort. Nu vreau să-l las să plece.

Inspiră adânc și mă îngrijorez că va vorbi despre Hoa. Nu vreau să o facă. Încă nu pot să vorbesc despre ea sau mă voi face bucăți. Ca întotdeauna însă, Blaise pare să-mi cunoască mintea la fel de bine ca mine.

— Dragonsbane a încercat să vină aici mai devreme; a spus că vrea să se încredințeze că ești în siguranță, dar i-am spus că ești în siguranță cu noi, spune el.

Las să-mi scape un râs fără milă.

— Sunt sigură că a primit bine vestea, zic eu. A avut o înțelegere cu Etristo, să știi. Acesta este motivul pentru care el ne ajută – în schimbul pietrelor de apă.

Nu spune nimic pentru o clipă, apoi expiră lung.

— Mi-aș dori să pot pretinde că sunt surprins.

— Înainte o credeam capabilă de o grămadă de lucruri, zic eu. Dar asta este cumva mai rău. Ampelio avea dreptate – ajutorul ei costă prea mult, Blaise. Nu mai vreau.

Mă aștept să se certe cu mine, să-mi amintească de faptul că avem nevoie de ea și de flota ei, că nu am fi ajuns până aici fără ajutorul ei, indiferent cu câte obligații a venit la pachet. În schimb, mă surprinde dând din cap.

— Atunci taie legăturile, spune el. Ai gorakianii, vecturienii și refugiații. Ajutorul lui Dragonsbane nu este suficient pentru a înclina balanța într-o direcție sau alta. Acest plan va trăi sau va muri pe cont propriu.

Înghit.

— Mâine vom vorbi cu ceilalți despre asta. Nu ar trebui să ne facem planuri fără ei. Este mama lui Art, la urma urmei, spun înainte de a respira adânc și de a pune întrebările la care mă tem să aflu răspunsul. Ce s-a întâmplat cu Hoa? Cum a...

Dar nu pot termina. Vocea mi se frânge după ce îi pronunț numele.

Blaise privește departe, înțelegând destul de bine.

— Din ce am reușit să deducem, strugurii îi erau destinați lui Erik, dar, după ce a plecat, Hoa s-a mutat în camerele lui și...

Se întrerupe și mă bucur că nu termină propoziția.

— Kaiserul ucide pețitori, zic eu. Eu nu am fost niciodată ținta.

— Dar de ce? se întreabă el încruntându-se. Nu are sens. Marinarii kalovaxiani au fost foarte clari – Kaiserul te vrea, moartă sau vie. Nu are nimic de câștigat dacă îi atacă pe pețitori.

Scutur din cap, ceea ce face să-mi plesnească de durere.

— Pentru că s-ar putea să mă vrea moartă, dar mă vrea mai mult vie. Îți amintești discrepanța dintre recompense. Vrea să sufăr. Vrea să fie el persoana din spatele suferințelor, chiar dacă nu ține el însuși biciul.

Blaise dă din cap încet.

— Îmi pare rău, Theo, spune după o clipă.

Cuvintele sunt ca o lovitură în stomac și, din nou, o văd pe Hoa în mintea mea, fără viață, așa cum am văzut-o ultima dată.

— Cum aș putea să-i spun lui Erik? întreb după o clipă și vocea mi se frânge. Tocmai îi fusese redată și eu... Mi-a spus să am grijă de ea și eu nici măcar câteva ore nu am fost în stare să o fac.

— Nu te va învinovăți, spune Blaise. Nu aveai ce să faci. Kaiserul... este întotdeauna Kaiserul.

— El ne-a luat tuturor mamele, nu-i așa? îl întreb încet. Ție, mie, lui Heron. Chiar și lui Søren. Și acum și lui Erik. Artemisia este singura dintre noi care a rămas cu o mamă.

— Cred că a luat-o și pe a mea, în alte moduri, spune brusc Artemisia.

Mă întreb de când e trează – dacă ne-a auzit discutând despre mama ei în urmă cu o clipă –, dar, înainte de a putea între-

ba, se întoarce să mă privească. Dau drumul mâinii lui Blaise ca să mă pot îndrepta spre ea, amândouă față în față ca într-un fel de oglindă vrăjită. Nu semănăm deloc, dar, privind în ochii ei în lumina lunii, cred că văd acolo o umbră de asemănare. Amândouă trebuie că avem ochii părinților noștri; nu este o asemănare fizică, ci o reflectare a ceva mai profund. Un foc pe care cred că trebuie să-l fi moștenit de la mamele noastre.

— Era diferită înainte de asediu. Mai blândă, presupun, deși nu cred că a fost vreodată cu adevărat blândă. Mai fericită. Mai puțin flămândă tot timpul. Mai puțin supărată pe toți cei care nu au putut s-o sature. Dar atunci când kalovaxianii l-au capturat pe fratele meu și pe mine și am fost singura care a reușit să se întoarcă... Nu cred că m-a iertat vreodată pentru asta.

O clipă, nu știu ce să spun. Blaise este redus și el la tăcere. Se concentrează pe plapuma de lângă mine, atingând absent cusăturile, pentru a nu se uita la ea. Cred că este îngrijorat că, dacă face acest lucru, va deschide ceva între ei, ceva ce el preferă să rămână închis.

— Nu cred că este supărată pe tine pentru că ai supraviețuit, Art, spun eu. Dificilă și neîndurătoare cum este Dragonsbane, asta pare o cruzime de care nu cred că este capabilă.

— Nu, recunoaște ea. Dar eu am fost cea din cauza căreia am fost prinși – eu am fost cea nechibzuită și proastă și a fost vina mea că am ajuns în mină. Singurul lucru pe care l-aș fi putut face ar fi fost să-l scot de acolo, dar nu am făcut-o.

Este un moment de vulnerabilitate atât de rar la Artemisia, încât nu știu cum să răspund. Chiar și respirația prea puternică simt că ar rupe vraja căzută peste noi.

— Îmi pare rău, spun în cele din urmă.

Ridică din umeri și se rostogolește, întorcându-se iar cu spatele spre mine.

— Nu am nevoie de milă, spune ea. Dar Kaiserul mi-a distrus familia, chiar și pe aceia dintre noi care au supraviețuit. El strică totul.

Veninul nu este un lucru nou pentru Artemisia – îi infuzează toate cuvintele și așa a fost de când o cunosc eu. E în fiecare privire și îi face fiecare mișcare potențial letală. Cu toate acestea, nu cred că am mai auzit-o atât de plină de ură înainte.

Mă apropii mai mult de ea și mă întind să-i ating umărul ușor. Mă aștept să mă îndepărteze, dar în schimb, după o clipă, se înmoaie și îmi înfășor brațele în jurul ei. Se întoarce spre mine și își îngroapă fața în umărul meu. Nu-mi dau seama că plânge până nu îi simt lacrimile pe piele.

Bolenza

TREBUIE SĂ FI ADORMIT LA LOC, pentru că următorul lucru de care sunt conștientă este un ciocănit ușor în ușă. Mă ridic, clipind, să-mi îndepărtez epuizarea din ochi. Heron și Artemisia încă dorm, ignorând vizitatorul, și nu există urmă de Blaise – trebuie să fi plecat din nou, îmi dau seama cu un junghi. Bătaia se repetă și mă dau jos din pat, așezându-mi halatul peste cămașa de noapte și punând pumnalul sub el, astfel încât să îmi stea bine prins la șold.

Merg pe vârfuri spre ușă, cu grijă să nu-i trezesc pe ceilalți. Chiar dacă știu că un asasin nu ar bate, încă ezit înainte de a deschide ușa.

— Cine este? șoptesc.

— Coltania, șoptește o voce înapoi.

Las să-mi scape un suspin de ușurare, chiar dacă mă se zburlesc de iritare. Cred că m-am săturat de Coltania, de mită și târguri. M-am săturat să mă prefac că vreau să am de-a face cu fratele ei lingușitor.

Totuși, poate am nevoie de ea ca să-l scoată pe Søren din închisoare, așa că deschid ușa.

Coltania stă acolo în aceeași rochie neagră, cu guler înalt, pe care o purta mai devreme. În mâini ține două căni de ceai.

— Sper că nu te-am trezit, spune ea, deși cuvintele îi sunt precise și formale.

— Ba da, îi spun eu, ieșind din cameră pe hol și închizând

ușa în spatele meu, ca să nu-mi trezesc Umbrele. Mă voi întoarce în pat înainte să-mi simtă ei lipsa.

— Scuze, spune ea, deși nu îi pare rău deloc. Eram trează și mă gândeam cât de supărată trebuie să fii după ziua de ieri. Am înțeles că tu și Ojo ați fost apropiate.

Ojo. Se referă la Hoa. Mă bucur că nu-i spune numele adevărat – nu cred că aș putea să îl aud chiar acum, mai ales din buzele cuiva care nu a cunoscut-o.

Dar tu o cunoșteai?, îmi șoptește o voce în minte.

— O știu cam dintotdeauna, spun, și asta, cel puțin, este adevărat.

Expresia plină de compasiune a Coltaniei dispare când înțelege asta.

— Ei bine, m-am gândit că ar putea să-ți placă un ceai și un prieten cu care să vorbești. Facem o plimbare, ca să nu îi trezim pe consilierii tăi?

Am prieteni cu care să vorbesc, îmi spun. *Prieteni care nu încearcă să obțină ceva de la mine*.

Dar *eu* tot am nevoie de ceva de la *ea*. Am nevoie să iasă Søren din închisoare. Așa că iau una dintre căni.

— E foarte drăguț. Mulțumesc, *Salla* Coltania, îi spun, urmând-o pe hol, spre răsărit. Cum vă descurcați, tu și fratele tău? Sunt sigură că amândoi sunteți foarte zguduiți, dată fiind toată situația.

— A fost dificil, recunoaște ea. Am discutat să urmăm exemplul țarului și să plecăm și noi, dar Marzen a decis împotrivă. E chiar curajos.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să o aud cum îl laudă din nou pe fratele ei. Sunt prea epuizată și îndurerată pentru a mă preface că-mi pasă vreo fărâmă de cancelar. Iau o înghițitură de ceai, tresărind, pentru că este prea fierbinte și mult prea amar. Chiar și după ce îl înghit, gustul rămâne. Îmi amintește de felul în care miroase lemnul amestecat cu iarbă după o fur-

tună și cu o notă secundară căreia nu pot să-i dau un nume. S-ar putea să fie cel mai neplăcut lucru pe care l-am gustat vreodată.

— Îmi pare rău, spune Coltania, văzându-mi expresia. Nu eram sigură care îți place, așa că l-am făcut pe cel pe care îl prefer eu. Se pare că nu avem aceleași gusturi.

— Este în regulă, spun eu, deși nu este.

Deschide ușa către elevator și o urmez înăuntru, dând din cap către operator.

— De obicei beau cafea, pe care în În Astrea o facem mult mai dulce. Îmi va lua ceva timp să mă obișnuiesc.

— Gusturile dobândite sunt de obicei cele mai delicioase, spune ea. În grădină, te rog, adaugă către operator.

Ușa se închide cu un clinchet metalic și operatorul începe să întoarcă manivela. Elevatorul își începe călătoria în sus.

Ridic cupa la buze din nou, pentru că ar fi nepoliticos să nu o fac, dar iau doar o înghițitură mică, cu buzele strânse.

— Mai bine? mă întreabă.

— Mai bine, mint. Există vreo evoluție cu serul adevărului?

— Mi-e teamă că nu, spune ea, deși nu pare că i-ar părea rău vreun pic. Cu toată emoția de ieri, nu a fost timp să lucrez la asta.

Emoția. Rezist cu greu impulsului de a o lovi.

— Pentru mine este mai important ca niciodată ca Søren să fie eliberat din închisoare, spun eu, încercând să gândesc o minciună care să o convingă. Søren a fost foarte apropiat de Ho... de Ojo. Nu pot pronunța numele lui Hoa – mi se blochează în gât.

— Sunt sigură că va fi destul de supărat, este ea de acord.

— Nu numai asta. Știi de ce a ținut-o Kaiserul în viață atâta timp? Chiar și după ce au părăsit Goraki?

— Am auzit zvonuri. Se zice că a fost destul de frumoasă odinioară, spune ea.

Odinioară. Modul disprețuitor în care o spune mă deranjează. Este adevărat că tinerețea lui Hoa s-a dus, că arăta mai în vârstă decât anii ei, că Kaiserul și-a lăsat amprenta asupra ei în prea multe feluri pentru a putea fi numărate, dar mă gândesc la cum arăta Hoa în tabăra de refugiați și cred că a fost mult mai frumoasă decât Coltania, cu buzele ei pictate și grația de felină.

— Nu cred că Kaiserul este capabil să iubească, dar obsesia este cu totul altceva, zic, forțându-mă să continui. Când Kaiserul va afla că a fost ucisă în locul fiului ei, va fi furios. Este important să rezolvăm această afacere a căsătoriei cât mai repede și să plecăm înainte ca el să atace Sta'Crivero. Știu că am făcut aluzie la asta mai devreme, dar acum permite-mi să o spun clar și răspicat: odată ce Søren va fi liber, îl voi alege pe fratele tău ca soț și vom putem pleca cu toții din acest loc înainte de sosirea Kaiserului. Cred că asta servește intereselor tuturor.

Coltania se gândește o clipă.

— Perfect de acord, spune ea înainte de a da din cap spre ceașca pe care încă o am în mâini. Ar trebui să-ți termini ceaiul înainte de a se răci.

Privesc în jos, la lichidul verde. Am încă în gură gustul primelor înghițituri, de crenguțe și rugină. De data aceasta, când ridic cupa la buze, le sigilez de lichidul amar.

— Vezi? Începe să-ți placă, nu-i așa? întreabă Coltania cu un zâmbet.

Operatorul elevatorului se oprește din rotit manivela, făcând o parte din ceai să se verse peste marginea cupei. Cade pe podeaua elevatorului, pătând covorul într-un galben bolnav. Ce nu aș da pentru o cană de cafea tare, dulce și aromată.

— Vino, spune Coltania, trăgându-mă de brațul liber și scoțându-mă din elevator. Aerul curat îți va face bine.

Grădina este pustie în acest moment al nopții, ceea ce face să mi se ridice părul de pe ceafă. Lăsând deoparte primejdia, goală și întunecată cum e, pare venită direct dintr-un delir febril, plină de culoare estompată, fumurie, și de parfumuri copleșitoare. Este suficient ca să mă simt amețită. Strâng în mână cupa cu ceai. A mai rămas jumătate și nu mai vreau să beau, dar atenția Coltaniei este atât de concentrată asupra mea încât nu sunt sigură că pot refuza. Soarta lui Søren este încă în mâinile ei. Îi întâlnesc privirea și iau o altă pretinsă înghițitură, cu buzele strânse.

— Delicios, mint, dar asta îmi câștigă un zâmbet din partea ei.

— Florile sunt frumoase în lumina lunii, nu-i așa? mă întreabă, în timp ce mergem pe potecă.

Trece cu degete peste vârful unei tufe pline de muguri albi care aproape par să strălucească.

— Majoritatea florilor arată cel mai bine în lumina soarelui, dar câteva dau noaptea tot ce au mai bun – ca acestea. *Bolenza* – se traduce prin „înflorirea nopții" în yoxiană. Petalele lor sunt acoperite de un compus natural care le face să strălucească așa. E ceva, nu?

— Este minunat, îi spun, chiar dacă nu vreau să vorbesc despre flori.

— Minunat, repetă ea. Dar același compus poate fi extras din petale și fiert într-un lichid concentrat care poate fi letal dacă este ingerat.

Spune cuvintele parcă întâmplător, dar îmi taie respirația. Piesele alunecă la locul lor. O imagine devine mai clară.

— Nu ai fost îngrijorată nicio clipă pentru fratele tău, spun încet. Chiar și când țarul a spus că un alt pretendent a fost ucis. Știai deja cine era ținta.

Coltania nu neagă. Clipește leneș, de parcă s-a plictisit deja de conversație.

— De ce, totuși? o întreb. De ce să lucrezi pentru Kaiser?

Râde când aude asta, făcând un pas spre mine. Fac un pas înapoi și un tufiș îmi zgârie picioarele chiar și prin cămașa de noapte.

— În Oriana, există o poveste pe care o spunem copiilor despre un monstru grotesc care îi va smulge din paturile lor și îi va mânca dacă sunt obraznici – Kaiserul este monstrul tău. Doar menționarea lui este suficientă pentru a te înspăimânta. Am avut nevoie să fii înspăimântată pentru că am crezut că asta te va determina să iei o decizie mai repede. Kaiserul a fost doar o poveste pe care să o urmezi.

— Dar servitoarea a spus că a fost Kaiserul, zic eu. I se dăduse serul adevărului. Sau a fost fals?

Coltania ridică din umeri.

— Ea a spus adevărul așa cum l-a știut și a știut doar ce i se spusese – că în spatele acțiunii se află Kaiserul și că va fi bine recompensată dacă îl ajută.

Îmi amintesc de fata căzută pe podea, de convulsiile trupului ei în timp ce murea, și mă simt rău.

— De ce arhiducele totuși? întreb, ridicând vocea în speranța deșartă că există cineva în această grădină care să audă. Cineva care mă va ajuta.

Ridică din umeri.

— Te-am auzit vorbind cu prințul Søren chiar în această grădină, spunându-i că arhiducele Etmond a fost prima ta alegere dintre pețitori. Regele Etristo mi-a promis că îl vei alege pe Marzen, dar m-am temut că nu va avea atât de mult control asupra ta.

Dacă a auzit asta, atunci trebuie să fi auzit și conversația care a urmat. Cea în care Søren mi-a spus că mă iubește. Aceasta este motivul pentru care a fost atât de sigură că există ceva între noi.

— Și de aceea i-ai înscenat totul lui Søren, zic eu. Este mo-

tivul pentru care serul adevărului durează atât de mult să fie gata. Nu ai început să-l prepari de fapt, nu?

Scutură din cap.

— Nu voiam să fii distrasă. Nu mi-am dorit să iei în considerare propunerea lui, spune ea.

Face un alt pas spre mine, dar nu am unde să mă mai duc de data asta. Vederea mi se înceţoşează şi, dintr-odată, sunt două chipuri în faţa mea, care apoi se ascut într-o singură figură, cu ochi strălucitori şi atenţi. Un prădător. Şi am fost prea oarbă să o văd până acum.

Trebuie să o ţin de vorbă, ca să mă pot stăpâni.

— Totuşi ni s-a turnat acelaşi vin, spun eu, forţându-mă să mă concentrez chiar dacă mintea mi-e neclară. Cum ai ştiut că nu voi fi eu otrăvită? A fost cupa?

— Nu, nu cupa, spune ea. Prea multe lucruri ar putea lua o întorsătură greşită în acest fel; în palat sunt atât de mulţi slujitori. Nu i-aş fi putut controla pe toţi. Nu, n-am otrăvit vinul, dar l-am aromat cu o notă de suc de căpşuni. Nu este periculos pentru tine, dar arhiducele era alergic.

Îmi amintesc faţa arhiducelui Etmond umflându-se şi înroşindu-se, în timp ce se ţinea de gât. Coltania respirându-i în gură în încercarea de a-l salva – sau aşa a părut.

— Nu încercai să îl salvezi, nu? întreb.

— Mă asiguram că nu putea să o facă nimeni altcineva. Şi-ar fi putut reveni singur, dacă l-aş fi lăsat, spune ea.

— Otrava era pe tine, ghicesc eu.

Zâmbeşte, buzele roşii dezvelind dinţii albi. Oricât de înceţoşată mi-ar fi vederea, pentru o clipă jur că are colţi.

— Fată deşteaptă. Vopseaua mea de buze este amestecată cu bolenza distilată – nu e prima dată când am folosit-o în acest scop. Eu am dezvoltat toleranţă de-a lungul anilor.

Îmi amintesc zvonurile – moartea misterioasă a rivalilor politici ai fratelui ei. Calea liberă spre postul de cancelar.

Deschid gura ca să-i pun o altă întrebare pentru a câștiga mai mult timp, dar, înainte de a putea, o durere orbitoare îmi străpunge capul și țip, scăpând cupa de ceai, care se spulberă pe cărarea pavată cu piatră. În lumina lunii, lichidul vărsat strălucește.

Coltania mă urmărește o clipă, curioasă, până când durerea trece la fel de repede cum a apărut. Inspir, luptând să găsesc un gând coerent.

— Îmi pare rău, spune și, din nou, nu pare deloc că ar regreta. Un efect secundar al otrăvii. Nu îți face griji. Odată ce te lasă inconștientă, durerea va înceta.

Mă izbește un nou val de durere. Mă simt de parcă mi-ar fi despicat capul în două. Mă aplec, cu mâinile pe genunchi. Îmi permit să urlu cât pot de tare. Cineva trebuie să fie aici, cineva trebuie să mă audă.

— De ce mă otrăvești? o întreb când durerea se reaprinde pulsând puternic. Ce câștigi din asta?

— O, nu te va ucide, mă asigură ea. Este doar... te face mai ușor de manevrat. Acum, că știm că relația lui Etristo cu Marzen și cu mine nu este exclusivă, nu îmi mai asum niciun risc. Nu va fi ușor să te scot din Sta'Crivero dacă dai din picioare și țipi.

Să te scot din Sta'Crivero. Nu mă omoară, dar răpirea nu este cu mult mai bună. Și dacă nu a venit nimeni după ultimul țipăt, nu va veni nimeni nici în continuare.

Încă simt pumnalul la șold, dar, dacă am probleme în manevrarea lui când sunt perfect sănătoasă, cu siguranță nu o pot face acum, în această stare.

Un alt val de durere mă lovește, mai puternic de această dată. Atât de puternic încât aș vomita dacă aș avea ceva în stomac, dar gol cum este, nu fac altceva decât să icnesc până când durerea descrește iar.

— Dacă ai fi băut mai mult ceai, așa cum ți-am spus, și-ar fi făcut treaba până acum, spune Coltania cu un suspin adânc, ca și cum durerea mea o incomodează.

Mă las la pământ, cu vederea inundată de puncte negre. O parte din mine vrea să cedeze întunericului și să las realitatea să se îndepărteze pentru a mă salva de de durere, dar mă împotrivesc. Mă agăț de ceea ce se întâmplă în jurul meu. Marginile ascuțite ale pietrelor de sub mine, zgârieturile crengilor din spatele meu. Fața Coltaniei se conturează deasupra mea, urmărindu-mă ca pe un exemplar dintre cele mai ciudate, pe care nu le poate înțelege.

Durerea mă cuprinde din nou și îmi înfig unghiile în palme pentru a mă ancora în prezent – un truc pe care l-am folosit în timpul pedepselor Kaiserului, ca să nu leșin. Urlu din nou și mai tare.

— Nimeni nu te va auzi, îmi spune Coltania, dar chiar când o spune aud pași care vin spre noi.

Inima îmi tresare, dar orice speranță ar exista dispare când îl văd pe cancelarul Marzen, care se uită de la mine la sora lui, în stare de șoc.

— Coltania, ai spus că voiai doar să vorbești cu ea.

— Am băgat prea mulți bani în acest plan pentru a risca să nu reușească din cauza nehotărârii unei fete. Preferându-te pe tine într-o zi, pe prinț în următoarea, pe împărat în alta. Cine știe pe cine va favoriza mâine? spune ea, fără să-și ia ochii de la mine. Am făcut ce trebuia să fac, Marzen, la fel cum fac întotdeauna. După ce o îndepărtăm de consilierii ei și de gărzi, va fi mult mai ușor de manevrat. Dar aveai dreptate într-o privință, Theodosia – Kaiserul va veni când va afla unde ești de fapt – și îmi imaginez că țarul îl va atenționa curând, într-o încercare zadarnică de a-l linguși. Vom fi de mult plecați până atunci. Te vom ține în siguranță, nu-i așa, Marzen?

Totuși cancelarul nu se uită la ea. Mă privește cu gura căscată, cu ochii larg deschiși din cauza șocului.

— Nu asta ne-am propus, spune el, mai mult pentru sine decât pentru oricare dintre noi.

— Planurile se schimbă, Marzen, se răstește ea. Nu te-ai plâns niciodată de modul în care am tratat lucrurile în trecut; nu văd de ce ar trebui să începi acum. Durerea se va încheia într-o clipă și își va pierde cunoștința. Voi rămâne eu cu ea; tu te duci să te asiguri că toată lumea din anturajul nostru este gata să plece imediat. Dacă cineva își dă seama că lipsește în timp ce suntem încă aici, nu vom scăpa.

Pentru o clipă, Marzen nu se mișcă. Rămâne pe loc, cu ochii lipiți de mine. Un alt val de durere mă străbate, trimițându-mi spasme prin tot corpul. Țip din nou, mai puțin în speranța că va auzi cineva și mai mult pentru a-i stârni lui mila.

Oricâtă ar avea, nu este suficient. Îndepărtându-și privirea dinspre mine, se uită la sora lui și dă din cap.

— Grăbește-te, spune el. Dacă cineva află despre asta, nu ne vor lăsa să ieșim din oraș în viață.

Apoi își îndreaptă umerii și se grăbește să plece fără să arunce o privire în urmă.

Mintea începe să mi se încețoșeze. Petele întunecate cresc. Durerea se agravează. Nu mai pot rezista mult, dar trebuie. Nu voi mai fi nici prizoniera, nici pionul nimănui. Data următoare când mă izbește durerea, mă aplec înainte și țip din nou, băgând mâna în halat după mânerul pumnalului. Îl găsesc, dar strânsoarea mea e slabă. Așa ușor cum este, abia îl pot ține. Nu știu cum voi găsi puterea să-l folosesc.

Trebuie totuși. Nu există altă variantă. Țin pumnalul cât mai strâns posibil înainte de a mă ridica. Îmi dau ochii peste cap și-mi las corpul să cadă inert, izbindu-se de tufă.

— În sfârșit, mormăie Coltania.

Îi aud pașii apropiindu-se și simt că se ghemuiește lângă mine. Îmi strâng mâna pe pumnalul ascuns în pliul halatului. Inima îmi bubuie în piept, singurul lucru care mă ține trează și alertă acum. Doar o șansă am.

Îmi aduc aminte de lecțiile Artemisiei, cum să ții lama, unde să țintești. Îmi amintesc cum îmi alimenta furia, dar nu am

nevoie de micile ei ironii acum. Coltania a ucis-o pe Hoa. Îi văd trupul în minte așa cum am văzut-o ultima dată, o imagine care nu mă va părăsi niciodată. Coltania a ucis-o, iar acest lucru este tot focul de care am nevoie.

Când se întinde să mă apuce de brațe pentru a mă ridica, îmi asum riscul și îi bag pumnalul în burtă.

Nu este cel mai bun loc în care să lovești. Nu e inima, gâtul sau coapsa, nici un loc despre care Artemisia mi-a spus că ar provoca o moarte rapidă. Acestea sunt greu de atins din acest unghi, dificil de străpuns în starea mea actuală. În burtă e mai ușor, chiar dacă va fi mai lent. Lama se strecoară, tăind prin piele și mușchi de parcă nu sunt altceva decât aer.

Coltania îmi geme în ureche, îndepărtându-se de mine. Ochii i se deschid larg și panicați în timp ce îmi caută fața, încercând să înțeleagă ce am făcut. O privesc și eu în timp ce se prăbușește la pământ și cad lângă ea.

Durează mult până când viața i se scurge din ochi, dar nu îmi feresc privirea până nu se termină.

Șoc

NU ȘTIU CÂT TIMP trece. Sunt paralizată, întinsă lângă corpul Coltaniei. Prin vene îmi curge otrava ei, estompându-mi vederea și amețindu-mă, dar cel puțin durerea s-a oprit. Le mulțumesc zeilor că nu am băut mai mult de câteva înghițituri. Îmi imaginez că m-aș fi trezit în Oriana sau pe drumul într-acolo, singură. Și-ar fi dat seama Umbrele mele unde eram? Îmi place să cred asta, dar nu pot spune cu siguranță. Mă bucur că nu va trebui să aflu.

Un băț se rupe în spatele meu și îmi întorc capul, amețind cât fac asta. Cu toate acestea, nu e nimeni, doar flori și copaci și – văd acum – o strălucire în aer.

— Heron, zic, ridicând mâna la inimă pentru a-i încetini ritmul frenetic.

Heron îmi intră în câmpul vizual, cu ochii larg deschiși în timp ce înțelege ce ne vede, eu cu halatul îmbibat în sânge și Coltania moartă la picioarele mele, cu cuțitul meu încă înfipt în burtă. Îl văd încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat, deși nu are cum să înțeleagă de ce.

— Ea a fost asasinul, îi spun. Nu lucra pentru Kaiser totuși, numai pentru ea și fratele ei. Pentru a se asigura că îl aleg pe el. S-au săturat să aștepte, așa că aveau de gând să mă răpească și să mă facă să mă mărit cu el. Eu...

Mă opresc.

— Am făcut ce trebuia.

Ochii lui Heron sunt încă mari ca luna de deasupra, dar dă din cap.

— Haide, spune el, întinzându-mi o mână.

Mâna lui o învăluie pe a mea, o ancoră de care am nevoie disperată chiar acum.

— Asta schimbă lucrurile.

Este o afirmație atât de mică în comparație cu evenimentele încât aproape că izbucnesc în râs. Am petrecut zile întregi privind peste umăr, gândindu-mă că mă găsise Kaiserul. Că nu voi fi niciodată în siguranță. S-ar putea să fie încă adevărat, dar nu acum. Nu a fost nicio clipă Kaiserul – doar o femeie sclipitoare, cu mai multă ambiție decât inimă. Doar o femeie *moartă*. O femeie pe care eu am ucis-o. Nu sunt sigură cum mă simt în privința asta – când mă gândesc la ce am făcut, amorțesc. Deci nu mă mai gândesc la asta acum.

— Regele Etristo va trebui să-l elibereze pe Søren, zic eu. Și apoi vom pleca, așa cum ne-am propus.

Heron mă conduce înapoi înăuntru și în elevator, unde așteaptă același operator. Se uită la hainele pătate cu sânge și la ceea ce trebuie să fie expresia mea pe jumătate sălbatică fără un cuvânt, deși cineva va fi alertat în curând. Apoi vor găsi corpul Coltaniei și...

— Nu mă vor crede, spun eu, mai mult pentru mine decât pentru Heron.

El răspunde oricum.

— Cred că există o mulțime de dovezi care să îți susțină versiunea, spune el.

Scutur din cap.

— Există o mulțime de dovezi pentru a-l elibera pe Søren din temniță, dar regele Etristo nu le-a luat în seamă pentru că nu se potriveau cu povestea pe care trebuia să o spună. Avea nevoie de Søren încarcerat pentru a-l folosi ca monedă de schimb la negocieri, spun eu încet. Și va avea multe de câștigat prin

arestarea mea acum, mai ales că majoritatea pretendenților au fugit. El pierde bani.

Gândesc cu voce tare, dar mă opresc acolo, aruncând o privire preocupată operatorului. Inima îmi bubuie în piept mai tare decât atunci când Coltania era aplecată peste mine. Heron îi aruncă o privire operatorului și toată culoarea de pe față îi dispare. Privirile ni se întâlnesc și știu că ne gândim la același lucru.

Ne trebuie mai mult timp decât avem și există o singură cale pentru a remedia asta.

Heron acționează atât de repede încât aproape că ratez totul, ajutat de darul său de aer, fără îndoială. Înainte ca operatorul să poată reacționa, Heron are unul dintre brațe în jurul gâtului lui, zdrobindu-i traheea. Cât omul se zbate, dă drumul manivelei, ceea ce face ca elevatorul să se oprească brusc. Operatorul este mai mare decât Heron și luptă împotriva lui din greu, dar o umbră de pace se lasă peste chipul lui Heron și strânge până când, în sfârșit, ochii bărbatului se închid și se lasă moale în brațele lui.

Dar Heron nu face aceeași greșeală pe care a făcut-o Coltania cu mine – nu presupune că este inconștient doar pentru că stă nemișcat.

— Te poți descurca cu manivela? mă întreabă, ținându-l bine pe operator. E mai ușor la coborâre.

Dau din cap, nu am încredere în mine să vorbesc. În schimb, mă concentrez pe manivelă. Chiar și mergând în jos, este nevoie de multă putere pentru a o manevra. Reușesc să cobor elevatorul doar două etaje când Heron îmi spune să mă opresc.

— Ieșim aici și mergem pe scări, spune el, dând în sfârșit drumul corpului operatorului.

Deschide ușa și mă împinge afară.

Abia atunci reușesc să dau glas gândului care nu îmi dă pace.

— Regele Etristo a pierdut mulți bani cu mine, îi spun lui Heron. Singurul mod în care îi poate recupera este să ne vândă pe mine și pe Søren Kaiserului.

Heron trebuie să fi ajuns la aceeași concluzie, pentru că nu pare surprins.

— Trebuie să plecăm acum, spune el.

Inima îmi bubuie în piept, dar reușesc să dau din cap.

— Da, zic eu. Dar nu fără Søren.

Artemisia așteaptă în camera mea, așezată pe un scaun lângă șemineu, când Heron și cu mine dăm năvală. Se întoarce spre mine, enervată la început, dar apoi observă hainele mele pline de sânge și expresia panicată.

Înainte să poată rosti un cuvânt, îi spun tot ce s-a întâmplat de când am plecat cu Coltania, acum o oră. Sunt surprinsă de cât de calm îmi sună vocea, chiar dacă nu simt nimic altceva decât panică în interior.

— De ce avem nevoie? întreabă Artemisia când termin. Îl luăm pe Søren. Îi trimitem vești lui Blaise. Refugiații – va trebui să găsim suficiente nave pentru a-i transporta. Mâncare pentru a-i hrăni. Arme pentru a înarma pe oricine dorește să lupte.

Face lista numărând pe degete și stomacul mi se face tot mai mic cu fiecare sarcină.

— Nu există timp pentru toate astea, zic, clătinând din cap. Nu putem face nimic...

— Nu atât de rapid, mă întrerupe ea.

Un zâmbet i se întinde pe toată fața, ajungându-i până la ochi. Este un zâmbet rar la Artemisia și este la fel de înspăimântător ca ea.

— Din fericire pentru noi, portul sta'criveran adăpostește multe nave comerciale mari umplute cu tot felul de lucruri, dar în primul rând cu mâncare și arme.

— Așa că tot ce trebuie să facem este să mergem în port și să furăm niște nave, spune Heron încet, privind-o ca și cum ar fi nebună. Nu putem să facem asta. Suntem doar noi trei – cinci, dacă reușim să-l luăm și pe Blaise și să-l eliberăm pe Søren, iar asta pare o posibilitate slabă în acest moment.

— Vom fi cinci, cu Søren și Blaise, este de acord Artemisia. Dar trei dintre noi sunt Păzitori și zorile sunt aproape.

Se oprește, aruncând o privire înspre Heron și mine. Este un plan nebun, dar ar putea funcționa.

— Îl pot aduce eu pe Søren, dacă puteți voi să-l luați pe Blaise și navele, le spun. Trei mii de refugiați. Aceasta a fost estimarea lui Erik. De câte nave vom avea nevoie?

Heron clatină din cap.

— Avem nevoie de o flotă, Theo, spune el cu vocea încărcată. Cred că și Art ar fi de acord că nu este posibil așa ceva.

Artemisia șovăie, dar buzele i se strâng, fruntea i se încruntă și știu că are deja schița unui plan.

— Ce-ar fi dacă... începe Heron. Știu că nu vrem să vorbim despre asta, dar ce ar fi dacă nu i-am lua pe toți refugiații. Doar i-am târî într-un război în care majoritatea nu vor fi capabili să lupte. Ar fi periculos...

— Nu la fel de periculos cum ar fi să rămână aici după ce regele Etristo își dă seama că am plecat – și că am furat din navele sale și pe cei mai ieftini lucrători din țară, subliniez. Îi va omorî dacă nu îi luăm. Nu voi lăsa pe nimeni în urmă, indiferent dacă vor să lupte sau nu. Art, tu ce crezi?

Scoate un suspin ușor, clătinând din cap.

— Există o variantă, dar e posibil să se întoarcă împotriva noastră, avertizează ea. Am avea nevoie de ajutorul mamei și de echipajul ei.

Scutur din cap.

— Ar putea să mă predea regelui Etristo la fel de bine, zic eu.

Cu tot ce s-a întâmplat, aproape că am uitat ce l-am auzit spunându-i țarului mai devreme.

— Mama ta i-a oferit pietre de apă, într-o cantitate mare. De aceea a fost el de acord să mă găzduiască. Sta'Crivero este în pragul unei secete.

Pentru o clipă, Artemisia pare că va nega. Dar nu poate. Știe mai bine decât oricine de ce este în stare mama ei.

— Avem nevoie de ea, Theo, spune ea în schimb. Sau Heron are dreptate. Singura noastră șansă este să abandonăm aici două treimi din refugiați.

Frustrarea arde prin mine, fierbinte. Totul se destramă și nu pot vedea o cale de ieșire pe care aș putea-o urma fericită. Mă gândesc la corpul Coltaniei în grădină. În câteva ore, sta'criveranii vor merge acolo pentru plimbările de dimineață sau să ia micul dejun și o vor găsi. Vor descoperi mai întâi paznicul în lift. Nu va mai trece mult până să-și revină și regele Etristo să pună laolaltă toate piesele. Nu va trece mult până când voi fi în temniță lângă Søren și Kaiserul va fi pe drum ca să ne ia pe amândoi.

Trebuia să am mai mult timp, dar nu este nimic de făcut acum în privința asta.

— Haide, Art, zic eu. Dacă o trezesc pe mama ta la această oră, nu o fac singură.

* * *

Când Dragonsbane deschide ușa, pare gata să ucidă pe oricine se află de cealaltă parte. În cămașa de noapte albă, cu părul ciufulit în jurul feței șifonate de la pernă, nu arată deloc ca Dragonsbane pe care am ajuns să o cunosc și, dacă suntem sinceri, de care mă tem.

Vreau să o întreb pe loc despre pietrele de apă, dar mă abțin. La urma urmei, acum am nevoie de ea.

— Bine ar fi să existe un motiv întemeiat pentru asta, spune ea cu privirea tăioasă plimbându-se de la Artemisia la mine.

Artemisia mă înghiontește și iau asta ca o sugestie de a începe.

— Ei bine, tocmai am omorât-o pe *Salla* Coltania în grădină, după ce am aflat că ea a fost cea care i-a asasinat pe arhiduce și pe Hoa, îi spun.

Oricât de meschin ar fi, nu pot decât să mă bucur de expresia șocată de pe fața ei.

— Suntem destul de siguri că, atunci când cadavrul ei va fi descoperit și când își revine în simțiri un operator de elevator, regele Etristo mă va aresta și apoi ne va vinde Kaiserului pe mine și pe Søren, pentru a compensa orice pierdere cu care se confruntă după acest dezastru de căutare a unui soț. Întrucât nu prea îmi doresc să se întâmple acest lucru, plecăm acum și luăm din port o flotă de nave comerciale, astfel încât să putem duce refugiații din tabără cu noi, înapoi în Astrea, pentru a elibera Mina de Foc. Oh, și acolo ne vom întâlni cu Erik, care va aduce refugiați din celelalte tabere. Vrei să ni te alături? Ești un comandant de navă destul de bun.

Dragonsbane se uită la mine câteva clipe, cu gura căscată. Începe să vorbească, apoi se întrerupe, apoi încearcă din nou. Se întâmplă de câteva ori până când reușește, în cele din urmă, să scoată niște cuvinte.

— Ești nebună? mă întreabă.

Nu există nicio acuzație în voce – pare cu adevărat curioasă.

— Sunt disperată, spun eu. Dar cred că cele două sunt destul de asemănătoare.

Dragonsbane clatină din cap, clipind ca să alunge somnul pe care încă îl are în priviri.

— Bine, spune ea cu un oftat. Vă ajut să plecați și să luați navele, dar după aceea sunteți pe cont propriu.

— Mam... căpitane, spune Artemisia înainte de a-și drege glasul. Cred... Cred că este alegerea greșită. Avem nevoie de tine nu doar ca să luăm corăbiile, ci și pentru luptă. Avem nevoie de tine ca să putem învinge.

Simt dorința din vocea Artemisiei ca pe un pumn în burtă, dar Dragonsbane este de neclintit. Se uită la fiica ei la fel cum s-ar uita la orice alt membru al echipajului care a îndrăznit să-i pună decizia la îndoială.

— Regele Etristo m-a sfidat, așa că plec și iau cu mine compensații sub forma navelor, spune ea.

— *El* te-a sfidat pe *tine*? o întreb fără să mă pot abține.

Cuvintele îmi ies grăbite și știu că e o prostie să le spun, dar tot le spun.

— Este de râs. Spune-mi, câte pietre de apă i-ai promis ca să mă liciteze celui care dă mai mult?

Îmi înfruntă privirea, fără să tresară.

— I-am promis mina, spune ea.

Căldura mi se adună în vârful degetelor, dar îmi încleștez pumnii pe lângă mine. *Nu acum*, implor.

— Nu e a ta ca să o poți promite, spun eu.

Căldura din vârful degetelor începe să se răspândească, cuprinzându-mi brațele, înțepându-mi pielea. Încerc să o ignor, strângând mai tare pumnii și înfigându-mi unghiile în palme, până când durerea devine o bine-venită distragere.

Lângă mine, Artemisia îmi aruncă o privire uimită, privind în jos, la mâinile mele.

Dragonsbane ridică din umeri.

— Cineva trebuia să se gândească la Astrea, spune ea, atrăgându-i iar atenția Artemisiei. Știam că tu nu o vei face, așa că am făcut-o eu. O mină pentru a ne recăpăta țara. Un sfert din puterea noastră pentru restul. A fost o decizie ușor de luat.

— Nu e a ta, repet printre dinții încleștați. Nu ești tu regină, indiferent de ce îți place să crezi. Eu sunt moștenitoarea mamei mele. Tu ești doar un pirat.

Intenționez să fie o insultă cuvintele mele, dar ele trec pe lângă Dragonsbane.

— Etristo nu știe cum să susțină o luptă, spune ea, luându-și privirea de pe mine și privind-o, în schimb, pe Art. Să îi

luăm navele va fi aproape ușor și nu ne va urmări după ce vom ieși în larg. Dar nu îmi voi arunca echipajul în toiul unui război cu Kalovaxia – război pe care nu îl putem câștiga. Și nici nu ar trebui, Artemisia. După cum a spus Theo, până la urmă suntem doar niște pirați.

Vocea ei este ascuțită, dar, pentru prima dată, Art nu dă înapoi. În schimb, se îndreaptă puțin mai mult.

— Mina de Apă m-a distrus, știi bine, și m-a construit la loc din nimic. Regele Etristo nu merită nicio piatră din adâncurile ei. Pentru unele lucruri merită să lupți chiar și când lupta pare lipsită de speranță. Dacă eu nu merit, atunci fă-o pentru Astrea.

Dragonsbane nu-i răspunde. În schimb, se uită la mine.

— Nu vreau coroana ta, Theo. M-ar îngropa, spune ea, cu vocea liniștită. Am făcut întotdeauna ceea ce am crezut că este mai bine pentru Astrea, dar asta nu include implicarea într-o bătălie pentru care nu suntem pregătiți. Vă voi face rost de nave, dar drumurile noastre se despart.

Nu mai rămâne nimic de spus, așa că dau din cap și îi întorc spatele. Artemisia și cu mine plecăm fără vreun alt cuvânt, iar ușa se închide ferm în spatele nostru. La jumătatea holului Art mă prinde de încheietură și îmi deschide forțat pumnul încleștat. Pe holul luminat cu lumânări, privim amândouă pielea roșie din palma mea.

Vreau să îmi retrag mâna, să o ascund vederii, dar asta nu ar folosi la nimic. Art știe – trebuie să fi bănuit chiar dinainte. Înghit.

— Se întâmplă de ceva vreme, îi spun liniștit. Lucruri mici la început. Flăcări pâlpâitoare în ritm cu bătăile inimii, pietre de foc la care reacționez. Dar este din ce în ce mai puternic. Se pare că se întâmplă când mă enervez.

Nu-i spun despre cel mai grav incident, cel care s-a întâmplat după coșmarul meu cu Cress.

Artemisia nu răspunde la început. Se întinde să-mi atingă pielea, dar se retrage imediat cu un șuierat.

— Este fierbinte, îmi spune ea.

— Nu simt, recunosc.

Deși m-am temut de acest moment, este bine să spun cuiva. Mă bucur că este Art, ceea ce mă surprinde.

Îmi atinge din nou palma, dar de data asta îi simt atingerea răcoroasă. Se simte ca și cum aș băga mâna într-un bazin cu apă rece, iar senzația mi se răspândește prin tot corpul. Căldura din venele mele scade.

— Mai știe cineva? întreabă ea.

— Nu, zic eu, și cuvântul îmi iese în șoaptă. Nu vreau să știe nimeni.

O clipă, mă aștept să mă contrazică, dar în schimb suspină pur și simplu.

— Mai poți să-l scoți pe Søren? întreabă ea.

Dau din cap.

— Voi fi bine.

— Bine, spune ea ferm. Rezolvăm câte o problemă o dată.

Evadare

SØREN SE AFLĂ ÎN POZIȚIA sa obișnuită, sprijinit de perete. Ridică privirea când mă vede, iar umbrele întunecate de sub ochii lui fac un contrast puternic cu pielea palidă. Chiar și în căldura luminii lumânărilor, culoarea lui este pământie. Nu a mai ieșit din această celulă de câteva zile, iar dacă într-adevăr mănâncă, nu se vede.

Când va veni timpul pentru o luptă, nu va fi în formă maximă. Mă bucur doar că, într-o zi proastă, Søren este totuși un războinic mai bun decât majoritatea în zilele lor cele mai bune. Sper că va fi suficient.

Tizoli ne lasă și se întoarce la postul său, oferindu-ne intimitate.

— Arăți mortal, Theo, îmi spune Søren, cu vocea joasă. Există un motiv pentru care în seara asta vii mai târziu decât de obicei?

— Au fost unele... complicații, spun cu atenție.

Søren trebuie să simtă ceva în vocea mea, pentru că, cu o expirație obosită, sare în picioare. Îmi dau jos mantia și scot sabia din locul unde am avut-o legată la spate. Lama kalovaxiană din fier forjat nu este la fel de ornamentată ca lamele astreane, în special cu pietrele de spirit scoase de pe mâner. Îmi amintesc că Søren a scos-o pe prima ca s-o dea gardienilor din închisoarea din Astrea, dar cineva din echipajul lui Dragonsbane trebuie să fi scos și restul după ce l-au dezarmat.

Când o vede, Søren izbucnește.

— Sturdax, spune el, întinzându-se printre gratii. Am crezut că s-a pierdut după ce am părăsit Astrea.

I-o dau, nereușind să-mi ascund amuzamentul, deși știu că nu este nici timpul, nici locul pentru asta.

— Era la Dragonsbane, dar Artemisia i-a luat-o ca să ți-o aducem, explic. I-ai... pus un nume sabiei tale?

Abia se uită la mine; toată atenția lui este asupra tăișului, pe care îl învârte prin aer de câteva ori, testându-l. Privește lama atât de tandru, încât aproape că mă aștept să o sărute.

— Se simte altfel fără pietre, spune el gânditor, înainte de a-mi înțelege întrebarea. Și bineînțeles că i-am pus un nume. Am trecut prin multe împreună de-a lungul timpului – îmi place Sturdax mai mult decât majoritatea prietenilor mei. S-ar putea să-mi placă de Sturdax mai mult decât îmi place de tine.

— Sper că nu este adevărat, întrucât urmează să vă cer amândurora extrem de multe, spun eu.

Søren își ia privirea de pe sabie și se uită la mine, cu maxilarul strâns.

— De unde începem? întreabă el.

Câteva momente mai târziu, strig la Tizoli că sunt gata să plec. Când coboară pe hol, cu inelul de chei deja scos, am un moment de îndoială. Din tot ce am făcut în această seară sau ce voi face, asta ar putea fi singura parte pe care o regret. Pentru că Tizoli este de departe cel mai amabil sta'criveran pe care l-am întâlnit.

Dar tot sar pe el de îndată ce-și întoarce spatele la mine. Tot îmi înfășor brațele în jurul gâtului lui, așa cum m-a învățat Heron, strângând cu toată puterea. Tot îi iau cheile din mână și le arunc în celula lui Søren.

Mă simt puțin prost doar când Tizoli cade în sfârșit în genunchi și ochii i se închid. Îl țin până când Søren își descuie ce-

lula și vine spre noi cu sabia scoasă, pregătit. În cele din urmă, îi dau drumul lui Tizoli, urmărind cum Søren îl împunge cu blândețe în umăr cu vârful sabiei. Nu se mișcă, dar pieptul i se ridică și se lasă.

— Nu l-ai ucis, îmi spune Søren și, chiar dacă pot vedea și eu asta, mă bucur să aud cuvintele spuse cu voce tare.

Dau din cap și îmi scot pumnalul din locul de la șold.

— Este aproape răsăritul soarelui și trebuie să ne îndreptăm spre tabără înainte să se trezească cei din palat, îi spun eu.

— Am un sentiment de déjà vu, Theo, îmi spune Søren. Parcă ieri te salvam eu pe tine dintr-o temniță.

— Diferența este că de data asta nu știu niciun tunel secret.

Mă privește îngândurat.

— Care este planul, atunci? Ieșim pe ușa din față? E încă noapte, dar sunt și oameni treji.

— Știu, spun eu, cu inima bubuind și mai tare în piept. Dar sta'criveranilor le place spectacolul; eu zic să le oferim unul.

Dau din cap spre corpul lui Tizoli, îmbrăcat în pantaloni simpli și cu o cămașă peste care are haina de paznic.

— Voi doi ar trebui să fiți cam de aceeași mărime.

Søren mă privește fără să-i vină a crede, dar îi pot vedea rotițele din minte lucrând. Dă din cap.

— Întoarce-te.

Îmi dau ochii peste cap, dar fac cum îmi spune.

— Modest așa, dintr-odată? îl întreb.

— Nu neapărat, spune el.

Aud cum își dă jos hainele, sunetul înfundat al pantofilor când și-i scoate.

— Dar trebuie să îți păstrezi mințile și nu aș vrea să ți le fur.

Nu mă pot abține să pufnesc.

— Cu siguranță, există un moment mai bun pentru glume proaste decât acum, zic eu.

— Nu sunt așa de sigur, spune el. Să fug ca să-mi salvez pie-

lea nu este chiar atât de înfricoșător când fac asta cu tine. Poți să te întorci.

Mă întorc și primul lucru de care îmi dau seama este că Tizoli și Søren *nu* sunt de aceeași mărime. Cămașa și pantalonii se potrivesc în sensul că nasturii s-au închis fără să se rupă, dar între ei Søren cămașa e larg căscată, iar mânecile și pantalonii sunt prea scurți. Søren pare că și-a dat seama și el de această problemă, deși este mai mult amuzat decât deranjat.

— Ce se poate face? întreabă el, trăgând de cămașă într-o încercare zadarnică de a o face să se potrivească mai bine. Va trebui să ne descurcăm așa. Ce facem cu tine totuși? Ești destul de ușor de recunoscut.

Îmi iau mantia de pe podea și mi-o pun iar, trăgând gluga mult în față, astfel încât chipul meu să fie în umbră. El începe să îmbrace haina de la uniforma lui Tizoli, dar îl opresc.

— Tot am putea atrage atenția. Trebuie doar să ne asigurăm că, atunci când o facem, le oferim un spectacol bun.

* * *

Mergem pe scări în loc să luăm elevatorul, urcând pe treptele uzate care par să se prăbușească sub picioarele noastre. Sunt atât de nefolosite, din cauza inventării elevatoarelor, încât se dezintegrează. Dar în mijlocul nopții nu dăm de un alt paznic până nu revenim la nivelul principal și până atunci deja mergem împleticit și râdem puțin prea tare. Îmi las pe Søren aproape toată greutatea, de parcă nu pot sta în picioare pe cont propriu, iar el se sprijină pe mine.

Orice șansă ca apropierea noastră să reaprindă sentimente vechi dispare rapid, deoarece Søren încă miroase a temniță – doar mucegai și întuneric și transpirație veche. Nu am crezut niciodată că voi fi recunoscătoare pentru un astfel de miros.

Gardianul strigă ceva la noi în sta'criverană, presupun că

trebuie să fie o întrebare. Are fața roșie și vorbește tare, arătând spre ușa deschisă din spatele nostru, așa că presupun că întrebarea trebuie să fie ceva de genul: *„Ce făceaţi voi doi acolo, idioţilor?"*.

Søren înțelege totuși și se îndreaptă până la înălțimea sa maximă, aproape dezechilibrându-se. Își pune un braț în jurul umerilor mei pentru a-și menține echilibrul. Face semn spre mine și spune ceva în sta'criverană, rostind cuvintele ca și cum ar fi băut prea mult. Ridică sprâncenele sugestiv către paznic – îi oferă o scuză foarte obscenă pentru prezența noastră în temniță și pentru faptul că e acoperit de murdărie și jeg, sunt sigură.

Paznicul se încruntă și eu mă trag și mai mult înapoi, în siguranța pe care mi-o oferă gluga. Îmi spune ceva ce nu înțeleg, dar Søren îl întrerupe repede cu un râs răgușit.

Îi spune paznicului ceva ce îmi imaginez că e un fel de: *„E foarte timidă și este jenată că a fost prinsă după întâlnirea noastră din temniţă, așa că, dacă nu te superi, noi ar cam trebui să o luăm din loc."*

Paznicul se încruntă la el și spune altceva. Singurul cuvânt pe care îl prind este *etralian*. Dar felul în care îl spune mă face să-mi dau seama că el crede că *Søren* este etralian. Presupun că nu este surprinzător, deoarece kalovaxianii și etralienii sunt la fel de palizi și blonzi. Se poate dovedi însă o problemă, de vreme ce delegația etraliană a plecat ieri cu țarul.

Cu toate acestea, Søren rămâne calm și se bâlbâie în sta'criverană, alăturând câteva cuvinte care sunt destul de sigură că sunt etraliene, pentru a vinde cu adevărat versiunea asta. Mă apropie mai mult de el și gesticulează sălbatic spre mine. Aș vrea să-i pot spune să lase tonul mai jos cu o notă.

Paznicul își drege glasul zgomotos și se uită la Søren, ceea ce îl lansează într-un alt discurs bâlbâit, dar jovial.

După ceea ce pare a fi o eternitate, paznicul își dă ochii peste

cap și ne grăbește să plecăm cu un ultim avertisment strigat, care sunt sigură că este ceva de genul „și să nu vă mai prind că vă întâlniți în temniță". Un avertisment pe care sunt foarte fericită să îl ascult. Sper să nu mai văd niciodată un astfel de loc.

Søren și cu mine ne păstrăm fanfaronada de beți și chicotim până la capătul holului principal, atrăgând atenția singurilor oameni treji așa devreme – servitoarele și bucătarii , care se uită la noi și râd de nebunia noastră, cel mai probabil bucuroși să vadă cum se fac de râs două dintre elitele înstărite care îi plătesc.

Când ieșim în sfârșit din palat, râd cu adevărat. Søren râde și el și, chiar dacă nu trebuie să ne mai prefacem, amândoi ne sprijinim încă unul de celălalt.

— M-a întrebat de ce sunt încă aici când etralienii au plecat ieri, așa că i-am spus că am decis să rămân și să mă însor cu tine, explică el râzând. S-a enervat și a spus că străinii le fură pe femeile sta'criverane. I-am spus că este bine-venit în Etralia și că îl voi prezenta verișoarelor mele. Cred că de fapt ar putea încerca să mă găsească și să vrea asta.

În ciuda a tot, încep să râd.

— Hai, îi spun.

Fără să mă gândesc, îl iau de mână și îl trag pe strada goală.

— Îți place, nu-i așa? mă întreabă, urmându-mă.

— Să fugim ca să scăpăm cu viață? îl întreb peste umăr. Desigur că nu.

— Pericolul, lămurește el. Lupul pe urmele tale. Scopul.

Mă gândesc o clipă apoi ridic din umeri.

— Cred că îmi place să acționez, nu să aștept să se întâmple ceva, spun eu. Îmi place să am un plan și îmi place să-l urmez în loc să fiu la mila altcuiva.

— Nu acesta a fost planul inițial, nu? întreabă el, întrebare care mă temeam că avea să vină de când i-am înmânat sabia în temniță.

— Nu, recunosc.

În timp ce mergem pe străzi îi povestesc despre planul pe care l-am încropit cu Erik, apoi despre moartea lui Hoa, despre Coltania, despre otravă și trupul ei lăsat în grădină.

— Îmi pare rău, spune el când termin.

Mă uit înapoi la el peste umăr.

— De ce? întreb.

— Am greșit – nu îți place asta, îmi spune el. Ești în stare de șoc. Am mai văzut asta pe câmpul de luptă – soldați care și-au văzut prietenii murind lângă ei sau care au ucis pentru prima oară și au văzut viața scurgându-se din ochii altui om. Continuă să lupte oricum, pentru că trebuie. Sângele le pompează prin vene mai fierbinte. Sunt întotdeauna mai înverșunați mai puternici și mai duri decât erau înainte. Mințile lor par să se concentreze doar asupra supraviețuirii... dar bătălia se termină întotdeauna și odată cu ea și șocul. Pentru asta îmi pare rău.

Înghit și îmi îndepărtez privirea.

— Ar trebui să ne grăbim, spun blând. Să punem o oarecare distanță între noi și oraș înainte ca regele Etristo să-și trimită oamenii după noi.

Fugă

SØREN FOLOSEȘTE BANII pe care mi i-a dat Artemisia pentru a închiria un cal, iar în timp ce băiatul de la grajd îi pune șaua, profită de ocazie pentru a se curăța un pic cu o cârpă umedă. Nu poate îndepărta de pe piele tot jegul din temniță, dar ajută considerabil. Se schimbă în haine noi, pe care le-a cumpărat de la grăjdar și care îi sunt prea mari, dar cel puțin sunt mai confortabile decât ale lui Tizoli.

Ne așteaptă drum lung și sincer nu sunt sigură ce aș prefera – ca el să miroasă a temniță sau cum miroase în mod obișnuit. A sare de mare și lemn ud într-un mod care mă readuce cu gândul la vremuri la care e mai bine să nu mă gândesc.

Când grăjdarul aduce calul, urcăm în șa, eu cu ajutorul lui Søren, și plecăm cu un zvâcnet. Îmi înfășor brațele strâns în jurul taliei lui, în timp ce vântul îmi biciuiește pielea. Odată ajunși în afara orașului, în sfârșit îmi dau gluga de pe față.

Am reușit, îmi dau seama cu un fior. Am reușit să ajungem în afara orașului înainte de a fi găsit cadavrul Coltaniei și înainte ca operatorul elevatorului să se trezească și să spună cuiva ce s-a întâmplat. Chiar dacă e descoperit acum vreunul dintre ei, paznicii nu vor mai putea să ne ajungă din urmă. Când vor pune laolaltă informațiile, vor presupune că am plecat la fel cum am venit, cu nava, prin port. Nu se vor gândi să caute în tabăra de refugiați.

Îmi strâng mâinile pe talia lui Søren.

— Totul bine? mă întreabă el, cu vocea pierdută în vânt.

Dau din cap pe umărul lui.

— Nu te-aș fi părăsit, știi asta, îi spun.

Nu spune nimic și pentru un moment cred că nu m-a auzit deloc – de înțeles, de vreme ce vântul bate așa de tare încât abia îmi aud propriile gânduri. Tocmai când am renunțat să mai aștept un răspuns, îmi oferă unul.

— Niciodată nu ai făcut asta. Nici când ți-ar fi ușurat situația.

Mă gândesc la decizia de a-l salva din temniță și cât de ușor ar fi fost să-l părăsesc. Acum aș fi cu Umbrele mele pe o corabie și am fi fost scutiți de o groază de probleme și am fi eliminat și o mulțime de riscuri. Îmi aduc aminte de acordul meu cu Dragonsbane de pe *Smoke* și de sacrificiul pe care l-am făcut pentru a-l scoate pe Søren din temniță. Țin minte când eram chiar eu în temniță, spunându-i lui Blaise să nu mă salveze pentru că știam că o va face Søren și că puteam folosi asta în avantajul nostru.

A-l avea pe Søren în viața mea a complicat lucrurile – dar îmi dau seama acum că nu mi-aș dori să fi fost altfel.

În grădină i-am spus că nu mă poate iubi pentru că nu mă cunoaște cu adevărat și încă mai cred asta. Dar nu schimbă faptul că eu îl cunosc pe el. Nu schimbă faptul că sunt îndrăgostită de el.

* * *

Până când apar la orizont zidurile taberei, soarele a început să răsară, cu partea de jos încă ascunsă după dunele de nisip. Este suficientă lumină pentru a vedea că nu suntem primii care ajung aici – există deja un grup care se apropie de intrare cu armele trase. De la această distanță, singurul detaliu pe care îl pot distinge este părul albastru al Artemisiei.

Søren oprește calul în vârful unei dune de nisip care dă spre tabără și rămânem acolo, urmărind lupta care se desfășoară sub noi. Doar o jumătate de duzină de paznici se grăbesc spre zid, din barăcile lor din apropiere. Artemisia termină rapid cu unul dintre ei, chiar dacă acesta e înarmat cu două săbii, contra unei singura lame, cât are ea. Mai întâi îi aruncă una din mână, dar când el insistă să nu dea drumul celeilalte, răspunde tăindu-i mâna cu totul.

Îmi îndepărtez privirea, deși țipetele bărbatului ajung până sus, la noi.

— Se va termina rapid, paznicii sunt depășiți, îmi spune Søren, descălecând și ajutându-mă și pe mine să fac la fel.

Dau din cap.

— Erau aici pentru a-i ține pe refugiați între ziduri, spun eu. Erau însărcinați să țină mii de oameni neînarmați după un gard – doar ceva mai mult decât niște oieri. Nu au visat măcar că i-ar putea ataca cineva din afară.

Søren se uită la mine și trebuie să-mi vadă disconfortul când un alt războinic de-ai noștri trece o lamă prin stomacul unui paznic.

— Nu trebuie să te uiți, spune el. Îți pot spune eu când s-a terminat.

Pentru o clipă, iau în calcul să mă uit în continuare. Până la urmă, eu am ordonat acest lucru – chiar dacă nu mă aflu acolo, tot acest sânge este pe mâinile mele. Pot măcar să mă uit. Dar, după cum a spus Søren, bătălia se va termina rapid și încă mai sunt și alte lucruri de pregătit.

— Mulțumesc, îi spun lui Søren, mergând de cealaltă parte a calului și dând jos mantia.

Îmi netezesc rochia purpurie, dar asta nu ajută prea mult în cazul murdăriei și al cutelor acumulate pe drum. Va trebui să mă descurc așa.

Søren mă privește cu sprâncenele ridicate.

— Nu mi-am dat seama că mergem la bal. Ar fi mai practic să călărești în pantaloni.

— Artemisia a spus că trebuie să fiu conștientă de imaginea pe care o prezint, îi spun. Trebuie ca ei să mă urmeze și este mai probabil să urmeze pe cineva care arată ca o regină, nu ca un șobolan murdar de pe stradă.

Søren pufnește.

— Sunt cuvintele ei?

Ridic din umeri.

— Are dreptate, spun eu. Ei mă văd deja ca pe un copil care habar n-are ce face.

Ochii lui zăbovesc o clipă pe ai mei, chiar și când un alt țipăt străpunge aerul.

— Nu știu dacă are mare legătură cu rochia, îmi spune el. Poate îți dă o aparență mai regală, dar asta nu-i va face să te urmeze.

Mi se strânge stomacul.

— Atunci ce îi va face? îl întreb.

Ridică din umeri, iar ochii i se îndepărtează de ai mei ca să se uite iar spre tabără.

— Nu trebuie să arăți ca o regină – ești deja. Arată-le fata care a fost suficient de ingenioasă ca să scape de sub nasul Kaiserului, care este suficient de aprigă pentru a-și proteja oamenii cu propria viață, care este suficient de puternică pentru a sta pe picioarele ei, chiar dacă pe umeri îi apasă greutatea lumii. Ești o regină, Theo, și ar fi nebuni să nu te urmeze.

Nu mă privește când o spune și îi sunt recunoscătoare pentru asta. Nu vede ce îmi fac cuvintele lui, cum mi se înroșesc obrajii. După o clipă, mă duc spre el și mă îndrept. Gardienii stau cu toții în nisip, morți sau dezarmați, și este timpul să vedem dacă Søren are dreptate.

Refugiu

CÂND SØREN ȘI CU MINE NE ÎNDREPTĂM SPRE INTRARE, ceilalți ne așteaptă. Heron și Artemisia stau unul lângă celălalt, cu săbiile însângerate încă scoase, înconjurați de trupurile gardienilor. Dragonsbane este și ea acolo, ceea ce mă surprinde. Am crezut că va rămâne pe navă, în afara a ceea ce ea credea că este un plan nechibzuit, dar iat-o. Se uită la mine când ne apropiem, cu ochii mijiți. Cu toate că sunt încă plină de furie când mă gândesc cum i-a oferit Mina de Apă lui Etristo, mă forțez să dau din cap drept mulțumire. Nu am fi putut ajunge până aici fără ajutorul ei.

Merg spre Heron și Artemisia. Au trecut doar câteva ore de când i-am văzut ultima dată, dar o parte din mine dorește să îi îmbrățișeze pe amândoi. Singurul lucru care mă reține este sângele care le pătează hainele și pielea.

— Bine lucrat, spun în schimb. Ce s-a întâmplat în port? Ați făcut rost de suficiente nave?

Artemisia dă din cap.

— O mulțime, spune ea. Mâncare, arme, de toate. Mama este încă un pic reticentă, dar echipajul ei este mult mai entuziast – cred că mai mulți dintre ei ni s-ar putea alătura când ajungem la mină.

Zâmbesc.

— Este minunat, spun eu. Și Blaise?

— L-am trimis înainte, ca să se întâlnească cu Bătrânii, ex-

plică Artemisia. Le va transmite propunerea ta pentru ca toată lumea să o poată analiza și să fie gata de plecare până când ajungeam noi.

Dau din cap, înghițindu-mi agitația.

— Să-i ducem pe corăbii atunci. Putem alege cine vrea să lupte și cine nu după ce va fi în siguranță toată lumea.

Când Heron și unul dintre oamenii lui Dragonsbane deschid ușa, văd că întreaga tabără s-a adunat deja pe străzi, înghesuindu-se unii în alții, strângându-i aproape de ei pe cei dragi, cu toate bunurile lor adunate la piept în niște legături fragile.

Chiar și când intru urmată de Umbre, cu Dragonsbane și războinicii ei imediat în spate, niciunul dintre refugiați nu pare prea convins. Au venit aici pentru siguranță, la urma urmei, și eu le aduc acum războiul la ușă.

Dar nu sunt în siguranță aici.

Îi privesc în timp ce Bătrânii îi ghidează către un șir care trece pe lângă noi, spre ieșirea din tabăra care a fost singura lor casă de-a lungul atâtor ani. Decenii, în majoritatea cazurilor. Le simt ochii asupra mea, în timp ce trec, și îmi îndrept umerii puțin mai mult. Încerc să arăt ca o regină înainte să-mi amintesc ce a spus Søren – că nu există „să arăți ca o regină".

Am tot încercat să o imit pe mama, îmi dau seama, care era mereu grațioasă și încrezătoare, dar eu nu sunt ea. Aș fi o proastă să fiu încrezătoare și nimeni nu are nevoie de grația meu. Ei au nevoie de adăpost și mâncare, dar și de un drum pe care să meargă, iar toate acestea sunt lucruri pe care le pot oferi. Va trebui să fie suficient.

Sandrin își croiește drum prin mulțime spre noi, înclinându-se din talie. Blaise îl urmează, la câțiva pași în urma sa, cu ochii întunecați și precauți. Cercurile de sub ochii lui sunt mai vizibile decât îmi aminteam și are o energie care mă uimește. Pare că aerul din jurul său vibrează.

— Maiestatea Ta, spune Sandrin, atrăgându-mi atenția către el.

Este prima dată când îmi spune așa, iar titlul pare straniu venind din gura lui. Nu se simte ca fiind ceva ce am câștigat.

— Sandrin, spun eu, înclinând capul. Mulțumesc pentru ajutor. De îndată ce vom urca pe toată lumea pe nave, vom pleca. Avem puține motive să credem că sta'criveranii ne vor urmări. Nu le place prea mult să lupte.

Dă din cap.

— Am transmis mesajul tău tuturor, spune el, aruncând o privire în spate, spre Blaise. Mulți încă se gândesc la asta.

— Nu este o alegere ușor de făcut, spun eu. Vom putea discuta mai mult pe vas. Vei rămâne la bordul navei mele, nu-i așa? Și toți Bătrânii deopotrivă. Aș aprecia îndrumarea voastră pentru a merge mai departe.

Pare surprins de asta, dar dă din cap.

— Aș fi bucuros, spune el.

Se înclină din nou înainte de a se alătura celorlalți Bătrâni pentru a-i conduce pe refugiați afară din tabără.

Blaise se apropie după plecarea lui, cu ochii îngânduraţi.

Nu știu ce să-i spun, așa că îi mulțumesc.

— M-am bucurat să fiu de folos, spune el. Artemisia a crezut că bătălia ar fi prea periculoasă pentru mine.

A fost o decizie inteligentă, dar Blaise nu pare deloc fericit.

— Am avut nevoie de tine aici, îi spun. Cum ți se pare că a mers? Știu că Sandrin a spus că mulți încă se mai gândesc, dar...

Blaise știe ce întreb și un zâmbet sumbru îi apare în colțurile gurii.

— Cred că pentru cei mai mulți dintre aceia care pot lupta primul impuls a fost să spună da și cred că acest impuls va ajunge să le depășească ezitările.

Zâmbesc, iar în mine se aprinde o scânteie de speranță.

Pentru o clipă, mormăie niște cuvinte.

— I-am dat lui Art pietrele mele, spune el. Este prea periculos să merg cu ele pe navă.

I le-a mai dat lui Art și înainte, pentru păstrare. Tot le va lua înapoi; tot va încerca să facă ceva stupid și nobil. Dar nu astăzi. Astăzi este aici și este în siguranță și este doar Blaise.

Se apropie de mine și mă înconjoară cu brațele. Îmbrățișarea este prea caldă, mai ales sub soarele sta'criveran, dar îi răspund la fel de strâns.

— Mergem acasă, Theo, îmi șoptește el la ureche.

În vocea sa, cuvântul *acasă* este vată de zahăr, dulce, dar fragil.

Îmi răsună în minte mult timp după ce îmi dă drumul – un cuvânt, o rugăciune, o promisiune pe care o voi vedea împlinită.

Navigare

DOUĂ MII DE OAMENI sunt de acord să lupte.

Încap cu greu pe cele cincisprezece nave pe care echipajul lui Dragonsbane le-a luat din port, dar reușim să îi urcăm pe toți la bord. Chiar așa înghesuiți cum sunt, cred că au mai mult loc decât aveau în tabără. Flota lui Dragonsbane ia mulți dintre refugiații care nu pot sau nu doresc să lupte, deși nu sunt sigură ce va face cu ei.

S-ar putea să nu am prea multă încredere în Dragonsbane – nu am întotdeauna încredere în loialitatea, în judecata ei sau în opiniile ei despre ceilalți –, dar trebuie să cred că va face ce e corect pentru acești oameni după ce i-a abandonat atât de nemilos pe mulți dintre ei prima dată. Amândouă ne dorim ceea ce este mai bine pentru Astrea, chiar dacă s-ar putea să nu fim de acord de cele mai multe ori.

Când o luăm pe căi separate, este dificil să nu simt o împunsătură de tristețe. Și pe mine m-a abandonat, în moduri mai mici. Moduri ce pot fi iertate, dacă mi-ar fi dat vreodată șansa de a o face. Totuși, Dragonsbane nu este așa. Ea nu vrea iertare de la nimeni. Nu a vrut de la mama mea și nu vrea de la mine. Nici măcar de la fiica ei nu o cere, iar Art știe că nu trebuie să se aștepte la așa ceva

Stăm împreună la pupa navei, urmărind mica ei flotă cum dispare în depărtare. Deși sper să se întoarcă și să vină cu noi în final, Artemisia pare doar resemnată.

— Este ceea ce face cel mai bine, spune ea după o clipă. Este motivul pentru care a supraviețuit atâta timp – știe când să fugă.

Există ceva sub tonul ei rațional, un ton care mi-ar fi scăpat chiar și acum câteva săptămâni, când nu o cunoșteam la fel de bine. Nu s-a așteptat nicio clipă ca mama ei să rămână, dar și-a dorit-o.

— Îmi pare rău, îi spun.

Ridică din umeri, cu o mișcare ascuțită și fără grație, fără nepăsarea ei obișnuită. Maxilarul îi este atât de încleștat, că sunt surprinsă că mai poate pronunța cuvintele.

— Doar nebunii pierd timpul cu dorințe și scuze, spune ea, dar cuvintele nu au asprimea lor obișnuită.

Atunci suntem amândouă nebune, mă gândesc, deși nu o spun cu voce tare. Nu este ceva despre care să vrea să vorbească și nici nu este nevoie. Așa că nu o presez să își dezvăluie sentimentele; nici măcar nu încerc să o ating, așa cum cred că mi-aș dori să mă atingă cineva dacă aș fi în locul ei. Nu de asta are nevoie. Are nevoie de cineva care să stea lângă ea și să pretindă că nu observă când încep să-i cadă lacrimile. Deci asta fac.

Noaptea, cabina mea pare prea tăcută. Am luat încăperea căpitanului de pe nava principală și este mare pentru o cabină – are loc pentru un birou, o masă și un pat pliabil –, dar după camera mea mare din Sta'Crivero, pare înghesuită. Este decorată minimal, fără înfloriturile și podoabele sta'criverane, deși acestea, cel puțin, nu îmi lipsesc. În schimb, găsesc confort în lemnul erodat și în pătura uzată, în biroul grosier tăiat și scaunul dur, cu picioare inegale. Este un spațiu care te face să te simți ca acasă, e confortabil și îmi dau seama că asta îmi doresc acum mai mult decât luxul.

Liniștea lasă spațiu pentru prea multe gânduri, totuși, și prea multe coșmaruri îmi joacă în spatele ochilor înainte să

adorm. I-aș putea conduce pe acești oameni la moarte. Mii de oameni ar putea fi măcelăriți și asta s-ar întâmpla din cauza unei alegeri făcute de mine. La fel de bine aș putea să le înfig un pumnal între coaste.

Mai demult m-am gândit că sângele de pe mâinile lui Søren era atât de gros, încât nu vor mai fi niciodată curate, dar acum nici ale mele nu par altfel. Eu i-am ucis pe Ampelio și pe Coltania, dar câți alții și-au pierdut viața din cauza mea? Elpis, Hoa, arhiducele, Păzitorii din închisoarea astreană, servitoarea Coltaniei, al cărei nume nici măcar nu-l știu. Toți acei paznici morți din afara taberei de refugiați.

Știu că aceste morți au fost inevitabile, dar vinovăția tot mănâncă din mine. Iar acum conduc mai mulți oameni – mii de oameni – într-o bătălie pe care nu știu dacă o putem câștiga.

Este nechibzuit și iresponsabil și... și este singura cale de urmat. Este singura cale spre casă.

Se aude o bătaie în ușă, ușoară și întrebătoare.

Recunoscătoare pentru întrerupere, mă ridic din patul meu îngust și îmi trag halatul peste cămașa de noapte, legându-mi cordonul în jurul taliei. Când deschid ușa, sunt surprinsă să îl găsesc pe Søren pe partea cealaltă. Nu știu cine mă așteptam să fie. Blaise? El doarme cu Artemisia, care a promis că-l va omorî dacă începe să-și piardă controlul. Nu ar risca să plece de lângă ea nici pentru o clipă.

Îmi cercetez sentimentele. Sunt ușurată că este Søren? Era o parte din mine care și-ar fi dorit să fie Blaise în schimb? Nu știu. Știu doar că simt prezența lui Søren ca pe un fulger în pântece, care mă umple cu o căldură periculoasă.

Deschid ușa mai larg și îi fac semn să intre. Ușa se închide în spatele lui cu un clic ferm.

— Ești bine? mă întreabă cu vocea joasă. După Hoa și Coltania și tot ce s-a întâmplat?

Îmi mușc buza și mă întorc cu spatele la el. Imagini cu

trupul fără suflare al lui Hoa și cu ochii Coltaniei fixați asupra alor mei în timp își dădea ultima suflare îmi invadează gândurile. La Coltania îmi este mai ușor să mă gândesc, așa că o îngrop pe Hoa în mintea mea și mă concentrez asupra Coltaniei.

— Îți amintești ce mi-ai spus după ce l-am ucis pe Ampelio? îl întreb, așezându-mă pe marginea patului.

Søren rămâne în picioare înaintea mea, încruntându-se. Orice s-ar fi așteptat să spun, sigur nu era asta.

— Cred că am încercat să te alin și m-am făcut de râs în tot acest timp, spune el încet.

— Așa ai făcut, sunt eu de acord. Dar mai târziu, când ai menționat asta din nou, aveai dreptate. Să ucizi nu este niciodată ușor, chiar și când nu o faci prima oară. Chiar și când nu ai de ales – când este o chestiune de autoapărare. Își lasă amprenta asupra ta.

Søren îmi susține privirea.

— Ai făcut ce trebuia, spune el.

— Știu, îi spun, privind în jos.

Cântăresc următoarele cuvinte, nu știu dacă este mai înțelept să le spun cu voce tare sau să le țin închise în mine. Nu știu cum e mai bine, iar în cele din urmă mă forțez să le dau glas.

— Dar în acel moment, când i-am înfipt pumnalul în burtă, nu mă gândeam să mă apăr. Nu mă gândeam la ce mi s-ar fi întâmplat dacă eșuam. Mă gândeam la Hoa, la ceea ce îi făcuse Coltania – cum a mai luat o persoană de lângă mine. Când am omorât-o, nu am făcut-o doar ca să mă apăr. Am fost alimentată de furie. Am vrut să mă răzbun.

Este o mărturisire urâtă, făcută aici, într-o cabină liniștită în mijlocul oceanului, dar Søren nu se îngrozește. Mă privește în continuare, statornic și sigur ca și cum ar putea vedea cele mai ascunse părți ale mele, părți de care îmi este rușine. Părți pe care încerc să le ascund de toată lumea, chiar și de Blaise. Søren vede cele mai urâte fațete ale mele, lașitatea și intrigile și

manipularea. Vede totul și înțelege. Mă privește ca și cum aș fi cartea lui preferată, una ale cărei pagini le-a citit de prea multe ori. Una ale cărei secrete le-a descoperit, dar tot revine pentru mai mult.

Încă nu sunt sigură dacă sunt Thora în ochii lui, dacă sunt Theo sau o acuarelă sângeroasă a amândurora, dar în acest moment suntem singurii doi oameni din lume și nu suntem Thora și Prințul. Suntem Theo și Søren și simt că mă cunoaște la fel de bine cum mă cunosc eu.

Mă ridic și mă apropii câțiva pași până când suntem la doar câțiva centimetri unul de altul. Nu se dă înapoi, dar nici nu se apropie, deși respirația îi devine alertă. Nu face nicio mișcare să mă atingă, stă cu mâinile inerte pe de lături. Nu o va face, îmi dau seama, pentru că i-am cerut să-și păstreze pentru sine sentimentele față de mine.

Este mai ușor în acest fel, mai inteligent să lăsăm lucrurile așa cum sunt. E consilierul și prietenul meu și asta este tot ce poate fi vreodată. Dar, stând atât de aproape de el, este dificil să ne amintim de ce trebuie să fie așa. Este dificil să-mi amintesc de Blaise, la doar câteva cabine distanță, spunându-mi că mă iubește. Este dificil să-mi amintesc de Kaiser, așezat pe tronul mamei mele, cu prietena mea cea mai bună alături. Este dificil să-mi amintesc de miile de oameni care au acceptat să mă urmeze în luptă, oameni care îl văd pe Søren ca pe dușmanul lor.

— Søren, zic, puțin mai tare decât o respirație.

Ochii lui îi găsesc pe ai mei – sunt aceeași nuanță de albastru ca ai Kaiserului, dar chiar și mementoul acesta este întunecat, o fantomă în adâncurile minții mele.

Ezitând, mă ridic pentru a-i atinge obrazul. Are nevoie de un bărbierit și îi simt în palmă barba aspră.

Søren pare că vrea să spună ceva, dar, orice ar fi, se oprește când mă ridic pe vârfurile degetelor și îmi apăs buzele pe ale lui. Cu această atingere, toată reținerea lui Søren se risipeș-

te într-o clipă și mă sărută și el înapoi. O mână se ridică pentru a-mi atinge fața, în timp ce cealaltă se așază pe talia mea, fixându-mă alături de el. Este un sărut blând, precum cel pe care l-am împărtășit în Astrea, strecurându-ne prin tunelurile palatului și navigând în miez de noapte când încă eram străini unul de celălalt, dar acum nu mai suntem străini. Îl cunosc și mă cunoaște și părțile cele mai întunecate ale sufletelor noastre se potrivesc.

Mă sărută mai apăsat. Søren are gust de pâine proaspătă și de vin condimentat pe care l-am băut la cină. Sărutul devine flămând, devorator, mistuitor, până nu mai sunt sigură care respirații sunt ale lui și care sunt ale mele. Marginile noastre se estompează, suntem numai mâini și piele și buze și dinți. Când gura lui o abandonează pe a mea, vreau să-l trag înapoi, dar imediat îmi sărută maxilarul, obrazul, urechea, trimițându-mi prin trup un fior care se simte ca de foc.

— Theodosia.

Îmi șoptește numele ca pe un imn. Nu mai pare prea mult; mi se potrivește la fel de bine cum se potrivește mâna lui pe curba taliei mele, la fel de bine ca gura care se unește cu a mea când mă sărută din nou.

Nu trebuie să-i cer să rămână la mine peste noapte. Invitația atârnă în aer fără cuvinte, iar el o acceptă, aruncându-și cizmele și sărind în patul meu. Ne încolăcim împreună sub pătură, eu cu capul pe pieptul lui, el cu brațele în jurul meu.

— Dacă mă găsesc aici dimineață, se va isca o discuție, spune el căscând.

— Știu, zic eu.

Îi ascult bătăile inimii, statornice și sigure și în același ritm cu ale mele.

Degetele lui îmi trasează modele pe spate prin materialul subțire al cămășii de noapte.

— În grădină mi-ai spus să nu vorbesc despre sentimentele mele pentru tine, deoarece ai crezut că nu sunt adevărate, spune el încet.

— Søren... încep, dar el mă întrerupe.

— Lasă-mă să spun asta, te rog, rostește el înainte de a face o pauză. În Astrea, când erai Thora, o voiam pe Thora. Voiam să o protejez de tatăl meu, așa cum nu am putut să o protejez niciodată pe mama. Am vrut să fug cu ea și să ne salvăm pe amândoi. Aveai dreptate în privința asta. Dar ce am simțit atunci este o umbră a ceea ce simt acum pentru tine, Theo.

Deschid gura pentru a-i spune din nou să se oprească, dar cuvintele îmi mor în gât. Pe cât de periculoase sunt, vreau să le aud atât de mult încât aproape că mă frâng.

— Nu vreau să te protejez. Nu trebuie să te protejez. Sunt alții care să facă asta și ai reușit să o faci chiar tu de multe ori. Nu vreau să fug cu tine; vreau să îți stau alături și să lupt – să lupt pentru ceva ce nici măcar nu m-am gândit că vreau, dar vreau. Sunt mai puternic cu tine și mai curajos și nu vreau să mă întorc la viața pe care o aveam înainte. Te iubesc și nu are nicio legătură cu cea care pretindeai că ești. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, îi spun încet.

Când respirația îi devine înceată și egală, nu pot să nu mă gândesc la Blaise care-mi spunea aceleași cuvinte abia acum câteva zile. Când le-a spus Blaise, au fost un balsam pentru o rană care încă nu se vindecase. Søren le spune ca și cum ar rupe lanțurile care ne leagă, sperând să rămân oricum lângă el.

Strategie

NAVA PE CARE NE AFLĂM merge în urma restului flotei. Deși am ajuns din Astrea la Sta'Crivero într-o săptămână, ne ia de două ori mai mult să ne întoarcem spre coasta de sud-est din Astrea, unde se află Mina de Foc, și nu facem niciun efort să ne grăbim. Cele două săptămâni trec într-o agitație continuă de pregătire și strategie, încercând să transformăm cele două mii de refugiați în două mii de soldați. Armele și armurile care au fost jefuite de pe una dintre navele sta'criverane pe care le-am furat abia ne ajung, dar va trebui să ne descurcăm, pentru că astăzi de dimineață ne-a apărut la orizont coasta, silueta stâncilor din Astrea zgâriind soarele care răsărea. Nu mai este mult timp pentru așteptare și antrenament și planificări.

Deși știu că aș face mai mult rău decât bine dacă aș încerca să conduc fizic o armată, este dificil să nu mă simt ca un bebeluș cocoloșit într-un leagăn plin cu pernuțe. Søren trebuie să simtă totul mai rău decât mine, deși nu mi s-a plâns niciodată în nopțile pe care le-am petrecut împreună în camera mea, strânși sub pături, uitând de restul lumii. Ar fi prea riscant și potențial creator de confuzie ca el să lupte – fiind kalovaxian, ar fi prea ușor pentru ca o sabie prietenoasă să-și găsească drum spre inima lui. Totuși îi simt dezamăgirea impregnând aerul din jurul.

Încearcă să compenseze aruncându-se în strategie. Pentru că a văzut minele din punctul de vedere al unui conducător ka-

lovaxian, aportul său este neprețuit. Chiar și Umbrele mele, care au petrecut ani întregi în mină, sunt surprinse de detaliile din ilustrațiile pe care le schițează Søren pe pergamentul pe care l-am întins pe biroul meu. Îl înconjurăm, Søren, Blaise, Heron, Artemisia și cu mine, cu umerii atingându-ni-se.

— Am încercuit toate locurile unde vor fi paznici, spune Søren.

Îmi mut privirea de pe fața lui sumbră pe hartă. Sunt mai multe cercuri decât spațiu liber.

— Sunt multe, spune el când niciunul dintre noi nu vorbește.

— *Multe* este puțin spus, intervine Artemisia, strângând din buze.

— Mina nu va fi la fel de ușor de luat ca tabăra, recunoaște Søren. Dar îi depășim numeric și nu se vor aștepta, ceea ce ne oferă un avantaj.

— Destul pentru a contracara avantajul *lor* de a lupta pe terenul pe care îl cunosc, având la îndemână resurse proprii, cu mai multă experiență, putere și pietre pentru a-i ajuta? întreabă Blaise.

Søren ezită.

— Poate, spune el.

„Poate" nu este suficient, dar este cel mai bun lucru la care putem spera. Îmi frec tâmplele și privesc pe hartă, arătând țărmul.

— Deci ne vom apropia din această direcție?

Søren dă din cap.

— Dar ar fi mai eficient dacă am trimite și câteva dintre cele mai rapide nave din această direcție, spune el, arătând spre țărmul mai îndepărtat de Mina de Foc. În acest fel, vom ataca pe două fronturi și vor avea un canal mai puțin la dispoziție dacă vor încerca să-i trimită un avertisment tatălui meu.

Dau din cap.

— Avem destui oameni pentru asta? întreb. Sau dacă ne împărțim în două e mai ușor pentru ei să ne învingă, pe rând?

Søren se uită fix la hartă, cu fruntea încruntată de la atâta concentrare.

— Ar trebui să avem destui, spune el după o clipă.

Ar trebui. A existat un motiv pentru care Dragonsbane nu a vrut să se alăture acestei lupte – este un risc și e unul chiar mare.

— Nu vor avea vase care să vegheze coasta de sud-vest, adaugă Søren. Dar vor avea câteva care patrulează mai la nord. Avem și noi destule pentru a le elimina pe ale lor, dar probabil că vom pierde câteva în acest proces.

— Și nu ne putem permite să le pierdem, spun eu încruntându-mă.

Îmi vine o idee și mă uit în sus la Heron.

— Cât de mult poate acoperi invizibilitatea ta? întreb.

Se gândește.

— Nu pot spune că am încercat vreodată să ascund mai mult de câteva persoane o dată.

— Ai putea face întreaga flotă invizibilă? întreb, chiar dacă, atunci când dau glas cererii, pare o întrebare fără speranță.

Heron se încruntă.

— Nu, spune el încet. Dar poate aș putea estompa totul suficient încât să fim greu de văzut, mai ales dacă mă joc cu reflexia apei. Nu pentru mult timp totuși. Nu suficient de mult pentru a trece de ei.

Artemisia își înclină capul într-o parte, iar ochii ei întunecați devin gânditori.

— Dacă Heron poate estompa flota, eu pot manipula mareea să ne împingă mai repede pe lângă patrula kalovaxiană. S-ar putea să nu putem trece complet neobservați înainte de a pierde invizibilitatea, dar cel puțin i-am putea surprinde suficient pentru a reduce la minimum pierderile noastre.

Se oprește, cu ochii zburând spre Blaise.

— Sau, spune ea cu prudență, le-am putea face praf corăbiile fără să le oferim șansa de a trage măcar o ghiulea.

Blaise întâlnește privirea Artemisiei, iar ochii i se măresc când înțelege ce nu spune ea. După o clipă, dă din cap.

— Pot face asta, spune el, testând cuvintele. Lemnul este obiect al pământului.

Îmi amintesc de vremea petrecută pe *Smoke* cu Blaise, cum lemnul care alcătuia vasul a început să tremure la fel de nebunesc ca bătăile inimii sale, cum mă îngrijoram că s-ar putea despica totul. Artemisia are dreptate – dacă putem folosi asta împotriva navelor kalovaxiane, le-am da o lovitură grozavă înainte chiar de a pune piciorul pe țărm. Dar cu costuri exagerate.

— Este prea periculos, spun eu. Nu știm ce ți-ar face ție asta, ca să nu mai vorbim de vasele noastre.

Blaise clătină din cap.

— Darul meu este cel mai puternic pe care îl avem, Theo, spune el.

Îmi amintesc cuvintele Minei și îmi imaginez o oală care fierbe.

— Te-ar putea ucide. Dacă ne putem apropia de ei folosind darurile lui Art și al lui Heron, putem să le scufundăm vasele într-un mod care nu implică magia – cu tunuri – și să nu ne asumăm acel risc.

Artemisia face un zgomot din spatele gâtului.

— Am putea, spune ea încet. Ar fi chiar ușor, dar tot ar presupune un cost. Indiferent de ce avantaj am avea, tot vom înregistra pierderi – războinici, poate chiar o corabie. Pierderi pe care nu ni le putem permite.

— Nu ne putem permite nici asta, spun eu.

O clipă, nu vorbește nimeni.

— Ba da, putem, spune Blaise înainte de a-și întoarce privirea ezitantă spre Søren. De vreme ce Art va fi ocupată, datoria îți revine, *Prinkiti*. Dacă ți se va părea că îmi pierd controlul și că aș deveni un pericol pentru navele noastre, mă vei omorî înainte să apuc să fac ceva. Ne-am înțeles?

Søren se uită la mine și apoi din nou la Blaise.

— Ne-am înțeles, spune el.

— Nu, zic eu, de data asta mai tare. E prea periculos. Ai putea muri, Blaise.

Blaise ridică din umeri.

— Pot oferi un avantaj de care avem nevoie disperată.

Mă uit în jur la ceilalți, sperând că și altcineva va vorbi împotriva acestui plan nebunesc, dar nu există decât tăcere din partea prietenilor mei, care nu mă privesc în ochi. O poruncă îmi dansează pe vârful limbii și știu că mi-aș putea folosi din nou coroana – oricât de metaforică ar fi ea – ca pe o armă. I-aș putea porunci să nu se implice, să rămână în siguranță, dar îmi înghit acest impuls. Unele alegeri nu sunt ale mele.

— Vom trimite o barcă cu vâsle pentru a comunica planul celorlalte nave, spun eu în schimb. Ce se întâmplă când ajungem pe mal?

— Ai fost comandant kalovaxian, spune Heron privindu-l pe Søren. Cum vor reacționa când vom ataca?

Søren pare un pic încurcat.

— Nu am fost niciodată detașat la mină, dar, după cum am înțeles, au fost instruiți diferit față de majoritatea războinicilor, deși a fi trimis acolo a fost întotdeauna văzut ca un fel de insultă. Nu vor fi cei mai buni dintre bărbați, așa că există un mic avantaj aici.

— Ar exista, spune Artemisia, dacă armata noastră nu ar fi formată din refugiați cu două săptămâni de pregătire.

Søren nu are un argument pentru asta. În schimb, se uită spre mine.

— Am putea aștepta, spune el. Dacă îi așteptăm pe Erik și pe vecturieni, vom avea mai mulți războinici și mai multe șanse.

— Dar așteptarea înseamnă și riscul de a pierde elementul-surpriză, spun eu. Dacă o patrulă kalovaxiană observă flota noastră, care nu se află departe de coastă, ne vor ataca ei pe noi.

Søren dă din cap, apoi se îndreaptă spre Heron.

— Ai păstrat legătura cu Erik, prin aurul acela, spune el. Mai ai vreo veste de la el?

Heron clatină din cap.

— Nu de când i-am dat ultimele veşti. E pe drum din Timmoree şi sperăm să fie aici mâine, dar ar putea dura alte două zile, în funcţie de vreme.

Există atât de multe variabile, atât de multe alegeri cu consecinţe imprevizibile, atât de multe lucruri care ar putea merge prost. Privesc harta lui Søren, de parcă ar putea exista secrete acolo pe care le-aş putea găsi cumva, dar este doar o hartă – şi una care nu pune lucrurile în favoarea noastră.

— Care ar fi cel mai bun moment pentru a ataca? îl întreb pe Søren.

Se încruntă.

— La schimbul de noapte au un paznic de formă, spune el. Deci ar fi mai puţini bărbaţi treji şi gata de luptă, dar întunericul ne-ar afecta războinicii mai mult decât îi va afecta pe ai lor. Kalovaxianii s-au antrenat pe întuneric, ei ştiu să-l folosească împotriva duşmanilor lor. În zori sunt cele mai mari şanse. Va fi destul de uşor să vedem, iar paznicii nu vor fi schimbat încă tura. Vor fi obosiţi, nepregătiţi pentru o luptă. Desigur, asta ne va da doar un pic de timp înainte de a li se alătura înlocuitorii lor, cu forţe proaspete.

— Şi sclavii? întreb. Unde vor fi?

— Unii vor fi în mină, spune Heron. Schimbul de noapte este mai mic, dar încă prezent. Restul vor fi în sectorul sclavilor, aici.

Indică un loc de pe harta lui Søren, chiar lângă mină.

Dau din cap.

— Am încredere în părerea ta, îi spun lui Søren. Vom ataca în zori.

Mă uit la toată lumea.

— Trebuie să fie ora cinei, mergeți să mâncați, zic eu. Vom avea timp să mai planificăm când terminați.

Toată lumea se ridică de la masă, cu scaunele zgâriind podelele de lemn, dar eu rămân așezată. Sunt prea îngrijorată ca să pot mânca și nu vreau ca restul navei să mă vadă așa, nesigură și speriată.

— Blaise, spun eu când încep să iasă. Mai stai un minut, te rog.

Încremenește în ușă, privindu-mă înainte de a intra înapoi. Artemisia se oprește și dă din cap, apoi pleacă, închizând ușa în urma ei, deși sunt sigură că va aștepta afară, în caz de ceva. Gândul îmi face rău și mă simt și mai rău când îmi dau seama că sunt recunoscătoare pentru prezența ei.

Niciunul dintre noi nu vorbește la început și atmosfera e tensionată. Nu am vorbit mult de când am părăsit Sta'Crivero, deși nu sunt sigură cine evită pe cine sau dacă a fost chiar intenționat. Au fost atât de multe de făcut pentru a ne pregăti de luptă. Dar chiar când mă gândesc la asta, îmi amintesc că a fost timp pentru ca Søren să vină în camera mea în fiecare seară, timp ca eu să-i adorm în brațe. Mă întreb dacă Blaise știe despre asta; sunt sigură că trebuie să aibă niște suspiciuni.

Îmi dreg glasul.

— Nu-mi place acest plan, spun eu.

O clipă, nu spune nimic.

— Crezi că mie îmi place? întreabă el în cele din urmă. Crezi că mă bucură ideea de a-mi risca viața în felul ăsta?

— Cred că te bucură ideea de a deveni un erou.

Cuvintele îmi ies înainte să apuc să le opresc.

Blaise se dă înapoi de parcă l-aș fi plesnit.

— Nu a fost ideea mea, Theo. I-ai auzit pe Artemisia, pe Heron și pe Søren – toți cred că este cea mai bună șansă pe care o avem. Și tu știi că așa e.

— Asta nu înseamnă că vreau să o faci, spun încet.

Pentru un moment dureros, nu spune nimic.

— Crezi că Glaidi mi-a dat acest dar? întreabă el.

— Mina a spus...

— Nu întreb ce a spus Mina sau Sandrin sau Heron sau Art. Te întreb pe tine ce crezi.

Îmi muşc buza.

— Da, spun după o clipă. Cred că Glaidi te-a binecuvântat.

— Atunci ar fi o insultă pentru ea să nu-i folosesc darul, spune el cu un zâmbet sumbru. Asta îmi e menirea. Lasă-mă să o fac.

Scutur din cap.

— Nu ai nevoie de permisiunea mea, Blaise, îi spun eu. Ceilalți au fost de acord cu tine. M-au depășit numeric la vot.

— Nu contează asta, spune el.

Pare că se luptă cu el însuși pentru o clipă înainte să-mi ia mâinile în ale lui, strângându-le puternic. Pielea lui este la fel de fierbinte ca de fiecare dată, dar îl strâng și eu.

— Dacă îmi ceri să nu o fac, nu o voi face.

Este o ofertă crudă și o parte din mine îl urăște pentru cum a formulat, deoarece nu există un răspuns corect pe care să-l dau. Nu pot să-i dau binecuvântarea mea, cum nici nu îl pot opri.

— Te știi pe tine însuți, îi spun în schimb, forțând un zâmbet. Dacă crezi că poți face asta, atunci cred și eu.

Fantomă

LUNA NE OFERĂ TOATĂ LUMINA de care avem nevoie pentru ca vasul nostru să o ia și mai mult înaintea flotei. Vor aștepta semnalul nostru că este sigur. La prora, Heron, Artemisia și Blaise stau umăr la umăr, cu ochii spre orizont unde trei vase kalovaxiane patrulează coasta. Søren și cu mine rămânem în urmă, privind și așteptând ceea ce poate fi numit doar miracol.

Søren e cu mâna pe mânerul sabiei, cu ochii la Blaise. Nu trebuie să-l întreb dacă are de gând să urmeze indicația lui Blaise și să-l omoare dacă își pierde controlul – știu că o va face fără ezitare, la fel de sigur cum știu că și eu voi face tot ce pot ca să-l împiedic.

Chiar dacă îi pune pe ceilalți în pericol? șoptește o voce în mintea mea, dar împing gândul deoparte. Nu se va ajunge la asta. Nu se poate ajunge la asta.

Toți cei de pe vas care nu sunt de serviciu se înghesuie în spatele meu și al lui Søren, ca să-i urmărim pe cei trei și se pare că respirăm toți odată, așteptând momentul pentru a putea expira în sfârșit.

Începe Heron, deși singurul indiciu este că umerii i se încordează de la efort. Însă efectul se simte imediat, răspândindu-se prin navă și prin noi toți. La fel cum se întâmplă atunci când își folosește darul asupra mea, încep să simt furnicături pe toată pielea, de parcă întreg corpul mi-ar fi amorțit. O privire rapidă în spatele meu îmi confirmă că și ceilalți simt același lucru –

unii se uită în jos, la trupurile lor, surprinși și uluiți, doar ca să observe cum acestea încep să se estompeze în fața ochilor lor.

Dar senzația nu este la fel de puternică ca atunci când Heron m-a făcut doar pe mine invizibilă. Nu este suficient de puternic ca să facă întreaga navă să dispară. Cu toate acestea, cu darul lui și cu acoperirea naturală pe care o oferă noaptea, ar trebui să fim imposibil de văzut.

Artemisia e următoarea, iar ea are o aplecare pentru dramă care lui Heron îi lipsește. Mulțimea adunată în spatele meu gâfâie în timp ce ea ridică brațele și valurile se ridică imediat. Ceața fină de magie îi zboară din vârful degetelor în timp ce ne direcționează nava spre vasele kalovaxiane de la orizont, mai repede decât aș fi crezut că este posibil. În lumina lunii, fiecare mișcare a ei pare lichidă, fiecare ridicare a brațelor și rotire a încheieturii executată ca și cum oceanul însuși i-ar fi dat naștere.

Seamănă puțin cu ceea ce face atunci când luptă cu sabia.

Din mulțimea adunată în spatele ei se aud șoapte de uimire – nava noastră zboară pe mare, propulsată de un val perfect. Planul funcționează – atâta timp cât Artemisia ne poate apropia suficient înainte ca Heron să devină prea slab ca să ne păstreze invizibilitatea. Aceasta este întrebarea, teoria pe care nu am putut s-o testăm înainte de a o pune în practică. La asta se rezumă totul. Avem nevoie să ne apropiem suficient încât Blaise să-și poată pune la lucru propriul dar.

O parte mică și stupidă din mine speră că nu vom reușim – că Heron nu va reuși să mențină starea de invizibilitate, că ne vor vedea kalovaxianii și că vom ajunge la un soi de bătălie mai puțin magică, dar cel puțin Blaise nu-și va folosi darul. Nu-și va risca viața.

Rugăciunea rămâne fără răspuns. Valurile Artemisiei ne îndreaptă spre navele Kalovaxiei rapid, darul lui Heron ține până în momentul în care Blaise înaintează, cu corpul tremurând. Își scoate brățara înțesată cu pietre din buzunar și o strânge tare în pumn.

În ciuda vitejiei sale de mai devreme, de fapt îi este frică, îmi dau seama. Fără să vreau, fac un pas spre el, dar Søren mă apucă de braț cu mâna liberă.

— Este un lucru curajos ce face el, îmi spune Søren, cu vocea joasă și cu ochii încă pironiți pe Blaise. Nu-i fura bucuria asta acum.

Protestul mi se oprește în gât. Søren are dreptate – chiar dacă aș prefera să-l am pe Blaise laș și viu în loc să fie curajos și mort, nu este alegerea mea. Așa că fac singurul lucru care îmi rămâne de făcut: mă uit.

Heron se năpustește înapoi, stors de energie, și Artemisia își aruncă brațele ca să-l prindă. Ambele lor magii se estompează, dar nu mai este nevoie de ele. Vasele kalovaxiane sunt destul de aproape acum, încât pot să văd formele marinarilor care aleargă pe punți, suficient de aproape încât să le aud strigătele de panică. Este prea târziu, deși nu își dau seama de asta. Își vor da seama în curând.

Blaise se sprijină de balustrada navei, corpul său încordându-se ca și cum ar fi sfâșiat. Nava noastră este atât de tăcută încât pot auzi fiecare respirație din mulțimea din spatele meu, fiecare val care se izbește de carena noastră, fiecare blestem kalovaxian și ordin strigat în depărtare.

Ridică o mână și o întinde înainte spre centrul navei, direct în fața noastră. Sub materialul subțire al cămășii, mușchii din spate i se încordează ca și cum ceva încearcă să-și forțeze calea ca să-i iasă prin piele. Un zgomot taie aerul ca tunetul, urmat de altul și altul, fiecare mai puternic decât ultimul. Câteva secunde mai târziu, fuselajul vasului kalovaxian se desface, scândurile de lemn se sparg și cad în apă. Echipajul începe să strige în timp ce vasul fragmentat se scufundă și se aude un clopot. O alarmă, îmi dau seama, pentru a avertiza celelalte nave.

Vasul din stânga o aude prima și încearcă să vină în ajutorul celui distrus, dar Blaise este pregătit pentru asta. Ridică

cealaltă mână spre ei. Puterea care își face drum prin el este atât de mare încât trebuie să se aplece cu toată greutatea corpului înainte, pe balustrada punții, pentru a rămâne în picioare. Chiar deasupra acestui cor al distrugerii, îl pot auzi gâfâind și mormăind de durere.

— Este prea mult, îi spun lui Søren. Nu mai poate.

Dar, chiar când o spun, al doilea vas începe să se rupă, la fel ca primul, iar epava este aruncată în marea neagră ca cerneala.

Două nave distruse fără ca o singură viață să se piardă de partea noastră – este suficient. Dar nu va fi și pentru Blaise. Știu asta chiar înainte să-și îndrepte atenția asupra celui de-al treilea vas. Spre deosebire de frații lor mai nobili, aceștia nu încearcă să salveze pe nimeni. În schimb, fug.

— Îi putem lăsa să plece, îi spun lui Søren, dar el dă din cap, ținându-și ochii asupra lui Blaise.

— S-ar putea să obțină ajutor și să se întoarcă, spune el. Nu ne putem permite acest risc.

Blaise trebuie să știe și el asta. Lasă deoparte vasele distruse și își concentrează atenția asupra celui care fuge.

Umerii i se scutură în timp ce respiră adânc, tremurând, și ridică mâinile încă o dată. Scoate un strigăt animalic atât de puternic încât ar putea crăpa cerurile. Puterea care iese din mâinile lui nu este un fascicul de lumină, care se îndreaptă spre ei. Este o tornadă, biciuind prin aer fără țintă – pe cât de lipsită de scop, pe atât de brutală.

Vasul kalovaxian care încearcă să se îndepărteze încasează ce poate fi mai rău, dizolvându-se cât ai clipi în nimic altceva decât aschii, dar nici al nostru nu este cruțat. Mulțimea din spatele meu țipă și se lasă la pământ, acoperindu-și capetele în timp ce bucăți din vas încep să se spargă.

— Blaise! urlu, dar vocea mi se pierde în toată nebunia.

O bucată de catarg de deasupra capului meu se desprinde și se prăbușește spre mine. Îngheț pe loc, incapabilă să mă mișc până când un braț mă apucă de talie și mă trage deoparte.

— Du-i pe toți la pupa navei, la bărcile cu vâsle, îmi spune Søren, trăgându-și sabia din teacă.

Îl apuc de brațul cu care ține sabia.

— Nu, îi zic. Nu știe ce face, nu poți...

— Theo, uită-te în jur. Ne va ucide pe toți, spune Søren, arătând spre vas cu mâna liberă. El mi-a cerut asta și mă voi ține de cuvânt.

Înghit și lacrimile îmi înțeapă ochii.

— Atunci lasă-mă pe mine să o fac, zic eu, cu vocea tremurând. Îi datorez asta, Søren.

Søren se uită spre Blaise, apoi spre mine. După o secundă, dă din cap și îmi dă sabia.

— Ține minte – lovește tare și serios, termină repede.

Dau din cap. Abia când se întoarce cu spatele la mine și începe să escorteze pasagerii înspăimântați la pupa vasului îmi dau seama că este același lucru, mai mult sau mai puțin, pe care mi l-a spus când i-am pus lui un pumnal la spate.

Mă îndrept și pășesc spre silueta lui Blaise, care e sprijinit de balustrada navei, în timp ce tot corpul îi tremură și mușchii îi sunt cuprinși de spasme. Heron și Artemisia stau de o parte și de alta, prea epuizați de propriile eforturi pentru a putea face altceva decât să-l privească și să-i strige numele, deși vocile lor se pierd în zgomotul infernal din jur.

Sabia este mai lungă decât cele pe care le-am folosit eu cu Artemisia la antrenament, iar vârful ei zgârie puntea pe lângă mine. Nava se lasă într-o parte și mă poticnesc, sprijinindu-mă de sabie ca de un baston, pentru a rămâne în poziție verticală, doar că vasul se duce în sens invers. Fiecare pas pe care îl fac spre Blaise îl simt de parcă corpul meu s-ar roti prin nisipuri mișcătoare, dar îmi țin ochii asupra lui și pun un picior în fața celuilalt.

Aud, vag, cum Artemisia mă strigă pe nume, dar pare la o mie de mile distanță. Totul pare la fel. Este ca și cum lumea

este alcătuită doar din Blaise și din mine și de sabia din mâna mea.

Aerul dintre noi pârâie din cauza fulgerelor. Întind mâna și-i ating umărul, sperând că va fi ca ultima dată și că atingerea mea va fi suficientă pentru a-l îndepărta de magie sau de Glaidi sau orice ar fi asta. Dar când întoarce capul spre mine și ochii lui îi găsesc pe ai mei, nu a mai rămas nimic din Blaise dincolo de ei. Îmi amintesc mai mult de cei ai lui Hoa, sticloși și lipsiți de viață după ce sufletul îi părăsise trupul. Se uită la mine, dar nu mă vede.

— Blaise, îi zic numele cu o șoaptă.

Puntea începe să-mi crape sub picioare, bucăți de lemn descojindu-se ca pielea de pe fructe.

Asta nu seamănă cu ce s-a întâmplat în Sta 'Crivero. Atunci mai rămăsese destul din el ca să-l pot întoarce, dar acum este mai mult magie decât om, de neatins, de nesalvat. Înghit lacrimile care amenință să se reverse și ridic sabia cu mâna tremurândă.

Mă simt de parcă aș sta din nou peste Ampelio, cu vârful sabiei apăsat pe spatele lui. L-am omorât atunci pentru a-l scuti de mai multe dureri, pentru a mă salva, pentru a menține vie răzvrătirea. De ce acest moment pare atât de diferit de acela?

Închid ochii strâns, pentru a opri lacrimile. Știu ce am de făcut – să-i trec lama prin piept, puternic și definitiv, așa cum a spus Søren.

Inspir, să mă calmez.

Apuc mai tare de mânerul sabiei.

Mă întind spre el.

Sabia îmi e smulsă brusc din mână cu atâta forță încât sunt trântită la pământ. Îmi ia un moment să procesez ce se întâmplă, dar, când o fac, timpul parcă încetinește.

Artemisia ținând sabia lui Søren, cu mâna pe lamă în loc de mâner. Degetele ei săpând în marginea ascuțită, pătând fierul

cu picături roșii. Îl strigă pe Blaise cu un țipăt gutural pe care abia îl aud și inima mi se strânge în piept, dar, în loc să-l înjunghie, trece mânerul greoi al sabiei într-un arc, lovindu-l în cap cu ultima zvâcnire de forță pe care o mai are.

Amândoi cad la pământ și nava rămâne nemișcată.

Cu Blaise inconștient și amenințarea îndepărtată, evaluăm pagubele aduse vasului. Din fericire, s-au limitat în mare parte la zonele cele mai apropiate de Blaise – puntea superioară, catargele, balustradele. Există găuri dedesubt prin care intră apă, dar sunt ușor de peticit.

— Nu putem ajunge departe fără pânze, îmi spune Artemisia când raportează progresele făcute.

Nu am fost să văd chiar eu. Când Heron și Søren au dus corpul inconștient al lui Blaise în cabina sa, m-am dus cu ei și nu am mai plecat de atunci.

— Nu trebuie să mergem departe, îi amintesc fără să îmi iau ochii de pe chipul lui Blaise. Ne aflăm la doar un kilometru de țărm. Am putea acosta acolo. Și avem bărcile cu vâsle.

Artemisia dă din cap, cu ochii ezitând de la Blaise la mine.

— Am trimis vorbă celorlalte vase și ne vom întâlni acolo. Ar trebui să ne adunăm într-o oră.

Când nu răspund, continuă.

— Ar trebui să încerci să te odihnești, Theo. Va fi o zi lungă, spune ea, cu vocea surprinzător de blândă.

Cu toate acestea, cuvintele mă deranjează.

— Crezi că aș putea dormi cât Blaise este așa? mă răstesc. S-ar putea să nu se trezească niciodată, Art, și...

Vocea mi se frânge și respir adânc înainte să continui.

— Și dacă nu erai tu, nici măcar nu exista această posibilitate.

Mărturisirea iese în șoaptă, dar plutește greu în aerul dintre noi. Salteaua se lasă când se așază lângă mine.

— Cred că îți supraestimezi foarte mult capacitatea de a-ți atinge ținta, spune ea.

Știu că încearcă să detensioneze momentul, dar abia înregistrez gluma.

— De unde ai știut că funcționează, să-l lași inconștient? o întreb

Artemisia suspină.

— Nu am știut, spune ea. A fost o presupunere – o încercare riscantă. Dacă nu funcționa, aș fi făcut ceea ce mi-a cerut, l-aș fi omorât. Doar că... merita încercat. Nu voiam... Nu voiam să mai pierd pe cineva.

— Nici eu, zic, clătinând din cap. Asta nu m-a împiedicat să încerc să-l omor atunci când s-a ajuns la asta.

Artemisia mă surprinde atingându-mi umărul.

— Erau vieți în pericol, Theo, spune ea blând. Ți-ai pus țara deasupra dorințelor inimii și nu este un lucru de care să-ți fie rușine. Blaise ar fi înțeles.

Dau din cap, chiar dacă cuvintele ei mi se înfig sub piele ca niște țepușe.

Pentru că, da, Blaise ar fi înțeles. Dar niciodată nu ar fi făcut aceeași alegere dacă pozițiile noastre ar fi fost inversate.

Blaise deschide ochii câteva momente mai târziu și, în aceeași clipă, toată tensiunea înfășurată în jurul inimii mele dispare.

Clipește de două ori, iar ochii lui căprui-închis se concentrează asupra mea.

— Theo, spune el, iar numele meu este o rugăciune pe buzele lui.

Văd cum îi revin amintirile. Probabil că-și amintească totul. Așa a spus după și-a pierdut controlul în Sta'Crivero – că a putut vedea totul, chiar dacă se simțea ca și cum nu se mai afla în corpul său.

— Toată lumea este în regulă? întreabă el în cele din urmă.

— Nu au fost victime, îi spun, iar umerii i se lasă de ușurare. Toate stricăciunile au fost reparate cu ușurință. Din clipă în clipă vom descărca bărcile cu vâsle pentru a ne îndrepta spre țărm.

Dă din cap, luptându-se să se ridice. Aștept să întrebe ce s-a întâmplat, cum de mai este în viață. Dacă își amintește totul de dinainte de a-și pierde cunoștința, trebuie să-și amintească și de mine, cu sabia în mână. Văd în ochii lui că știe, în felul incert în care mă privește. Pot vedea întrebarea formându-i-se pe buze înainte de a decide că nu vrea să știe răspunsul.

În schimb, clatină din cap ca și cum ar încerca să-l limpezească.

— Există vreo veste de la celelalte vase pe care le așteptăm? Vecturienii și gorakienii? întreabă el, schimbând subiectul spre chestiuni mai ușoare și mai practice.

— Nu, zic eu. Dar vor ajunge. Chiar dacă au întârziat, avem suficienți războinici care să ne susțină până când ajung ei.

E tăcut pentru o secundă, apoi întreabă:

— De ce ai încredere în el?

Întrebarea mă surprinde, dar este clar că a fost în mintea lui Blaise de ceva timp.

— Înțeleg cu conducătorul Kapil. I-ai făcut o favoare și ți-o întoarce. Dar Erik? Ce vrea? Nici măcar nu-l cunoști, nu?

— Vrea același lucru pe care îl vrem și noi, spun eu. Același lucru pe care am mizat că îl vor și refugiații. Să ne reconstruim țările. Să ne facem un loc al nostru și să-i protejăm pe oamenii pe care îi iubim. Și răzbunare, desigur.

Pieptul mi se strânge când mă gândesc la Hoa. Erik nu știe încă. Heron s-a oferit să-i scrie vestea prin bucata de aur, dar i-am spus să nu o facă. Unele lucruri trebuie spuse în față.

Blaise râde, dar fără prea multă bucurie. Tresare de parcă l-ar durea capul.

— Răzbunare, reia el ca un ecou, lăsându-se cu spatele pe

marginea patului său îngust. Nu e chiar cea mai pură dintre motivații, nu?

Cuvintele mă deranjează.

— Puritatea motivațiilor nu contează – ci puterea lor – și nu există o motivație mai puternică decât răzbunarea, spun eu.

Mă privește un moment îndelungat.

— E un mod foarte kalovaxian de a privi lucrurile, spune el în cele din urmă.

Și iată-l, spinul unei acuzații.

Blaise era gata să moară, era pregătit pentru ca Artemisia sau Søren să bage sabia în el și să-i ia viața pentru că asta sunt ei și asta fac. Dar nu eu, nicio clipă nu trebuia să fiu eu.

Ridic din umeri și mă uit în altă parte.

— Poate că este, spun eu liniștită. Poate tocmai de aceea Erik, Søren și cu mine ne-am înțeles unii pe ceilalți așa de bine – toți am fost, în feluri diferite, crescuți de Kaiser. Nu ar fi o educație pe care să o doresc nimănui, dar nu cred că ai putea spune despre vreunul dintre noi că e slab.

Nu este o scuză, dar după ce a spus Artemisia, alta nu am.

— Ți-am cerut să nu riști, Blaise, continui fără să-l pot privi în ochi. Tu ai insistat – tu și Artemisia, Heron și Søren. Ai crezut că merită, poate încă mai crezi asta. Dar aproape că ne-ai ucis pe toți și aș fi făcut ce trebuia să fac pentru a ne salva.

— I-am cerut lui Søren să o facă dintr-un motiv, spune el, cu vocea scăzută și grea. Sufletul său este deja negru; el a mai ucis înainte...

— La fel și eu, îl întrerup, uimindu-l.

— Nu este același lucru. Ampelio...

— Este exact același lucru, spun căpătând putere în glas. L-am ucis pe Ampelio pentru a mă salva și pentru a salva rebeliunea. Erau în joc aceleași lucruri și acum, doar că mai mult. Sute de vieți s-ar fi pierdut dacă aș fi așteptat încă vreo câteva minute. Am încercat să te aduc înapoi, la fel ca înainte, dar erai

absent și nu am mai putut aștepta. Așa că am făcut ceea ce trebuia să fac și, dacă vei continua să insiști să te pui pe tine însuți și pe noi toți în pericol, o voi face din nou.

Tace o clipă, privind în jos, la mâinile sale.

— Ți-e frică de mine, Theo? întreabă, cu vocea atât de joasă încât abia îl aud, chiar și în tăcerea din cabină.

Deschid gura să neg, dar o închid rapid din nou.

— Da, îi spun sincer. Mi-e frică de tine.

Este rănit, dar nu este surprins.

— Îmi pare rău. Acesta este ultimul lucru pe care mi-l doresc.

— Știu, îi spun.

O parte din mine ar vrea să întindă mâna și să o ia pe a lui, dar o parte mai mare mă reține. Încerc să-mi găsesc o scuză pentru ce se întâmplă, dar adevărul este că nu vreau să-l ating. Nu vreau să-i simt pielea fierbinte și să-l privesc în ochi și să-l văd așa cum era mai devreme, nimic altceva decât o față goală și o putere înspăimântătoare. Un străin cu puterea de a ucide. Mi-e teamă de el și nu știu cum să nu îmi fie.

— Îți cer să nu te implici în luptă mâine, îi spun.

Tot corpul îi devine rigid, dar nu mă privește.

— Mi-ai văzut puterea, Theo. Imaginează-ți ce aș putea face pe acel câmp de luptă. Zeii m-au făcut o armă și trebuie să mă tratezi ca atare.

Scutur din cap.

— Vei răni prea mulți oameni nevinovați în acest timp.

Când vorbește, o face printre dinții încleștați.

— Zeii nu ar permite așa ceva.

— Poate că am crezut asta înainte de ziua de azi, spun eu. După ce vom revendica Mina de Foc, vom lua Mina de Pământ și ne vom ruga tuturor zeilor să existe cineva care să știe ce să facă, cum să te ajute, cum să te antreneze astfel încât să poți folosi acest dar fără a te răni pe tine însuți sau pe noi.

— Tu ești regina mea, Theo, spune el încetișor. Ai putea să-mi ordoni să nu mă duc.

— Știu, îi spun. Nu o să fac asta. Îți cer doar și sper că vei lua decizia corectă.

Mă privește încă o clipă, cu expresia lui de nepătruns, înainte de a da din cap.

Când plec din cabină și închid ușa în spatele meu, las să-mi scape un suspin de ușurare.

Pregătită

BĂRCILE CU VÂSLE NE DUC PE ȚĂRMURILE ASTREEI – ne duc acasă. Deși a fost stăpânită de dușmanii mei cam toată viața mea, tot mă bucur să o văd. Țărmurile acelea stâncoase, dealurile verzi din spatele lor, cerul de deasupra – toate sunt parte din mine, mai mult chiar decât oasele, mușchii sau sângele. Astrea este a mea și eu sunt a ei.

Este nevoie de o duzină de călătorii înainte și înapoi pentru a debarca toți războinicii, dacă pot fi numiți așa. Deși Søren și Artemisia spun că s-au pregătit bine în ultimele două săptămâni, sunt totuși civili – brutari, profesori, olari și altele. Unii dintre ei sunt suficient de bătrâni pentru a fi bunici; alții au 14 ani – niște copii. Cel puțin așa ar fi într-o lume diferită, o lume mai dreaptă. Toți au cerut să lupte, s-au antrenat din greu și cu toții merg în această bătălie știind că este foarte posibil să nu supraviețuiască.

Va fi mai mult sânge pe mâinile mele după ce se va termina totul, indiferent cum se va termina. Îi voi fi omorât trimițându-i în această luptă.

— Cum ai făcut-o? îl întreb pe Søren de unde stăm, pe o grămadă de bolovani, urmărind războinicii aliniați.

Mă privește cu sprâncenele încruntate și îi explic.

— Când ai condus batalioane. Știai că nu toată lumea va supraviețui, chiar și când îi conduceai într-o luptă pe care erai sigur că aveați să o câștigați. Știai că vor fi victime. Cum de i-ai trimis totuși în luptă?

Se gândește un moment, iar privirea îi rămâne neclintită în timp ce urmărește trupele care se adună. Expresia lui este de necitit, sculptată în piatră. A existat o vreme în care credeam că ăsta era el – doar o coajă dură, fără emoție, dar acum știu că nu-i așa. Știu că expresia lui este un fel de armură, purtată ori de câte ori se simte vulnerabil.

— Presupun că nu m-am gândit niciodată cu adevărat la mine ca fiind liderul lor, chiar și când dădeam ordine. Oamenii mei și cu mine am fost o echipă și i-am respectat suficient pentru a crede că știau riscurile și făceau o alegere. Am respectat această alegere.

— Totuși tu luptai alături de ei. Ceea ce le cereai nu era ceva ce nu ai fi fost și tu dispus să faci. Dar eu le ordon să lupte în timp ce privesc de la o distanță sigură.

Este dificil să îmi ascund amărăciunea din glas.

Ochii mei o găsesc pe Artemisia în mulțime, părul ei albastru făcând-o să iasă în evidență. Strigă comenzile, aranjându-i pe toți în șiruri și grupuri. Într-o altă viață, aș fi putut să fiu la fel de aprigă ca ea? Aș fi putut să intru în luptă și să-mi croiesc calea printr-o mare de dușmani cu ușurință și grație?

Acea cale trebuie să fi existat pentru mine la un moment dat, dar a trecut de acum.

— Ei te urmează, Theo, spune Søren. Nu poți lupta alături de ei, dar poți fi în continuare liderul de care au nevoie, iar pentru a face acest lucru trebuie să respecți alegerea pe care o fac. Trebuie să-i trimiți în luptă și să faci tot ce poți pentru a te asigura că mulți dintre ei reușesc să se întoarcă. Și apoi trebuie să-i onorezi pe cei căzuți cât mai bine cu putință, continuând să lupți pentru o lume în care ar fi mândri să trăiască.

Suntem amândoi tăcuți o clipă și cred că a terminat. Totuși, când am de gând să-i mulțumesc, vorbește din nou.

— Niciodată nu am făcut asta cu adevărat, recunoaște el. I-am trimis în luptă și i-am respectat, este adevărat, dar nu

cred că i-am onorat vreodată așa cum mi-ar fi plăcut. În final, nu am luptat niciodată pentru ceva în care să fi crezut cu adevărat. Luptam pentru tatăl meu, pentru că el ordona. Au murit pentru lăcomia și pofta lui de sânge și eu i-am lăsat. Această vinovăție este a mea și o voi purta cu mine pentru totdeauna, dar nu va fi și a ta.

Gâtul mi se strânge. Deși îi apreciez cuvintele, nu sunt sigură că sunt adevărate. Chiar dacă vom câștiga, chiar dacă reușim să luăm înapoi Astrea și să îi distrugem pe kalovaxiani, nu cred că va fi vreodată o zi în care să nu mă simt vinovată pentru fiecare viață pe care am pierdut-o – Ampelio, Elpis, Hylla, Santino, Olaric, arhiducele Etmond, Hoa. Ei au fost începutul, dar după ziua de astăzi nu voi mai putea recita toate numele.

Este pentru un bine mai mare, îmi reamintesc. Moartea câtorva pentru a salva mai mulți. Sunt atât de mulți oameni înrobiți în Astrea, atât de mulți oameni pe care îi putem salva, dar nu fără acest sacrificiu.

Gândul mă face să mă simt mai bine doar o clipă înainte să-mi dau seama că și Kaiserul spunea că „*binele mai mare*" era lucrul pentru care mor războinicii săi.

Mă întorc spre Søren.

— Îți mai faci griji că ești la fel ca tatăl tău?

Își ia privirea de pe războinici și mă privește gânditor.

— Nu atât de mult ca înainte, dar încă destul de des, recunoaște el. De ce?

Scutur din cap, strângând buzele ca și cum aș putea ține cuvintele înăuntru, dar oricum alunecă afară.

— Uneori îmi fac griji că și eu sunt ca el. Și-a lăsat amprenta asupra mea, nu doar pe corpul sau în mintea mea, ci și în sufletul meu. Uneori îmi fac griji că el m-a format.

Sprâncenele lui se înalță atât de sus, încât aproape că dispar în păr.

— Theo, spune el, coborând vocea. Nu am întâlnit niciodată

pe cineva atât de diferit de tatăl meu ca tine. Faptul că ești îngrijorată în legătură cu asta, că te simți vinovată pentru faptul că ți-ai trimis oamenii într-o luptă necesară, acestea nu fac decât să dovedească asta.

— Dar...

Mă oprește apucându-mă de mână, strângând puternic și grăbit.

— Tu nu ești cine ești din cauza tatălui meu. Tu ești cine ești în ciuda a tot ce a făcut el, în ciuda tuturor modurilor în care a încercat să te strice. Nu-i acorda acest tip de merit.

Cuvintele lui au un efect prea mic asupra golului din ce în ce mai adânc din stomacul meu, dar sunt încă bucuroasă să le aud. Îi strâng mâna.

— Nici pentru tine nu-și poate asuma meritele, Søren, îi spun.

Îmi adresează un zâmbet mic, care nu i se vede și în ochi.

Presupun că niciunul dintre noi nu îl crede cu adevărat pe celălalt.

Când soarele e doar o dungă la orizont, stau în fața trupelor adunate pe țărm, simțindu-mă mică. Nu pot să las să se vadă asta, așa că mă ridic cât sunt de înaltă și îi cercetez pe războinicii mei, de parcă sunt demnă de a-i comanda. Îmi întăresc vocea, astfel încât să par încrezătoare și regală. Precum cineva care merită loialitatea lor.

— Vreau să mă întorc acasă, încep. Știu că toți doriți asta, indiferent unde ar fi acea casă. Și știu că mulți dintre voi nu au nicio casă la care să se întoarcă – a fost deja distrusă în timpul trecerii kalovaxianilor, rasă din temelii, astfel încât viața nu se mai poate desfășura normal. Goraki îmi dă speranța că viața după un asediu este posibilă, că țările se pot reconstrui. Și dacă nu este cazul, vă ofer o casă nouă în Astrea.

Mă opresc puțin înainte de a continua.

— Astăzi ne începem izbânda asupra kalovaxianilor, spun eu. Astăzi le spunem că ne-au călcat în picioare prea mult timp, au luat prea mult, au distrus prea multe. Astăzi le spunem că ne-am săturat și începem să ne răzbunăm.

Uralele se ridică în toată mulțimea și mă îndrept puțin mai mult.

— Astăzi le arătăm din ce suntem făcuți. Pentru Astrea, strig eu. Și pentru Goraki și Yoxi, Manadol și Tiava, Rajinka și Kota. Ne vom ridica împreună și le vom arăta kalovaxianilor cât de greșit a fost să ne creadă vreodată slabi.

De data aceasta, uralele sunt atât de puternice încât sunt asurzitoare.

Berserkeri

BĂTĂLIA ÎNCEPE când soarele începe să înroșească orizontul. Strigăte surprinse, clopote de alarmă, metal care scrâșnește pe metal, țipete îndurerate – toate cu ecou între munții care înconjoară tabăra, amplificat de zece ori până pe stânca de pe care privesc, flancată de Søren și de Blaise.

Nu ne putem apropia prea mult, dar bătălia se poate schimba într-o clipă și trebuie să fim suficient de aproape încât să ne putem adapta strategia și să trimitem mesaje către Artemisia și Heron. Trebuie să fim suficient de aproape încât să putem comanda o retragere, dacă trebuie.

Nu mergem prea sus – niciunul dintre noi nu este îmbrăcat pentru a urca pe munte. Port din nou rochia roșie – ținuta cea mai demnă de o regină pe care o am –, pe când Blaise și Søren sunt îmbrăcați în armuri grele, în caz că e nevoie să intre în luptă. Nu-mi imaginez că va fi, dar niciunuia nu îi place să stea degeaba.

Chiar și eu trebuie să recunosc că este dificil să te uiți fără să faci nimic. Avem mai mulți războinici decât ei, peste numărul pentru care sunt pregătiți kalovaxianii, și în lumina cețoasă a zorilor sunt luați prin surprindere. Pentru o clipă, câștigăm, armata noastră de strânsură taie războinici instruiți, avansând spre mină și spre tabăra de lângă ea – dar acel moment se încheie înainte ca soarele să se ridice mai sus de orizont.

Søren avea dreptate: kalovaxianii sunt îndeajuns de pricepuți pentru a compensa discrepanța dintre cifre. Luptă cu o precizie și o forță pe care războinicii noștri nu le pot echivala. La ce nu cred că se aștepta Søren este energia din războinicii noștri – furia și disperarea care le conduc fiecare mișcare, făcându-i mai puternici și mai aprigi decât ar trebui să fie.

— Luptă de parcă știu că nu vor supraviețui, spune Søren, aflat în dreapta mea, cu un sentiment de venerație în voce.

— Luptă de parcă *nu le pasă* dacă supraviețuiesc, îl corectează Blaise din cealaltă parte a mea.

De fiecare dată când unul dintre războinicii noștri cade, ceva în mine se rupe. În primele dăți când se întâmplă, spun o rugăciune către zei, dar în curând sunt prea mulți, prea mult sânge, prea multe corpuri. În curând devine dificil de spus cine luptă pentru cine.

Avansăm totuși, iar lupta se apropie tot mai mult de mină și de zonele cu sclavi de lângă ea, ambele înconjurate de porți din fier forjat, cu barăci de pază așezate în jurul perimetrului. Doar o parte mică din zona sclavilor este vizibilă din punctul de unde privim noi, acoperișurile plate din metal și spiralele subțiri de fum.

Obiectivul lor va fi să-și protejeze bunurile – mina și sclavii, a spus Søren când ne-am plănuit atacul. *Vor ști că suntem acolo pentru a-i elibera. Vor ști că atunci când o facem, bătălia va fi pierdută pentru ei.*

A avut dreptate. Kalovaxianii înconjoară perimetrul minei și al zonei pentru sclavi, apărându-și cu înverșunare poziția chiar și când asta înseamnă că își pierd cazarmele. Pe măsură ce armata noastră îi încercuiește, câțiva războinici kalovaxiani dispar într-o clădire pe care nu am observat-o la început. Mică și înghesuită, este separată de barăcile sclavilor, aproape obturată în spatele minei. Gardul care o înconjoară are țepi în vârf,

iar în lumina soarelui metalul are o sclipire ciudată, de un portocaliu-aprins.

Søren îmi urmărește privirea și înghite în sec.

— Fier amestecat cu pietrele de foc zdrobite, spune el. Este o descoperire mai nouă; nu am văzut niciodată să fie folosit într-o cantitate atât de mare. Este incredibil de scump de făcut. Orice ar păstra acolo, trebuie să fie valoros.

— *Oricine* ar fi acolo, îl corectează Blaise, dând din cap spre intrarea închisă a clădirii, unde au apărut paznicii, dar nu sunt singuri.

Zece astreani înaintează poticnindu-se, cu mersul îngreunat de lanțurile din jurul gleznelor. Se chircesc când îi lovește lumina soarelui, ridicând brațele pentru a se feri de raze.

Astreani valoroși, cei pentru a căror protecție kalovaxianii plătesc bani grei. Nu, nu protecție, nu chiar.

— Berserkeri, zic eu, și cuvântul este abia o șoaptă.

Blaise mă apucă de mână și de data asta abia simt cât de fierbinte este. Nu pot să-mi iau ochii de la acei oameni.

— Știam că aceasta este o posibilitate, Theo, îmi spune. Ne-am pregătit pentru asta.

Dau din cap, pentru că nu am încredere în mine. Este adevărat că știam că kalovaxianii ar putea folosi berserkerii pe care îi aveau în mină și este adevărat că avem un plan pentru a combate acest lucru. Va reduce daunele pentru armata noastră, dar nu îi va salva și pe ei. Deși știu că nu există salvare pentru ei, stomacul meu tot se face noduri.

— Nu pot să privesc asta, spun încet.

— Nu trebuie, spune Blaise.

Cu colțul ochiului văd că și el s-a făcut puțin verde.

— Totuși ar trebui, spune Søren.

Înghite, forțându-se să nu își ia ochii de la ceea ce se întâmplă. Îmi dau seama că el este singurul dintre noi care știe la ce ne uităm. Singurul dintre noi care a mai văzut berserkeri în acțiune până acum.

— Nu trebuie să se uite, îi aruncă Blaise. Cred că își poate imagina perfect după ce a auzit ce ai făcut tu în Vecturia.

Søren are grația de a părea rușinat.

— Este important să înțelegi fenomenul, spune el, cu vocea limpede. Să *vezi*.

— Asta nu ajută la nimic, spune Blaise, dar există o urmă de frică în vocea lui.

Mâna îi tremură; aerul din jurul lui fierbe. Îi strâng mâna și aerul din jurul lui e neclintit, dar ochii îi rămân măriți și înfricoșați.

Nu vrea ca eu să văd, îmi dau seama. Nu vrea să văd cum va muri dacă va înfrunta vreodată aceeași soartă. Nu cred că vrea nici el să vadă – este ușor să accepți cu eleganță moartea când este abstractă, dar sunt sigură că este mult mai greu când totul se desfășoară în fața ochilor tăi.

— Este mai puternică decât crezi, spune Søren.

Nu este nicio urmă de răutate în vocea lui, dar Blaise așa înțelege.

Se întoarce spre Søren cu ochii plini de ură.

— Știu cât de puternică este, spune el, cu vocea joasă și amenințătoare. Am știut și când tu o credeai o floare slabă care are nevoie de protecție.

Søren nu răspunde, deși un mușchi de pe maxilar îi zvâcnește puternic. Mâna i se duce spre sabia de la șold. Știu că a preluat sarcina Artemisiei, că are instrucțiuni despre ce trebuie să facă dacă Blaise devine un pericol pentru noi. Gândul îmi face rău. Søren își dă seama probabil că Blaise este doar furios, nu periculos, pentru că mâna i se oprește.

— În acest moment cred că ea poate lua propriile decizii, spune el cu glas neschimbat.

Înghit și îmi întorc privirea spre câmpul de luptă, la cei zece astreani cărora li se scot lanțurile. Delirează, se poticnesc aproape la fiecare pas, se împiedică în propriile picioare. Ge-

nunchii unui bărbat cedează și cade la pământ, dar este împins cu forță de un paznic.

— Sunt drogați, explică Søren liniștit. Asta îi face mai ușor de gestionat, mai înclinați să urmeze indicațiile.

Comandanții kalovaxiani le pun în mâini pietre prețioase, pe care le acceptă cu nerăbdare, așa cum un însetat acceptă apa.

Pentru a-i împinge dincolo de limite, îmi amintesc că spunea Erik când mi-a spus despre berserkeri. Dar nu mi-a spus cum îi afectează. De îndată ce ating pietrele, este ca și cum ceva din adâncul lor ar aprinde viață. Ceva feroce și inuman. Aerul din jurul lor devine mai tăios.

Cu pietrele în mână, berserkerii fac câțiva pași ezitanți spre armata mea. Mișcările lor sunt încă lente și necoordonate, dar e în ele și o energie nefirească. Se mișcă precum niște marionete pe ațe, îndemnați de o forță pe care nu o pot vedea.

Armata mea ezită. Nu contează că ne așteptam să se întâmple acest lucru, că toată lumea fusese instruită ce să facă. Nu contează că vreo câteva zeci de războinici au săgeți pregătite doar pentru acest moment. Ezită și nu îi pot învinovăți. Figurile care se apropie nu sunt berserkeri, până la urmă. Acesta este un cuvânt kalovaxian pentru o idee kalovaxiană. Nu sunt arme; sunt oameni. Persoane bolnave care au nevoie de un ajutor pe care nu îl putem oferi. Nu putem oferi decât mila unei săgeți către inimă.

— Trage, murmură Blaise odată cu respirația, concentrat. Trage acum.

Søren rămâne tăcut, cu ochii înnegurați ațintiți asupra scenei.

În cele din urmă, cineva trage o săgeată, lovind un berserker drept în piept. Acesta se uită în jos, drogurile din sistem făcându-i reacția lentă. Cade la pământ ca și cum s-ar scufunda prin apă în loc de aer.

Săgeata aceea rupe vraja și urmează altele, unele ratează, altele își nimeresc ținta. Berserkerii se prăbușesc, unul după altul, iar pietrele cad din strânsoarea lor slăbită și se rostogolesc inofensiv. Îi număr în timp ce mor, cu inima strânsă de fiecare dată. Toți mor repede, până când rămâne doar unul, o fată mică care nu poate avea mai mult de 8 ani. Picioarele i se târăsc de parcă ar fi uitat cum să meargă și, deși sunt prea departe pentru a spune sigur, cred că plânge.

Săgețile se opresc, dar ea, nu. Face un pas, apoi altul, traversând câmpul dintre armate, o figură atât de mică încât aproape că dispare cu totul.

Chiar și Blaise tace acum, deși știu că toți o așteptăm, așteptăm săgeata să zboare și să-și găsească ținta, așteptăm ca cineva să pună capăt suferinței ei.

Nimeni nu o face. Nimeni nu poate.

Fata ajunge la liniile noastre din față își se oprește brusc. Stând în fața a mii de războinici înarmați, pare chiar mai mică. Prea mică, sigur, pentru a răni pe cineva. Oamenii noștri se retrag cât pot de repede, dar pentru mulți nu este suficient de rapid.

Ceva scânteiază. E ea. Într-o clipă vezi acolo o fată plângând și înspăimântată, iar în următoarea este doar o minge de flăcări ce cuprind totul în jurul ei pe metri întregi. Țipă toți în timp ce ard, dar ea strigă cel mai tare.

Fac un pas înapoi și este nevoie de tot efortul de care sunt capabilă ca să nu-mi feresc privirea, să nu mă întorc de la priveliștea groaznică până nu se va termina, dar nu o fac. Continui să privesc, chiar și când simt că mă va ucide.

Incendiul moare la fel de repede cum a început și tot ce a rămas este un cerc de cincisprezece metri de iarbă carbonizată și aproape treizeci de cadavre arse, inclusiv unul care este mult prea mic.

Mi se va face rău. Ridic mâna la gură și respir pe nas până când stomacul mi se liniștește.

— Putea să fie mai rău, spune Søren încet. Putea fi mult mai rău.

Știu că are dreptate, dar tot trebuie să lupt cu nevoia de a-l pălmui.

Erik mi-a povestit despre berserkeri, mi-a spus ce s-a întâmplat, ce au devenit, dar nicio vorbă nu m-ar fi putut pregăti pentru realitate, pentru umanitatea feroce a oamenilor, pentru felul în care se îndreptau, plângând, spre moarte.

Armata mea este la fel de șocată ca mine și sunt înceți la ripostă. Kalovaxianii nu sunt. Folosesc ezitarea noastră pentru a avansa, câștigând cei câțiva metri pentru care am luptat atât de mult, până când armata mea își revine în simțiri.

Dar, când ripostează, sunt mai înfuriați ca niciodată.

Bătălie

BĂTĂLIA SE DESFĂȘOARĂ ORE ÎNTREGI, dar nu mai sunt berserkeri și pentru asta sunt recunoscătoare. Știu că va trece mult timp până voi putea să închid ochii fără să o văd în coșmaruri pe fata aceea plângând. Nu sunt singura afectată – Blaise nu a spus niciun cuvânt de când s-a întâmplat. În orice caz, pare că acum câștigăm. Este un progres lent, luptăm pentru fiecare centimetru câștigat, dar este un progres.

Până când soarele ajunge deasupra noastră, ajungem în zona sclavilor și câteva zeci de războinici se strecoară înăuntru pentru a-i elibera. Încă mai rămân kalovaxiani – poate vreo câteva sute, care luptă cu toate forțele –, dar nu pot să-mi imaginez că nu se vor preda din clipă în clipă, mai ales când ni se vor alătura sclavii care vor să lupte. Oricât de încăpățânați sunt războinicii kalovaxiani, recunosc o cauză pierdută când o văd.

— Ar trebui să începem să coborâm? întreb, dar Søren ridică o mână, cu fruntea încruntată.

— Ceva nu este în regulă, spune el, uitându-se la bătălia care încă se desfășoară, de parcă ar fi un puzzle pe care nu îl poate rezolva. Ar fi trebuit să se predea până acum. Nu are sens. Face o pauză și culoarea îi părăsește fața. Asta dacă nu cumva știu că le vin ajutoare.

Scutur din cap.

— E imposibil, Søren, spun eu. Cei mai apropiați soldați sunt la câteva zile distanță. Nu ar putea ajunge destul de repede.

Încruntarea i se adâncește în timp ce scanează orizontul, dar Blaise este cel care ridică o mână pentru a arăta spre est.

— Acolo, spune el, cu o șoaptă răgușită.

Mă uit în direcția spre care arată și mi se strânge stomacul. Acolo, trecând printre lanțurile muntoase, este o altă armată, toată îmbrăcată în roșul kalovaxian.

— Nu are sens, spun eu, mai mult pentru mine decât pentru ei.

Lui Søren i se încleștează maxilarul.

— Regele Etristo i-a trimis vorbă tatălui meu, spune el. Este singura explicație la care mă pot gândi. A pus informațiile cap la cap, și-a dat seama unde mergem și a trimis vorbă înainte. Noi nu ne-am grăbit să ajungem aici – o singură navă rapidă ar fi putut ajunge în Capitală în jumătate din timp.

Mi se strânge stomacul și mai tare în timp ce privesc trupele care avansează. O panglică roșie de soldați, aparent nesfârșită, croindu-și drum printre munți.

— Câți crezi că sunt? îl întreb pe Søren.

Se uită la mine, cu privirea neclintită.

— Prea mulți.

Dau din cap. Mă așteptam să spună asta, dar îmi face și mai rău să o aud.

— Trebuie să ne retragem, spun eu. Am eliberat sclavii, este destul. E încă o victorie și nu există altă opțiune. Dacă mai stăm, vom fi măcelăriți.

Søren dă din cap, dar se grăbește spre partea cealaltă a stâncii, cu vedere la mare. Își umbrește ochii pentru a-i feri de soare.

— Stai puțin, spune el. Sunt și vase care vin din direcția asta.

E din ce în ce mai rău.

— Vase kalovaxiane? întreb eu, luptându-mă să rămân calmă.

Dacă ne înconjoară de toate părțile, suntem terminați. Nu am pierdut doar o bătălie, vom fi pierdut totul.

— Nu, spune Blaise după un moment care pare să dureze o

eternitate. Nu, acestea sunt steaguri gorakiene.

Erik. Le mulțumesc tuturor zeilor mei și fac o notiță mentală pentru a-l întreba pe Erik despre zeii lui, ca să le pot mulțumi și lor.

— Și... spune Blaise, aruncând o privire în altă direcție. Și mai sunt. Câteva dintre nave au steaguri vecturiene și, Theo, e... Cred că o văd și pe Dragonsbane.

Genunchii îmi cedează și aș cădea complet la pământ dacă Søren nu m-ar sprijini cu o mână. Îmi ia un moment să realizez că râd. Râs delirant, isteric, dar râs.

— Va fi suficient? îl întreb pe Søren.

— Aproximativ patru mii vor veni din două tabere, plus războinicii pe care îi mai avem, plus sclavii pe care tocmai i-am eliberat, plus câteva sute de vecturieni, plus echipajul lui Dragonsbane, spune el, adunând numerele în cap.

După o clipă, dă din cap.

— S-ar putea să fie.

— Încă putem fugi, spune Blaise. Apoi ne regrupăm și atacăm o altă mină.

Scutur din cap.

— Asta se așteaptă Kaiserul să facem. Se așteaptă să fugim – este obișnuit ca oamenii să fugă de el. Și se va asigura că nu vom avea altă șansă să-l punem într-o situație atât de proastă. E acum ori niciodată.

Blaise dă din cap, cu ochi sumbri.

— Voi duce vorbă armatei noastre, îi informez despre ce se întâmplă, le spun să-i înarmeze sau să-i ducă într-un loc sigur pe sclavii eliberați cât de repede se poate.

Deschid gura pentru a protesta, dar știu că este cea mai bună alegere. Nu pot să merg eu, iar cum Søren arată ca un kalovaxian, va fi probabil mort înainte ca armata mea să-și dea seama că nu este un inamic.

— Întoarce-te repede, spun în schimb.

Blaise privește lung și dur la bătălia de mai jos.

— Nu, spune el, liniștit și clar, deși nu o face uitându-se la mine.

Pare un ecou care răsună în distanța dintre noi, dar cred că este doar în capul meu.

Nu. Nu. Nu. Îmi dau seama brusc că Blaise nu mi-a mai spus niciodată asta. Deseori nu a fost de acord cu mine și și-a argumentat părerea până când am ajuns la modul lui de a gândi, dar nu m-a refuzat niciodată așa ferm.

— Blaise, spun eu, făcând un pas spre el. După ceea ce am văzut...

— După ceea ce am văzut, știu mai mult ca oricând unde trebuie să fiu.

O spune liniștit, dar are oțel în voce.

— Voi rămâne aproape de Artemisia. Dacă i se pare că pierd controlul, am încredere în ea că ia decizia care trebuie – să mă ucidă sau să mă lase să omor cât mai mulți dintre ei.

Fac un pas mai aproape de el, așezându-i câte o mână de o parte și de alta a feței și forțându-l să mă privească.

— Blaise, nu poți. Nu o faci. Îți voi porunci – îți poruncesc să rămâi aici. Ca regină a ta, îți poruncesc.

Nu par regina nimănui, îmi dau seama când spun cuvintele, iar în acest moment nici nu sunt. Sunt doar o fată înspăimântată care imploră un băiat pe care îl iubește să nu o părăsească. Urăsc asta, dar nu mă pot opri.

Blaise înghite, cu ochii grei asupra mea.

— Nu.

Pare că îl omoară să spună cuvântul.

Lacrimile îmi înțeapă ochii și clipesc furioasă pentru a le îndepărta. Nu mă va vedea plângând pentru el.

— Nu te iert niciodată dacă faci asta, îi strig.

Nu se uită la mine.

— Știu, zice el, privindu-l pe Søren pe deasupra umărului

meu. Știi ce să faci dacă o să pară că vom pierde – chiar dacă există cea mai mică șansă.

Vocea lui Søren este încordată.

— O duc înapoi pe vas, promite el.

Blaise dă din cap înainte să se extragă delicat din strânsoarea mea. Mă privește un moment care pare să continue pentru totdeauna.

— Te iubesc, Theo, spune el.

— Dacă ar fi așa, nu ai face asta, zic eu, fiecare cuvânt ascuțit ca vârful unui pumnal.

Se ferește ca și cum cuvintele mele l-ar răni fizic, apoi îmi întoarce spatele.

În timp ce coboară de pe munte, nu se uită înapoi nici măcar o singură dată, deși sunt sigură că mă poate auzi strigâdu-i numele până când ajunge jos.

Erik și Dragonsbane sosesc cu doar câteva momente înainte de întăririle kalovaxiane, iar când trupele se ciocnesc este o cacofonie scoasă dintr-un coșmar. Metalul se izbește de metal, țipetele străpung aerul, strigătele de luptă se amestecă și se amestecă până nu mai sunt sigură care ale cui sunt. Toate se izbesc de munți cu ecou, astfel încât mă înconjoară. Scena din fața ochilor mei este o ceață de corpuri și sânge care pare să se scurgă la infinit, dar urmăresc o singură figură în special.

Ar trebui să fie greu să-l văd pe Blaise de la această distanță, cu nimic care să-l diferențieze, așa cum e părul pentru Artemisia, dar nu este. Chiar și în toată nebunia, îl găsesc cu ușurință, cu sabia în mână și o sălbăticie terifiantă în fiecare mișcare.

Søren nu spune nimic când nu pot înceta din plâns. Pare un pic înspăimântat de mine, păstrând o distanță atentă și prefăcându-se că nu observă. Îmi dau seama că nu s-a aflat în jurul multor femei care plâng. Vorbește doar când suspinele mele se liniștesc, în sfârșit, .

— Blaise este nechibzuit, dar nu este prost, spune el.

Deși cuvintele sunt rostite egal, încearcă să pună compasiune în ele.

— Va fi în regulă.

— Nu controlează ce se întâmplă, zic, ștergându-mi ochii.

Îmi amintesc de cutremurul din Sta'Crivero, cât de aproape a fost să-și piardă controlul înainte să-l trag înapoi de pe marginea aceea.

— Cine îl va trage înapoi dacă se va întâmpla din nou? Artemisia îi va înfige o spadă în spate dacă va crede că este un pericol mai mare pentru armata noastră decât pentru kalovaxiani. Va crede chiar că dă dovadă de milă.

Søren ridică din umeri.

— Pare să aibă mai mult control decât orice alt berserker pe care l-am văzut. Câteva scăpări nu înseamnă că folosirea puterii îl va ucide.

Știu că are dreptate, dar asta nu-mi oferă prea mult confort.

Blaise m-a părăsit, la urma urmei. După ce i-am pierdut pe toți cei pe care i-am iubit, nu-l pot pierde și pe el.

— Theo, spune Søren.

— Sunt bine, îi spun, ștergându-mi din nou ochii.

— Nu asta, spune el ezitând. Cred... Cred că tatăl meu este aici.

Șocul mă scoate din gândurile mele.

— Ce? întreb eu, clipind să îndepărtez lacrimile nevărsate încă. Kaiserul nu merge niciodată la luptă.

— Nu luptă, spune el, încercând să vadă la distanță. Privește, așa cum facem noi. Și cred că și Crescentia este cu el.

Cress. Inima îmi bubuie în piept și mă grăbesc spre partea lui Søren, aruncând o privire în aceeași direcție în care se uită el.

— Acolo, spune el, arătând cu degetul. Acel munte, stânca. Vezi?

Văd. Sunt greu de ratat în scaunele lor ornamentate, care trebuie să fi solicitat o bună parte din armata kalovaxiană pentru a fi transportate totul aici. Deasupra capetelor lor se află chiar un baldachin de mătase roșie, pentru a-i proteja de soare. De parcă ar fi un fel de festivitate la care asistă, nu o bătălie. Nu le văd fețele, dar e mai bine.

— De ce ar veni atâta drum? îl întreb.

Søren se gândește o clipă.

— Pentru că l-ai făcut de râs evadând, spune el. Pentru că vrea să te vadă distrusă.

Îmi simt acidul din stomac.

— Ei bine, nu o va face, spun eu. E păcat că nu ești un arcaș mai priceput, Søren. Am putea încheia asta aici și acum.

Søren clătină din cap.

— Chiar dacă aș putea să nimeri, tatăl meu nu e prost. Sunt sigur că este foarte bine protejat de armură. Nu-i putem lăsa să ne vadă însă, spune el, făcând un pas înapoi în umbra muntelui și trăgându-mă și pe mine cu el. Va trimite oameni aici să ne captureze.

Dau din cap, cu inima bubuind în piept.

— Søren, îmi poți promite ceva?

Mă privește perplex, dar dă din cap.

— Ce anume?

Înghit.

— Dacă vin să ne prindă, dacă există cel mai mic semn că vor reuși, vreau să mă omori.

Ochii i se măresc.

— Nu, Theo, îmi spune.

— Nu voi mai fi prizoniera lui, Søren. O poți face sau mă voi arunca de pe aceste stânci, deși îmi imaginez că ar fi mult mai dureros decât dacă ai face-o tu, așa că îți cer asta.

Søren îmi susține privirea mult timp înainte să dea din cap o dată.

— Dacă se ajunge la asta, spune el, deși nu sunt sigură că îl cred.

N înghesuim unul în altul ore întregi pe munte, până când pe câmpul de luptă se lasă tăcerea.

— S-a terminat? întreb.

Søren pare confuz.

— Greu de crezut, spune el. Așteaptă un moment.

Se lasă pe burtă și se târăște spre marginea stâncii, privind spre câmpul de luptă de dedesubt, înainte de a-mi arunca o privire.

— Arborează un steag, lupta s-a oprit, spune el, cu sprâncenele strâns unite.

— Se predau? întreb surprinsă.

Chiar și în visele mele cele mai dulci, nu mi-am imaginat niciodată o predare atât de ușoară. Søren clătină din cap.

— Este unul galben, pentru o negociere. Kaiserul vrea să vorbească cu șeful armatei noastre. Vrea să vorbească cu tine.

Negocieri

SØREN VA VENI CU MINE să ne întâlnim cu Kaiserul, deși niciunul dintre noi nu o spune. Se înțelege de la sine, pur și simplu. Søren spune că întâlnirea se va desfășura într-o zonă închisă, cel mai probabil baraca comandantului minei, cu câte un singur paznic înarmat din partea fiecăruia afară. În timpul întâlnirii noastre nu va fi vărsat sânge de către niciuna dintre părți.

Nici măcar știind la ce să mă aștept, nu pot să scap de frica profundă la gândul că voi fi din nou în aceeași cameră cu Kaiserul – să fiu în prezența lui, să-i aud vocea, să mă privească.

Nu știu dacă o pot face.

Trebuie să o fac.

Artemisia va fi paznicul nostru. Este posibil ca garda kalovaxiană să o subestimeze – sper să o facă.

— Ai pumnalul? mă întreabă Søren, cu vocea joasă.

Mergem împreună pe câmpul de luptă însângerat, înconjurați de un grup de gărzi, în caz că ne-ar ataca pe drum kalovaxianii. Soldații celor două armate stau de o parte și de alta a noastră. Nu mai luptă din cauza încetării focului, dar sunt departe de gânduri de pace. Tensionați ca niște arcuri, ne privesc trecând, cu ochii plini de ură sau de speranță sau goi.

Dau din cap, simțind locul în care cuțitul este ascuns la șold, sub rochie.

— Nu mă vor lăsa să intru cu el, îmi dau seama, iar gândul

de a fi lipsită de apărare în prezența Kaiserului îmi îngreunează respirația.

— Teoretic, nu, spune Søren. Dar nu se vor aștepta să fii înarmată – mă vor verifica doar pe mine. Fii pregătită, dar nu-l folosi decât dacă trebuie. Dacă îl ataci neprovocată, viața ta este pierdută.

Dau din cap, înghițindu-mi frica.

Artemisia mă privește cu o privire neutră.

— E timpul, spune ea. Ești gata?

— Nu, zic sincer. Dar să mergem.

De îndată ce intrăm în cazarma comandantului, prezența Kaiserului mă sufocă. Ochii lui albaștri și reci se opresc asupra mea și pielea mi se încrețește sub privirea lui. Este atât de deranjant că îmi ia un moment să-mi dau seama că nu este singur. Alături de el, cu mâna în a lui, este Crescentia, la fel cum am văzut-o ultima dată, cu pielea de cenușă și părul alb, fragil. Un lanț scurt cu o piatră de foc îi atârnă de gâtul carbonizat, dar nu-i ascunde desfigurarea, ci doar o accentuează. Pe cap are o coroană de aur negru cu flăcări de rubin.

Coroana mamei mele, îmi dau seama cu o tresărire. Priveliștea este suficientă pentru a face ca vârfurile degetelor să-mi ardă și le încleștez în pumnii strânși pentru a le calma.

Mă opresc scurt când ochii lui Cress îi găsesc pe ai mei, dar mâna lui Søren de pe spatele meu mă îndeamnă cu blândețe să mă mișc, să nu-i las să mă vadă ezitând.

Mă așez cu grijă pe scaunul din fața lor și Søren ocupă locul de lângă mine.

O liniște se întinde între noi pentru câteva clipe. Se pare că primul care va vorbi va fi primul care pierde ceva.

În cele din urmă, Søren își drege glasul și se adresează Kaiserului.

— Am auzit că se cuvine să te felicit, tată, pentru căsătoria ta, spune el cu un zâmbet sumbru înainte de a-și îndrepta

atenția către Cress. Și ție, Lady Crescentia, îți adresez cele mai profunde condoleanțe ale mele.

Fața Kaiserului se înroșește, dar Cress este cea care răspunde mai întâi, vocea ei aspră tăind prin aer ca un cuțit cu dinți.

— Sunt Împărăteasa *Crescentia*, spune ea rece. Presupun că nu e cazul de felicitări similare și pentru voi doi, nu?

Søren a fost primul care a vorbit, dar Crescentia este prima care a pierdut, deoarece în acel moment i se vede slăbiciunea. Chiar și în mijlocul unei bătălii, cu victime de ordinul miilor, ea este tot o fată supărată că l-a pierdut pe băiatul cu care dorea să se căsătorească.

Pot folosi asta.

— Încă nu, îi spun cu un zâmbet dulce. Când ne vom căsători, va fi în palatul astrean, după ce îl vom recuceri.

Maxilarul lui Cress se încleștează, dar îmi întorc privirea de la ea către Kaiser, alungând frica și greața pe care le declanșează mi prezența lui.

— Cred că suntem aici pentru a discuta termenii predării tale, îi spun, atentă să-mi mențin vocea la nivel egal și puternic.

Nu-l voi lăsa să mă înjosească. Pufnește.

— Predarea mea, repetă el, clătinând din cap.

— Tu ai solicitat o negociere; am presupus că pentru a discuta termenii, spun. Vă depășim ca număr, până la urmă.

— Bătăliile nu sunt câștigate doar cu numere, cu siguranță știi asta, Søren, spune el, adresându-se numai fiului său, în ciuda faptului că eu sunt cea care vorbește.

— Sunt surprins că tu știi, răspunde Søren neutru. Au trecut zeci de ani de la ultima luptă la care ai fost, tată. De atunci s-au schimbat multe.

Kaiserul zâmbește forțat.

— Sunt dispus să vă las armatele să părăsească Astrea în pace, spune el, aplecându-se pe scaun și urmărindu-ne. Tot ce vreau în schimb sunteți voi doi. Pare mai mult decât un târg echitabil – două vieți pentru alte mii care vor pieri dacă refuzați.

Încearcă să joace mizând pe onoarea noastră, o mișcare inteligentă pe care o cunosc suficient de bine încât să o fi anticipat.

— Nu, zic eu plat. Noi vă vom lăsa pe voi și armatele voastre să plecați în pace, dacă tu și toți oamenii tăi plecați din Astrea acum.

Este o cacealma, la fel ca oferta lui – Kaiserul nu mi-ar lăsa niciodată oamenii să plece în viață, chiar dacă m-aș preda și, cu siguranță, nici eu nu voi accepta o predare care nu include moartea Kaiserului. Știm amândoi acest lucru, dar oricum ne prefacem.

Kaiserul râde.

— Atunci suntem într-un impas, spune el înainte de a privi Crescentia. Vezi, draga mea? Ți-am spus că întâlnirea cu ei nu va rezolva nimic.

Cress a solicitat această întâlnire?

Arunc o privire spre Søren, care pare la fel de uimit. Ce ar avea Cress de câștigat din întâlnirea cu noi? Este posibil să fie o simplă curiozitate, dar știind-o pe Cress atât de bine, nu-mi pot imagina că este cazul. Tatăl ei nu a crescut-o să se lase condusă de ceva atât de neînsemnat cum e curiozitatea. E altceva în joc aici, dar se pare că mă uit pe o fereastră cu ceață, incapabilă să văd altceva decât forme vagi.

Îmi îndrept spatele când Cress se ridică în picioare.

— Presupun că am vrut să te văd pentru ultima oară, spune ea cu un oftat adânc, făcând un pas spre noi.

Alături de mine, Søren se îndreaptă și el, ca și cum ar aștepta un atac. Ea vede asta și zâmbește, asemenea unei pisici care se apropie de un șoarece.

— Îți este frică de mine, Prinț Søren? întreabă ea, înclinând gânditor capul într-o parte. Sunt o creatură destul de înspăimântătoare acum, datorită ei.

Dă din cap spre mine.

— I-am oferit prietenia mea și, în schimb, ea m-a otrăvit. Ți-a spus asta? îl întreabă.

— Mi-ai oferit o zgardă, îi spun, luptându-mă să-mi păstrez vocea uniformă. Nu am fost prietena ta, Cress. Am fost animalul tău de companie.

Își dă ochii peste cap.

— Atât de dramatic, se răstește ea, ocolind camera cu pași leneși, trecând cu degetele peste birou, lăsând o urmă de lemn ars acolo unde l-a atins.

Simt cum mi se întețesc bătăile inimii, iar dorința de a fugi din cameră este greu de ignorat. Când vede reacția mea, zâmbește, mulțumită de ea însăși.

Așa cum obișnuia să-mi zâmbească într-o cameră aglomerată, ca și cum am împărtăși un secret doar între noi două. Amintirea e ca o lovitură în stomac, dar o alung și mă concentrez asupra prezentului.

— Presupun că ar trebui să îți mulțumesc, îmi spune liniștită. Este cu adevărat ceva, nu-i așa?

Își examinează degetele, gânditoare.

— V-aș putea arde pe amândoi doar cu o atingere, știi? Până când ar intra micuța ta paznică, nu ai fi altceva decât cenușă.

Râde, cu ochii aprinși de un fel de bucurie răutăcioasă.

— Nu crezi că este un final suficient de potrivit pentru tine, Prințesă de Cenușă?

Ating pumnalul ascuns sub fustă, deși știu că n-ar ajuta dacă s-ar ajunge la asta. Până când l-aș scoate, ar fi prea târziu. Simt furnicături în degete și mă întreb ce s-ar întâmpla dacă nu mi-aș reține furia, dacă aș lăsa focul să ardă prin mine până ce nu ar mai rămâne nimic altceva decât flacără, fum și cenușă. Aș mânia zeii, îmi reamintesc; aș risca să-și îndrepte furia asupra Astreei. Ar însemna să nu o mai văd niciodată pe mama.

Dar, când o privesc pe Cress controlând focul din vârful degetelor cu o detașare rece, știu că nu ar ezita să-l folosească îm-

potriva mea. Știu că, dacă ar încerca, aș face tot ce trebuie pentru a o opri. Știu că nu va fi suficient până la urmă – la o adică, ea își cunoaște puterea, înțelege cum să o controleze. Mi-a fost prea frică de a mea, pentru a face la fel.

Kaiserul radiază uitându-se spre Cress, ca și cum ar fi cel mai frumos lucru pe care l-a văzut vreodată, ca și cum ar vrea să fie numai a lui. Cress îi zâmbește din nou, dar în acel zâmbet este ceva bolnav, ceva întunecat și lipicios. Se plimbă prin cameră și vine să stea în spatele lui, punându-și mâinile pe umerii lui.

— Acum ești îngrozitor de tăcută, nu-i așa? mă întreabă ea. Nu mai ai replici inteligente. Pentru că știi că aș putea să o fac, nu-i așa?

Îmi găsesc vocea și îi susțin privirea, deși nu vreau altceva decât să scap de ea.

— Ai putea. Dar te cunosc, Cress, spun eu, sperând împotriva inimii că acesta este adevărul. Nu ești o criminală.

Ochii i se îngustează și un tremur îi străbate tot corpul. Fără să își ia ochii de la ai mei, își mișcă mâinile de-a lungul umerilor Kaiserului până când ajung în jurul gâtului său, cu degetele ei elegante și albe strânse pe gâtul grosolan al Kaiserului. Îi dă ușor capul pe spate, forțându-l să se uite la ea înainte de a-și aduce buzele în jos în ceea ce abia s-ar putea numi sărut.

Kaiserul își dă seama ce se întâmplă cu o clipă prea târziu – când în sfârșit se împotrivește, atingerea ei este deja foc, arzându-i gura și gâtul înainte de a putea chiar să scoată un țipăt. Mirosul cărnii arse umple camera, destul de înțepător ca să mă amețească. Privesc cu groază cum Kaiserul, cu expresia înghețată într-o agonie tăcută, se transformă în cenușă sub îmbrățișarea ei.

Un țipăt îmi moare în gât. Nu pot să îmi feresc privirea, în timp ce viața îi părăsește ochii. Am așteptat asta ani în șir. Am visat să-l văd pe Kaiser murind în fața ochilor mei. Nu am crezut niciodată că se va întâmpla așa. Nu m-am gândit niciodată

că, atunci când se va întâmpla, avea să îmi fie mai frică decât oricând.

Mirosul cărnii arse devine mai puternic, făcându-mă să simt gustul de bilă în gât. Søren își acoperă nasul cu mâneca tricoului, cu fața extrem de palidă, dar Cress nu pare deranjată. Nici de miros, nici de ceea ce tocmai a făcut. Nu poate fi prima viață pe care o ia, îmi dau seama, și mă întreb cât de monstruoasă a devenit de când am văzut-o ultima dată.

— Bun, îmi spune când, în sfârșit, își ia mâinile de pe cadavrul Kaiserului. Acum hai să revizuim termenii aceia.

Trece în spatele biroului comandantului, căutând prin sertare până când scoate o sticlă de vin pe jumătate plină. O așază pe birou, bagă mâna în buzunarele rochiei și scoate de acolo un mic pahar acoperit în pietre de foc, iar din celălalt o fiolă de lichid opalescent.

Stomacul mi se strânge la vederea lui. Encatrio, aceeași otravă pe care am folosit-o pentru ea și tatăl ei.

— De unde ai obținut asta? întreb, cu vocea puțin peste o șoaptă.

Ridică din umeri.

— După ce mi-a făcut, nu a fost dificil să-mi dau seama că trebuie să vină de la Mina de Foc. După aceea a trebuit doar să pun întrebările corecte și să-i fac pe oameni mai înclinați să vorbească.

— I-ai torturat, zic eu, iar vocea mi se frânge.

Monstruos, într-adevăr, dar eu am împins-o pe acest drum, nu-i așa? Eu am făcut-o-o să fie așa cum e acum.

Cress își dă ochii peste cap.

— Nu aș fi fost nevoită, dacă mi-ar fi spus ce trebuia să știu.

Desfăcând dopul de la otravă, picură câțiva stropi în pahar.

— Ar trebui să fie destul, spune ea, deși cred că vorbește mai mult cu ea însăși. Apoi toarnă vinul, umplând paharul până la jumătate și învârtind ca să se amestece. Ridică paharul, vine spre mine și trebuie să mă forțez să nu îmi pierd cumpătul.

Søren păşeşte în faţa mea.

— Ce faci cu asta? întréabă el alarmat.

Cress îi zâmbeşte.

— Promit că nu i-o voi turna pe gât. Îi ofer numai – va bea singură fiecare picătură.

— Şi de ce aş face asta? întreb eu, cu vocea tremurândă.

— Pentru că, dacă o faci, voi ordona armatelor mele să se retragă. Poţi păstra mina, poţi păstra sclavii pe care i-ai eliberat – ei bine, nu poţi *tu*, pentru că tu vei fi moartă, dar oamenii tăi vor trăi.

— Trăim deja, spune Søren. Bătălia nu s-a terminat.

— Încă nu, spune Cress, uitându-se, scurt, spre el. Dar se va termina destul de curând. Nu contează că ai mai mulţi oameni, îmi spune. Nu sunt instruiţi, sunt slabi. Nu au pietre de spirit. Chiar dacă reuşiţi cumva să câştigaţi această luptă, armata ar fi decimată şi aţi păstra mina doar până aş aduce mai multe trupe. Ne-am întoarce într-o săptămână şi am zdrobi ceea ce a mai rămas din armata ta ca pe un gândac sub un pantof.

Se opreşte, zâmbindu-mi. Spre deosebire de coşmarurile mele, dinţii ei nu sunt ascuţiţi, dar expresia ei este la fel de feroce.

— Este un schimb simplu, Thora. Moartea ta sau a poporului tău.

O privesc, paralizată. Pare o glumă bolnavă, dar nu este nimic amuzant. Este serioasă. Îmi oferă moarte şi o numeşte milă şi nici nu greşeşte. Dacă nu ar fi venit Kaiserul cu întăriri, am fi păstrat suficient de mulţi oameni din armata noastră pentru a călători spre o altă mină şi a purta o altă luptă acolo, dar Cress are dreptate – chiar dacă am câştiga această bătălie, numărul de victime ar fi prea mare. Ar fi prima şi ultima noastră acţiune.

Dar, dacă beau otrava, ar exista speranţă. Nu sunt proastă să cred că Cress ar lăsa armata mea să păstreze Mina de Foc

mult timp, dar ar fi suficient pentru a face alt plan, pentru a găsi alt mod de a lupta. Am încredere că, în lipsa mea, Artemisia, Heron, Erik și Blaise vor continua să lupte. Nu au nevoie de mine – chiar Artemisia a spus asta în palatul astrean. Dacă eu cad, rebeliunea va continua.

Trebuie să cred asta.

Susțin privirea lui Cress și pășesc pe după Søren, luând paharul de la ea. Pentru o clipă, degetele noastre se ating. Mă aștept să fie fierbinți, dar le simt ca pe ale mele.

— Theo, nu, imploră Søren. Există alte căi.

— Nu, zic eu, fără să-mi iau ochii de Cress. Nu există.

S-ar putea să nu mă omoare, mă gândesc, un gând febril și disperat. La urma urmei, pe Cress nu a ucis-o. Prin vene îmi arde sângele lui Houzzah, am văzut dovada. Dar pare și mai probabil ca focul pe care îl am deja să fie amplificat de Encatrio și ca, așa cum a spus Mina, oala mea să dea pe dinafară.

Ar trebui să am încredere în zeii mei, ar trebui să cred că nu vor permite să se întâmple acest lucru, că mă vor proteja. Dar nu l-au protejat pe Blaise. Nu au protejat-o pe mama, nici pe Ampelio sau pe Elpis sau Astrea toată. Nu pot crede că mă vor proteja acum.

Ridic paharul la buze, dar mă opresc înainte de a bea.

— Cress, zic eu.

Doar un cuvânt. Doar numele ei.

Ceva pâlpâie în expresia ei și, pentru un scurt și trecător moment, cred că am ajuns la o parte din ea pe care am crezut-o pierdută. Îmi zâmbește la fel cum o făcea odată, când eram doar două fete proaste care împărtășeau bârfe. Dar zâmbetul acela devine flămând.

— Bea, spune ea.

Iau mâna lui Søren pentru că nu vreau să mor singură, iar apoi înclin paharul și beau.

Prima gură este fierbinte, dar suportabilă. Cele care urmează ard. Beau atât de repede încât vinul mi se revarsă pe la col-

țurile gurii, înțepând pielea de acolo, dar nu mă opresc. Beau până când nu mai rămâne nimic.

Arsura începe în gât, o durere atât de ascuțită încât mă face să cad în genunchi, alungând din mintea mea toate celelalte gânduri. Nu-mi pasă unde mă aflu sau a cui mână o țin, nu-mi pasă de nimic din ce există în afara corpului meu.

Durerea se răspândește, trepidând prin mine până când tremur, pământul e ca gheața sub mine. Brațe se strâng în jurul meu, ținându-mă puternic, dar dispar prea repede și singurul confort pe care îl aveam mi-e luat.

Un țipăt străpunge aerul, dar nu este al meu. Nu poate fi al meu, pentru că eu nu pot nici să deschid gura.

Se deschide o ușă, fețe se grăbesc înăuntru, prea încețoșate ca să le recunosc.

Mai multe strigăte. Panică. Confortul dispare, se aud lovituri și strigăte. Chiar și după ce nu mai pot vedea, tot aud. Aud strigându-mi-se numele. Strigându-se Theodosia.

Păr albastru. Se ghemuiește lângă mine, cu atingerea rece. Două mâini ca apa pe pielea mea, dar doare mai mult decât doare focul. Dacă otrava m-a transformat în foc, acest lucru mă dizolvă în aburi.

Totul devine negru.

Urmări

MĂ TREZESC ÎNTR-UN CORT, cu lumina strălucitoare a soarelui filtrată printre cusăturile care țin acoperișul. Pielea parcă mi-ar fi fost jupuită, fiecare nerv e de foc, dar durerea nu mă mai copleșește. Pot gândi dincolo de ea. Îmi amintesc că beam otrava și Cress urla după garda ei. Îmi amintesc cum garda îi trăgea pe Søren și pe Artemisia care venea să mă ajute, în loc să-l salveze pe el.

Orice mișcare pe salteaua cu fir rărit îmi înțeapă pielea și scot un geamăt, închizând ochii strâns.

— Theo? spune o voce mică și înfricoșată.

Mă forțez să deschid ochii din nou și o văd pe Artemisia stând pe pământ lângă patul meu, privindu-mă cu ochi solemni, îngrijorați. Judecând după cercurile întunecate de sub ei, nu cred că a dormit de ceva vreme. Încerc să mă ridic, dar asta îmi provoacă un alt val de durere în corp și mă întind, punând mâinile pe față.

Sub vârful degetelor mele, pielea este netedă, dar plină de transpirație. Nu ca pielea uscată a lui Cress. Îmi verific și părul, așteptând să găsesc fire arse, dar este la fel ca întotdeauna, cu excepția unei singure șuvițe. Când o aduc în fața ochilor, văd că este albă. Mă cutremur.

Sunt în viață totuși, îmi dau seama, și gândul acesta mă uluiește și în același timp mă remontează. Sunt în viață, chiar dacă nu ar trebui să fiu. Sunt în viață, dar nu sunt la fel. Poți-

unea poate nu m-a distrus, așa cum a făcut cu Cress, dar m-a schimbat. Dacă mai înainte căldura se strângea în vârful degetelor și se răspândea încet, acum o simt peste tot, o căldură continuă care îmi curge prin vene. Cu toate acestea, nu mă mai sperie. După ce am băut Encatrio, nu pot să-mi imaginez că mă mai poate speria ceva.

— Cât timp am dormit? întreb, deși cuvintele ies răgușite, iar gâtul mă doare la fiecare sunet.

— Două zile, spune Art. Kalovaxianii s-au retras. Împărăteasa lor ne-a oferit o bucată de hârtie spunând că deținem mina acum, deși nu cred că valorează ceva.

— Nu, sunt de acord eu, deși sunt surprinsă că Cress și-a ținut cuvântul. Trebuie să creadă că sunt moartă, îmi dau seama. Și Søren?

O aud înghițind.

— L-au luat când au plecat, au spus că este un trădător kalovaxian și că le aparține. Erik a încercat să-i oprească – și Heron și Blaise –, dar Søren a fost de acord să meargă cu ei pentru a împiedica să mai fie rănit cineva. Amândoi sunteți niște idioți nobili, spune ea, dar nu e niciun dubiu: o spune cu drag.

— Blaise? întreb. A intrat în luptă. Este...? mă opresc, fără să pot termina.

— Este în viață, spune Artemisia. A rămas în apropiere, dar a spus că nu vei dori să-l vezi.

Nu sunt sigură că greșește. Cearta noastră încă îmi răsună în minte și îl văd plecând, oricât l-am implorat să stea. Dar sunt în viață și el este în viață și ambele fapte par niște miracole, deci cum aș putea fi supărată?

— M-ai salvat, îi spun, amintindu-mi cum și-a folosit darul de apă asupra mea.

Otrava m-ar fi ucis altfel, sau m-ar fi desfigurat ca pe Cress, dacă nu mai rău.

— Tu i-ai salvat pe toți ceilalți, spune ea ridicând din umeri. Măcar atâta să fac și eu. Cum te simți?

Pune întrebarea de parcă nu e sigură că vrea să afle răspunsul. Pentru că nu întreabă de durerea mea – a văzut asta în mod clar, a auzit în gemetele mele. Întreabă ceva mai profund.

— La fel, în mare parte, îi spun, neștiind cum să-i explic cât de diferit mă simt.

Artemisia îmi atinge obrazul.

— Pielea ta este și acum caldă, spune ea. La început am crezut că e febră, dar Heron nu te-a putut vindeca. A spus că este altceva.

Înghit și mă uit mai atent la palma mea. Am văzut de ce e capabilă Cress. Dacă am de gând să o înfrunt, nu-mi pot permite să mă mai tem. Apelez la foc, îmi imaginez că prinde viață acolo, dar ceva pare în neregulă. Pot simți focul în mine, dar este îngropat adânc. Trebuie să sap, să lupt, dar în sfârșit, cu un anumit efort, în mâna mea apare o mică flacără.

Artemisia nici măcar nu sare, se uită la foc cu un fel de curiozitate vagă.

— Este altfel decât înainte, spune ea. Îl poți controla.

— Da, sunt de acord, încruntându-mă. Dar nu este așa cum mi-am imaginat. Este mai slab.

Dă din cap.

— Ei bine, nu va mai trebui să îl ascunzi. O regină care și-a sacrificat viața pentru ca poporul ei să se ridice chiar mai puternic, ca un fel de...

Se oprește, incapabilă să se gândească la termenul potrivit. Îmi vine mie imediat.

— Ca un fel de *Phiren*, spun eu.

Pare confuză și elaborez.

— O pasăre din mitologia Gorakiei. Hoa mi-a spus despre asta – se transformă din cenușă în fum, apoi în flacără și din nou de la capăt.

Gândul la Hoa mă lovește cu o agonie proaspătă.

— Cum e Erik? o întreb.

Înainte ca Artemisia să poată răspunde, cortul se deschide și Dragonsbane se strecoară înăuntru. Când mă vede, chiar zâmbește, deși există încă ceva feroce în zâmbetul ei, ceva ce nu îmi amintesc să fi văzut la mama mea. Arată ca zâmbetul lui Art.

— Te-ai trezit, spune ea cu un semn scurt din cap. Cum ești?

În loc să răspund, îmi aprind din nou mâna. Ochii i se măresc de teamă și uimire și asta mă face mai fericită decât ar trebui.

— Știu că nu crezi în zei, mătușă, zic eu. Dar se pare că ei încă mai cred în noi.

Nu spune nimic pentru o clipă lungă.

— Doare? întreabă ea în cele din urmă.

Închid mâna și focul se stinge.

— Totul doare, îi spun. Îți datorez mulțumirile mele. Fără tine, am fi pierdut multe alte vieți.

— A fost o luptă bună, spune ea. Ce ai făcut este admirabil. Prostesc, dar admirabil.

Dau din cap, știind că, venind de la Dragonsbane, aceasta este cea mai înaltă laudă la care mă pot aștepta. Artemisia își drege glasul.

— Mă bucur că ai venit și tu, spune ea, cu o voce surprinzător de joasă.

Expresia lui Dragonsbane se înmoaie ușor, dar nu pare să poată rosti cuvinte. Energia din cameră este uriașă, delicată ca o pânză de păianjen, dar când Dragonsbane și Artemisia își încrucișează privirile, o mie de cuvinte tăcute trec între ele și mă simt ca un intrus.

Dragonsbane mi-a spus că am avut noroc că mama nu a trăit cât să mă dezamăgească, dar îmi dau seama, cu un nod în gât, că asta înseamnă că nu voi avea niciodată un moment ca acesta, să o privesc pe mama în ochi și să o iert pentru toate minusurile ei ca om.

Erik vine să mă viziteze după ce Artemisia și Dragonsbane au plecat. În tricou și pantaloni, cu părul desfăcut în jurul umerilor, pare mai tânăr decât de obicei. Cineva i-a povestit despre Hoa deja și sper că, oricine a făcut-o, a făcut-o cu bunătate.

— Îmi pare rău, îi spun eu, deși cuvintele nu reușesc să redea tot ce simt.

Se așază lângă patul meu și îmi ia mâna în a lui. Dacă este surprins de cât de fierbinte este pielea mea, nu o arată. Mă întreb dacă se răspândește vestea.

— Kaiserul nu va mai face niciodată altei femei ce i-a făcut ei.

Vocea îi e rece ca oțelul.

— Nu va mai răni niciodată pe altcineva. Mi-aș fi dorit ca ea să poată trăi în această lume lipsită de Kaiser fie și doar pentru o zi.

— Și eu, îi spun înainte de a inspira adânc. Am ucis-o pe femeia care a ucis-o. Îți pot spune că a fost autoapărare și că nu am avut de ales și toate lucrurile acestea sunt adevărate, dar este adevărat și că am omorât-o pentru ceea ce i-a făcut lui Hoa și nu voi regreta niciodată.

Se gândește o clipă înainte de a da din cap.

— Într-o zi mi-ar plăcea să aud despre asta în detaliu, spune el. Dar am văzut prea multă moarte în ultima vreme. Nu îmi va aduce nicio bucurie.

Îmi mușc buza.

— Crezi că Søren a murit?

Ochii lui Erik îi găsesc din nou pe ai mei.

— Nu, spune el după o clipă. Este un trădător, iar kalovaxianii nu arată milă pentru trădători, dar în acest caz îmi imaginez că Crescentia îl ține în viață. Poziția ei ca împărătească este precară – nu au avut niciodată o conducătoare de sex feminin și nu le va plăcea ideea. Trebuie să se căsătorească cu el pentru a păstra tronul.

Gândul îmi face rău, dar cel puțin nu îl vor ucide. Nu încă. Oricât m-ar bucura asta, nu pot să nu mă gândesc că moartea ar fi bună în comparație cu iadul prin care trece acum.

— Îl vom aduce înapoi înainte să se întâmple asta, îi spun lui Erik, de parcă ar fi atât de simplu.

Erik trebuie să știe că nu este, dar dă din cap.

— Îl vom aduce înapoi, repetă el, strângându-mi mâna.

Trupul Kaiserului este deja ars, dar oricum ridicăm un rug. Stau lângă el acum, destul de aproape ca să-i ating pielea carbonizată. Abia am destulă putere pentru a rezista mai mult de câteva momente, dar mă forțez să mă descurc. Îmi amintesc ce i-am spus lui Blaise acum o viață.

„Când Kaiserul va fi mort, oricând s-ar întâmpla asta, vreau să-i ard corpul. Vreau să pun chiar eu focul și vreau să privesc până nu mai rămâne din el decât cenușă."

Am crezut că, atunci când Kaiserul va fi mort, îmi voi găsi liniștea, dar chiar și când mă uit la trupul său mort și la ochii lui goi, pacea pare încă la kilometri distanță.

Mama mea a fost Regina Păcii, mă gândesc când oamenii construiesc partea finală a rugului și mă lasă singură cu corpul Kaiserului. *Dar eu nu sunt o astfel de regină.*

Mă întorc dinspre Kaiser pentru a privi mulțimea de refugiați și de astreani eliberați, care s-au adunat pentru a-l vedea cum arde. Este un moment bun pentru un alt discurs, poate, dar ei nu au venit aici pentru discursuri. Blaise se apropie cu o torță în mână, cu ochii în jos. Nu m-a privit de când mi-am revenit și încă nu sunt sigură dacă vreau sau nu să o facă.

Nu iau torța. În schimb, mă îndrept spre Kaiser și întind mâna. Din nou, este nevoie de ceva efort. Pentru un moment, e o liniște care anticipează apariția flăcării în palma mea. Fragilă cum este, e suficient să provoace suspine și murmure în mulțime.

Ating flacăra de patul de paie de sub corpul său și urmăresc cum se aprinde focul.

În spatele meu, oftatul mulțimii se transformă în urale. Artemisia a avut dreptate, nu îmi reproșează această putere – ei cred că este un nou dar pe care mi l-a oferit de Houzzah pentru jertfa mea.

Poate că este, dar nu e suficient. Am văzut cum își folosea Cress puterea. Nu trebuia să se forțeze pentru asta; era mereu acolo, parte din ea la fel ca pielea, mușchii și oasele.

Abia aud uralele. Îmi păstrez privirea asupra cadavrului Kaiserului și nici nu clipesc în timp ce flacăra se mărește și îi cuprinde trupul deja înnegrit. Abia atunci observ sclipirea slabă a pietrei roșii de la gât, acoperită de cenușă și funingine, dar inconfundabilă. Pandantivul cu piatră de foc al lui Ampelio.

Bag mâna în flăcări, apuc bijuteria și trag.

Mâna lui Blaise vine să se sprijine pe umărul meu, încercând să mă îndepărteze de focul în creștere, dar nu mă las mișcată.

Vreau să văd totul, momentul în care din Kaiser nu mai rămâne altceva decât cenușă. Țin strâns pandantivul lui Ampelio si simt cum puterea lui o atrage pe a mea.

Cred că aș purta o coroană din acea cenușă.

În cele din urmă, când flăcările cresc atât de groase că nu îl mai pot vedea, mă întorc și mă îndepărtez fără să arunc o privire înapoi.

O găsesc pe Mina într-una dintre barăcile kalovaxiane, cu un băiat și o fată puțin mai mici decât mine. Paturile au fost împinse până la marginile camerei, lăsând în mijlocul podelei de piatră un spațiu larg deschis, unde stau cei trei. Zăbovind în umbra ușii, îi privesc o clipă, nevăzută.

— Arată-mi, Laius, spune Mina, așezând un bol pe podea, între ei.

Când îl pune jos, peste margini se revarsă niște apă. Băiatul înghite, agitându-se cu mâinile la spate. La început mă gândesc că trebuie să fie unul dintre sclavii nou eliberați din mină, dar apoi observ semnele de pe brațele lui, locurile din care trebuie să-i fi fost extras sângele.

Este un Păzitor. Kalovaxianii trebuie să-l fi studiat înainte de luptă. Gândul îmi face rău și o privire rapidă aruncată spre fată îmi confirmă că are aceleași urme. Cât de multe?

Băiatul – Laius – ridică în sfârșit mâinile, ținându-și palmele spre bol. Instantaneu, apa o ia în sus, plutind în aer la nivelul ochilor lui, într-o sferă cristalină perfectă.

Mina dă din cap.

— Poți să o transformi în gheață? întreabă ea.

Laius se încruntă în timp ce se concentrează asupra sferei. Se schimbă, lumina lumânărilor o face să strălucească, înainte ca suprafața să înceapă să înghețe, răspândindu-se până când este în întregime din gheață.

— Bine, spune Mina. Dă-i drumul.

Laius lasă mâinile în jos și sfera pică, spulberată de podeaua de piatră.

— Îmi pare rău, murmură el.

— E în regulă, spune Mina. Cum te simți?

Se îndreaptă spre el pentru a-i pipăi fruntea și, când face asta, mă vede.

— Maiestatea Ta, spune ea, înclinând capul în direcția mea.

Laius și fata fac o plecăciune stângace în timp ce intru cu totul la ei în cameră.

— Mina, îi răspund înainte să le zâmbesc celorlalți doi. Ai găsit Păzitori.

Gura i se strânge.

— Am găsit. Au fost zece în total. Nouă de foc, inclusiv Griselda de aici. Laius a fost adus de la Mina de Apă, astfel încât să poată fi studiați cot la cot. Laius, Griselda, îi permiteți Reginei Theodosia să vă atingă?

— De ce? întreb.

Mă încrunt, dar ei par să înțeleagă ce le cere și dau din cap. Mina îmi face semn să mă apropii.

— Pune-le mâna pe frunte, mă instruiește ea.

Precaută, întind o mână către fiecare dintre ei: când le ating pielea, este fierbinte, precum a lui Blaise. Și acum, când sunt suficient de aproape, le pot vedea cercurile întunecate de sub ochi, ca și cum niciunul nu ar fi dormit de mult timp.

Mina vede că înțeleg.

— Ce ar fi să mergeți să mâncați voi doi? le sugerează ea lui Laius și Griseldei. Vom continua lecțiile după aceea.

Copiii pleacă în grabă și aștept până ies din raza în care ar putea auzi înainte de a vorbi din nou.

— Mai sunt, zic eu, neștiind cum să le spun.

Berserkeri nu este inexact, dar cuvântul se simte ca o condamnare la moarte. Mina dă din cap.

— Ceilalți opt sunt Păzitori în sensul tradițional, dar abilitățile lui Laius și ale Griseldei sunt diferite de tot ce am mai văzut până acum. Ca ale ipoteticului prieten pe care mi l-ai descris. Tot ipotetic a rămas?

Ezit.

— Este Blaise. Este un Păzitor al Pământului.

— De atâta lucru mi-am dat și eu seama. Am văzut ce a făcut acelor nave – mai mult decât ar trebui să fie capabil orice Păzitor.

— Aproape l-a omorât, spun eu.

— Dar a trăit, spune ea. De data asta.

Nu am un răspuns pentru asta.

— Ai spus că le ții lecții. Este adevărat sau îi studiezi? întreb în schimb.

— Presupun că ambele, zice ea cu un suspin greu. Poveștile pe care le-am auzit spuneau că Păzitorii ca ei erau rari – se menționa unul acum poate un secol. Acum, sunt trei cu totul

și nici măcar nu am văzut celelalte mine. Cine știe câți sunt în total?

— Ce înseamnă? o întreb.

Ridică din umeri, aruncând o privire spre ușa prin care au ieșit băiatul și fata.

— Dacă ar fi să-l întrebi pe Sandrin, ți-ar spune că este parte din planul zeilor și poate are dreptate. Dar poate că acum există un procent mai mare de oameni care merg în acele peșteri, deci sunt mai multe persoane care au suficient spațiu pentru cantitatea exactă de putere care le este dată. Poate că zeii au o implicare și aici.

Își întoarce privirea spre mine.

— Nu ai venit aici ca să vorbim despre ei, nu-i așa?

Ezit înainte de a clătina din cap. Țin mâna cu palma în sus și, după un moment de concentrare, apare o mică flacără cuibărită în palma mea. Mina privește, cu ochi gânditori.

— Nu este mare lucru, spune ea după o clipă. Este mai mult decât la mine, asta e clar, dar înainte de asediu n-ar fi fost suficient pentru a te face Păzitor.

Închid mâna și sting flacăra.

— Crescentia – Împărăteasa – cea despre care ți-am spus că a băut Encantrio... Ea izvorăște putere. Îi vine la fel de ușor ca respiratul. Nici măcar nu trebuie să încerce să ajungă la ea, e pur și simplu acolo.

— Vrei să știi dacă ești la nivelul ei, dar știi deja răspunsul, spune ea. Ești o oală pe jumătate plină, iar ea este aproape de a da pe dinafară.

Îmi înghit dezamăgirea. Nu e ceva ce nu bănuiam deja, dar oricum mă doare când aud acest lucru.

— Toți acești oameni mă tratează ca pe un *Phiren* care s-a ridicat din cenușă, zic cu glasul tremurând. Ca și cum sunt eroina pe care o așteptau. Și nu sunt. Nu îi pot proteja de ea, de niciunul dintre kalovaxiani.

Maxilarul Minei se încordează.

— Ai supraviețuit unui atac împotriva kalovaxianilor – puțini pot spune același lucru. Ne-ai protejat până acum; cine spune că ai nevoie de un dar pentru a continua să o faci?

Zâmbesc și îi mulțumesc, dar undeva, adânc, cred că amândouă știm că nu e așa.

Am supraviețuit acestei lupte din cauza norocului și a încă ceva. Data viitoare s-ar putea să nu mai fie la fel.

Câmp de luptă

KALOVAXIANII VORBEAU ÎNTOTDEAUNA despre câmpurile de luptă cu mai mult respect decât vorbeau despre templele lor. Există chiar și o baladă populară de curte despre asta, cu „iarba pătată cu roșu de sângele dușmanilor", care făcea ca un câmp de luptă să pară frumos în felul său violent.

Mergând pe lângă Mina de Foc și pe lângă ruinele templului care e aici când eram eu copil, știu că nu există nimic frumos la un câmp de luptă. Erik și Umbrele mele sunt și ei tăcuți, dar le sunt recunoscătoare că sunt prezenți. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este să fiu singură. Îmi recapăt puterile încet, dar sigur și mă bucur de fiecare moment pe care nu-l petrec în pat.

Ca în acea baladă kalovaxiană, acum iarba este mai mult roșie decât verde, dar balada nu menționa că cea mai mare parte a acesteia va fi acoperită de corpuri sau de bucăți din ele și că va fi imposibil să îți dai seama de partea cui a luptat fiecare. Balada nu menționa mirosul de carne în descompunere care atârnă în aer. Balada nu menționa că, dușman sau prieten, cu toții vor fi jeliți de oameni adevărați.

— Un rug, spune Erik de lângă mine, rupând tăcerea. Este înmormântarea tipică pentru războinicii kalovaxiani.

— Și pentru astreani, zic eu, surprinsă că două culturi atât de diferite ar putea avea ceva în comun. Ceilalți?

Ezită înainte să clatine din cap.

— Gorakienii sunt îngropați, dar restul...

Din cealaltă parte se aude Artemisia.

— Yoxianii sunt îngropați, spune. De asemenea, barakkanii. Obiceiul vecturian spune că războinicii lor ar trebui să fie scoși pe mare în bărci în flăcări.

— Nu putem face asta, zic, în timp ce simt un gol în stomac. Avem nevoie de toate bărcile pe care le avem.

Artemisia aprobă din cap.

— Nu știu obiceiurile celorlalți, dar avem de la cine să aflăm.

— Sunt atât de mulți, spune Heron, privind în jur.

Dincolo de porțiunea mică unde este amenajată tabăra noastră, corpurile se întind în jurul nostru, cât pot vedea cu ochii. Sute sau poate mii. Nu știu cum vom putea să aflăm ce trup aparține cărei țări.

Înghit.

— Se vor întoarce și când o vor face...

Tac, incapabilă să o spun în cuvinte.

— Vom fi pregătiți, spune Erik. Aceasta a fost victoria noastră și asta înseamnă mai mult decât că am supraviețuit. Le-am ținut piept kalovaxianilor. Nu mai suntem o investiție săracă. Putem solicita ajutor și altor țări, iar de această dată s-ar putea să și obținem.

— *S-ar putea*, repet.

— Zeii te-au binecuvântat, Theo, spune Heron, zâmbind din colțurile gurii. Și, făcând acest lucru, ne-au binecuvântat pe toți. Sunt de partea noastră.

Îmi întorc privirea dinspre el. Nici măcar Heron nu știe de cât timp am acest dar, cât timp l-am ținut secret de el, cât de slab este acum, că a fost târât la suprafață. Ca majoritatea, crede că a fost o recompensă pentru sacrificiul meu. Este o poveste frumoasă, dar lucrurile nu stau așa. Arunc o privire către Heron și Artemisia.

— Vouă cum vi se pare? Să fii binecuvântat?

Schimbă o privire, dar Art este cea care vorbește mai întâi.

— Se simte ca o gură de apă rece într-o căldură sufocantă, spune ea.

— Se simte... ca și cum aș fi complet, adaugă Heron. Parcă am făcut pace cu tot ce mă înconjoară.

Simt acidul din stomac.

— În cazul meu nu se simte așa, le spun, cu vocea liniștită. Nu mă simt ușurată sau împăcată. De când s-a întâmplat, mă simt... goală.

Gândurile mi se întorc spre Cress, cu ochii ei de cărbune și atingerea aprinsă. *„Inimile noastre sunt surori"*, mi-a spus în coșmarul meu. *„Să vedem dacă sunt la fel?"*

Poate că sunt, dincolo de tot. Poate că suntem amândouă niște abominații, dar nu vreau să fie așa. Aș prefera să fiu lipsită de puteri decât să fiu așa și aceasta este diferența dintre noi.

— M-am născut cu asta în sânge, zic, cu glasul tremurând. Mi-a fost impusă. Dar n-am ales-o, așa cum ați făcut voi.

Mă uit la Blaise.

— Nici tu nu ai ales, spun eu. Și-a croit o cale în tine, ca un alt fel de otravă.

Blaise îmi susține privirea și, deși nu este de acord, nu protestează.

— Puterea aceasta mă domină, dar eu nu am control asupra ei, le zic și vocea nu îmi mai tremură.

Deodată, este sigură, pentru că și eu sunt sigură. Mai mergem un pic până ajungem la intrarea în Mina de Foc, care a fost evacuată, și intrarea e restricționată cu frânghii – ca și cum cineva ar alege să intre acolo de bunăvoie.

Desigur, exact asta urmează să fac eu.

Când mă opresc în fața intrării, ceilalți se opresc și ei. Nu spun nimic până nu întind mâna pentru a da deoparte frânghia.

Mâna lui Blaise coboară pe brațul meu, trăgându-mă înapoi. Pielea lui este mai puțin fierbinte de când și-a predat pie-

trele – din nou, temporar – dar tot este mai cald decât mine.

— Nu, spune el șoptit.

— Este singura cale, îi spun. O știi la fel de bine ca mine. Simți asta, deconectarea între cine ești și puterea pe care o deții. Pentru că nu o controlăm. Pentru că ne controlează.

— Mergând în această mină nu te vei vindeca, spune el. După toată otrava din sistemul tău, te-ar putea împinge dincolo de limită. Te-ar putea ucide.

— S-ar putea, sunt de acord, privindu-l pe Heron peste umăr. Dar nu o va face. Este singura modalitate de a alege această putere. Este unicul mod de a exercita un anumit control asupra ei, de a o înțelege. Singurul mod în care pot fi regina de care au nevoie.

— Îmi pare rău că am plecat, Theo, spune Blaise, cu vocea frântă. Îmi pare rău că mi-am încălcat promisiunea și îți jur că nu voi mai pleca niciodată de lângă tine. Doar nu face asta. Nu mă părăsi.

Pentru o clipă, ezit.

— Te-ai dus la luptă pentru că acesta ești tu, îi spun. Și a fost o prostie, dar ai știut că era lucrul potrivit pe care să-l faci. Trebuie să fac asta.

Blaise nu răspunde, dar văd că îi apar lacrimi în ochii. Îmi așez mâinile pe umerii lui și mă ridic pe vârfurile degetelor de la picioare pentru a-mi lipi buzele de ale lui. Pentru o clipă, rămâne în stare de șoc înainte să-l simt cum se înmoaie, cu brațele strânse în jurul taliei mele ca și cum ar putea să mă ancoreze de el și să mă facă să stau. Dar nu poate face asta și mă forțez să mă îndepărtez și să le privesc pe celelalte Umbre ale mele.

— Nu știu cât timp voi fi acolo. Dacă kalovaxianii se vor întoarce, mă veți lăsa și veți fugi. În regulă?

Heron începe să clatine din cap, dar Artemisia aprobă.

— Voi face ceea ce trebuie făcut, spune ea, cu fiecare cuvânt răsunând tăios.

Mă uit la Erik.

— Și când voi ieși vom găsi o cale de a-l salva pe Søren. Și voi termina ce am început cu Cress.

Erik pare mai serios decât l-am văzut vreodată.

— Noroc, Theo, spune el încet.

Cu inima bubuind în piept, mă întorc cu spatele la ei și pășesc în mină.

Epilog

ECHILIBRUL MINTAL DEVINE CEVA EFEMER, care vine și pleacă până când nu sunt sigură care gânduri sunt sănătoase și care nu. Nu știu unde sunt sau ce fac aici. Aud râsul lui Cress, îi simt respirația ca un fum pe ceafa mea, dar îmi scapă de fiecare dată.

Mama este cea care mă găsește, în cele din urmă, ghemuită lângă un perete de peșteră cu mâinile însângerate, cu capul zvâcnind de sete. Arată la fel ca în urmă cu un deceniu, chiar până la tăietura violentă de pe gât. Nu alerg la ea, cum mi-am imaginat întotdeauna că aș face. Nu pare să se aștepte la asta din partea mea.

Înghit. Am gâtul iritat, de parcă aș fi urlat ore întregi.

— Aceasta este viața de apoi? o întreb.

Mama clatină din cap.

— Încă nu, iubirea mea, spune ea, întinzându-mi o mână. Vino, sunt multe de făcut.

Ar trebui să fiu ușurată că nu sunt moartă, dar nu simt mare lucru. Mă uit la mâna ei, dar nu o accept.

— Ai fi putut să-i oprești pe kalovaxiani, îi spun.

Nu se retrage când o acuz și nici nu încearcă să nege.

— Am murit ca Regină a Păcii și pacea a murit odată cu mine, spune ea după o clipă. Dar tu ești Regina Flăcării și a Furiei, Theodosia, și vei da foc lumii lor.

O iau de mână și ea mă conduce mai adânc în mină.

Mulțumiri

Despre scrierea unei cărți se spune că ar fi o muncă solitară, dar, dacă ar fi așa, ar trebui să mulțumesc doar laptopului, iar această listă de mulțumiri ar fi extrem de scurtă. Prin urmare, la fel cum este nevoie de un sat pentru a crește un copil, este nevoie de o echipă pentru a publica o carte. Am avut norocul să am cea mai bună echipă care există.

Mulțumesc Krista Marino, genialul meu editor, pentru că ai fost placa mea de sunet și majoreta mea și nu numai că ai făcut cartea aceasta mai bună, dar m-ai făcut și pe mine un scriitor mai bun. Și lui Beverly Horowitz, Barbara Marcus, Monica Jean și tuturor celor la Delacorte Press pentru că au oferit cărților mele și mie un loc uimitor pe care să-l numim acasă.

Mulțumesc agenților mei incredibili – Laura Biagi, Jennifer Weltz și John Cusick – pentru că mi-au construit și mi-au dezvoltat cariera și m-au ajutat să conturez un vis care să devină realitate.

Mulțumesc publicistului meu, Jillian Vandall Miao, pentru sprijinul neobosit și pentru atitudinea pozitivă contagioasă. Și lui Elizabeth Ward, Kate Keating, Cayla Rasi, Mallory Matney, Janine Perez, Kelly McGauley, Alison Impey, Colleen Fellingham, Tamar Schwartz, Stephanie Moss și Isaac Stewart pentru entuziasmul, dăruirea și bunătatea voastră. Și, desigur, tuturor celor de la Random House pentru aducerea la viață a acestei cărți și a acestei serii într-un mod care îmi depășește în

mod constant cea mai nebunească dintre închipuiri.

Mulțumesc echipei mele de scris din NYC pentru toată productivitatea: Patrice Caldwell, Lexi Wangler, Arvin Ahmadi, Zoraida Cordova, Sara Holland, Sarah Smetana, Kamilla Benko, Lauryn Chamberlain, Mark Oshiro, Jeffrey West, Jeremy West, Kheryn Callender, Emily X.R. Pan, Dhonielle Clayton, Blaize Odu, Christina Arreola, MJ Franklin și Adam Silvera.

Mulțumesc lui Kiersten White, E.K. Johnson, Karen McManus, Melissa Albert, Jessica Cluess, Amanda Quain, Julie Daly, Tara Sonin, Samira Ahmed, Shveta Thakrar, Claribel Ortega, Kat Cho, Farrah Penn și Lauren Spieller pentru toată prietenia și tot sprijinul.

Mulțumesc tatălui meu că m-a ținut cu picioarele pe pământ și concentrată și m-a încurajat întotdeauna să ies în afara zonei mele de confort, și lui Denise pentru sfaturile ei înțelepte și pentru îndrumare. Mulțumesc fratelui meu mai mic, Jerry, pentru că m-ai inspirat mereu și m-ai făcut o persoană mai bună.

Mulțumesc lui Cara Schaeffer și Emily Hecht pentru că ați fost suportul meu în perioade de criză și de bucurie. Voi faceți înălțimile și mai înălțătoare și prăpastiile mai puțin adânci.

Mulțumesc lui Jefrey Pollock, Deborah Brown și Jesse și Eden Pollock pentru că sunt familia mea din New York.
Și, nu în ultimul rând, vă mulțumesc VOUĂ că ați pornit în călătoria aceasta cu mine. Nu aș fi putut face nimic din toate acestea fără VOI.

„Evenimentele din ultimele două zile mi se strecoară înapoi în minte. Temnița, procesul Kaiserului, Elpis murind la picioarele mele. Îmi amintesc cum m-a salvat Søren, pentru ca apoi el însuși să fie întemnițat. Imediat ce-mi vine acest gând, îl alung. Există o mulțime de lucruri de care să mă simt vinovată – luarea ca ostatic a lui Søren nu poate fi unul dintre ele.

Sunt pe vasul Smoke, îmi amintesc, în drum spre ruinele din Anglamar, ca să încep recucerirea Astreei. Sunt în cabina mea, singură și în siguranță, în vreme ce Søren este ținut în lanțuri în celulă. Închid ochii și îmi las capul în palme, dar imediat ce fac asta, îmi apare în minte chipul lui Cress, toată numai obraji roz și gropițe și ochi gri larg deschiși, exact așa cum arăta prima oară când am întâlnit-o. Inima îmi zvâcnește în piept la gândul fetei care era, al fetei care eram...„

STORIA BOOKS

storiabooks.ro

Lady Smoke, continuarea romanului ***Prințesa de cenușă***, este un dark fantasy despre un tron furat cu violență și o fată care trebuie să lupte pentru a-l înapoia poporului ei.

Kaiserul a omorât-o pe mama Theodosiei, Regina de Foc, când Theo avea doar șase ani. A pus stăpânire pe țara ei și a ținut-o prizonieră, încoronând-o drept Prințesă de Cenușă – un animal de companie cu care să se joace și pe care să-l umilească vreme de zece ani. Dar s-a terminat. Kaiserul și-a considerat prizoniera slabă și lipsită de apărare. Nu și-a dat seama că o minte ascuțită este cea mai letală armă.

Theo nu mai poartă o coroană de cenușă. Și-a luat înapoi titlul de drept și un ostatic – pe prințul Søren. Dar poporul ei rămâne înrobit Kaiserului, iar ea e acum la mii de kilometri distanță de ei și de tronul său.

Pentru a recupera totul, va avea nevoie de o armată. Doar că, pentru a face rost de o armată, trebuie să aibă încredere în mătușa ei, temutul pirat Dragonsbane.

Și conform lui Dragonsbane, o armată se poate obține doar dacă Theo se căsătorește. Ceva ce o regină astreană nu a făcut niciodată. Theo știe că libertatea vine cu un preț, dar e determinată să găsească o cale prin care să-și salveze țara, fără să se piardă pe sine însăși.

Povestea se învârte ca o spadasină, iar lama ei cioplește personajele și le întoarce pe unele împotriva altora. O examinare captivantă a complexității răului și luptei împotriva acestuia.

Sarah Porter, autoarea cărții ***Vassa și Noaptea***

storiabooks.ro

STORIA BOOKS

ISBN 978-606-9072-05-9

9 786069 072059

14+

COLECȚIA YOUNG ADULT